William Nicholson



İmparatorluğun Köleleri



Remzi Kitabevi

William Nicholson

İmparatorluğun Köleleri

Çeviren:
Aslı Kurtsoy Hısım



REMZİ KİTABEVİ

İMPARATORLUĞUN KÖLELERİ / William Nicholson
Orijinal adı: *The Wind Singer*

Metin © William Nicholson, 2001
Kapak © David Scutt, 2002
Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 2005
Yayın hakları, Kezban Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla satın alınmıştır.

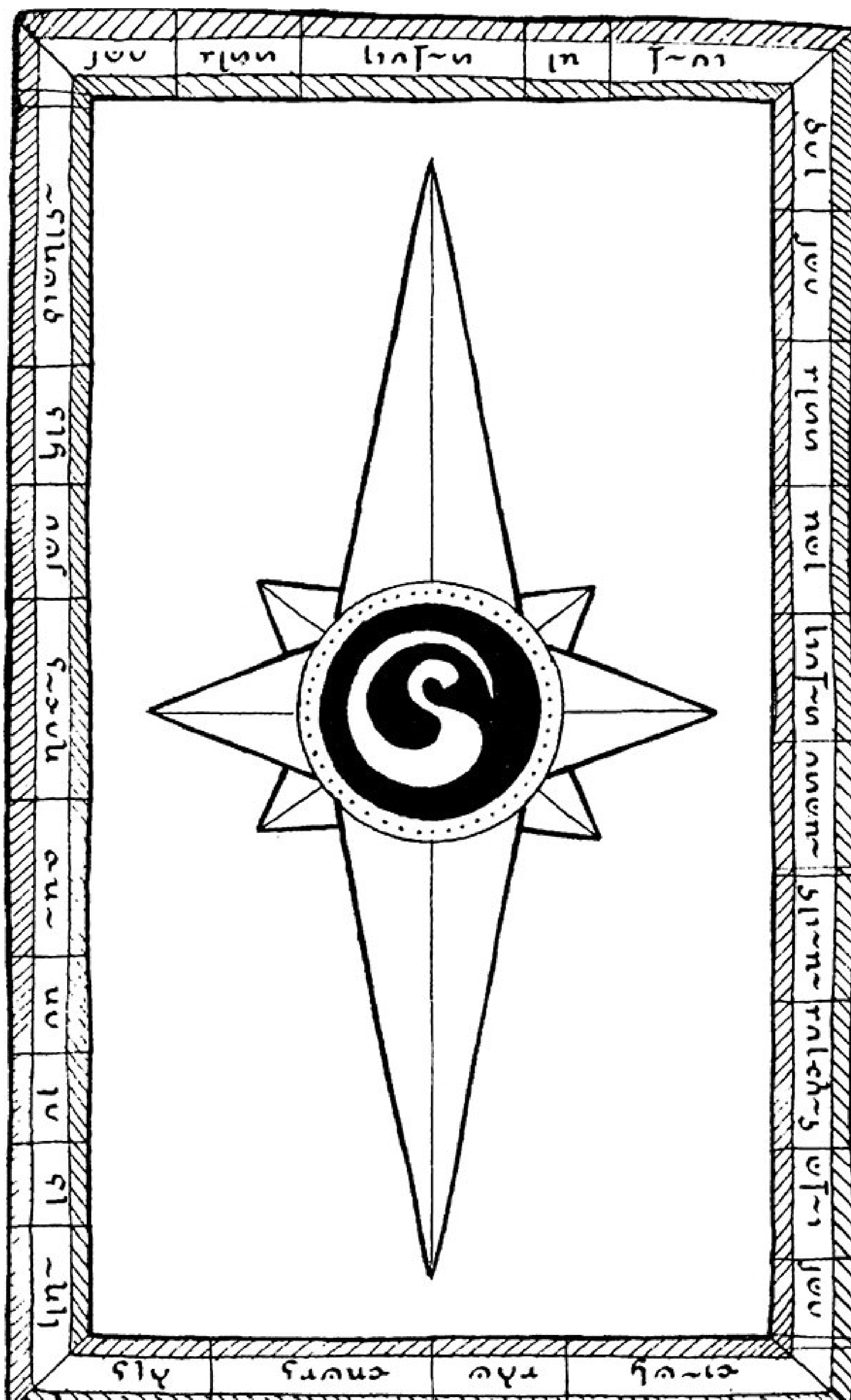
Her hakkı saklıdır. Bu yapıtın aynen ya da
özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı
sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

ISBN 975-14-1031-2

BİRİNCİ BASIM: Mart, 2005

Kitabın basımı 2000 adet olarak yapılmıştır.

Remzi Kitabevi AŞ., Selvili Mescit Sok. 3, Cağaloğlu 34440, İstanbul
Tel (212) 513 9424-25, 513 9474-75, Faks (212) 522 9055
web: http://www.remzi.com.tr e-posta: post@remzi.com.tr
Remzi Kitabevi AŞ. tesislerinde basılmıştır.



Önsöz: Siren

Güneşli günlerde ada ana karadan görünürdü. Ağaçlarla kaplı dağ güneyde göğe doğru yükseliyordu. Balıkçı tekneleri bazen kayalık kıyılarının yakınından geçer; balıkçılar tepedeki harabelere bakar ama durmazlardı. Adada onlara göre bir şey yoktu. Kıraç topraklarında bir parça tozlu çimenden ve çatısız bir binanın etrafını çevreleyen zeytin ağaçlarından başka bir şey yetişmezdi. Üstelik adada fırtına çağırabilen büyücüler, konuşan hayvanlar, uçan adamlar olduğuna dair söylentiler de vardı. Bu tür şeylerden uzak durmak en iyisiydi.

Adanın adı Siren'di. Uzun zaman önce bir grup yolcu buraya yerleşmiş ve dağın tepesindeki yüksek taş duvarları inşa etmiş; gölgesinden yararlanmak için de zeytin ağaçlarını dikmişlerdi. Binanın zemini çimen ve taştandı. Çatısı yoktu. Uzun pencerelerinde cam; geniş girişlerinde kapı yoktu. Ama burası bir harabe değildi: burayı inşa edenler böyle olmasını istemişlerdi. Çürüyecek tahtalar, kayıp düşecek karolar yoktu. Kırılacak camlar ve kapanacak kapılar da yoktu. Yalnızca dik, güneşe, rüzgâra ve yağmura açık, aydınlık bir mekân; ev olmayan bir ev; buluşup şarkı söylenecek ve sonra ayrılınacak bir yerdi.

Uzun yıllar sonra Siren'de yeniden ayak sesleri duyuluyordu. Bir kadın kıyıdan tepeye doğru uzanan yolda ilerliyordu. Kıyıda bağlı bir tekne yoktu ama o yine de oradaydı. Üzerinde sade, soluk yünlü bir giysi vardı ve ayakları çıplaktı. Kır saçları kısacıktı. Güneşten yanmış yüzünde çizgiler, kırışıklıklar görülüyordu. Kaç yaşındaydı? Tahmin etmek imkânsızdı. Yüzü bir büyükanneninki gibiydi ama parlak gözleri ve çevik bedeni genç bir kadını andırıyordu. Tepeye tırmanırken soluklanmak için neredeyse hiç durmamıştı.

Tepenin düzleştiği yerde bir kaynak vardı. Burada durup su içti. Sonra, eğri gövdeli zeytin ağaçlarının arasından geçip bir eliyle sert kabuklarını okşayarak yoluna devam etti. Kapısız geçitten geçerek çatısız binadan içeri

girdi ve orada durup etrafına bakarak eski günleri hatırladı. Bir zamanlar burasının nasıl insanlarla dolu olduğunu, birlikte nasıl şarkı söylediklerini ve şarkının içini nasıl coşkuyla doldurduğunu ve o anın hiç bitmemesini istediğini hatırladı. Ama şarkı söylemenin bir zamanı olduğu gibi beklemenin de bir zamanı vardı. Şimdi her şey yeniden başlıyordu.

Yavaşça salonun ortasına doğru yürüdü ve iki yandaki yüksek pencerelerden okyanusa baktı. İnsanlara alışık olmayan bir kertenkele, taşların arasında gözden kayboldu. Güneşin önünden bir bulut geçti ve gölgesi üzerine düştü.

O ilkti. Yakında ötekiler de ona katılacaktı. Zulüm çağı başlıyordu.

1

Aramanth'da Gün Batımı

Marius Semeon Ortiz alçak tepeye dörtnala tırmandı ve nefes nefese kalan atını durdurdu. Aşağıda geniş bir kıyı ve okyanus uzanıyordu. Az ileride, bir saatlik bir yürüyüş mesafesinde hedefi, ödülü, şan ve şerefin kapılarını ona açacak olan Aramanth Şehri vardı. Ortiz eyerinin üzerinde ayağa kalktı ve kıpırdamadan durup hızla nefes alıp vererek keskin gözlerini uzaktaki kente dikti. Öncü birliklerinin de bildirdiği gibi duvarlar çoktan yıkılmıştı. Şehir savunmasız görünüyordu. Akşamın soluk ışığı altında Aramanth yolunmayı bekleyen bir kaz gibi şişman ve çaresiz duruyordu.

Birlik komutanları yanına geldiler ve onlar da uzun yolculuklarının sonuna geldiklerini görerek gülümsediler. Yiyecek arabaları neredeyse boşalmıştı ve adamları son üç gündür kısıtlı miktarlarda dağıtılan azıkla yol alıyordu. Şimdi Aramanth onları doyuracaktı. Arabalar eve dönerken ağırlıktan tekerleklerine değecekti.

Ortiz arkasına dönerek düzenli bir şekilde yaklaşan akıncıları sessiz, onaylayan bakışlarla izledi. Üç yüz yirmisi atlı süvari olmak üzere bine yakın asker, tepeye doğru ilerliyordu. Arkalarında çadırları, kafesleri, adamların tayınlarını ve atların yemlerini taşıyan atlı arabalar geliyordu. Altmış kadar araba ve atlar uzun süre dinlenmeden ağır yük taşıyamayacaklarından arabaları çekmek için bunun iki katı kadar at vardı. Ortiz genç olmasına rağmen hiçbir şeyi şansa bırakmayan bir komutandı. Hiçbir topallayan at bu uzun yürüyüşte adamlarını yavaşlatamazdı.

Bir elini havaya kaldırdı. Sessiz işaret mangadan mangaya iletildi ve adamlar ve atlar birden durdular. Bugün yürüyüşlerinin on dokuzuncu günüydü. Yorgun, evden uzakta ve başaracaklarından şüpheliydiler. Onları ayakta tutan tek şey komutanlarının iradesi; İmparatorluğun tarihindeki bu en uzun akından büyük bir başarıyla döneceklerinden emin oluşuydu. Yıllardır yolcular düzlüklerdeki zengin ve barış içinde yaşayan kentle ilgili

hikâyeler anlatıyorlardı. Ortiz haberleri doğrulamak için öncüler göndermişti. Aramanth zengin ve savunmasızdı. "Ne kadar zengin?" diye sormuştu. Öncüler tahminde bulunmuşlardı. "En az on bin." On bin! Hiçbir komutan İmparatorluğa bırakın bu kadar çoğunu bunun yarısını bile getirmemişti. Yalnızca yirmi bir yaşındaydı ve avuçlarının içinde öyle büyük bir zafer, öyle büyük bir onur tutacaktı ki ödüllerin en büyüğünün onun olacağına hiç kuşku yoktu. Çok yakında İmparator varisini, evlatlık oğlunu seçecekti; ve Marius Semeon Ortiz diz çöküp, "İmparator! Baba!" diyecek olanın kendisi olacağını hayal ediyordu.

Ama önce Aramanth'ın zenginliği toplanıp eve götürülmeliydi. Güneşin battığı ve yavaş yavaş ışıkların yanmaya başladığı uzaktaki kente son bir kez bakmak için arkasını döndü. Bırakalım bir gece daha huzur içinde uyusunlar diye düşündü. Sabahın ilk ışıklarıyla emri vereceğim ve adamlarım görevlerini yapacaklar. Aramanth yanacak ve on bin erkek, kadın ve çocuk İmparatorluğun köleleri olacak.

* * *

Kestrel Hath, ailesinin diğer üyeleriyle birlikte arka sıralarda kalabalık misafirlerin arasında ayakta duruyordu. Yanında bir serçe kadar hareketli, yerinde duramayan yedi yaşındaki küçük kız kardeşi Pinto vardı. Düğün arenanın ortasında, eski rüzgâr çalgısının önünde sürüyordu. Yapının alt kısmı tören için mumlarla süslenmişti. Hafif bir meltem mumları söndürüp duruyor; yerli yerinde olmayan her şeyden nefret eden gelinin annesi Bayan Greeth eğilerek mumları yeniden yakmaya gidiyordu. Rüzgâr çalgısı her zaman olduğu gibi rüzgârla birlikte tatlı tatlı mırıldanıyordu. Düğünler pek ilgisini çekmediğinden Kestrel, rüzgâr çalgısının sesini dinlemeyi tercih ediyordu ve bu her zaman olduğu gibi onu rahatlatıyordu.

On beş yaşındaki gelin Pia Greeth, Kestrel'le aynı yaştaydı. Pia mum ışığında çok güzel görünüyordu. Tören, evleneceği çocuk olan Tanner Amos'u büyülemiş görünüyordu. Kestrel, Pia'nın neden onunla evlendiğini düşündü. Onu sonsuza kadar seveceğini nereden bilebilirdi? Öyle kararsız, ürkek ve genç görünüyordu ki. Ama o da on beş yaşındaydı, genç insanların evlenme yaşı ve bu tören evlilik sezonunun başlangıcıydı.

Kestrel kaşlarını çatarak kafasını salladı ve bakışlarını rüzgâr çalgısının yanında duran genç çiftten uzaklaştırdı. Pia'nın abisi Farlo'yla göz göze geldi ve Farlo'nun onu izlemekte olduğunu fark etti. Bu onu rahatsız etmişti. Son birkaç haftadır etrafında geziniyor; sanki onunla konuşmak

istiyor ama ilk önce onun konuşmasını bekliyormuş gibi umutsuz, arzu dolu gözlerle bakıyordu. Onunla neden konuşması gerekiyordu? Ona söyleyecek bir şeyi yoktu. Neden herkes birdenbire eşleşmek zorundaydı? Farlo'dan hoşlanıyordu ta ki yuvalarından fırlayacakmış gibi duran gözlerle ona bakmaya başlayana kadar...

Bunun üzerine gözlerini uzaklarda bir yerlere dikmiş olan ikiz kardeşi Bowman'a çevirdi. Aklından geçenleri okumaya çalıştığında onun da dikkatinin törende olmadığını fark etti. Bir şeyler hissediyordu: onu tedirgin eden bir şeyler.

Sorun nedir Bo?

Bilmiyorum.

Genç çift evlilik yemini ediyordu.

"Seninle olan yürüyüşüm bugün başlıyor." Çocuk utangaç, kararsız bir sesle konuşmuştu. Bu yemin eski zamanlardan, Manth halkının kıraç topraklarda hiç durmadan yol aldığı göçebelik zamanlarından kalmaydı. Davetlilerin birçoğu farkında olmadan dudaklarını oynatarak bu bildik kelimeleri tekrarladılar.

"Gittiğin yere gideceğim. Kaldığın yerde kalacağım."

Bowman sessizce uzaklaştı. Kestrel Pinto'nun onunla gitmek için can atan gözlerle onu izlediğini gördü. Pinto'nun annesinin kulağına bir şeyler fısıldadığını; en küçük çocuğunun uzun süre kıpırdamadan sessiz duramadığını bilen annesinin kafasını salladığını gördü. Ardından Pinto da sessizce uzaklaştı.

"Sen uyuduğunda uyuyacak; uyandığında uyanacağım."

Kestrel, Bowman'ı izlemedi. Son günlerde sık sık yalnız kalmak istiyordu. Nedenini anlayamıyordu ve bu onu üzüyordu, ama onu, istediği şeyi yaptığı için şikâyet edemeyecek kadar çok seviyordu.

Yeminin sonunu dinledi.

"Günlerimi sesinin; gecelerimi ellerinin yakınında geçireceğim ve aramıza kimse giremeyecek."

Ardından çocuk elini uzattı ve kız çocuğun elini tuttu. Kestrel annesinin, babasının elini tutup sıktığını gördü ve onun kendi evlilik törenlerini hatırladığını anladı. Kestrel'in üzerine daha önce hiç hissetmediği bir hüzün çöktü. Ağlamamak için tırnaklarını avucuna geçirerek acıtıncaya kadar sıktı. Neden üzülüyorum ki? diye sordu kendi kendine. Annem ve babam birbirlerini sevdikleri için mi? Evlenmek istemediğim için mi? Ama nedeni bu değildi. Başka bir şeydi.

Davetliler genç çifti tebrik etmek için etraflarına toplanmaya başlamıştı. Bayan Greeth mumları söndürüp tekrar kullanmak üzere bir kutuya dolduruyordu. Kestrel'in anne ve babası, tören beklediklerinden daha uzun sürdüğünden o geceki kent toplantısına yetişmek için aceleyle arenanın dokuz basamağından yukarı tırmanmaya başlamışlardı. Bowman ve Pinto ortalıkta yoktu.

Kestrel o an içindeki hüznün nedenini anladı. Yalnızlık değildi. İkiz kardeşi yaşadığı sürece yalnız olması mümkün değildi. Bu daha korkunç bir şeydi: bir şeyleri kaybedeceğine dair bir önseziydi. Bir gün onu kaybedecekti, işte o zaman nasıl yaşamaya devam edebileceğini bilmiyordu.

Birlikte gideceğiz.

Geçmişten yankılanan bu sözler, kaçınılmaz bir şekilde zamanı geldiğinde birlikte ölecekleri anlamına geliyordu. Ama bu yeni his ona başka türlü olacağını söylüyordu. Birinin öleceğini ve diğerinin yaşamaya devam edeceğini söylüyordu.

İlk ölen ben olayım.

Bunu düşünür düşünmez kendisinden utandı. Önce ölen şanslı olacaktı. Sevgili kardeşinin o öldükten sonra geride kalıp acı çekmesini nasıl isteyebilirdi? Ondan çok daha güçlüydü. Bu acıyı çekmesi gereken oydu.

İçinde ağlama isteği uyandıran his buydu: yalnızlık değildi, en azından şimdilik... Ama yalnız kalacağı günün geleceğinden emin oluşuydu.

Mumpo Inch bir zamanlar kentin duvarlarının bir parçası olan taş yığınının üzerinde oturmuş karanlık okyanusu seyrediyordu. Biraz daha uzun süre baksaydı aysız gökyüzünün altında oluşan dev dalgaları görebilirdi. Hüzünlü bir şekilde uzun uzun iç geçirdi. Bir gün daha geçmiş ve özenle hazırlayıp ezberlediği sözleri hâlâ söylememişti. On beşinci yaş günü geçeli tam on bir hafta iki gün; Kestrel Hath'inki geçeli ise dört hafta dört gün olmuştu. Mumpo beş uzun yıldır Kestrel'e deli gibi âşıktı. Onun bir başkasıyla evlenmesine dayanamazdı. Yine de evlenme teklif ettiğinde ona hayır diyeceğini biliyordu. Bundan emindi. Daha çok gençtiler. Kendisi de böyle hissediyordu. İkisi de evlenmeye hazır değildi. Ama ya bir başkası ondan önce evlenme teklif ederse ve ya o evet derse?

Arkasında sesler duydu ve dönüp baktığında taşların üzerinde sekerek ona doğru gelen Pinto'yu gördü. Pinto yaşına göre küçüktü; ince, kıvrak ve çok akıllıydı. Henüz çok küçük olduğundan Mumpo onunlayken kendisini

rahat hissediyordu. Başkaları gibi onu eleştirmiyor ya da söylediği şeylere gülmüyordu. Yalnızca bebeklik ismini kullanarak ona Pinpin demesine kızıyordu. Her zaman ağlayacakmış gibi görünen ama hiçbir zaman ağlamayan parlak, incinmiş gözlerle ona bakıp, öfkeyle artık bir bebek olmadığını söylüyordu.

"Burada olacağını biliyordum." Arkasında diz çöküp kollarını boynuna doladı.

"Buraya yalnız kalabilmek için geliyorum," dedi Mumpo.

"Benimle birlikteyken de yalnız olabilirsin."

Bu doğruydu: Pinto onu rahatsız etmiyordu. Kolunu arkaya uzatıp sıska bacağına bir çimdik attı.

"Kess'i ne yaptın?"

"Onu öldürdüm," dedi Pinto neşeyle kıpırdanarak. "Durmadan bana onu sormandan o kadar çok sıkıldım ki dayanamayıp onu öldürdüm."

"Cesedini nerede bıraktın?"

"Greeth'lerin düğününde."

Mumpo arkasındaki kızı yere bırakarak ayağa kalktı. Babası gibi uzun boylu ve yapılıydı fakat babasının gençliğinden farklı olarak otoriter bir görünümü yoktu. Kimseyi bir şey yapmaya zorlayamayacak kadar yumuşak huyluydu; bazılarına göre yeterince akıllı değildi. Pinto onun dünyadaki en tatlı insan olduğunu düşünüyordu.

"Kess'e sormam gereken bir şey var," dedi kızı bilgilendirmekten çok kendini inandırmak istercesine.

"Senin yerinde olsam sormazdım," dedi Pinto. "Hayır diyecektir."

Mumpo kıpkırmızı kesildi.

"Neden söz ettiğimi bilmiyorsun bile."

"Evet biliyorum. Seninle evlenmesini istiyorsun. Ama evlenmeyecek. Ona sordum ve o da hayır dedi."

"Bunu yaptığına inanmıyorum!"

Pinto aslında ablasına bu büyük ve ürkütücü soruyu sormamıştı. Pek çok kereler sormak istese de cesaret edememişti. Ama sorsa da cevabının hayır olacağından emindi.

"Sen her şeye burnunu sokan kötü bir sıçansın. Bir daha seninle hiç konuşmayacağım."

Öfkeliydi ve utanmıştı. Pinto söylediklerinden pişman oldu.

"Ona sormadım Mumpo. Bunu uydurdum."

"Yemin eder misin?"

“Yemin ederim. Ama hayır diyeceğini biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

Pinto, biliyorum çünkü sen bana aitsin, demek istedi. Bunun yerine, “Kimseyle evlenmek istemiyor,” diye cevapladı.

“Ama evlenecek,” dedi Mumpo üzgün bir sesle. “Eninde sonunda herkes evleniyor.”

Hava iyice kararmıştı, bu yüzden inişli çıkışlı molozların üzerinden yürüyerek eve dönerken el ele tutuştular. Pinto, onun güçlü eliyle elini nasıl da hafif ama kendinden emin bir şekilde tuttuğunu düşündü. Elini daha sıkı tutması ve kaslı kollarıyla düşmemesi için ona sarılması için iki kez düşer gibi yaptı. Aslında bir keçi kadar çevikti ve yıldızların ışığında ya da karanlıkta yolunu bulmakta hiçbir güçlük çekmezdi; ama gizlice evli olduklarını hayal ediyor ve kafasında evlilik yemininin sözlerini tekrarlıyordu, “Günlerimi sesinin, gecelerimi ellerinin yakınında geçireceğim.”

Artık yalnızca azılı çocuk çetelerinin gizli oyunlar oynamak için kullandığı eski Gri Bölge’deki terk edilmiş binaların yanından geçerek Kahverengi Bölge’nin aydınlık sokaklarına geldiler. Renkler değişmiş olsa da eski isimler hâlâ kullanılıyordu. Değişikliklerden sonra Aramanth halkı bir boyama modasına kapılmış ve kentin her yanında, kapılar, pencereler, duvarlar hatta çatılar gökkuşağı renklerine boyanmıştı. Aceleyle boyanan renkler, beş yılda güneş, rüzgâr ve yağmurun etkisiyle solmuş ve kentin eski renkleri alttan görünmeye başlamıştı.

Kent meydanının insanlarla dolu ve gürültülü olduğunu gördüler. Toplantı usulle ilgili bir tartışma nedeniyle başladığı gibi bitmişti. Toplantı Binası’ndan çıkanlar hararetle tartışarak evlerine dönüyordu. Mumpo toplantılara hiç katılmıyordu. Ona öyle geliyordu ki, bu toplantılarda herkes aynı anda konuşuyor ve kimse kimseyi dinlemiyordu, böylece herkes kafasında oraya geldiği düşünceyle ayrılıyordu.

Arayan gözleri kısa sürede hepsi de ateşli bir şekilde konuşarak görüşlerini savunan bir gençler grubunun ortasındaki Kestrel’i gördü. Mumpo grubun yanına gelerek durdu. Pinto’nun tüm çekiştirmelerine rağmen onlara katılmamakta ısrar ediyordu.

“Her zamanki gibi boş yere nefeslerini tüketiyorlar,” dedi Pinto.

Mumpo dinlemiyordu. O Kestrel’i izliyordu. Gençler arasındaki modaya uygun olarak saçlarını kısacık ve diken diken kestirmişti ve bir önceki kuşak tarafından benimsenen çok renkliliğe karşı soluk siyah

giysiler giymişti. Kemikli bir yüzü ve geniş bir ağzı vardı. Görünümü genel güzellik anlayışına uymuyordu ama insanı cezbeden farklı bir havası vardı. Mumpo'ya göre o çok güzeldi. Güzelden de öte: öyle hayat doluydu ki bazen onun yaşamın kendisi ya da bir hayat kaynağı olduğunu düşünüyordu. Pırıl pırıl siyah gözleriyle ona baktığında yaşama gücüyle sarsılıyor ve etrafındaki her şey ona daha parlak ve keskin görünüyordu.

"Neden toplantıda değildin Mumpo?"

İrkilerek onun kendisiyle konuştuğunu fark etti.

"Bu tür şeyler bana göre değil."

"Nedenmiş o? Sen de burada yaşamıyor musun?"

"Evet," dedi.

"Öyleyse evin olan bu kentte olup bitenler senin umurunda değil mi?"

Mumpo her zamanki gibi aklına gelen ilk şeyi söyledi.

"Burası bana evimmiş gibi gelmiyor."

Kestrel uzun süre ona bakarak bir şey söylemedi. Ardından diğerlerine döndü ve iyi geceler dileyerek birdenbire oradan ayrıldı.

Mumpo ve Pinto ağır adımlarla onu izledi. Mumpo'nun babasıyla birlikte yaşadığı yer kentin merkezinde, Hath Ailesi'nin evinin yakınlarındaydı.

"Her zaman yanlış şeyler söylüyorum," dedi Pinto'ya üzgün bir sesle. "Ve hiçbir zaman nedenini bilmiyorum."

Bowman toplantıya katılmamıştı. Düğünde hissettiği tehlikenin kaynağını arayarak kentin sokaklarında dolaşmıştı. Bir koku gibi tarif edilmesi zor bir histi. Tam bulduğunu düşündüğü anda onu tekrar kaybediyordu. Kafasını rüzgârdan yana çevirerek havayı kokladı. Bunun bir faydası olabileceğini düşünmüştü. Ama bu bir koku ya da bir ses değildi: bu yalnızca bir histi. Bowman millerce öteden bir korkunun varlığını duyabilir; insanlar gülümsemeye başlamadan sevinci hissedebilirdi. Ama hisleri takip etmek zordu. Dış dünyadan olduğu kadar kendi içinden de gelebiliyorlardı.

Şimdi yine yok olmuştu. Belki de her şey kafasının içindeydi. Belki yalnızca karnı açtı. Eve gitmeye karar verdi.

Ailenin diğer bireyleri döndüklerinde onu küçük balkonlarında gökyüzüne bakarken buldular. Ocak sönmek üzereydi. Hanno Hath eğilip yeniden canlandırmak için ateşi karıştırdı.

"Ateşi söndürmüşsün Bo."

"Öyle mi?"

Şaşırmış görünüyordu bu yüzden Hanno Hath daha fazla bir şey söylemedi. İnsanlar Bowman'ın hayalci olduğunu; daha kırıcı olmak isteyenlerse onun ayakta uyuduğunu söylüyorlardı; ama babası onu anlıyordu. Bowman da herkes kadar uyanıktı; belki de çok daha fazla. Ama o dikkatini başka şeylere yoğunlaştırıyordu.

"Her zamanki gibi zaman kaybıydı," dedi odaya giren Kestrel. "Dinlemeye değer bir şeyler söyleyen tek insan Mumpo'ydu, o da hepsinden daha aptal."

"O aptal değil!" diye karşı çıktı arkasından odaya giren Pinto.

"Evet tabii, herkes Mumpo'ya âşık olduğunu biliyor."

Pinto yumruklarını sıkıp, gözlerinden yaşlar boşanarak Kestrel'in üzerine atladı. Kestrel burnuna bir yumruk atarak karşılık verdi. Pinto hıçkıra hıçkıra ağlayarak yere düştü.

"Kestrel!" dedi babası sert bir sesle.

"O başlattı!"

Ira Hath, Pinto'yu yerden kaldırarak onu yatıştırmaya çalıştı. Pinto burnunun kanadığını fark ettiğinde içten içe sevinerek ağlamayı kesti.

"Kan!" dedi. "Kess burnumu kanattı!"

"Önemli bir şey yok canım," dedi annesi.

"Ama o burnumu kanattı!" dedi Pinto zaferle. Kan akıtan her zaman haksız konuma düşerdi. "Onu azarlamalısın!"

"Burnunu kendin kanattın," dedi Kestrel. "Burnunla elime vurdun."

"Seni yalancı cadı!" dedi Pinto.

"Pekâlâ, bu kadarı yeter." Hanno Hath'in yumuşak sesi her zamanki gibi herkesi yatıştırmıştı. "Demek Mumpo ilginç bir şey söyledi, öyle mi Kess?"

"Söyleyecektim ama Pinpin..

"Bana Pinpin deme!"

"Konuşmama izin verecek misin?"

"Umurumda değil. Ne söyleyeceksen söyle!"

Aslında Pinto'nun umurundaydı çünkü söyleyecekleri Mumpo'yla ilgiliydi.

"Aramanth'ın ona eviymiş gibi gelmediğini söyledi."

"Zavallı çocuk."

"Evet ama söyledikleri beni düşündürdü. Burası bana da evimmiş gibi gelmiyor."

Hanno Hath karısına doğru bir bakış attı.

“Peki senin evin neresi Kessciğim?”

“Bilmiyorum.”

“Haklı olabilirsin. Bütün eski kitaplar, burasının yalnızca anayurda giden yolda bir durak olduğunu söylüyor.”

“Anayurtmuş!” dedi karısı ters bir şekilde. “Anayurt dediğiniz nedir? Neredir? Ben size söyleyeyim. Orası başka bir yer. Gerçek dünyada nerede yaşarsan yaşa her zaman sorunlar ve hoşnutsuzluklarla karşılaşırsın, o zaman da daha iyi olacağını düşündüğün bir yer uydurursun. O çok kıymetli anayurdunuz da işte böyle bir yer. Öyleyse bulunduğumuz yeri güzelleştirmek daha akıllıca değil mi?”

“Haklı olabilirsin canım.”

“Ama anne,” dedi Kestrel, “sen de hissetmiyor musun? Buraya ait değiliz.”

“Ona gelince, ben hiçbir zaman hiçbir yere uymayacak tuhaf insanlardan biriyim.”

“Biz tuhaf bir aileyiz,” dedi Pinto. Bu düşünce hoşuna gitmişti.

Kestrel, “Bir anayurt var,” dedi ısrarla. “Kitaplarda onun neresi olduğu yazmıyor mu baba?”

“Hayır hayatım. Eğer yazsaydı çoktan oraya gitmiştim.”

“Neden?”

“Ben oldum olası hayalciyim de ondan.”

“Ben oraya gideceğim.”

“Evlenene kadar sabret,” dedi annesi. “O zaman her şey çok farklı görünecek.”

“Ben evlenmek istemiyorum.”

Ira Hath kafasını kaldırıp kocasının gözlerine baktı. Hanno hafifçe omuz silkip Bowman’a döndü.

“Evlenmek istemiyorsan seni zorlayamayız,” dedi annesi nazikçe. “Ama hayatım...”

“Yaşlanınca yalnız kalacağımı biliyorum,” dedi Kestrel, ne söyleyeceğini bildiğini göstermek için. “Ama bu umurumda bile değil.”

“Kess hiçbir zaman yalnız kalmaz,” dedi Pinto kıskançlıkla. “Onun Bo’su var.”

Anneleri kafasını sallayarak sustu. Hanno Hath balkona çıkarak Bowman’ın yanına gitti. Nasıl başlayacağını bilmediği için bir süre sessiz kaldı. Ama Bowman onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu.

“Gerçekten deniyorum baba.”

“Denediğini biliyorum.”

“Kolay değil.”

Hanno Hath içini çekti. Oğlundan bunu istemek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Ama Ira haklıydı. İkizler büyüyordu ve kendi başlarına olmayı öğrenmeleri gerekiyordu.

“Hâlâ birbirinizin düşüncelerinizi okuyabiliyor musunuz?”

“Eskisi kadar sık değil. Ama evet.”

“Kendi hayatını kurması gerekiyor Bo. Senin de öyle.”

“Biliyorum baba.”

Bowman babasına, biz herkes gibi değiliz, bizim diğer insanlarınkine benzer hayatlarımız olmayacak, çok farklı bir şey için seçildik, demek istedi. Ama ne olduğunu, neden böyle hissettiğini bilmediği için bir şey söylemedi.

“Birbirinizi sevmeyi bırakın demiyorum. Sadece başka arkadaşlarınız da olmalı.”

“Biliyorum baba.”

Hanno kolunu oğlunun omzuna attı.

Bowman bir süre durduktan sonra:

“Sanırım biraz dışarı çıkacağım,” dedi.

Kapıya doğru giderken Kestrel başını kaldırıp gözlerinin içine baktı.

Seninle geleyim mi?

Gelmesen daha iyi olur.

Kestrel, anne babasının birbirlerinden ayrı vakit geçirmek istediklerini en az onun kadar iyi biliyordu. Ama aynı zamanda başka bir şeyler olduğunu da biliyordu.

Anlat bana, sorun nedir.

Anlatacağım. Sonra.

Oradan ayrıldı: dik merdivenlerden inip karanlık sokağa çıktı. Nereye gittiğini bilmiyordu, yalnızca insanlardan, ailesinden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Nasıl yapabileceğini bilse kendisinden de uzaklaşırdı. Bütün gün boyunca peşini bırakmayan tehlike hissinin kendi içinde, derinlerde gizli bir korkudan kaynaklandığından artık emindi. Bu konuda düşünebilmek ve bunca yıl sonra neden şimdi canlandığını anlamak için sakin bir yere ihtiyacı vardı. Güneye, okyanusa doğru yöneldi.

Kentten uzaklaştıkça sokak lambaları yerine yıldızların ışığı ona yol göstermeye başladı. Serin bir sonbahar akşamıydı; yürürken ürperdiğini hissetti. Gözleri karanlığa alışmıştı ve kısa süre sonra ileride uzanan kıyıları

ve doğudaki tepeleri gördü. Sonunda, bir yere vardığından değil şehirden yeterince uzaklaştığını düşündüğü için durdu. Burada, gecenin karanlığında tek başına durup gözlerini yumdu. Korkuyu aradı ve hemen inanılmaz derecede yakın olduğunu hissetti. Çok güçlü ve acımasızdı. Güçle ilgili anılarına seslendi.

Seni istemiyorum. Seni hiçbir zaman istemedim.

Ama bu doğru değildi. Gücü istemişti. Yıllar önce, şimdi bir rüya gibi gelen bir zamanda gücü arzulamıştı. O sarhoş edici hissin benliğini kaplamasına izin vermişti. Morah artık onun içindeydi ve bundan kurtuluş yoktu.

Doğuya, tepelere doğru yürüyerek her yanını saran korkuyu hissetti. Durdu, tek görebildiği dağların dorukları ve puslu denizdi. Arkasını döndü ve gecenin karanlığında ışıldayan Aramanth'a baktı. Bu dünyada sevdiği ve onu seven herkes oradaydı. Onlara kendisinin büyük bir tehlike kaynağı olduğunu; güvenli evlerine Morah'nın ruhunu getiren bir hain olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Kardeşine, diğer yarısına, ona çok yaklaşmaması gerektiğini yoksa Morah'nın ona da hükmedebileceğini nasıl söyleyebilirdi?

Kötülük benim içimde. Onu tek başıma taşımalıyım.

Öyle güçlü, öyle etkiliydi ki karanlık, bir bulut gibi akşamın üzerine çökmüştü. Birden nefes alamadığını hissetti. Tepeye doğru tırmanmaya birkaç dakika daha devam etseydi hiçbir ateş ya da ışık yakmadan kamp kurmuş, atlarının koşum takımlarını ses çıkartmayacak şekilde sarmış, çıt çıkarmadan şafağı bekleyen imparatorluk ordusunu göreceğinden habersiz, arkasını dönüp kente doğru hızla yürüdü.

2

Şafakla Gelen Korku

O gece, Ira Hath öyle gerçekçi bir rüya görmüştü ki her zamankinden daha erken bir saatte uyandı. Yatakta oturdu ve ağladığını fark etti. Gözyaşlarını durduramıyordu. Battaniyenin ucuyla hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı ama bu diğerinden de kötü bir ses çıkarınca bir bardak su almak için kalktı. Kalktığında ayakta duramadığını fark ederek yeniden yatağa oturdu. Bu da Hanno'yu uyandırdı. Yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını görünce kaygılandı. Bunun üzerine Ira ona rüyasını anlattı.

Tüm ailesi ve başka pek çok insanla birlikte karla kaplı bir yolda yürüyordu. Yol sarp bir boğaza doğru gidiyordu. Her iki tarafı da karla kaplı yüksek dağlarla çevrili yol bir dağın tepesine doğru çıkıyor ve daha sonra diğer taraftan aşağı iniyordu. Batıya gidiyorlar gibi görünüyordu, çünkü önlerinde iki yandaki dağların oluşturduğu büyük V şeklinin arasından batan güneşi görebiliyorlardı. Soğuk kış havasına rağmen batmakta olan güneş yüzünü ısıtıyordu.

En önde yürüyordu. Bu yüzden yolun sonuna varıp vadiden yamaca ilk bakan da oydu. Oraya vardığında kar yeniden atıştırmaya başlamıştı. Batan güneş gökyüzünü kızıla boyamıştı. Yağan karın arasından batan güneşin ışığında iki nehrin bilinmeyen bir denize aktığı geniş bir düzlüğe bakıyordu.

Rüyasında dağların arasındaki bu topraklara bakarken, yağan kar, yanaklarındaki sıcaklık ve önünde uzanan kızıl ufukla birlikte kendisini öyle mutlu hissetmişti ki, mutluluktan gözleri dolmuştu. Neşe içinde Hanno ve çocuklara dönmüş ve yüzlerindeki bakışlardan gideceği yere onların gelemeyeceğini anlamıştı. Hayatının en mutlu anını yaşıyordu ama aynı zamanda sevdiği herkesi kaybedeceğini biliyordu. Rüyasında bu büyük mutluluk ve kederle ağlamış ve ağlayarak uyanmıştı.

Hanno gözyaşlarını silerek ona sarıldı ve ona bunun yalnızca bir rüya olduğunu söyledi. Ira rüyanın yarattığı şoktan yavaş yavaş kurtuldu ve

Hanno'ya anayurtla ilgili saçmasapan şeyler anlattığı için bu rüyanın onun suçu olduğunu söyledi.

Hanno, "Neden yataktan düştün?" diye sordu.

"Düşmedim. Oturdum."

"Neden?"

"Başım döndü."

Hanno bir şey söylemedi ama Ira onun ne düşündüğünü biliyordu. Büyük büyük atası, Manth halkının ilk peygamberi Ira Manth geleceği görüyordu. *Geleceğe her dokunuşumda,* diyordu yazılarında, *kendimi güçsüz hissediyorum. Yeteneğim benim felaketimi de getirecek. Ölümüm kehanetlerim yüzünden olacak.*

"Yalnızca bir düştü Hanno. Yalnızca bir düş."

"Ben de öyle sanıyorum canım."

"Çocukların kafasına fikirler sokmayacaksın değil mi? Kafaları zaten yeterince saçmalıkla dolu."

"Onlara bundan söz etmeyeceğim."

Ira yeniden ayağa kalktı. Bu defa kendisini daha iyi hissediyordu; pencerenin önüne gitti. Perdeleri açtı ve yeni günün ilk ışıklarını gördü.

"Neredeyse sabah olmak üzere."

Hanno Hath yanına gelerek ona sarıldı.

"Seni çok seviyorum," dedi fısıltıyla.

Ira kafasını çevirip onu yanağından öptü. Uzun bir süre bu şekilde sessizce durdular.

Ardından Hanno, "Duyuyor musun?" diye sordu.

"Neyi duyuyor muyum?"

"Rüzgâr Çalgısı'nı."

Durup dinledi.

"Hayır."

Rüzgâr Çalgısı susmuştu.

Atının üzerinde oturan Marius Semeon Ortiz yamaçta durmuş; süvari birlikleri arkasında sıralanmıştı. Okyanustan esen rüzgâr beraberinde dalgaların sesini ve tuz kokusunu da taşıyordu. Ortiz aşağıya, akıncılarının işe koyulduğu kente bakıyordu. Sol tarafta, saldırı birlikleri dağı yarılamış emrini bekliyordu. Arkasında gemlerini zorlayan atların gerginliğini hissedebiliyordu. Kendi atı da ağırlığını diğer bacağına aktararak burun deliklerini açıp kapadı ve hafifçe kişnedi.

“Sakin ol,” dedi. “Sakin ol.”

Şehirden sessiz gökyüzüne doğru yanarak yükselen bir ok depoların ele geçirildiği işaretini verdi.

“Cephane Birlikleri!” dedi Ortiz. “Ateş Birlikleri!” Sesini yükseltmesine gerek yoktu. Adamları dikkat kesilmiş ağzından çıkacak en ufak kelimeyi bekliyorlardı.

Akıncılar tekerlekleri sarılı cephane arabalarını sessizce dağdan aşağı kaydırdılar. Çok az zamanları olduğunu bildiklerinden hızlı hareket ediyorlardı. Önlerinde sırtlarında yağlı çıralar taşıyan ateş birlikleri koşuyordu. Ortiz’in bir el hareketiyle piyade birliklerinin geri kalanı kentin deniz tarafına doğru koştu. Arkalarından maymun arabaları denen boş kafesler indirildi.

Kentte bir çığlık duyuldu. Bir gözcü cephane birliklerini görmüştü. Diğerleri de uyanmaya başlamıştı ve ışıklar yanıyordu. Ama Gri Bölge’deki apartman bloklarından birinde yangın çoktan başlamıştı ve rüzgâr alevleri körüklüyordu. Binalar birbiri ardından yanmaya başladı; kentin rüzgâr alan kuzey tarafında bir dizi yangın çıkmıştı.

Ortiz atının ürperdiğini hissetti. Dumanın kokusunu almış ve tehlikeyi hissetmişti. Şehirden bağırışlar, çığlıklar ve koşuşan insanların ayak sesleri geliyordu. Ortiz daha önce pek çok kez gördüğü bu manzarayı gözünde canlandırabiliyordu. Uyanıp sokaklarının yanmakta olduğunu gören insanlar, yarı çıplak, kafaları karışmış ve korkmuş bir şekilde evlerinden dışarıya fırlıyorlardı.

Yavaşça kılıcını çekti. Arkasında dizili askerlerin onu izlemesiyle üç yüz kılıcın kabzalarından çekilirken çıkarttığı tüyler ürpertici sesi duydu. Atın gemini serbest bıraktı ve hayvan öne doğru bir adım attı. Arkasında, süvari birliği hareket etti. Atını mahmuzlayarak önce yavaş ve sonra daha hızlı bir şekilde koşturdu. Ardında onu izleyen yüzlerce atın nal sesleri duyuluyordu. Gözlerini yanmakta olan şehre dikmiş hızla ilerliyordu. Her şey bu ana bağlıydı. Eğer hızla, beklenmedik bir şekilde saldırıp korku salabilirlerse bin kadar adam kendi sayılarının on katını esir alabilirdi. Özgür insanları köleleştirecek olan bu ilk saldırının yarattığı korkuydu.

Sol tarafına baktı ve piyadelerinin yerlerinde olduklarını gördü. Ardında doğan güneşin ilk ışıkları dağları aydınlatmaya başlamıştı. Geri dönüşü olmayan bir noktadayız diye düşündü; ya hep ya hiç: ve içini dolduran büyük bir neşeyle eyerinin üzerinde ayağa kalktı. Gözleri parlıyordu.

Dudaklarında bir gülümsemeyle kılıcını havaya kaldırarak atını dört nala koşması için mahmuzladı.

“Hücum!”

Rüzgâr Çalgısı alev alev yanıyordu. Hanno Hath yangın hortumunu alevlere yöneltirken Bowman ve Kestrel var güçleriyle su pompalıyorlardı. Arena koşuşturan insanlarla dolmuştu. “Yangın var!” bağırışları kente dalga dalga yayılıyordu. Ira Hath ve Pinto uyuyanları uyandırmak için kapıları yumrukluyorlardı. Her yandan gecelikli insanlar arenaya doluşuyordu. Kestrel pompalamaya devam ederken bir yandan, “Hayır! Hayır! Hayır!” diye bağırarak ağlıyordu. Bowman kendisinin de ağlayacağından korkarak rüzgâr çalgısına bakmamak için kafasını çevirdi.

Hanno sonunda alevleri söndürmeyi başarmıştı. Yarısı yanan kule tıslıyordu.

“Pompalamaya devam edin!” diye bağırdı hortumu yanmakta olan bir binaya çevirerek. Ama Kestrel çoktan pompayı bırakmış, dumanlar tüten rüzgâr çalgısına tırmanmaya başlamıştı.

“Dikkatli ol Kess...”

Korkunç bir çığlık babasının sesini bastırdı. Kadın, çocuk ve erkeklerden oluşan bir kalabalık arenaya doluştu. Ellerinde kılıçları, kulakları sağır edici nal sesleriyle İmparatorluk süvarileri Aramanth halkını önlerine katarak sütunların arasından arenaya hücum etti. Düşenler ve geri dönmeye çalışanlar uzun kılıçlarla karşılaşıyordu. İlerleyen atlılar ölü ve yaralıların bedenlerini çiğneyip geçiyordu. Süvarilerin ardından gelen piyadeler ellerindeki mızrakları yerde yatan yaralılara saplıyorlardı. Kent halkı dehşet içinde bu ölüm saçan vahşilerden kurtulmak için arenanın içinden, yanan sokaklardan geçerek şehrin dışına, okyanusa doğru kaçıyordu.

Kestrel yanmış rüzgâr çalgısına sımsıkı tutundu ve üzerindeki siyah giysiler sayesinde istilacılar onu fark etmediler. Yanık tahtalar kollarını ve bacaklarını acıtıyordu ama kıpırdamaya cesaret edemeyerek hareketsiz bir şekilde katliamı izledi. Babası ve erkek kardeşinin diğerleriyle birlikte götürüldüğünü gördü. Yaralıların yürek paralayan bağırışlarını ve askerlerin mızrak darbelerinin sesini duydu. İstilacıların liderinin at üstünde geçişini izledi ve doğan güneşin ışığında kumral saçlarının çevrelediği yakışıklı, genç yüzünü; sıçan avına çıkmış bir atmacanınkiler kadar acımasız

gözlerini gördü. Geçip gidene kadar ona bakarak bu görüntüyü beynine kazıdı.

Seni unutmayacağım düşmanım.

Sonuncu asker de arenadan ayrıldığında ortalığı bir ölüm sessizliği kapladı. Kestrel rüzgâr çalgısının üzerinde içinde gümüş anahtarın durduğu yuvaya uzandı. Metal boğaz dokunulamayacak kadar sıcak olmasına rağmen çabucak elini yuvaya sokup yandığını bile anlamadan anahtarı hızla çekip çıkardı. Anahtar kaldırım taşlarının üzerine düştü. Sağ elinin parmak derilerinin yüzülmesine aldırış etmeksizin kuleden aşağı kayarak indi. Dokunabileceği kadar soğumuş olan anahtarı sol eliyle yerden alıp cebine attı.

Her yandan yangın sesleri geliyordu. Havadaki sıcaklığı hissetti. Daire şeklindeki dev arena taştan yapıldığı için burada yanabilecek pek fazla şey yoktu. Fakat sütunların ardında alevden bir duvar yükseliyordu. Gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Şehrin dışına kaçan insanlar yangınla okyanus arasında sıkışıp kalmıştı. İmparatorluk piyadeleri burada onları bekliyordu. Askerler saldırmıyordu. Olup bitene bir anlam veremeyen binlerce çaresiz insan sersemlemiş bir vaziyette ve korku içinde ağlayarak ailelerini ararken askerler kümeler halinde, gözdağı verircesine kılıçları çekili vaziyette duruyorlardı. Ne bir liderleri ne de bir örgütleri vardı. Darbe çok ani inmişti.

Marius Semeon Ortiz memnun bir ifadeyle etrafındaki şok geçiren insanlara baktı. Tedarikçiler, dolu arabalarla yanan şehirden ayrılıyorlardı. Tutsakları sakinleştirmenin ve onlara itaat etmeyi öğretmenin zamanıydı.

“Size zarar vermeyeceğiz! Emirleri yerine getirdiğiniz sürece size bir zarar verilmeyecek!”

Atlı subaylar kalabalığın arasında dolaşarak söylediklerini tekrarlıyordu.

“Olduğunuz yerde kalın! Size zarar verilmeyecek!”

Ortiz maymun arabalarının getirilmesini emretti. Atlar dev tekerlekli arabaları kalabalığın ortasına götürdü. Atlar çözülerek oradan uzaklaştırıldı. Ortiz etrafına bakınarak arabalara neden bu adın verildiğini göstermek için uygun bir kurban aradı.

Hanno Hath, Kestrel dışında ailesinin tüm üyelerini bir araya toplamayı başarmıştı. Kente giden yollar silahlı adamlar tarafından kapatılmıştı. Onları aşmayı başarsalar bile yangın tüm şiddetiyle devam ediyordu. Kestrel’in bu cehennemden kaçmayı başarmış olmasını ummaktan başka

ellerinden bir şey gelmezdi. Etraflarında çok sayıda yaralı insan vardı. Öncelik hayatta kalmak ve başkalarının hayatta kalmasına yardım etmekti.

Atlı bir subay yanlarından geçerek bağırdı, “Emirleri yerine getirdiğiniz sürece size bir zarar gelmeyecek!”

“Pinto, iyi misin? Yaralanmışsın.”

“Ben iyiyim baba,” dedi Pinto titrek bir sesle. “Benim kanım değil.”

“Kess’e ne olduğunu gören oldu mu?”

Ira Hath, Bowman’a baktı. Bowman gözlerini kapatarak ikizini aradı.

Kess! Beni hissedebiliyor musun?

Kafasını salladı.

“Ona bir şey olsa hissetmez miydin?”

“Evet. Sanırım.”

Pinto babası Maslo Inch’le birlikte duran Mumpo’yu gördü.

“Mumpo burada! Ona bir şey olmamış!”

Marius Semeon Ortiz de aynı yöne doğru bakıyordu. Beyaz giysiler içindeki bu uzun boylu adam dikkatini çekmişti. Bir zamanların güçlü Baş Müfettişi Maslo Inch artık kibirli bir adam değildi. Değişikliklerden bu yana kafası oldukça karışmış; son yıllarda ise tamamen oğluna bağımlı bir şekilde yaşamaya başlamıştı. Eski görkemli halinden geriye yalnızca en yüksek sınıfın göstergesi olan beyaz giysileri ve dimdik duruşu kalmıştı. Kalbi kırılmış, kafası karışmıştı ama bedeni yılların alışkanlığıyla dimdik duruyordu. Kalabalığın arasında sivrilmesinin nedeni de buydu.

Ortiz parmağını uzatıp işaret etti ve adamları kalabalığı yararak Maslo Inch’i kollarından tutup yakaladılar. Mumpo onları durdurmaya çalıştı ama onu ittiler ve atlı bir subay kılıcını çekerek onu tehdit etti. Neler olup bittiğini anlamayan babası götürülürken oğluna gülümsedi.

“Bırak götürsünler oğlum. Ne fark eder?”

Mumpo içlerinde Hanno Hath’in de bulunduğu pek çok kişiyle birlikte onu izledi. Maslo Inch’in kafesin içine konulduğunu ve kafesin parmaklıklı kapısının üzerine kapatıldığını gördüler.

Mumpo endişe içerisinde Hanno Hath’e baktı.

“Ona ne yapacaklar?”

Hanno konuşmaktan çekinerek kafasını salladı.

“Emirlerime itaat edeceksiniz!” diye bağırdı Ortiz atını kalabalığın etrafında döndürerek. “Sorgusuz sualsiz! Oyalanmadan! İtaatsizlik gördüğüm an...” kafese işaret etti, “bu adam ölecek!”

Ortiz mırıldanan kalabalığa baktı. Tutsaklar sözlerini tekrarlıyordu. Bu iyiye işaretti: korku onları itaatkar kılacaktı. Boş tehditler savurmadığını öğrenmeleri gerekiyordu. İmparatorun söylediği gibi, tereddütsüz ve merhamet göstermeksizin yapılan tek bir güç gösterisi bütün bir kenti egemenlik altına alabilirdi. Ortiz kurbanını seçmişti. Şimdi tek ihtiyacı olan bir bahaneydi.

Mumpo tüm bunlardan habersizdi. Tek bildiği, çok sevdiği babasının ne olduğu bilinmeyen bir tehlikede oluşuydu. Atlı asker kılıcıyla onu korkutmuştu ama o şimdi ortalıkta görünmüyordu ve Mumpo öfkeliydi. Hesapsızca hareket eden bir karaktere sahipti. Başına gelebileceklere aldırmaksızın düşündüğü tek şey babasını kurtarmaktı. Kafese doğru gitti. Parmaklıkları sallayarak bağırdı:

“Bırakın onu!”

Ortiz atının üzerinde döndü. Kılıcıyla Mumpo’ya işaret etti.

“Geri çekil!”

“O benim babam,” dedi Mumpo, gerekenleri söylemek yerine hissettiklerini dile getirerek. “Bırakın onu!”

Maslo Inch parmaklıkların arasından elini uzatarak Mumpo’nun yanağını okşadı.

“Oğlum,” dedi gururla.

Ortiz memnuniyetle emirlerine uyulmadığını gördü.

“Sizi uyarmıştım. Şimdi bedelini ödeyeceksiniz.”

İşaret verdi ve adamlarından biri elinde yanan bir meşaleyle öne çıktı. Kafesin altında demirden bir tablanın üzerinde odunlar ve yağlı çıralar duruyordu. Çıraların üzerindeki kafesin zemini açık bir ızgaraydı. Çıralar tutuşup duman yükselmeye başladığında kafesin yakınında duranlar dehşet içerisinde Maslo Inch’in alevlerden kaçabileceği bir yer olmadığını gördüler. Diri diri yanacaktı.

“Sessiz olun!” diye emretti Ortiz. “Aranızdan konuşan her insana karşılık birini alacağım ve onlar da aynı şekilde can verecekler.”

Aramanth halkının üzerine korkunç bir sessizlik çöktü. İtaatsizlik etmeyi nasıl düşünebilirlerdi? İçlerinde en cesurları, ölümü göze almış olanlar bile başkalarının ölümüyle sonuçlanacak bir harekette bulunmayı göze alamazdı. Bu yüzden alevler kafesin altındaki tablaya yayılıp kafesin içerisindeki zavallı adam alevlerden uzaklaşmak için parmaklıklara tırmanmaya çabalarken kimse çıtını çıkarmadı.

Ortiz daha öncekilerde olduğu gibi şimdi de izliyordu. Hoş olmamakla birlikte kaçınılmazdı. Tüm yeni kölelerin İmparatorluk sınırlarına girmeden önce kafeste bir ölüme şahit olmaları gerekiyordu. İmparatorun emri böyleydi.

Maslo Inch izleyen askerler için pek fazla maymunluk yapmadı. İlk birkaç umutsuz denemenin ardından hareketsiz bir şekilde yığıldı ve beyaz giysileri alev aldı. Ardından çığlık bile atmadan yere kıvrıldı. Bu olağandışı bir durumdu. Ama alevlerin sesi yeterli olmuştu. Ortiz tutsakların bembeyaz kesilmiş yüzlerinden derslerini iyi öğrendiklerini anlayabiliyordu.

Hafif bir çığlık ve ardından bir gürültü duyuldu. Ona karşı gelen genç adam yere düşmüştü. Etrafındakiler ona yardım etmeye cesaret edemediklerinden baygın bir şekilde yerde kaldı. Ortiz bunu görmezden gelmeye karar verdi. Uzun yolculuğa hazırlanma zamanı gelmişti.

“Aramanth halkı,” diye seslendi şok geçiren sessiz kalabalığa. “Kentiniz yıkıldı. Özgürlüğünüz sona erdi. Artık İmparatorluğun kölelerisiniz.”

Bowman hareketsiz durarak gözlerini yanan şehre dikip tüm duyularıyla Kestrel’i aradı. Alevlerin sesini duyuyor, dumanın kokusunu alıyordu. Düşünceleriyle dokundukça küllerin arasına gömülü acı baloncuklarına rastlıyor; henüz cesetleri soğumamış ölülerin çığlıklarını duyuyordu. Dumanı tüten yıkıntıların arasından tarif edilmez bir keder ve acı yükseliyordu. Bütün bunları hissettikçe geri çekilmek istese de kendisini zorlayarak aramaya devam etti. Bir asker onu kolundan çekiştirdi. Bowman arkasını döndüğünde yanmış sütunların arasından kaçan kardeşini belli belirsiz hissetti. Oradaydı. Yaşıyordu. Bu yeterliydi.

Askerler yeni köleleri sıraya dizmeye başlamışlardı bile. Çekiştirilip emirler verilmesine müsaade etti. Hiçbir şeyi umursamıyordu. Kestrel yaşıyordu ve gelecek artık belirsiz değildi. Düşmanı onu kız kardeşinden, yarı benliğinden ayırmakla, onları birbirlerine bağlayan ipi tıpkı bir okçunun yayını germesi gibi germişti. Birbirlerini yeniden bulacaklardı. Gerilen ip boşalacaktı. O zaman ok yaydan fırlayacak ve avcı ava dönüşecekti.

3

Rüzgâr Hızlanıyor

Kent alevler içinde kavrulurken Kestrel bütün gün yanan rüzgâr çalgısının yanından ayrılmadı. Gece olup hava serinlediğinde nihayet alevler dinmeye başladı ve Kestrel kendisinden başka hayatta kalan olup olmadığını anlamak için arenanın basamaklarını yavaş ve ürkek adımlarla tırmandı.

Aramanth yok olmuştu. Yanan evlerin turuncu ışığında üzerlerinde alıcı kuşların uçuştuğu cesetlerle kaplı yıkılmış sokakları gördü. Başlangıçta korkarak, kısık sesle; bir şey duymayınca sesini yükselterek bağırdı. Kimseden yanıt gelmiyordu.

Aramanth'ın ilk İmparatoru Creoth'un heykeli hâlâ ayaktaydı ama beyaz taş is yüzünden kararmıştı. Çeşme akmasa da havuzda hâlâ su vardı. Suyun yüzeyindeki külleri temizleyerek kana kana su içti. Suyun tadı acı olmasına rağmen kendisini zorlayarak karnı şişene dek içti.

Ailesiyle birlikte yaşadıkları eve gittiğinde çatının yıkıldığını ve hâlâ yanmakta olduğunu gördü. Merdivenler çökmüştü. Yangına aldırış etmese bile eve girebileceği bir yol yoktu. Kafasını kaldırıp bir zamanlar odası olan yere baktı. Gecenin karanlığında yanmış kalaslardan başka bir şey görünmüyordu.

Yerde duran bir şeye ayağı takıldı. Bir kadın cesediydi. Yüzü yere dönük olmasına rağmen Kestrel bu tombul kadını tanımıştı. Değişikliklerden önce Turuncu Bölge'deki eski komşuları Bayan Blesh'ti. Düştüğü çamurun içinde uzanmış elinde oğlu Rufy'nin bir şiir yarışmasında kazandığı madalyonu sımsıkı tutuyordu. Kestrel o madalyonu çok iyi hatırlıyordu. Bayan Blesh onu yanından hiç ayırmaz, herkese gösterirdi. Şiiri de hatırlıyordu. Adı, "Gülümsemeyi Beklerken"di ve karşındaki gülümsemeden önce gülümsemekten korkmakla ilgiliydi. Kestrel sıkıcı ve çalışkan Rufy Blesh'in bırakın bunları bir şiirle dile getirmeyi, onun böyle duyguları olmasına çok şaşırdığını hatırlıyordu. Annesi şiiri anlamamıştı

ama oğlunun çok utanmasına karşılık ödül kazanmasıyla gülünç denecek kadar çok gururlanmıştı.

Kestrel madalyayı yavaşça ölü parmakların arasından alıp cebine gümüş anahtarın yanına yerleştirdi.

Rufy Blesh şimdi kim bilir neredeydi? Herkes nereye gitmişti?

Bo! Neredesin?

Cevap yoktu.

Birden başı döndü ve düşecek gibi oldu. Gözlerini kapadı ve kendisini karanlığın kollarına bıraktı.

Uyandığında hava aydınlanmıştı. Ayağa kalktı ve ağrıyan kemiklerini ovuşturdu. İçin için yanmaya devam eden sokaklarda yürüdü. Şehirdeki yıkım izlerini takip ederek düzlüğe çıktı. Yürüdükçe yavaş yavaş gücünü topluyordu. Serin okyanus havasını yüzünde hissetti. Karnı acıkmaya başlamıştı. Kafası onlarca soruyla doluydu.

Başımıza neden geldi bunlar?

Arkasına dönüp son bir kez yangından geriye kalanlara baktı. Bir daha hiçbir şeyin onu geri getiremeyeceğini biliyordu. Onu kaybetmek yaşadığı kenti ne kadar çok sevdiğini anlamasını sağlamıştı. Elinden geldiğince yuvaları olmaya çalışmıştı.

Bunu bize kim yaptı?

Birden kumral saçlı, küstah genç yüz hafızasında belirdi.

Kimsin? Neden bizden nefret ediyorsun?

Saldırı öyle şiddetli, öyle kişiseldi ki iç organlarının söküldüğünü ve içinde büyük bir boşluk oluştuğunu hissediyordu. Bunu yapan kimse hepsini yok etmek istemişti ve belki de hepsini yok etmişti. Arenadan ayrıldığından beri tek bir canlıya bile rastlamamıştı. Manth halkından geriye kalan tek canlı kendisi olabilirdi. Bu bilinmeyen düşman onu da yok etmek istemişti.

Neden?

İçinde müthiş bir öfke alevi yükseldi. Tüm varlığıyla bilinmeyen düşmanına meydan okudu.

Beni yok etmenize izin vermeyeceğim!

Güneye, büyük, gri okyanusun köpüklü sularına ve Aramanth'dan geriye kalanlara baktı. Sonra doğuya döndü ve katillerin, şehrini yakanların bu yöne gittiklerini anladı. Kıyı boyunca uzanan sert çimenler geniş bir şerit halinde ezilmişti ve az ileride yatan ölü insanlar vardı.

Tek yapması gereken bu izleri takip etmekti. Ailesi ölmüş olabilirdi. Halkından geriye kimse kalmamış bile olsa düşmanı yaşıyordu. Hayatta kalmasının nedeni buydu. Bu yüzden mücadele edecek ve yaşayacaktı.

İntikamımı alacağım!

Bu basit düşünce onun her şeyi olmuş; açlığını ve susuzluğunu unutmasını sağlamıştı. Hırsından ve yorgunluktan yarı sarhoş bir vaziyette kollarını havaya kaldırdı ve yüksek sesle varlığından bile habersiz onu duymayan düşmanına bağırdı.

“Yemin ederim ki peşini bırakmayacağım! Seni bulacağım ve seni yok edeceğim!”

Uzun yürüyüşün ardından Aramanth halkı arkalarında hâlâ yanan evlerinden tüten dumanları görebiliyordu. Başlangıçta kaybettikleri mutluluklarının ardından bakarcasına pek çok kez arkalarına dönüp ağlamışlardı. Kentin yıkıntılarından uzaklaştıkça gözyaşları kurudu ve artık dönüp arkalarına bakmaktan vazgeçtiler.

Bowman ailesiyle birlikte durmadan yürüyor, gözleri hiçbir şeyi görmüyordu. Var gücüyle dinliyor ve kız kardeşinin zihninin tanıdık titreşimlerine ulaşmaya çalışıyordu. Ama hiçbir şey duymuyordu.

Marius Semeon Ortiz atının üzerinde, yürüyen insanların yanından yavaşça geçti. Yaklaştığını gören Bowman yarı uykulu halinden uyanarak tüm dikkatini onun üzerine çevirdi. Bu adam Kestrel dahil her şeyini elinden almıştı. Bu adam onun düşmanıydı. Gittikçe artan bir dikkatle, kendinden emin bir şekilde atının üzerindeki kumral saçlı adama baktı ve onu anlayabilmek için zihnine ulaşmaya çalıştı.

Ortiz gözlerini dikmiş kendisine bakan genç köleyi gördü. Bir an için gözleri karşılaştı. Önemsemeyerek yoluna devam etti. Kölelerin çoğu yanlarından geçerken ona bakıyordu. Ondan nefret ettiklerine şüphe yoktu ama hiçbir şey söylemiyorlardı. Anında, en acımasız şekilde cezalandırılacaklarını biliyorlardı. Bu yüzden genç adamın ona daha önce hiç kimsenin bakmaya cesaret edemediği bir şekilde baktığını ancak birkaç dakika sonra anlayabildi. Ortiz şaşkınlıkla geri döndü. Bu bir tutsağın ya da bir kölenin değil kendisini onunla eşit gören birinin bakışıydı. Bir şekilde, gözlerinin buluştuğu o kısa an içerisinde bu genç adam onun içini okumayı başarmıştı. Ne görmüştü? Ortiz kendisini gözlemleyen biri değildi. O hırslı bir eylem adamıydı. Ama şimdi içinde bir merak uyanmıştı.

Bowman’ı bulmak için atını geri çevirdi.

“Sen,” dedi kınından çıkarmadığı kılıcıyla omzuna dokunarak. “Adın ne?”
“Bowman Hath.”
Ortiz atının adımlarını yürüyen kölelerin adımlarına uydurdu.
“Neden bana öyle bakıyorsun?”
Bowman yanıt vermedi. Bunun yerine dönüp bir kez daha Ortiz’in gözlerinin içine baktı.
Bu kez, onunla bağlantı kurmayı seçen Ortiz olduğundan Bowman zihninin çok daha derinlerine ulaşmayı başarmıştı. Ortiz sanki bir şey sokmuşçasına irkildi. Bakışlarını kaçırdı ve atını mahmuzlayarak oradan uzaklaştı.
Bu ne cüret! diye düşündü atını sıranın baş tarafına doğru sürerken. Düşüncesini bile çok rahatsız edici bulduğundan tam olarak kelimelere dökmese de Bowman Hath adındaki bu köle açıklanamaz bir şekilde onu anlamayı başarmıştı.

Köleler iple ya da zincirle bağlı değildi. İstedikleri düzende yürüyorlardı. Küçük çocuklar ve yaşlılar yürüyüş temposuna dayanamayacaklarından güçlü genç erkekler sırayla onları sırtlarında taşıyordu. Bunu yalnızca iyilikseverliklerinden dolayı yapmıyorlardı: geride kalanlar sıranın gerisinden gelen atlı askerler tarafından öldürülüyordu.
En ağır yükü, en uzun süre boyunca taşıyan Mumpo’ydu. Onu büyüten Bayan Chirish’i sırtında taşıyarak durmadan yürüyordu. Bayan Chirish yürüyemeyecek kadar genç ya da yaşlı değildi ama çok şişmandı.
“Sana yük olmak istemiyorum,” diyordu onu her sırtına aldığında.
Mumpo hiç şikâyet etmiyor, hiç yorulmuyor görünüyordu ama artık gülümsemiyordu. Birisi ona bir şey söylemedikçe konuşmuyor; o zaman bile çok uzaklardaymış gibi bir sesle yanıt veriyordu. Babasının ölümüne sebebiyet verdiği için kendisini affedemiyordu.
“Mumpo sen bir şey yapmadın.” Pinto defalarca ona anlatmaya çalışmıştı. “Bunu sen değil, onlar yaptı.”
“Benim yüzümden yaptılar.”
“Senin suçun değildi Mumpo.”
“Bana ihtiyacı vardı ve o artık yok.”
Mumpo ona yalvardı, onu okşadı, iyi hissettirmeye çalıştı ama söylediği hiçbir şey onun fikrini değiştirmiyordu. Pinto’nun bildiği fakat söylemediği bir şey vardı ki o da kalbinin iki kez kırıldığıydı. Kestrel’i de kaybetmişti.

Tek umutları Bowman'ın Kestrel'in hayatta olduğu konusundaki ısrarıydı.

"Bizi bulacak," diyordu. Her gece uyumak için taşlı toprağa kıvrıldıklarında Pinto gözleri açık kıpırdamadan oturarak Kestrel'in uzaktaki sesini dinleyen Bowman'ı izliyordu.

Ira Hath'in ayakları kısa süre sonra su topladı. Yürümek ona çok acı veriyordu. Alçak sesle onları zorla götüren askerlere küfürler saydırıyor; bir dizi eski küfür mırıldanıyordu.

"Kaşalotlar! Pire torbaları! Kaz kafalı maymunlar!"

Söyledikleri askerler için bir anlam ifade etmiyordu. Bu da onu cezalandırılmaktan korusa da tatmin de etmiyordu. Sonunda sinir bozukluğu ve ayak ağrıları arasında kendisini tehlikeye atmadan onları tutsak edenlerden hıncını almanın bir yolunu buldu. Onlara övgüler yağdırmaya karar verdi.

"Dev, görkemli yaratık! Bacakların rüzgârda sallanan genç meşe ağaçlarına benziyor!"

"Ne dedi bu?"

"Yüzünün güzelliği göz kamaştırıyor! Pervaneler gözlerinin saçtığı ışığa geliyorlar!"

"Ona aldırma. O kadın bir deli."

"Burnundan akan sümükler kutsanmışların kalçaları için merhem gibidir!"

İkinci gün tutsakların moralleri biraz yükselmeye başlamıştı. Çok çeşitli olmasa da yeteri kadar yiyecek veriliyordu. Yürüyüşün temposu hızlıydı ama dayanılmaz değildi. Bir süredir kaçmaya çalışan kimse olmamıştı. Bu tuhaf ve korku dolu yeni yaşama alışmaya başlamışlardı ve yeni arkadaşlıklar doğuyordu.

"Hey, genç adam," dedi Mumpo'nun arkasından bir ses. "Bu iyi kadıncağızı neden sırayla taşımıyoruz? Dinlenmeye ihtiyacın var."

Mumpo arkasını döndüğünde bu teklifin Aramanth'ın eski İmparatorundan gelmiş olduğunu gördü. Altıncı Creoth iri, sakallı, yürüyüşün çetin şartlarının bile etkileyemediği cana yakın bir adamdı.

"Sağ olun bayım. Tek başıma da halledebilirim."

"Saçmalık! Atalarımın sakalları adına! Sırtım en az seninki kadar güçlü."

Mumpo Creoth'a hayır diyemeyeceğini anlayarak Bayan Chirish'i yere indirdi.

“Senin için bir sakıncası var mı teyzeciğim?”

“Yük olmaktan nefret ediyorum,” dedi. “İnan ki yürümek istiyorum ama bacaklarım çok yavaş hareket ediyor.”

“Haydi güzel bayan. Gelin sırtıma.”

Mumpo biraz dinlenmenin ona çok iyi geldiğini inkâr edemedi. O andan itibaren Bayan Chirish’i sırayla taşıdılar Creoth’la ve böylece arkadaş oldular. Mumpo bir zamanlar Aramanth’ın hükümdarı olan bu adamın şaşırtıcı derecede iyi huylu bir yol arkadaşı olduğunu kısa sürede anladı. Önüne konan az miktardaki yiyecek için her zaman minnet duyuyor ve geceleri üzerinde uyuduğu toprağa şükrediyordu.

“Senin bütün bunlara hepimizden daha zor katlanacağını sanmıştım,” dedi Mumpo. “Bir zamanlar İmparator olduğunu düşününce...”

“Hepsi geride kaldı,” dedi Creoth. “Benim de artık sizden bir farkım yok.”

Aslında uzun zamandır istediğinin de bu olduğunu anlamıştı. Aramanth’daki değişimin ardından halkına artık bir İmparatora gerek olmadığını ve sıradan bir vatandaş gibi yaşamak istediğini söylemişti. Fakat kısa süre sonra elinden hiçbir şey gelmediği ve hayatını kazanamayacağı ortaya çıkmıştı. Bu yüzden de yalnızca tören amaçlı olarak yeniden imparator olmuştu. Son beş yıldır geçit törenleri ve lise mezuniyet günlerinin aranan insanıydı. Bunun için ona para ödenmesini istememişti ama her zaman güzel bir ziyafet olduğundan törenden törene gayet iyi yaşıyordu. Bir süre sonra yanında bir sepet taşımaya ve ziyafetten arta kalanları bu sepete doldurmaya başlamıştı. Böylece tören olmadığı zamanlarda da gayet iyi yaşıyordu.

Şimdi kölelerin arasında bir köleydi. Yalnızca söylenenleri yapıyor, yemek verildiğinde yiyor ve hiç durmadan yürüyordu.

“Hayat böyle çok daha basit,” dedi Mumpo’ya.

Böylece Creoth da kendiliğinden Hath ailesiyle birlikte yemek yiyip uyuyan grubun bir üyesi olmuştu. Herkese iyi davrandığı için her yerde kabul görüyordu; fakat muhafızlara da aynı şekilde davrandığını görmek onları şaşırtmıştı.

“Neden olmasın? Onların da kendilerine göre dertleri vardır.”

“Onlar katiller,” dedi Pinto. “Hepsinden nefret ediyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Mumpo. “Onları öldüreceğim.”

“Dost canlısı, yumuşak başlı Mumpo’nun ağzından böyle sözler duymak çok tuhaftı. Fakat son günlerde yavaş yavaş bir çözüm yolu

bulmuştu. Babasının ölümünden dolayı duyduğu üzüntü ve suçluluk yerini çok güçlü bir tutkuya bırakmıştı. Babasının çektiklerini katillerine çektirecekti.

“Birini öldürebilir misin?” diye sordu Creoth.

“Bilmiyorum,” dedi Mumpo. “Daha önce hiç denemedim.”

“Ne yapacağını bilmen gerekir.” Creoth hayali kılıcını havada savurdu. “Gençken kılıç kullanmayı öğrenmiştim ama şimdi her şeyi unuttum.”

“Mumpo bu işi iyi becerir,” dedi Pinto. “O inanılmaz güçlü. Herkesi öldürebilir.”

Hanno Hath bu sözleri duymuştu.

“Mumpo böyle aptalca bir şey yapmayacak,” dedi. “Daha fazla insanın maymun kafeslerinde can vermesini istemeyiz.”

Mumpo yere baktı ve bir şey demedi. Pinto kıpkırmızı kesildi.

“Bu hiçbirimizin hiçbir zaman bir şey yapamayacağı anlamına mı geliyor?”

“Bu, hepimiz her şeyi yapabilene kadar hiçbirimiz bir şey yapmayacağız demek,” dedi babası.

Yürüyüşün üçüncü gecesinde Ira Hath bir rüya daha gördü. Bu defa bağırarak uyandı. Hanno ona sarılarak elinden geldiğince onu teselli etmeye çalıştı.

“Acele edin!” diye bağırdı ağlayarak. “Daha hızlı! Daha hızlı! Rüzgâr şiddetleniyor!”

Rüyadan uyandığında sakinleşti ama bir süre kendini konuşamayacak kadar bitkin hissetti. Ardından, derin soluklar alarak, “Bana bunun yalnızca kötü bir rüya olduğunu söyle,” dedi.

“Tabii ki kötü bir rüyaydı.”

“Rüyamda evimize gidiyorduk ve rüzgâr hızlanıyordu, inanılmaz bir rüzgârdı! Önüne çıkan her şeyi yıkan bir rüzgâr! Rüzgâra yakalanmadan eve varabilirsek güvende olacağımızı biliyordum ama yeterince hızlı değildik. Sen, çocuklar ve diğerleri o kadar yavaş yürüyordunuz ki... acele etmeniz için size sesleniyordum! Ama beni dinlemiyordunuz! Neden beni dinlemiyordunuz?”

“Geçti canım. Yalnızca bir rüyaydı.”

Ira rahatlamak için kocasının nazik çehresine baktı ancak bunun yerine onun yüzünde de derin bir endişe gördü.

“Ben peygamber falan değilim Hanno. Gerçekten değilim.”

“Sanırım haklısın.”
Hanno fırsatını bulur bulmaz Bowman’a Ira’nın rüyasını ve kafasında oluşmaya başlayan düşünceleri anlattı.
“Belki de bu gerçekten yolculuğumuzun başlangıcıdır,” dedi. “Düşündüğümüzden daha az zaman kalmış olabilir.”
“Ama tutsağız ve nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yok.”
“Ira biliyor. Yeteneğine güvenmeliyiz. Bunu uzun zamandır biliyorum.” Oğlunun elini avucuna aldı ve onu öptü. “Sanırım sen de biliyorsun.”
“Evet.”
“İzlemeli, dinlemeli ve öğrenmeliyiz. Her nereye götürülüyorsak bizi tutsak eden duvarların kapıları; kilitlerin anahtarları olacaktır. Kaçacağız.”
Durmaları emredildi.
“Neden duruyoruz?”
Öğleden sonraydı ve güneş hâlâ tepedeydi. Geçen üç gün boyunca karanlık çökmeden dinlenmelerine izin vermemişlerdi. Hanno ailesinin diğer üyelerinin yakında ve güvende olduklarından emin olmak için etrafına bakındı. Her yanda insanlar minnettar bir şekilde yere çökerek ağrıyan ayaklarını ovuşturuyordu. Kısa süre sonra karavana kazanlarının sesi duyuldu. Erken bir akşam yemeği yiyecekler gibi görünüyordu.
Hanno kendi grubunu bir araya topladı. Karısı ve çocuklarının yanı sıra Mumpo, Bayan Chirish, terzi Miko Mimilith ve ailesi, Creoth ve pastacı Scooch da onlarla birlikteydi. Öyle görünüyordu ki dağıtılan yemeklerin arasında Scooch’un Aramanth’daki pastanesinden yağmalanan hamur işleri de vardı. Küçük Scooch üzüntüyle kafasını salladı.
“Fırından yeni çıktıklarında ağızda erirler,” dedi. “Ama bu...,” diye ekledi beş günlük böreği kaldırarak: “bu taş gibi şey insanın kafasını yarar.”
“Fena değil,” dedi Creoth, iştahla ısırarak. “Hiç fena değil. Bir tane daha ister misiniz Bayan Chirish?”
“Size yük olmak istemem,” dedi Bayan Chirish iki tane alırken.
Bowman birden gerilerek kafasını kaldırdı. Uzaktan bir acı hissetmişti. Bir dakika sonra sıranın önlerinden keskin bir çığlık duyuldu. Herkes duymuştu. Bowman gözlerini kapatarak keskin duyularıyla acının doğasını anlamaya çalıştı.
“Deri,” dedi. “Yanan deri.”
Onları gördüler: az ileride demirden tekerlekli bir varil taşıyan bir grup asker kölelerin bağırmasına neden olan bir şey yapıyordu.

Bowman ayağa kalkıp görmek için sıranın önlerine doğru gitti. Görmek istemiyordu ama aynı zamanda görmesi gerektiğini de biliyordu. Bundan sonra onun için böyle olmak zorundaydı. Kestrel’le yeniden bir araya gelip saldıracakları zamana hazırlanmak için onları tutsak edenler ve tutsaklıkları hakkında her şeyi bilmesi gerektiğine inanıyordu.

Bir kadın bağırıyordu. Bowman onun çırpınışlarını görebiliyordu. Askerlerin onu susturmak için kafasına bir şeyle vurduklarını gördü. Ardından demir varili taşıyan adamlar kadının koluna bir şey bastırdılar ve bir cızırtıyla birlikte yanık et kokusu duyuldu.

Damganın demire tutturulup varilin içerisindeki kızgın kömürlerin arasına daldırılışını izledi. Askerler bir sonraki kölenin kolunu tutup adamın titreyen bileğinin iç kısmını dağladılar. Sanki yanan kendi etiymişçesine acıyı içinde hissetti.

“Sen! Yerine geç!”

Asker yerine dönmesi için onu itti. Babasının etrafında toplanmış olan grubun yanına geri döndü.

“Uzun sürmüyor,” dedi. “Ama acıyacak.”

“Umurumda bile değil,” dedi Pinto.

Bowman onun yaklaşan askerlere bakarak nasıl titrediğini gördü. Öfkeli gururuna rağmen Pinto sadece yedi yaşındaydı. Sıra ona geldiğinde onu kollarının arasına almak istedi ama buna izin vermeyecek kadar gururlu olduğunu biliyordu. Bunun yerine babasına:

“Haydi sarılıp dilek tutalım baba!” dedi.

Hanno Hath anlamıştı. Kollarını açtı.

“Gel Pinto. Dilek sarılışı...”

Pinto kollarının arasına girdi. Bowman da onlara katıldı. Pinto Mumpo’ya seslendi.

“Haydi Mumpo! Sen de bir dilek dile!”

Ira Hath yaklaşan askerlere öfkeli gözlerle baktı. “Ne kadar da cesur ve mertler,” dedi alayla.

“Şişşş,” dedi kocası. “Gel!”

Mumpo memnuniyetle onlara katılarak sarılışlarını hissetti. En küçük olduğundan ilk dilek Pinto’nundu.

“Dilerim çok acımaz.”

Sıra Bowman’daydı.

“Dilerim Kestrel bize geri döner.”

Pinto çabucak, “Ben de onu diliyorum,” diye ekledi.

Diğerleri dileklerini dileyemeden askerler duman tüten varilleriyle yanlarına gelmişti. Elinde bir liste tutan bir adam Hanno'nun adını yazarak ona bir numara verdi. Hanno kolunu uzattı ve henüz dileğini dileyemediğinden alçak sesle:

"Dilerim Kestrel güvendedir," dedi.

Kızgın demir kolunu yaktı. Ürperse de sesini çıkarmadı. Ardından karısı kolunu uzatarak, "Benim dileğim de senin için Kestrel," dedi.

Mumpo, "Senin için Kestrel," dedi. Kızgın demir kolunu yakarken hiç kıpırdamamış; gözünü bile kırpmamıştı.

Bowman bir şey söylemedi. Ama damgalanırken içinden Kestrel'e seslendi.

Seni seviyorum Kess.

Ardından Pinto titremesine engel olamadığı incecik kolunu uzattı.

"Ah Kess..." dedi. Kızgın demir gencecik tenini yakarken derinden hissettiği acıyla tek bir kez bağırdı.

Bowman o gece uyanık kalarak Kestrel'e kulak kabarttı. Yanan bileğinin acısı hâlâ geçmemişti. Karşı koymamış, sızlanmamıştı ama içten içe derin bir öfke duyuyordu. Çocukların kollarının yakılması onun imparatorluktan, kentlerinin yakılmasından daha çok nefret etmesine neden olmuştu. Öfke ve çaresizlik içinde uzun zaman önce yaptığı bir şeyi yaparak bilinmeyene seslendi.

Bana daha önce de göz kulak olan, her kimsen bana yardım et.

Ardından gecenin soğuk sessizliğinde yardımdan daha fazlasını istediğini düşündü. Güç istiyorum. Beni yok etmek isteyen bu insanları yok edebilecek gücü istiyorum.

Beni gözeten, bana onları yok edecek gücü ver.

İlk Ara:

Kelebek

Siren adasında üç kişi hızla ilerleyen bulutların altındaki yüksek pencerelerde durmuş birlikte sözsüz bir şarkı söylüyordu. Adaya ilk dönen kadının iki yanında bir genç ve bir yaşlı adam duruyordu. Üçü de yalın ayaktı ve başları açıktı. Üzerlerinde bileklerine kadar uzanan ve bellerinden bir sicimle bağlı sade yün cüppeler vardı. Söyledikleri şarkı bir akarsuyun şırıltısını ya da ağaçların arasında esen rüzgârın hışırtısını andırıyordu. Tek fark, huzurlu bir şekilde birbirini takip eden notalardan oluşan bir melodisinin olmasıydı. Bu öngörü şarkısıydı. Şarkı söyledikçe zihinleri netleşiyor, algıları güçleniyor ve olacakları sezinlemeye başlıyorlardı.

Yeryüzüne yayılan zulümü gördüler. Yanan kentleri ve yollara düşen insanları gördüler. Ağlayan genç kadınları ve ölmeye yatan yaşlı kadınları gördüler. Genç erkeklerin kalplerindeki nefreti hissettiler ve ölümlerin her şeyin tamamlanacağı zamana dek süreceğini anladılar.

Bir çocuğun onlara seslenerek yardım istediğini duydular. Parmakları arasında uzun kuyruklu bir S harfine benzeyen gümüş bir alet tutan bir kızın tek başına yürüdüğünü gördüler. Öfkesini, gücünün tükendiğini ve tehlikede olduğunu hissettiler.

Şarkı sona erdi. Genç adam harekete geçmek; güçsüzlere güç; zulüme bir son vermek için sabırsızlanıyordu. Yaşlı adam onun bu isteğini hissetti.

“Kendi başlarının çaresine bakmalılar,” dedi. “Hiçbir şey yapmayacağız.”

Kadın konuşmadı. Ama o gün daha sonra, uzaktaki anakarayı görebilmek için tek başına adanın en uç noktasına gitti. Yere oturdu ve gözlerini kapamadan sessizlikten daha derin bir sessizliğe geçtiği bir tür uykuya daldı.

Kısa süre sonra bir kelebek havada salınıp dans ederek yanına geldi. Yakındaki bir zeytin ağacına konup kanatlarını kapadı. Kelebeğin kanatları

lapis lazuli ve iskelekuşunun göğsü gibi parlak bir maviydi. Okyanustan yansıyan güz güneşinin ışığıyla parıldıyordu.

Kanatlar yeniden harekete geçti ve kelebek zeytin ağacının kıvrımlı dalları arasında dans ederek kadının yanağına, sol gözünün altına, güneşten yanmış çıkık elmacık kemiğinin üzerine kondu. Burada durup kadının onunla anlayacağı bir dilde yaptığı konuşmayı dinledi. Ardından parlak mavi kanatlarını çırparak uzaklaştı.

4

Milyonların Sevgilisi

Kestrel yerde karnının üzerinde kollarını ve bacaklarını uzatmış yatıyordu. Bir yanağını toprağa dayamıştı. Gözleri kapalı tüm dikkatini vücuduna değen toprağa vermiş, enerji dalgaları yolluyordu.

Bowman. Neredesin?

Sessiz çağrısının ulaşabileceği bir yerde olsaydı ona cevap verirdi. Ama bir cevap gelmese de kıpırtısız durduğu yerden sanki çağrısının yankısını duyar gibi buradan geçtiğini hissedebiliyordu. Çıt çıkmıyordu: tek bir ayak sesi bile duyulmuyordu: yalnızca hızla kaybolan ama tamamen yok olmamış tanıdık bir his vardı. Evdeyken boş bir odaya girdiğinde kardeşinin o odaya girip girmediğini anlardı. Varlığı, havada çizdiği şekil biri oturduğunda koltukta duran minderlerin şeklinin bozulması gibi geride bir iz bırakıyordu. İnce ruhu havada asılı kalırdı. Endişeli gözlerinin sessiz bakışı, kelimelere gereksinim duymaksızın hissettiği her şeyi bilen o sevgi dolu bakışı geride kalırdı.

Ah Bowman, neredesin?

Belirsiz de olsa oradan geçtiğini bilmek ona yola devam etmek için ihtiyacı olan gücü vermişti. Yaşıyordu ve buradan geçmişti. Ayağa kalktı ve yeniden yola koyuldu.

Doğuya doğru, kölelerin gittiği yönde ilerliyordu. Şafakla kalkıyor, bütün sabah durmadan yürüyor; öğlen biraz dinlendikten sonra günbatımına kadar yürümeyi sürdürüyordu. Durduğu yerde toprağın üzerinde uyuyor ve uyandığında hiç beklemeden yola devam ediyordu. Tutsakların yürüyüşünden arta kalanlarla besleniyor; sebzelerin saplarını ve yemeklerden geriye kalan kemikleri yiyordu. Arazi fazla dağlık olmamasına rağmen inişli çıkışlı ve bileklerini dalayan dikenli çimlerle kaplıydı. Tırmandığı her yokuşun tepesinden yürüyenleri görebilmek umuduyla ileriye bakıyor; fakat bir sonraki tepeden ve sisli sonbahar göğünden başka bir şey göremiyordu.

Zaman zaman cesetlerle karşılaşıyordu. Bunlar tanıdığı, çoğunlukla yaşlı insanların cesetleriydi. Kendisini onlara; onları öldüren mızrak yaralarına bakmaya zorluyordu; çünkü bu şekilde ona yola devam etme gücü veren öfkeyi canlı tutabiliyordu. Fakat bir süre sonra bu üzücü görüntülere bakmamaya başladı. Güçten düşmeye başlamıştı ve uzanıp bir daha kalkmayacağı bir uykuya dalmamak için kendisini zor tutuyordu.

Yürüyüşçülerin geride bir şey bırakmadığı gün de gelip çattı. On günlük yürüyüşün ardından erzakları tükenmeye başlamıştı ve yenebilecek her şey yeniyordu. On birinci gün Kestrel hiçbir şey bulamadı. Su sıkıntısı çekmiyordu, vadilerden akan dereler vardı. Bir süre karnını suyla doldurarak açlığını unutmaya çalıştı. Ama bu da etkisini kaybettiğinde açlığı çok daha şiddetlenmişti.

On ikinci gün artık başı dönmeye başlamıştı. Öğlen dinlenmek için durduğunda sanki onu ayakta tutan tek şey yürümekmiş gibi bacaklarının artık tutmadığını fark etti. Yere kıvrılıp kaldı ve bilincini yitirdi.

Birkaç saat sonra parlak bir ışık onu uyandırdı. Güneş alçalmıştı ve gözlerini kamaştırıyordu. Sonra yeniden karanlık oldu. Ardından bir kez daha parlak ışığı gördü. Sesler duyuyordu: kulağına tekerlek ve at sesleri çalındı. Dirseğinin üzerinde doğrularak gözlerini açtı.

Çok yakınından uzun bir kervan halinde geçen arabaların ve atlıların arasında göz alıcı güzellikte kocaman tekerlekli, turuncu, yeşil ve altın sarısı bir araba gördü. Arabanın içinde dışarıya bakan genç bir kız oturuyordu. Kestrel rüya gördüğünü sanarak kıza baktı. Genç kız da ona baktı. Ardından bağırmaya başladı.

“Bana bakıyor! Bana bakıyor!”

Uzun kervan birden durdu. Uzun boylu adamlar Kestrel’i tutup havaya kaldırdı. Ona anlamadığı bir şeyler söyleyen, altın sarısı bir pelerin giymiş bir adamın önüne götürüldü. Ve sonra yeniden bilincini kaybetti.

Kestrel yarı uyanık vaziyette sesler duyuyordu. Öfkeli bir adam sabırsız bir sesle:

“Onu öldürmeliyiz, onu öldürmeliyiz,” diyordu.

Diğeri kibirli genç bir kızın sesiydi.

“Saçmalıyorsun Barzan. Yaptığı şeyin ne olduğunu anlamalı ve daha sonra da gözleri dağlanmalı. Herkes bunun böyle olması gerektiğini biliyor.”

“Ama Majesteleri uyanmasını bekleyemeyiz. Geç bile kaldık.”

“Beklememiz gerektiğini kim söyledi? Onu benim arabama koyabilirsiniz. Lunki onunla ilgilenir.”

“Sizin arabanıza mı Majesteleri?” Barzan denilen çok şaşırmış görünüyordu.

“Neden olmasın? Beni zaten gördü. O yalnızca küçük bir kız.”

Kestrel gözlerini açmamıştı, bu yüzden etrafında tartışan tanımadığı kimseler onun hâlâ baygın olduğunu sanıyordu. Birkaç kişi onu kaldırarak merdivenlerden yukarı, genç kızın arabası olduğunu sandığı loş bir yere götürdü. Onu yumuşak bir yatağa yatırdılar ve kısa süre sonra tekerleklerin engebeli zeminde hareket ettiğini hissetti. Başına gelenlerin yarattığı şok, yatağın yumuşaklığı ve arabanın sallantısı onu derin bir uykuya sürükledi.

İkinci kez uyandığında kısa süreliğine gözlerini açtı, perdeleri çekili arabanın yarı loş ışığında biri şişman biri zayıf iki kız gördü. Zayıf olan onunla aynı yaşlardaydı ve insanı hayrete düşürecek kadar güzeldi. Kestrel yeniden gözlerini kapadı ve ona ne yapacaklarını öğrenebilmek için yattığı yerden konuşmalarını dinledi.

İçlerinden birinin yattığı yere geldiğini ve oturarak onu seyrettiğini hissetti. Gelen genç, güzel ve sesi kibirli olandı. Bir süre sonra onaylarcasına:

“Hiç de şişman değil,” dedi.

“Zavallı yaratık açlıktan ölmek üzere,” dedi şişman olanı.

“Gözlerinin dağlanacak olmasından hoşlanmayacak, öyle değil mi?”

Buna bir cevap gelmedi. Genç olanı bunu bir eleştiri olarak algılamıştı.

“Sen de çok iyi biliyorsun ki bana bakmaması gerekirdi, hayatım.”

“Evet tatlım. Ama bebeğim peçesini takmalıydı.”

“Yine de bana baktı. Artık çok geç.”

“Acaba ne düşündü.”

“Bunu ben de merak ediyorum.”

Bir sessizlik oldu. Ardından genç kız konuşmaya devam etti,

“Biliyor musun Lunki sen, annem ve babam dışında yedi yaşımdan beri kimse yüzümü görmedi.”

“Doğrusu da bu. Bebeğim evlenene kadar kimseye yüzünü göstermemeli.”

“Evet, biliyorum,” dedi isteksiz bir sesle.

Kestrel onun biraz daha yaklaştığını hissetti. Meraklı parmakları kısacık saçlarına dokundu.

“Onu uyandır hayatım. Dürt onu.”

“Bunun onu uyandırmaya yeteceğini sanmıyorum tatlım. Onun bir şeyler yemeye ihtiyacı var.”

“Öyleyse ona yemek getir. Hemen. Şimdi.”

“Ama o uyuyor.”

“Zorla yedir,” dedi amirane bir sesle.

Kestrel Lunki adındaki, hizmetçi olduğu anlaşılan kızın bir dolabı açtığını duydu. Ağzından içeri zorla tuhaf bir şeyler tıkıştırılmadan önce gözlerini açmanın iyi olacağını düşünmeye başlamıştı. Ama sonra genç kızın ellerini çırparak:

“Bal! Ne kadar akıllısın Lunki!” dediğini duydu.

Kestrel kaşıktaki balın kokusunu aldı. Ardından dudağına düşen serin damlaları hissetti. Hâlâ yarı uykudaymış gibi yaparak dilinin ucunu dışarı çıkardı ve yapışkan tatlı maddeyi yaladı. Tadı yaz aylarında çayırları dolduran yoncalarınki gibiydi.

“Yedi! Biraz daha ver!”

Kestrel bal damlalarını yedikçe gücünün yerine geldiğini hissediyordu. Bir süre sonra artık uyandığını itiraf etme zamanının geldiğine karar verdi. Göz kapaklarını kırpıştırdı ve sonra gözlerini açarak üzerine eğilmiş iki kıza baktı.

“Uyandı! Bak Lunki uyandı!”

Güzel genç kız yeniden ellerini çırptı.

“Konuşabiliyor mu? Ona bir şeyler söylet.”

Kestrel konuşmanın daha iyi olacağına karar verdi.

“Teşekkür ederim,” dedi alçak sesle.

“Ah seni tatlı şey! Benimle kalabilir mi dersin?”

“Peki ya...?” Şişman hizmetçi gözlerine dokundu.

“Ah!” Genç kız çok şaşırmıştı. “Gözlerini dağlamalarına izin veremem. Bu çok korkunç olur.”

Kestrel her şeyi duymasına rağmen bir şey söylemedi. Bu insanların kim olduklarını öğrenene kadar fazla bir şey söylememeye karar vermişti.

“Hizmetçim olabilir. Hizmetçilerim bana bakabilirler. Tıpkı senin gibi Lunki.”

Kestrel’e dönerek küçük bir çocukla konuşurmuş gibi:

“Hizmetçim olmak ister misin? Yoksa gözlerinin kızgın demirlerle dağlanmasını mı tercih edersin?” diye sordu.

Kestrel bir şey söylemedi.

“Düşünüyor. Önemli değil.”

Genç kızın keskin gözleri Kestrel’in boynundaki ipte asılı duran gümüş S harfini fark etti. Elini uzatıp ona dokundu ve evirip çevirerek inceledi.

“Bu hoşuma gitti,” dedi. “Onu istiyorum. Onu bana ver!”

“Hayır,” dedi Kestrel.

“Hayır mı?” dedi genç kız, şaşkınlıkla Lunki’ye bakarak. “Bana hayır, dedi. Ama onu istiyorum. Onu bana vermeli.” Kestrel’e dönerek, “İstediğim şeyi bana vermelisin,” dedi.

“Hayır,” dedi Kestrel ve gümüş anahtarı ince beyaz elinden çekip uzaklaştırdı.

Genç kız ona baktı.

“Bu ne cüret!”

Kestrel’in yüzüne bir tokat attı. Kestrel hiç düşünmeden var gücüyle kızın suratına bir tokat indirdi. Genç kız gözyaşlarına boğuldu. Hizmetçi kız şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde:

“Bebeğim!” diye bağırdı. “Ah benim zavallı bebeğim!”

“Bana karşı nazik davrandın,” dedi Kestrel, “ve çok güzelsin ama eğer bana bir daha vuracak olursan seni öldürürüm.”

Genç kız derin bir soluk aldı.

“Seni öyle bir cezalandıracağım ki! Ağlayacaksın! Seni ağlatacağım! Seni korkunç yaratık!”

Şiddetli bir şekilde titreyen eliyle Kestrel’in elini çekip büktü ve şaşkınlıkla:

“Neden benden korkmuyorsun? Canını yaktım mı? Canını yaktıysam özür dilerim, ama sen de... sen de...” Kestrel’in elini alıp dudaklarına götürerek öptü. Neden bana karşı bu kadar sert davranıyorsun? Beni gerçekten güzel buluyor musun? Beni nasıl öldüreceksin? Neden benden korkmuyorsun?”

Kestrel elini yavaşça geri çekti. Genç kız biraz sakinleşmişti. İri, kehribar rengi gözlerle Kestrel’e baktı ve yumuşacık, tatlı dudakları titredi.

“Lütfen söyle bana! Gerçekten güzel miyim?”

“Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel birini görmemiştim.”

“Ah, ne kadar memnun olduğumu anlatamam.”

Büyük bir içtenlikle konuşmuştu. Sanki güzel olması zorunlu bir şeymiş gibiydi. Kestrel bunu hemen anlamıştı. Bu buyurgan genç kızın başka kusurları olabilirdi ama kesinlikle kendini beğenmiş değildi.

Nasılsa, her ikisi de tokatları unutmuş görünüyordu.

“Sen kimsin?” diye sordu Kestrel.
“Ben kim miyim? Bilmiyor musun?”
“Hayır.”
“Ben, Doğu’nun Güneşi, Kusursuzluk İncisi, Milyonların Sevgilisi Gang Hükümdarlığı’nın Johdila Sirharasi’siyim.”
“Ya.” Söylenebilecek başka bir şey yokmuş gibiydi.
“Evlenmek üzere yola çıkmış bulunuyorum.”
“Kiminle?”
“Tam olarak bilmiyorum.”
“Öyleyse onunla evlenmek istediğini nereden biliyorsun?”
“İstesem de istemesem de onunla evlenmek zorundayım.”
“Ben olsam evlenmezdim.”
“Evlenmez miydin?”
Kestrel onunla daha önce hiç kimsenin bu şekilde konuşmadığını anlıyordu. Yüzünde, gözlerinin bağı çözülmüş ve yeni ve heyecan dolu bir dünya gözleri önüne serilmişçesine şaşkın bir ifade vardı.
Lunki de bunu gördü ve tehlikenin farkına vararak:
“Bebeğim ona dikkat etmeli. Hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.”
“O zaman bize anlatabilir.” Kestrel’e dönerek, “Haydi anlat,” dedi.
“Ne anlatayım?”
“Kim olduğunu. Burada ne aradığını.”
“Adım Kestrel Hath. Ailemi arıyorum.”
“Neden? Nereye gittiler?”
“Bunu bilseydim onları aramam gerekmezdi.”
Kestrel bir kez daha yüzündeki şaşkınlık dolu ifadeyi gördü.
Kendi kendine, o bir prenses, her zaman istediği şeyi elde etmiş, daha önce hiç kimse ona karşılık vermemiş, diye düşündü.
“Benden gerçekten korkmuyor musun?” diye sordu Johdila.
“Hayır,” dedi Kestrel. “Bana neden zarar veresin ki?”
“Sana zarar vermek istemiyorum. Başlangıçta istemiştim. Ama artık istemiyorum.”
“Öyleyse arkadaş olabiliriz.”
Kestrel için söyledikleri çok büyük bir anlam ifade etmiyordu ama bu söz genç prensesi çok etkilemiş görünüyordu.
“Arkadaş mı? Benim hiç arkadaşım olmadı.”
Onu anlamaya çalışarak Kestrel’e dikkatle baktı.
“Neden böyle çirkin şeyler giyiyorsun?”

“Kimse bana bakmasın diye.”

Johdila buna çok şaşırmıştı. Bunun üzerine:

“Yanımda kalmana karar verdim,” diye bildirdi.

“Buna sen karar veremezsin. Ben evcil bir hayvan değilim.”

“Ama kalmanı istiyorum.”

“Öyleyse bana sormalısın.”

“Sormak mı? Peki ya hayır dersen?”

“O zaman istediğini elde edemezsin.”

“Ama bu... bu...” Bu haksızlık, demek istemişti ama Kestrel’in yüzündeki bir şey onu duraksattı. “Ama bu beni çok üzer.”

“Çok uzun sürmez.”

“Benimle kalacak mısın? Lütfen!”

Kestrel gülümsedi. Karnı doymuştu ve kendisini çok daha iyi hissediyordu. Dudaklarını büzüştürmüş, ağlamak üzere gibi duran Johdila öyle komik görünüyordu ki:

“Belki kendimi iyi hissedene kadar kalabilirim,” dedi. “Eğer istiyorsan.”

Johdila gülümseyen Kestrel’e baktı.

“Sana ne vermemi istiyorsun?”

“Hiçbir şey.”

“Öyleyse neden bana gülümsüyorsun?”

“Çok komiksin. Beni güldürüyorsun.”

Johdila bu konuyu büyük bir ciddiyetle düşündü.

“Arkadaşlar böyle ortada bir neden yokken birbirine gülümser mi?

“Evet.”

Bunun üzerine Johdila da ona gülümsedi.

Gülümsemesinin saçtığı ışıltıya beklemeden yakalanan Kestrel, “Ne kadar güzelsin!” dedi.

5

Bakmak, Dinlemek, Öğrenmek

Bilge Ozoh kutsal tavuğu sepetinden çıkartıp ayaklarını dikkatli bir şekilde tebeşirle pudraladı. Az ileride, Gang Hükümdarlığı'nın Johanna'sı, Milyonların Efendisi ve Johdila Sirharasi'nin babası kraliyet arabasından inip dev gövdesini bir kamp sandalyesine yerleştirerek yüksek sesle uzun bir inilti kopardı.

"Sessiz ol şekerim. Tavuğun huzurunu bozacaksın." Konuşan, karısı, Ulusların Anası, Gang Hükümdarlığı'nın Johdi'siydi. Halkı tarafından sevgiyle, "Küçük Anne" olarak anılsa da en az kocası kadar iriydi ve üzerine giydiği bol işlemeli çadır benzeri giysiler yüzünden daha da kocaman görünüyordu.

Johanna'nın inlemesinin nedeni karnının aç olmasıydı. Seyahat ederken çok az uyuyabiliyordu ve uyumadığı zamanlarda yemekten başka bir şey düşünmezdi. Evinde, gece uyanacak olsa, ki hiçbir zaman uyanmazdı, canının istediği her şeyi yiyebilirdi. Bu yolculukta ise gece uyanacak olsa, ki her gece uyanıyordu, aç kalmak zorundaydı. Karısı, kehanetleri dinlemeden kahvaltı servisinin yapılmasını kesinlikle yasaklamıştı. Neticede, onun da söylediği gibi, eğer kehanetler o gün oruç tutulması gerektiğini gösteriyorsa ve çoktan yemek yemişlerse bu kim bilir nasıl sonuçlar doğurabilirdi!

Kraliyet Falcısı tavuğu düz bir yere serdiği işaret haritasının üzerine tuttu. Tavuk beyaz, tüylü ve şişmandı ve çılgın kırmızı gözlerinin etrafındaki tüyler havaya kalkmıştı. Ozoh zayıf ve keldi, belden yukarısı çıplaktı. Böylece herkes vücudundaki, büyükannelerinden birinin bir yılan olduğunun kanıtı olan incecik, mavi-yeşil desenleri görebiliyordu. Altına, Gang Hükümdarlığı'nın geleneksel bol pantolonlarından giymişti, böylelikle kimse işaretlerin belinden aşağıya devam edip etmediğini göremiyordu; ama pek çokları merak ediyordu.

“Oo! Hımm!” diye mırıldanarak tavuğu yavaşça haritanın üzerine bıraktı. Tüm saray erkanı çıt çıkarmadan tavuğu izliyordu. İki adam özellikle dikkatlerini yoğunlaştırmıştı. Johanna’nın sağ tarafında arkasında duran hüzünlü, kambur Baş Vezir Barzan gözlerini tavuktan ayırmıyordu. Uzun boylu, yakışıklı bir asker olan diğeri Kraliyet Falcısı’ın izliyordu. Adı Zohon’du ve Johjan Muhafızları’nın Komutanıydı.

Tavuk bir an onlara baktı ve sonra kafasını oynatarak haritadan uzaklaşıp mısır tabağına doğru yürüdü.

Saray erkanı hep bir ağızdan, “Aaa!” diye bağırdı.

Tavuk haritanın üzerinde kısa bir çizgi halinde beyaz ayak izleri bırakmıştı. Falcı bunları yakından inceledi.

“Mükemmel.”

Herkes rahatladı. Bu kahvaltı yapılacağı anlamına geliyordu.

“Haşmetmeaplarının da görebileceği gibi izler Fang’da başlayıp Yanoo’da sona eriyor.”

“Bana yeterince açık göründü,” dedi Johanna.

“Gerçekten de öyle. Bugün her şey yolunda gidecek.”

“Öyleyse mesele yok.”

Johanna ayağa kalktı.

“Kraliyet erkânındaki herkes,” diye ekledi falcı, “görevlerini şevkle yerine getirdiği sürece.”

“Ya,” dedi Johanna, karısına dönerek.

“Peki ya yapmazlarsa?” diye sordu Johdi, hâlâ arabasında uyumakta olan kızı Johdila Sirharasi’yi düşünerek. Sisi’nin görevlerini ne şevkle ne de isteksizce yerine getirdiği pek söylenemezdi.

“Eğer yapmazlarsa,” dedi falcı ciddiyetle, “sonuçlarına katlanmaları gerekecek.”

“Başımıza gelenler,” dedi Johdi endişeyle. “Ben de bundan korkuyordum.”

Neyse ki Bilge Ozoh onu çok iyi anlıyordu.

“Elbette Johdila’nın yerine getirmesi gereken bir görevi yok,” dedi. “Henüz evlenmediğinden dolayı bu durum onun için kelimenin tam anlamıyla geçerli değil.”

“Ya! Güzel. Demek kelimelerin tam anlamıyla değil,” dedi Johdi büyük bir rahatlamayla.

“Yüce Efendimizin de takdir edeceği gibi işaretler söz konusu olduğunda yalnızca kelimenin tam anlamı geçerlidir.”

“Öyleyse mesele yok demektir,” dedi Johanna yeniden. “Tereyağlı krepleri getirin.”

Johdila Sirharasi yemek çadırında diğerleriyle birlikte kahvaltı etmiyordu. Kahvaltısı gözleri bağlı iki hizmetçi tarafından arabasına götürülüyordu. Ağır tepsileri düşürmekten korktukları için kahvaltı arabasından Johdila’nın arabasına kadar ağır adımlarla ilerliyorlardı. Kahvaltıyı getirdiklerinde kreplerin üzerindeki tereyağı sarı sert bir kabuğa dönüşmüş oluyordu. Her sabah aynı şey oluyordu ama Johdila hiçbir zaman şikâyet etmediğinden kimse bu durumu değiştirmek için bir girişimde bulunmuyordu. Şikâyet etmiyordu, çünkü kahvaltısını hiçbir zaman yemiyordu. Kahvaltısı daha sonra hizmetçisi Lunki tarafından gizlice yeniyordu. Sarayın kurallarına göre hizmetçiler, efendileri yemeği bitirmeden bir şey yiyemezlerdi ve Johdila bazen günlerce hiçbir şey yemediğinden Lunki önüne çıkan fırsatları değerlendirmeyi öğrenmişti.

Johdila’nın arabasının girişine, Lunki’nin yatağının yanına Kestrel için de bir yatak konmuştu. İki hizmetçi tökezleyerek odaya girdi. Tepsileri bırakıp tökezleyerek dışarı çıktılar. Gözlerindeki bağların arasından dışarıya bakmaya çalışmadılar bile. Johdila’nın peçesiz yüzünü gören her kim olursa olsun gözleri kızgın demirlerle dağlanırdı.

Lunki odaları bölen perdenin arasından, “Kahvaltın geldi tatlım,” diye seslendi.

“Bana bir bardak su kaynat hayatım.”

Kestrel, Johdila’nın sabah merasimine katılmadı. Onun yerine mutfak hizmetçilerinin ardından arabadan çıkıp hareketsiz duran öteki arabaların arasında kuytu bir köşe bularak yüzü koyun yere uzandı. Otlayan atların ve gelip geçen askerlerin gürültüsü arasında güçlükle de olsa kıpırtısız yatarak yolun belleğine ulaşmayı başardı. Evet, toprak onu hatırlıyordu. Buradan geçmişti. Erkek kardeşi, anne-babası, kız kardeşi, Manth halkı bu yoldan geçmişlerdi.

Ayak sesleri duydu. Ses kesildi. Birisi yanında durmuş ona bakıyordu.

Ayağa kalktı. Merakı yüzünden okunan, uzun boylu, çok yakışıklı bir asker, gözlerini dikmiş onu izliyordu. İyi dikilmiş, sırma şeritli, koyu mor üniforması, ince beline ve kaslı göğsüne oturuyordu. Bir elinde durmadan evirip çevirerek diğer elinin ayasına vurduğu ince saplı gümüşten bir çekiç tutuyordu.

“Demek Johdila’yı peçesiz gören sensin,” dedi.

“Evet,” dedi Kestrel.
“Güzel mi?”
“Evet,” dedi Kestrel.
“Yasaya göre gözlerinin dağlanması gerektiğini biliyor olmalısın.”
“Bu çok aptalca bir yasa.”
Asker kara kaşlarını kaldırarak gülümsedi:
“Evet, aptalca olabilir,” dedi. “Senden hoşlandığı için şanslısın.”
Kestrel bir şey söylemedi. Arabaya dönmenin daha iyi olacağına karar vermişti. Fakat yakışıklı asker gümüş çekicini uzatarak onu durdurdu. Kestrel çekicin sapının uç kısmının sivri bir bıçak olduğunu fark etti.
“Benim kim olduğumu biliyor musun?”
“Hayır.”
“Adım Zohon, Johjan Muhafızları’nın Komutanıyım. Johanna’dan sonra Gang Hükümdarlığı’ndaki en güçlü kişi benim.”
Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakındıktan sonra sesini alçaltarak:
“Eğer bana yardım edersen ben de sana yardım ederim,” dedi.
“Ne tür bir yardım?”
“Johdila İmparatorluk adı verilen bir ülkeye götürülüyor. Bu ülkenin hükümdarının oğluyla evlenecek.” Zohon küçümsemeyle dudaklarını büktü. “Soygunculuk, yağmacılık ve köle tacirliği yapan centilmenlikten uzak bir adam. Böyle bir adamın oğlunun Gang Hükümdarı Johanna’nın kızına nasıl bir koca olacağını düşünebiliyor musun?”
“İnsanları köle mi yapıyorlar?”
“İmparatorluğun zenginliği kölelere dayanıyor.”
Aramanth’daki arenaya atıyla giren adam ve çığlık çığlığa ölümden kaçan insanlar yeniden Kestrel’in gözleri önüne geldi. Ürperdi.
“Johdila’yı nasıl olur da böyle bir ülkeye götürebilirler?”
“Ben de aynı soruyu soruyorum.” Zohon, Kestrel’in yüzündeki dehşet ifadesini görerek memnun oldu. “Bu evliliğin durdurulması gerek.”
Kervan hareket etmeye başlamıştı. Elinde kutsal tavuğun kafesini taşıyan bir hizmetçi yanlarından geçti. Zohon arkasından gelen kraliyet falcısını görünce Ozoh’nun kendisini görmüş olduğunu anladı.
Kestrel’e, “Daha sonra konuşuruz,” diye fısıldadıktan sonra soğukkanlı bir şekilde ağır adımlarla adamlarına doğru uzaklaştı.
Kestrel Johdila’nın arabasına döndüğünde Sisi’nin yataktan kalkmış ve aynalı tuvalet masasının önüne oturmuş olduğunu gördü. Masanın önüne

Sisi’nin kendisini her açıdan rahatlıkla görebileceği şekilde altı ayna yerleştirilmişti. Arkasında duran Lunki’yle birlikte dün geceden kalan tahribatları gidermeye çalışıyorlardı.

“Nerelerdeydin?” diye sordu Sisi, aynalardan birinden Kestrel’i görerek.

“Yürüyüşe çıkmıştım,” diye yanıtladı Kestrel.

“Yürüyüşe mi çıktın? Açık havada mı? Cildin kuruyacak.”

Bu, dikkatini yeniden kendi parlak, pürüzsüz cildine yöneltti.

“Uyurken yastık kullanmak zorunda olmam büyük haksızlık,” diye şikâyet etti. “Gece dönmeden edemiyorum ve bunun kırışıklara yol açtığından eminim. Bak hayatım! Daha dün bu çizgi yoktu!”

“Onu hemen şimdi yok ederiz tatlım. Lunki bebeği için onu hemen yok edecek.”

Lunki, Johdila’nın görünümüyle en az Johdila’nın kendisi kadar ilgiliydi. Sisi’nin güzelliği her ikisi içindi. Daha geniş düşünülürse, Sisi’nin güzelliği Doğu’nun Güneşi, Kusursuzluk İncisi, Milyonların Sevgilisi gibi unvanlarından da anlaşıldığı gibi tüm Gang Hükümdarlığı içindi.

“Boynum kalınlaştı. Bundan eminim.”

“Hayır tatlım. Gölge düştüğü için sana öyle geliyor.” Lunki masaj yağlarıyla hanımının cildini ovdu. “Bebeğim neden küçük bir bardak süt bile içmiyor?”

“Beni zorlama hayatım. Bugün kendimi çok şişko hissediyorum.”

Johdila öyle ince, vücudu öyle biçimliydi ki anne babasının kızı olduğuna inanmak çok güçtü. Sisi ona annesinin de evlenmeden önce kendisi gibi olduğunu söyledi.

“Evlenmek insanı şişmanlatıyor. Tabii bir de çocuk doğurmak. Çocuk doğuracağımı hiç sanmıyorum. Lunki benim için doğurabilir. Benim için doğurursun değil mi Lunki’ciğim? Bana evet de lütfen!”

“Bunun için şimdiden endişelenmene hiç gerek yok bir tanem. Daha sırada evlilik var.”

“Evet, biliyorum.”

“Nasıl bir adamla evleneceksin?” diye sordu Kestrel, Johdila’nın gerçeklerin ne kadarını bildiğini merak ederek.

“Ne fark eder.” Sisi’nin aklında başka şeyler vardı. “Evli kadınlar ne yapıyor Lunki?”

“Ne mi yapıyor tatlım? Tam olarak ne demek istedin?”

“Onları şişmanlatacak bir şey yapıyor olmalılar.”

“Sorun ne yaptıklarında değil ne yapmadıklarında hayatım. Güzelliğini korumak için ne çok emek harcamak gerektiğini görüyorsun. Evlendikten sonra güzel olmaya uğraşman gerekmeyecek, öyle değil mi?”

“Sanırım öyle.”

“Bu yüzden de doğal olarak uğraşmaktan vazgeçeceksin ve farkına bile varmadan şişmanlamış olduğunu göreceksin.”

“Şişman olmak nasıl bir duygu Lunki?”

“Alıştıktan sonra çok kötü gelmiyor. Eskisi kadar üşümüyorsun. Üstelik insanın kendisine ne kadar çok zaman kaldığına inanamazsın.”

Sabah tuvaleti bittikten sonra Sisi’nin saçları örüldü ve sarıldı. Lunki’yle ikisi ortak ürünlerine son bir kez bakıp iç geçirdikten sonra peçeyi indirdiler. Bütün bu zaman zarfında araba kervanın geri kalanıyla birlikte hareket halindeydi. Ama artık Johdila giyinmiş olduğundan Lunki ipi çekti ve uzun kervan bir kez daha durdu. Sisi’nin dans dersi zamanıydı.

Dans dersinin verileceği çadır yol kenarına kurulmuştu ve dans hocası Lazarim, Johdila’nın arabasına yaklaşarak saygıyla kapıya vurdu. Johdila baştan aşağı mavi ve gümüş rengi, incecik, gizemli bedeninin etrafında uçuşan ipekliler içerisinde dışarı çıktı. Kestrel, hizmetçisi ve gayri resmi arkadaşı olarak onunla birlikte gitti. Lazarim onları penceresiz fakat tepesi açık dans çadırına kadar götürdü. Burada gözleri bağlı bir flütçü ve davulcunun müziği eşliğinde Johdila’ya tantaraza adı verilen dansı öğretmeye başladı.

Kestrel Sisi’nin doğuştan yetenekli bir dansçı olmadığını hemen anladı. Karışık bir sıradaki adımları ezberlemek için büyük bir dikkat gerekiyordu; bunun yanı sıra mekanik adımları dansın akıcı hareketlerine dönüştürmek için de hiç durmadan çalışmak gerekiyordu. Sisi hayatında hiçbir şeye büyük bir dikkatle yoğunlaşmamıştı; çalışmaya gelince bir şeyi ilk seferde yapamadığını görünce sıkılıp bırakıverirdi.

Lazarim poposuna bir şaplak indirmek için şiddetli bir arzu duyuyordu. İçinden onu ağlayıp bağırana kadar ya da isteksizce sızlanmanın dışında bir ses çıkartana kadar çimdiklemek geçiyordu.

“Yapmak zorunda mı-yıım? Bu sabah ö-öyle yorgunum kii! Bugün beni çok sıkmasan olmaz mııı?”

“Ama bu dansı öğrenmeniz gerekiyor, Majesteleri. Babanız evlenmenizi arzuluyor ve evlenmek için de dans etmeniz gerek.”

“Evet biliyorum hayatım. Benimle böyle konuşma. Çok dans etmem gerekmiyor herhalde, öyle değil mi? Bir kere dans etmem yeterli değil mi?”

“Bir kez dans etmeniz yeterli leydim, ama o bir kez mükemmel olmak zorunda. İmparatorluğun lordları ve leydileri dünyanın hiçbir yerinde Gang Hükümdarlığı’nın Johdila’sına eşdeğer bir güzellik ve zarafet olmadığını düşünmeliler.”

“Ama bu ben dans etsem de etmesem de böyle değil mi sevgili Lazarim?”

“Eğer dans etmek istemiyorsanız leydim, söyleyecek başka bir sözüm yok. Ama eğer dans edecekseniz iyi dans etmelisiniz.”

“Pekâlâ. Sanırım birkaç adımı daha çalışabiliriz. Ama kafamı karıştırmamalısın.”

Kestrel sessizce ve gittikçe artan bir ilgiyle izlerken Lazarim Johdila’ya açılış hareketlerini yeniden gösterdi: yan adımlar, selamlama, üçlü dönüş, duruş, yeniden bir araya gelirken hızlı adımlar, kavuşma ve dönüş. Tantaraza yüce bir danstı, dansların dansıydı. Lazarim için sanat ve tutku, aşk ve din, yaşam ve ölüm demekti. Bu ufak tefek, zarif adam tantarazanın gizemlerinin tam bir hâkimiydi ve tüm varlığıyla, öğretme işkencesinden kurtulup kendisini dansın coşkusuna bırakmak istiyordu. Bunun yerine bir kötürüm gibi topallamakla meşguldü.

“Hayır Majesteleri, hayır! Dönüşler hızlı, çok hızlı olmalı, tıpkı bir topaç gibi, hatırladınız mı? Bunun gibi! Eteklerimin nasıl uçuştuğunu görüyor musunuz?”

“Eteklerin mi Lazarim?” Sisi kıkırdadı. “Beni güldürmemelisin cicim. Her gülücük bir çizgi bırakıyor.

“Bir kere daha lütfen.”

Dans dersi sona erdiğinde Kestrel annesi ve babasıyla birlikte kraliyet arabasında öğle yemeği yiyecek olan Sisi’ye eşlik etti.

“Dans etmek zorunda olmadığın için çok şanslısın Kess.”

“Bana eğlenceli göründü.”

“Eğlenceli mi? Neden öyle söylüyorsun? Çok zor ve sinir bozucu bir şey ve hiç de eğlenceli değil.”

Kraliyet Arabası Johjan Muhafızları tarafından korunuyordu. Bu defa üzeri gölgelikle kaplı basamaklara yaklaştıklarında Kestrel komutanları Zohon’un da adamlarıyla birlikte durduğunu gördü. Zohon etrafa bakındıktan sonra kısa bir süre için gözleri buluştu. Zohon Kestrel’e birbirimizi anlıyoruz anlamında bir bakış attı. Ardından bakışları Johdila’nın peçesine takıldı. Adamlarından birine bir şey söyledi, yüksek

sesle gülerek adamın omzuna vurdu ve arkasını dönüp ağır adımlarla uzaklaştı. Yüksek sesle gülüşü ve fazlasıyla kaygısız görünen yürüyüşü Kestrel'e çok şey anlatmıştı. Bu kadar ilgisiz görünmeye çalışan bir adam gerçekten de çok ilgileniyor olmalıydı.

Kraliyet arabasına girdiler. Öğle yemeği servisi yapılmıştı bile ve Johanna başlamak için sabırsızlanıyordu. Kimse Kestrel'le ilgilenmiyordu. Johanna ve karısı tuhaf görünüşlü olduğu ve bir prensesin arkadaş edinmesinin yakışık almadığını düşündüklerinden onu tasvip etmiyorlardı. Görüşlerini kızlarına bildirmişlerdi. Sisi'nin yanıtı sert olmuştu:

"Kestrel benim arkadaşım ve ben nereye gidersem o da oraya gelecek."

Uzlaşmak adına Kestrel kraliyet arabasındayken ayrı bir masada yemek yiyordu. Kısa süre sonra herkesin onun varlığını unuttuğunu ve orada yokmuş gibi konuştuklarını fark ettiğinden bu durum onun hoşuna gidiyordu.

"Bir tanem bugün nasıl?" dedi Johanna kızının yüzündeki peçeyi kaldırıp gururla yüzüne bakarak.

Sisi, "Ah baba," diye iç çekti. "Evimizde olmak istiyorum."

Johanna da iç geçirdi. Ne türlü olursa olsun seyahat etmekten nefret ediyordu. O da kendi şehrinde, köpekleri ve atlarıyla Obagang'da olmak; eski, büyük yatağında yatmak istiyordu.

"Mecburuz bir tanem."

Hüzünlü bir şekilde böreğini yemeye koyuldu.

"İstemediğin bir şeyi yapmaya neden mecbur olduğunu anlayamıyorum baba."

"Yemeğini bitir Sisi," dedi annesi. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Halkım için yapmak zorunda olduğum şeyler var," diye söze başladı Johanna; sonra durup böreğinden büyük bir ısırık daha aldı. Açıklamak kolay değildi. İmparatorluk denilen bu uzak ülke Gang Hükümdarlığı'nın etrafında yer alan uydu uluslardan biriydi. Ama her nasılsa kudretli Gang Hükümdarlığı yaşlanan bir dev gibi zayıf düştükçe İmparatorluk güçlenmiş ve hükümdarı İmparator uzun zamandır Gang'a bağlılık gösteren ülkeleri kendi topraklarına katmaya başlamıştı.

Dış kapıya vuruldu. Johanna kaşlarını çatarak, kızına peçesini indirmesini işaret etti.

"Girin!"

Baş Vezir içeri girdi ve eğilerek selam verdi. Baş Vezir Barzan, hükümdarı bir yemeğin ortasında rahatsız etme cesaretini gösterebilecek

yegane kişiydi. Sık sık acil olduğunu söyleyerek rahatsız eder, kasvetli ve kısık bir sesle felaket tellallığı yapardı.

“Tüm umutlarımız suya düştü haşmetmeap,” dedi sesi titreyerek. “Kervanbaşı hesaplamalarını tamamladı. Bu hızda devam edersek hedefe ancak bir aylık bir gecikmeyle varabileceğiz.”

“Bir ay geç mi! Bir ay geç kalamayız. Bunu bir hakaret sayacaklardır. Bu kimin suçu? Birileri cezalandırılmalı.”

“Elbette haşmetmeap! Bununla bizzat ilgileneceğim. Ama bu arada, kervanı öğleden önceki dans dersleri, öğle yemeği, öğle yemeğinden sonraki dinlenme ve akşam yemeği için durdurmamayı öneriyorum.”

“Haklısın Barzan. Hızlanmalıyız.”

“Dinlenmem için durmamız gerek,” diye karşı çıktı Johdi. “Hareket eden bir aracın içinde dinlenmem mümkün değil.”

“Elbette hayatım. Çok haklısın.”

“Ayrıca yolculuk sırasında yemek yersen midenin rahatsız olacağını biliyorsun.”

“Yo, yo yemekler için durmak zorundayız. Öyleyse dans dersi. Dans dersi için durmamalıyız.”

“Johdila hareket halindeki bir aracın içinde mi dans edecek majesteleri?”

“Hımm.”

“Dans dersleri devam etmeli efendim. Bu evlilik savaşla bizim aramızda duran tek şey ve eğer savaş olursa...”

“Evet, evet,” dedi Johanna telaşla. “Öyleyse ne yapacağız?

Baş Vezir iç çekti.

“Muhafızlar, haşmetmeap...”

“Muhafızlarımı göndermene izin veremem Barzan. Bunu sadece Zohon’a karşı garezinden söylediğini sen de biliyorsun. Yabancı bir şehre birkaç hizmetkârla girmemi bekleyemezsin. Atalarımı utandırmayacağım.”

“Ama haşmetmeap, tepeden tırnağa silahlı üç bin adam, bunların pek çoğu da yaya... çok yavaş ilerliyor olmamız şaşırtıcı değil.”

“Gang Hükümdarı Johanna her zaman Johjan Muhafızları tarafından korunmuştur. Hayır, Barzan bu bir yanıt değil. Çok yavaş ilerliyoruz. Bundan kimin sorumlu olduğunu bul ve onları cezalandır. Cevabım bu.”

“Nasıl isterseniz efendim.”

Baş Vezir kasvetli bir şekilde eğilip selam verdikten sonra oradan ayrıldı.

“Barzan ve Zohon bu çekişmeye bir son verseler çok sevineceğim,” diye söylendi Johanna. “İki liseli kız gibi birbirlerini kıskanıyorlar.”

“Baba,” dedi Sisi peçesini kaldırarak, “benim evlenmem neden savaşa engel olacak?”

“Söyledim ya bir tanem. Evlendiğinizde kocan bizim oğlumuz ve varisimiz olacak. Oğlu bizim oğlumuz ve varisimiz olduğu sürece babası bize savaş açamaz.”

“Ama bu istediği her şeyi savaş açma zahmetine girmeden elde edeceği anlamına gelmiyor mu?”

Johanna düşünceli gözlerle kızına baktı.

“Bunlar devlet meseleleri Sisi. Sen anlayamazsın.”

Kimse farkına varmadan küçük masasından tüm bu konuşmalara kulak misafiri olan Kestrel işine yarayacak pek çok şey öğrenmişti. Duydukları, gördükleri ve tahmin ettikleriyle kafasında bir plan oluşturmaya başlamıştı. Planının merkezinde Johjan Muhafızları’nın komutanı yer alıyordu.

6

Gang'ın Çekici

Sisi ve anne babası daima öğle yemeğinden sonra dinlenmeye çekiliyordu. Kestrel bu fırsatı değerlendirerek kervan boyunca bir yürüyüşe çıktı. Bir süre yanından geçtiği arabaları saydı; ama öyle çoktular ki kırkıncı araçtan sonra saymaktan vazgeçti. Yaldızlı, büyük kraliyet arabalarının dışında devlet büyükleri ve komutanların sade görünümlü arabaları ve üst düzey hizmetkârlar için daha da sade görünüşlü arabalar vardı. Aşçılar için bacalı arabalar ve askerler için ok atabilecekleri delikler bulunan arabalar vardı. Levazım subayının arabaları, atların yemlerini taşıyan arabalar, çadır ve yatak arabaları ve bu dev yürüyen şehrin ihtiyaçlarını karşılayacak daha pek çok araba vardı. Sıranın arkasına doğru Johjan Muhafızları'nın atlarının bağlı durduğu bir yere geldi. Atların arkasında ağaçların gölgesi altında askerlerin yemek yediği masalar kuruluydu. Ağaçların önünde neredeyse üç bin kadar asker uzun sıralar halinde dizilmiş günlük talimlerini yapıyordu.

Kestrel sessizce otlayan atların arkasında durarak onları izledi. Etkileyici bir görüntüydü. Adamların üzerlerinde yalnızca altlarındaki dar, siyah pantolonlar vardı. Hepsi de uzun boylu, iri yapılı ve bronz tenliydi. Hepsinin saçları arkaya yatırılmış ve arkada küçük bir topuz yapılmıştı. Mükemmel bir zamanlamayla aynı anda hareket ediyorlardı. Sıraya dizilmiş adamlar yere yatıyor, havaya sıçrıyor, yatıyor sıçrıyorlardı. Biçimli vücutlarındaki ter dışında çaba harcamıyor görünüyorlardı.

Başlarında yüzü onlara dönük, adamlarıyla aynı giysileri giymiş ve onlardan da uzun boylu ve daha kaslı görünen genç liderleri Zohon duruyordu. Emir vermiyordu. Hareket ediyordu ve adamları binlerce aynaya vuran yansımalar gibi onunla birlikte hareket ediyordu. Kestrel izledikçe böylesine mükemmel disiplinli bir gücün İmparatorluğun akıncılarıyla eşit olmaktan da öte olduğunu düşündü.

Talim sona erdiğinde Zohon’la konuşmak için ortaya çıkacaktı ki uzaktan Barzan’ın yaklaşmakta olduğunu gördü. Baş Vezir çok öfkelenmesine karşın nöbetçiler üzerini aramak konusunda ısrar ettiler.

“Eğer seni öldürmeyi düşünseydim bunu muhafızlarının yakınına gelmeden de yapabilirdim Komutan,” diye karşı çıktı.

Zohon hiç kıpırdamadan duruyor, kaslı göğsü inip kalkıyordu. Gözlerini Barzan’a dikmiş pür dikkat her hareketini izliyordu.

“Nasıl?”

“Pekâlâ... mesela ok ve yay kullanarak.”

“Peki nişan almak için nerede dururdun?”

Barzan etrafına bakındı. Bu kadar ayrıntıya girmeyi düşünmemişti.

“Mesela şurada, şu arabaların arasında.”

Zohon gülümseyerek ellerini çırptı. Her yanda, arabaların arasında, ağaçların tepesinde, uzun çimenlerin arasında gizlenen muhafızlar belirdi. Neyse ki hepsi de komutanlarına baktığından Kestrel’i fark etmemişlerdi.

“Daha okunu yerleştiremeden ölmüş olurdun dostum,” dedi Zohon.

Barzan kabaran öfkesini bastırmak için derin bir nefes aldı.

“Komutan, kendi topraklarında kendi adamlarınla çevriliyken tam olarak kimin sana saldırmasını bekliyorsun?”

“Aramızdaki fark burada dostum. Sen gerçekleşene kadar saldırının olacağına inanmıyorsun. Olduğu zaman inanıyorsun. Ama o zaman ölmüş olacaksın. Bense saldırı gerçekleşmeden saldırının olacağına inanırım. Herhangi bir tehlike yokken olabileceğine inanırım. En çok da ortada saldırı için hiçbir neden yokken inanırım. İşte bu yüzden hayattayım.”

“Evet, ama ben de hayattayım.”

“Ah dostum. Çok dikkatli olmalısın.” Gülümseyerek emir erine su kovasını getirmesini işaret etti. Kovayı elinden alıp kafasından aşağı boşaltırken Baş Veziri ıslattı. Emir erinin uzattığı havluyu alarak kurulandı.

Barzan sabırsızlıkla altın sarısı giysilerine sıçrayan suları silkeledi.

“Anladığım kadarıyla benimle konuşmak istemişsin Komutan. Ben meşgul bir adamım.”

“Johanna’nın güvenliğini düşünemeyecek kadar meşgul müsün? Hiç sanmıyorum.”

“Johanna yeterince güvende.”

“Şimdilik evet. Peki ya sonra?”

“Ne zaman? Neden söz ediyorsun?”

“Bu şehir,” dedi Zohon delirtici bir sakinlikle, “bu ünlü İmparatorluğun ünlü Düşler Şehri. Bana buranın yalnızca tek girişi olduğu söylendi.”

“Öyleyse ne olmuş?”

“Yalnızca bir girişi olan başka ne vardır?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Bir tuzak!” dedi Zohon. “Yalnızca bir girişi olan bu şehre girdikten sonra kapana kısılmamız için yapmaları gereken tek şey kapıyı kapamak!”

Baş Vezir alnını sıvazladı.

“Neden bizi tuzağa düşürmek istesinler?”

“Johanna’yı tüm gücünü onlara devretmeye zorlamak için.”

“Komutan, Johanna tek kızını, içine girmeye korktuğun bu kentin hâkiminin tek oğluyla evlenmesi için veriyor. Bu hükümdarın kendi ellerimizle verdiğimiz bir şeyi güç kullanarak almak için sence ne gibi bir nedeni olabilir?”

“Gerçek bir hükümdar için,” dedi Zohon görkemli üniformasının ceketini üzerine geçirirken, “güç kullanmak amacın ta kendisidir. Eğer kraliyet alayı bu çıkışı olmayan kente girecekse Johjan Muhafızları’nın tamamının Johanna’ya eşlik etmesi konusunda ısrar ediyorum.”

“Muhafızların tamamı! Üç bin silahlı adam bir düğünde! Bu imkânsız!”

Sırma şeritli mor üniformasını giymiş olan Zohon tüm ihtişamıyla elini uzattı ve emir eri gümüş çekici ona verdi. Baş Vezir açık bir tiksintiyle çekice baktı.

“Böyle çirkin bir öneriyle ev sahibimize hakaret edemem,” dedi.

Zohon çekicini salladı.

“Johanna’yı bu tehlikeden haberdar etmek benim görevim.”

“Elbette Komutan, hiç durmayın. Ben de kendi üzerime düşeni yaparak, Johanna’yı ev sahibimizin üstün güzellikteki kentini yarım akıllı kabadayılarla doldurmanın tehlikesi konusunda uyaracağım.”

Arkasını dönerek hızla uzaklaştı. Zohon yüzünde bir gülümsemeyle ardından baktı.

“Göreceğiz dostum,” diye mırıldandı kendi kendine. “Göreceğiz.”

Kestrel atların arkasında saklandığı yerden çıkarak nöbetçilerin kendisini bulmasına izin verdi.

“Sen! Dur! Olduğun yerde kal!”

Söyleneni yaptı. Nöbetçinin bağırdığını duyan Zohon arkasını dönerek onu gördü. Nöbetçiye onu yanına getirmesini işaret etti.

“Askerler dağılabilir,” dedi komutanlarına.

Bütün bu süre içinde dimdik ve kıpırtısız duran askerler dağılarak gecikmiş öğlen yemekleri için masaların etrafına üşüştüler. Zohon gözlerini uzaklara dikip, Kestrel’e bakmaksızın onunla konuştu.

“Ne istiyorsun?”

“Bana yardım edeceğini söylemiştin,” diye yanıtladı Kestrel.

“Yardımımı neden istiyorsun?”

“Yalnızım. Beni koruyacak kimsem yok.”

Zohon ona bakmadan kafasını salladı.

“Sana söylediklerimi yaparsan Gang’ın Çekici seni koruyacaktır!”

Gümüş çekiciyle yakındaki bir ağacın gövdesine vurdu.

“Bundan söz etmiyorum...” dedi çekici göstererek. “Kendimden söz ediyorum. Bana Gang’ın Çekici derler. Benim korumam altında olduğun sürece kimse sana bir zarar vermeye cesaret edemez.”

“Teşekkür ederim,” dedi Kestrel.

“Ama eğer sana yardım edeceksem sen de bana yardım etmelisin.”

Dönüp sert bakışlarını Kestrel’in üzerine dikti.

“Bu evliliğin bir hata olduğuna inanıyorum. Daha da kötüsü bir felaket olduğuna. Johdila neden hiç görmediği bir adamla evlenmek zorunda? Bu adam kimdir? Şişko, kısa boylu, çürük dişli bir cüce mi? Saçları dökülmüş, kör bir ihtiyar mı? Neden olmasın. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Sırf babası önemsiz bir diktatöre karşı koyamayacak kadar yüreksiz olduğu için dünyadaki en güzel, en tatlı, en mükemmel yaratığı bu canavara satacak mıyız?”

Komutan neredeyse bağırıyordu. Çok fazla ses çıkarttığının farkına vararak sakinleşmeye çalıştı ve öfkeli bir fısıltı halinde sözlerini sürdürdü,

“Kendi soyundan biriyle evlenmeli. Kuvvetli, sağlıklı, halkının saygı duyduğu ve onu koruyabilecek güçte bir adamla evlenmeli. Bunu ve daha fazlasını hak etmiyor mu? Dünyadaki en güzel genç kız o değil mi?”

Bu sorunun yanıtını bekliyormuş gibiydi.

“Sisi çok güzel,” dedi Kestrel.

“Ah!” Zohon iç geçirdi. Gözleri uzakta bir noktaya daldı. “Bunu ta içimde hissediyorum! Yüzünü hiç görmedim ama güzelliği –nasıl anlatsam?– güzelliği bana sesleniyor.”

Johdila’nın güzelliğinden söz ederken aynı zamanda kendi yakışıklılığını da düşünüyordu. Bu iki görüntü kafasında birleşmişti.

“Ülkemde, ağaçlıkların arasında yüzmeye gittiğim tenha bir göl var. Yüzdükten sonra gölün kıyısında durup üzerimdeki suların süzülmesini ve gölün sularının durulmasını beklerim. Sonra gölün yüzeyindeki yansımama bakarım.”

Susup yakışıklı vücudunun hatırasını düşündü. Sonra Kestrel’e dönerek:

“Sence nasıl görünüyorum? Kısa? Uzun? Sıradan? Yakışıklı? Açık konuşabilirsin.”

“Uzun boylu,” dedi Kestrel. “Yakışıklı.”

“Senden bana iltifat etmeni istemediğimi bilmelisin. Gerçekleri duymak istiyorum. Sade, inkâr edilemez gerçekleri. İyi görünümlü bir adam olduğuma inanıyorum. Yirmi dokuz yaşındayım. Johjan Muhafızları’nın komutanıyım. Bunlar gerçekler. Bu gerçekleri göz önünde bulundurduğunda Johdila için uygun bir eş olduğumu düşünmüyor musun?”

“Evet, elbette.”

“O da böyle mi düşünüyor? Sana bir şey söyledi mi?”

“Hayır.”

“Ama eğer soracak olursan söyleyebilir. Sözü evliliğe, kocalara, neyin daha iyi olacağına, kimin daha iyi bir seçim olabileceğine ve tanıdığı genç erkeklere getirecek olursan söyleyebilir. Demek istediğimi anlatabiliyor muyum?”

“Evet,” dedi Kestrel. “Seninle evlenmeyi tercih edip etmeyeceğini öğrenmek istiyorsun.”

“Şişşş!” Zohon bunun bu kadar açık sözlülükle ifade edilmesinden dolayı şok olmuştu. “Bazı şeylerde ketum olmakta fayda var. Bunlar tehlikeli meseleler.”

“Ama bunun için çok geç değil mi?”

“Bunu göreceğiz.” Çekicini sallayarak canı sıkkın bir aşağı bir yukarı yürüdü. “Ama ilk önce onun ne hissettiğini bilmeliyim. Bana yardım etmen gereken nokta da işte bu.”

“Ne yapmamı istiyorsun?” Kestrel ne yapacağını çok iyi biliyordu ama Zohon’un bunun kendi planı olduğunu düşünmesi onun işine geliyordu.

“Onunla konuş. Bu evlilikten korkup korkmadığını öğren. Benden söz et. Sonra da bana gelip neler söylediğini anlat.”

Kervanın baş tarafından trompet sesleri duyuldu. Arabalar az sonra hareket edecekti.

“Şimdi git. Unutma bu bir sır. Bana ihanet edecek olursan...” çekicini havaya kaldırıp alçaktaki dallardan birinin yapraklarını kesip attı,

“merhamet etmeyeceğim.”

Yapraklar yere düşerken Zohon’un keskin gözleri ağaçların ilerisinde bir kıpırtı fark etti. Bu, gözlerini yere indirmiş hızla arabasına doğru ilerleyen kraliyet falcısı Ozoh’du.

“Yılan adama güvenme,” diye ekledi.

Bilge Ozoh endişeliydi. Etrafında olup bitenlere, küçük, önemsiz şeyler bile olsa dikkat etmeyi görevi biliyordu ve Johdila’nın yeni hizmetkârıyla Zohon arasında ne olduğunu anlayamadığı bir alışveriş olduğunu fark etmişti.

Kuşkularını Barzan’la paylaşmaya karar vermişti. Dostu ve koruyucusu Baş Vezir düğün başarıyla gerçekleşirse ona güney göllerinin yakınındaki tepelerde bir malikâne ve bağ sözü vermişti.

“Az önce Komutanı gördüm...”

“Düzenbaz sincap boku!”

“Johdila’nın yeni hizmetçisiyle aralarında bir dostluk kurulmuşa benziyor.”

“Onu saf dışı bırakmak için bir yerlerde bir savaş çıkarmalıydım.”

“Fark ettin mi diye merak ettim.”

“Elbette fark ettim,” dedi Barzan, dikkatsiz görünmemek için. “Ne olmuş yani?”

“Hiç, yalnızca ne konuştuklarını merak ettim.”

“Ozoh,” diye iç çekti Baş Vezir, “Zohon genç bir erkek. Bu hizmetçi de karşısına çıkmış çekici bir genç kadın. Devam etmeme gerek var mı?”

“Hım. Demek bu anlama geldiğini düşünüyorsun.”

“Genellikle öyledir.”

“Öyleyse endişe edilecek bir durum yok.”

“Tam tersine, eğer Zohon bu kızdan hoşlanıyorsa bizim için çok daha iyi. Oyuncak askerleriyle oynamak konusunda fazlasıyla hevesli. Bir adamın aklını askerlikten uzaklaştırmak için bir kadından daha iyisini düşünemiyorum.”

Bilge Ozoh düşünceli bir halde arabasına geri döndü. Kutsal tavuk kafesinden ona gıdakladı. Ozoh kafesin kapısını açtı, tavuğu dışarı çıkartıp kucağına aldı ve oturup hayvanın beyaz tüylerini okşarken durumu gözden geçirdi.

“Ne yapmalıyım güvercinim?” diye mırıldandı. “Ne yapmalıyım benim ipek tüylüm?”

Tavuk Ozoh'nun bol pantolonunu eşeleyerek halinden hoşnut bir şekilde öttü.

Uçsuz bucaksız kervan, bağlı krallıkların topraklarından geçerek kuzey doğuya, krallığın sınırlarına doğru yol alıyordu. Kervanın en ön sıralarında yer alan atlı Johjan muhafızlarından, en sondaki yük arabalarına kervanın geçişi tam bir saat sürüyordu. Kraliyet kervanının yolu üzerindeki köylüler ve tüccarlar kervan geçerken yere kapanarak yüzlerini toprağa gömüyorlardı. Binlerce asker ve yüzlerce tekerlek yavaş yavaş ilerlerken pek çoğu uykuya dalıyordu. Efsanevi Johdila arabalardan birinin penceresinden dışarıya bakıyor olabileceğinden bu muhteşem kervana kaçamak bir bakış atmaktansa uykuya dalmak daha güvenliydi. Köylüler onun ışık saçan gözlerinin bir bakışının cennete bedel olduğuna inanıyordu ama aynı zamanda tek bir bakışın kendi gözlerinin yanıp kül olması anlamına geleceğine de inanıyorlardı. İrfan sahibi bu insanlar toprakta uyumayı tercih ederek cennetin gözlerinin önünden geçip gitmesine izin veriyorlardı.

7

İmparatorluğa Giriş

Marius Semeon Ortiz ve uzun sıralar halinde ilerleyen tutsakları tam planladığı gibi yirmi beşinci günde İmparatorluk topraklarının sınırlarına vardılar. Bu köleler ülkesinin etrafı duvarlarla çevrili değildi. Sınır yalnızca yolun iki yanındaki bir çift kısa, kalın taşla işaretlenmişti. Yeni bir ülkeye girdiklerinin asıl göstergesi arazinin kendisiydi. Hanno Hath ve ailesi hayretler içinde taşların bir yanındaki katırtırnakları, süpürgeotu ve dikenlerle kaplı kıraç, taşlık araziye ve diğer taraftaki ekili, pek çoğu hasattan arta kalan anızlardan dolayı sapsarı, çitlerle çevrili, derin su yollarıyla birbirinden ayrılmış tarlalara baktılar. Orada burada öbek halinde sabanla toprağı süren, patatesleri belleyen çiftçiler görülüyordu. İşlerini bırakıp şaşkınlık içerisinde, geçen kafileyi izlediler. Günlerdir at binmekten kemikleri sızlayan Ortiz bu durumdan oldukça hoşnuttu. Hiç kimse bir seferde, böylesine iyi durumda ve bu kadar çok sayıda köle getirmemişti.

Süvarilerinden birini yanına çağırdı.

"Önden git," dedi. "İmparatora saygılarımı sun. Ona Manth halkını önünde diz çökmeleri için getirdiğimi söyle."

Uzun yolun sonuna geldiklerini görerek moralleri yükselen tutsaklar etrafa bakınıyorlardı. Bu yeni ülkede gördükleri her yeni şey onları biraz daha hayrete düşürüyordu. Üzerinde yürüdükleri yol pürüzsüz kaldırım taşlarıyla kaplıydı. Yolu kesen hendek ve derelerin üzerlerine inşa edilen köprüler yolun kesintisiz bir şekilde devam etmesini sağlıyordu. İki yanda dik çatıları neredeyse yere kadar inen çiftlik evleri gördüler. Bakımlı bahçelerle çevrili, ahşap ve kilden yapılma bu geniş ve güzel evler besili hayvanlarla dolu otlakların arasına kurulmuştu. Uzun bacalardan dumanlar tütüyordu. Pek çok penceresi olan okul binasından derslerini çalışan çocukların sesleri geliyordu. Sırt sırta oturmuş, gülüşüp şakalaşan gençlerle dolu bir araba sallanarak yanlarından geçti. Yakınlarda bir hapishane,

parmaklıklar, zincirler ya da muhafızlar görünmüyordu. Her nerede tutuluyor iseler, kölelerin burada olmadığı kesindi.

Bowman babasıyla birlikte, sıranın en dışında yürüyordu. Sağında tombul, yuvarlak yüzlü, Aramanth'dan buraya kadarki uzun yürüyüşü en az tutsaklar kadar çetin bulan düşük rütbeli bir asker yürüyordu. Adı Joll'du ve bir kıyı bölgesi olan Loom'dan geliyordu. Loom halkı çoğunlukla balıkçılıkla uğraşır, ağır düşünüp ağır hareket eder ve konuşmaktan pek hoşlanmazdı. Bowman son birkaç günde Joll'la arkadaş olmuştu. Ona bir soru yöneltti:

"Tüm bu insanlar nereye gidiyor?"

Yol boyunca ilerledikçe başkalarının da onlarla aynı yöne gittiği açıkça belli oluyordu. Tarlalardan ve patikalardan akın akın gelen bu insanlar ufukta görünen ağaçlığa doğru gittikçe dikleşen yolda ilerliyorlardı.

"Manaxa'ya gidiyorlar," diye yanıtladı Joll. Başıyla Ortiz'i göstererek, "Çok akıllıdır. Ganimetleri manaxa günü getiriyor."

"Manaxa nedir?"

"Manaxa mı? Manaxa başka hiçbir şeye benzemez. Manaxa'yı nasıl anlatırsın Tell?"

Tell, Joll'un hemen önünden yürüyen başka bir Loom'lu muhafızdı.

"Manaxa mı?" dedi Tell. "Onun bir tür dans olduğunu söyleyebilirim."

"Öldürücü bir tür," dedi Joll.

"Her defasında bir ölüm olduğu söylenemez," dedi Tell. "Onları boşuna umutlandırmamalısın."

"Doğru söylüyorsun. Karşılaşmaların yarısında kaybeden kurtulmayı başarıyor."

"Dövüşçüler eşit olup da her ikisi de vazgeçmediğinde ölümle sonlanıyor. Görülmeye değer bir manzara olduğunu söyleyebilirim. Gerçekten insanı heyecandan titretebiliyor."

"Birbirleriyle dövüşmeye mecbur mu bırakılıyorlar?" diye sordu Bowman.

"Mecbur bırakılmak mı? Neden mecbur bırakılsınlar ki? Manac olmak büyük bir onurdur. Büyük bir onur ve şereftir. Öyle değil mi Joll?"

"Haklısın Tell. Büyük bir onur ve şeref. Çok zor bir iştir. Manaxa çok tehlikeli ama bir o kadar da güzel bir şey. Doğru değil mi Tell?"

"Doğru söylüyorsun Joll. Güzel ve tehlikeli. Bu iki kelime onu çok iyi anlatıyor."

Ağaçlığa varmışlardı. Bir süre ağaçların gölgesi altında yürüdüler. Günler süren uzun yürüyüş Manth halkını bitkin düşürmüştü ve çoğunun karşı koyacak gücü kalmamıştı. Ira Hath bile sessizleşmişti. Ayaklarında su toplayan yerler nasır tutmuştu ve deri sertleştikçe acısı hafiflemişti. Ortiz onları mola vermeden çok uzun saatler yürütmemeye özen göstermiş ve biraz kısıtlamayla yiyecek stokları da yetmişti. Her şeyi hesaba katarak doğru tahmin etmişti. Kölelerin iyi bir yemek yemeye ve iyice dinlenmeye ihtiyaçları vardı ama çok kötü durumda sayılmazlardı. Toplama kampına ancak akşamın geç saatlerinde varacaklarını bildiğinden dur emrini verir vermez kalan son erzağın dağıtılmasını emretti.

Hath Ailesi tüm yol boyunca olduğu gibi hep bir arada duruyordu. Hanno ve Bowman Ira Hath ve Pinto'nun hemen arkasındaydı. Bayan Chirish'i taşıma sırası gelen Mumpo onları biraz daha arkadan takip ediyordu. Ağaçların arasında görülmeye değer pek fazla bir şey olmadığından her biri kendi kafasını meşgul eden düşüncelere dalmıştı. Hanno vardıklarında birbirlerinden ayrılmak zorunda kalıp kalmayacaklarını düşünüyordu. Ira, Turuncu Bölge'deki eski evlerinin mutfağını, Pinto'nun henüz bir bebek olduğu ve Bowman'ın onu yerde yuvarlayarak güldürdüğü zamanları hatırlıyordu. Bowman Kestrel'i özlüyordu. Kısacık bacaklarıyla bu zorlu yürüyüşü kararlı adımlarla sürdüren Pinto ise kahramanca herkesi düşmandan kurtardığını hayal ediyordu. Bunu nasıl yapacağı hakkında bir fikri olmadığından bu kısmı es geçerek herkesin neşeyle özgürlüklerini yedi yaşında bir çocuğa borçlu olmalarının harika bir şey olduğunu söylediği kısma atlıyordu.

Bu yüzden ağaçların arasından çıktıklarında gözleri önüne serilen manzara karşısında hepsi şaşkınlık içerisinde kalmışlardı. Geniş, sığ bir vadide uzanan İmparatorluk topraklarının ortasında kocaman bir göl yer alıyordu ve her şey olağanüstü bir güzellikteydi.

Yemyeşil tarlaların, çiftliklerin, köylerin ve büyük arazilerin arasından geçen yol göl kıyısına kadar uzanıyordu. Kazıklar üzerine oturan bir köprü kıyıdan yarım mil uzaklıkta gölün ortasında yer alan bir adayı ana karaya bağlıyordu. Adanın üzerinde yüksek duvarların ardında ışıktan ya da renklerden yapılmışa benzeyen bir saray ya da bir kent yükseliyordu. Bitişik nizam, iç içe girmiş yapıların çatıları, ağırlıkları olmadığından havada asılı duran ışıltılı şemsiyelere benziyordu. İkindi güneşinin eğik ışıkları kentin üzerine düşüyor; güneşi içen kubbeli çatılar gül pembesi, zümrüt yeşili ve kan kırmızısı renklere bürünüyordu.

Kentin etrafı pürüzsüz beyaz taştan yapılma duvarlarla çevriliydi. Gölün içinden yükselen bu duvarlar on metre yükseğe uzanıyordu. Ancak bu dev yapı bile tüy kadar hafif görünüyordu. Yukarı doğru incelen duvarların üzerindeki delikler dantelmiş hissi veriyordu.

Marius Semeon Ortiz kölelerin yüzlerindeki hayranlık ifadesini görerek İmparatorluğa her dönüşünde olduğu gibi bu kez de İmparator'a olan saygı ve minnetinin biraz daha arttığını hissetti.

"Burası Düşler Şehri," dedi. "İnsanoğlunun inşa ettiği en güzel kent."

Hanno onları yerleştirecekleri bir hapishane ya da duvarlarla çevrili bir alan arıyordu ama görünürde çiftlikler, köyler ve gölün üzerindeki muhteşem şehirden başka bir şey yoktu. Her yanda pek çok kişinin toplandığı bir noktaya doğru yürüyen neşeli insanlar görülüyordu. Yamaçta binlerce köle tarafından inşa edildiği anlaşılan büyük bir arena vardı. Peki bu köleler neredeydi? Çimle kaplı tribünlere doğru ilerleyen bu heyecan dolu, mutlu ve özgür insanlar köle olamazdı.

Sırtında taşıdığı Bayan Chirish'in ağırlığıyla öne doğru eğilmiş olan Mumpo da diğerleriyle birlikte ayaklarını sürüyerek ağır adımlarla ilerliyordu. Mumpo'nun ilerideki manzarayı göremediğinin farkında olan Bayan Chirish gördüklerini ona da aktarıyordu.

"Aman tanrım! Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim –Gözlerime inanamıyorum– Şu renklere bak! Bana gençliğimde yediğim şekerlemeleri anımsattı ama artık öyle şekerlemeler yapmıyorlar –Bundan çok hoşlanacaksın Mumpy, galiba duracağız– şeffaf, mücevherlere benzeyen şekerler gibi –Evet, sanırım dinleneceğiz, zamanı gelmişti– Bir tür, nasıl denir, insanların insanları izlediği –Çok az kaldı, yumuşacık çimlerle kaplı– Sepetlerle bir şeyler dağıtılıyor, ekmek olmalı –Ne olduğunu bilemediğim bir şeyi izlemeye gelmiş binlerce insan– Evet duruyoruz, zamanı gelmiş de geçiyordu bile."

Mumpo sonunda durup Bayan Chirish'i yavaşça yere indirdi. Kölelerin arenanın yukarısındaki açıklık alanda dinlenmelerine izin verilmişti. Bayan Chirish minnetle Mumpo'nun omuzuna vurdu.

"Yaşlı teyzene karşı çok iyisin Mumpy."

Mumpo çimenlerle kaplı tribünlere doluşmuş kalabalığa baktı. Yorgunluğuna rağmen kalabalığı etkisi altına alan heyecan ona da bulaştı. İnsanlar her yanda manaxa'dan söz ediyorlardı. Daha önce bundan söz edildiğini hiç duymamış olmasına rağmen arenada bir tür dövüş gerçekleşeceğini anlamıştı.

Tribünlerin bitiminde ortasında üzeri düzleştirilmiş bir tümsek bulunan kumla kaplı bir alan uzanıyordu. Yirmi metre genişliğindeki tümseğin dik kenarları bir adam boyu uzunluğundaydı. Manaxa'nın bu basit görünümlü sahnede gerçekleşeceği anlaşılıyordu. Tümseğin ilerisinde set şeklindeki tribünlerin içine oyulmuş bir tünelin girişi görünüyordu. Tünelin çıkışı tepenin aşağısında, gölün yakınlarındaydı. Tünelin hemen üzerindeki tribünde yer alan kırmızı ve altın rengi kürsüde bir hizmetkâr sandalyeleri düzenliyordu.

Tribünlerde oturan binlerce kişiden bir bağırış yükseldi. Mumpo yukarı baktığında uzanan kolları izleyerek saray-kentin kapılarının açıldığını ve bir alay atlının köprüden geçmekte olduğunu gördü.

Ta-tara! Ta-tara! Trompetler ikişerli sıralar halinde at süren İmparatorluk lordlarının gelişini haber veriyordu. Ahşap köprünün üzerinden uygun adımlarla ilerlerken parlak renkli pelerinleri sırtlarında dalgalanıyordu. Ardından çift sıra halinde uzaktan çıplak gibi görünen atlılar geliyordu. Son olarak etrafı bir grup komutan, muhafız ve hizmetkârla çevrili kırmızı pelerinli bir adam belirdi.

Bowman ayağa kalkmış izliyordu. Bir ekmek parçasını tutan eli havada asılı kaldı. Atlılar yaklaştıkça Bowman yükselen bir korku hissetti. Bu, keskin kılıçlar ve sivri mızraklar kuşanmış askerlere karşı duyulan korkudan başka bir şeydi; bu, insanın kalbine ve beynine işleyen bir korkuydu. Gücün kaynağı kırmızı pelerinli adamdı.

Etrafındakilerin tümünden daha iri, uzun ve geniş omuzluydu ve dalgalanan pelerininin altında altın bir zırh parıldıyordu. Kafasında altın bir miğfer taşıyordu. Miğferin yanlarından ve arkasından aşağıya, omuzlarına doğru altın zincirler iniyordu. Güneşin ışıkları altında parıldayarak dalgalanan altın yelesiyle büyük siyah atının üzerinde dimdik oturuyor; trompet sesleri gelişini haber veriyordu.

"İmparator!" Her yandan, "İmparator!" sesleri yükseliyordu.

En az tutsakları kadar dikkatle izleyen Marius Semeon Ortiz İmparator'un yakınındayken her zaman hissettiği heyecanı hissetti. İçgüdüsel olarak kendisini her zaman güçlü ve huzurlu hissetmesini sağlayan kelimeler dudaklarından döküldü.

"Yaptığım her şey sizin için İmparatorum!"

Atlı alay tünelin içinde gözden kayboldu. Lordlar kırmızı ve altın sarısı kürsüye çıktılar. Tünelin girişindeki çıplak adamlarsa hızlı adımlarla arenaya girdiler. Kolları havada teker teker tümseğin etrafını dolaşarak

kalabalıktan alkış aldılar. Bunlar vücutlarında yara izleri, gözlerinde temkinli bakışları olan güçlü adamlardı. Yakından bakıldığında tamamen çıplak olmadıkları anlaşılıyordu. Üzerlerinde sımsıkı bağlanmış peştamallar vardı. Uzun saçları sarılmış ve kafalarının arkasına bir fileyle tutturulmuştu. Bunlar dans edecek ve dövüşecek olan adamlar, manac'lardı. Dünya üzerindeki en ölümcül dövüşçülerdi.

Mumpo kendinden geçmiş bir halde manac'ları izliyordu. Arenayı ilk gördüğünde hissettiği ürperti vücudunu sarsan bir titremeye dönüşmüştü. Manac'ların duruşlarını, yürüyüşlerini ve kalabalıktan gelen tezahürat kabul edişlerini izliyordu ve farkında olmadan onları taklit ederek tıpkı onlar gibi kollarını açıp kafasını hafifçe eğdi.

Tüm manac'lar tümseğin etrafındaki turu tamamladığında kürsünün önüne tek sıra halinde dizildiler. Lordlar kenara çekildiler. Tribünlerden gelen tezahürat bir anda kesildi ve tuhaf bir sessizlik hâkim oldu. Ardından bütün manac'lar emredilmişçesine aynı anda diz çöktüler. Kürsüdeki lordlar da diz çöktüler. Marius Semeon Ortiz, arenadaki tüm seyirciler ve kölelerin etrafındaki askerler diz çöktü. Kalabalık dalgalar halinde sessizce eğilip diz çöktü.

Kürsünün arkasında beliren İmparator öndeki parmaklıklara doğru yavaşça yürüdü. Kocaman, fıçı gibi göbeği, iri göğsü ve büyük kafasıyla ne kadar iri bir adam olduğu şimdi daha net görülüyordu. Miğferini çıkarmış; bronzlaşmış tenini çevreleyen uzun beyaz saçları ve kısa, sık beyaz sakalları ortaya çıkmıştı. Kıpırdamadan durarak halkına bakıp gülümsedi. Tribünleri tarayan gözleri parıldıyordu. Bu tatlı bakışı üzerinde hisseden herkes onun kendisini gördüğünden, tanıdığından ve sözsüz özel bir takdir işareti yolladığından emindi.

Altın sarısı eldivenli elini havaya kaldırdı ve işareti üzerine etrafındaki lordlar, arenadaki manac'lar ve kalabalık tekrar ayağa kalktı. Manac'lar tünelden içeri girdiler. İmparator için bir koltuk getirildi ve İmparator oturdu.

Bowman gözlerini İmparator'dan bir an olsun ayırmamıştı. Etrafındakiler onun kocaman göbeğini ve sevecen gülümseyişini görürken Bowman onun içindeki gücü hissetmişti. Bu güç yıllar önce hissettiği Morah'nınkine benzemiyordu. O zaman onu etkisi altına alan sarhoş edici heyecan ya da yenilmezlik hissini vermiyordu. Ama yine de çok büyük bir güçtü ve sessizce manaxa'yı izlemeye gelen binlerce insanı avucunun içinde tutuyordu.

Trompetler bir kez daha duyuldu.

Ta-tara! Ta-tara! İki manac tünelin içinden koşarak dışarı çıktı. Kalabalıktan gelen tezahürat arasında tümseğin üzerine çıktılar.

İkisi de silahlıydı. Her ikisinin de bacakları bileklerinden dizlerine kadar çelik zırhlarla kaplıydı. Çelik zırhların bitiminde dizlerinin üzerinde bıçaklar vardı. Aynı şekilde kolları da bilekten dirseğe kadar zırhla kaplıydı ve ellerinin üzerinde kısa bıçaklar vardı. Kafalarında, alınlarından beşinci bir bıçak çıkan miğferler takılıydı. Bunun dışında vücutlarının geri kalanı çıplak ve saldırıya açıktı.

Kollarını kaldırarak çılgınca bağıran kalabalığı selamladılar. Biri diğerinden daha iriydi ve gövdesindeki ve baldırlarındaki izlerden pek çok karşılaşma görüp geçirmiş olduğu anlaşılıyordu. Diğeri daha ince yapılı ve daha gençti ve ona yapılan tezahürat daha az coşkuluydu.

Pinto ön tarafa gelerek Hath ailesine katılan Mumpo'nun beline sarıldı.

"Ne yapacaklar Mumpo?"

"Dövüşecekler," diye yanıtladı.

"Birbirlerini öldürecekler mi?"

"Biri ölecek, biri yaşayacak," dedi Mumpo. Ne söylediğinin farkında bile değildi. Büyülenmiş bir şekilde manac'ları izliyordu.

Rakipler tümseğin iki karşıt yanına çekilerek kafalarını eğip sessizce durdular. Kalabalık sessizleşti. Mumpo tüm vücudunu saran tuhaf bir duygu içindeydi: sanki dövüşçülerin nasıl hareket edeceğini biliyor gibi hissediyordu. Gerinip etrafı kolaçan eden kedilerin hareketleri gibi yavaş başlayacaktı.

Gerçekten de öyle oldu. İmparator başlama işaretini verdi. Aralarında geniş bir mesafe bulunan manac'lar yavaş yavaş birbirlerine yaklaşıyor; dans ediyorlardı. Bunu anlatabilecek daha iyi bir kelime yoktu. Yükselip alçalarak; ellerini havada kıvırarak; bacaklarıyla kavisler çizerek; kıvrılıp bükülerek, görünmez iplerle bağlıymışçasına birbirlerine doğru ilerliyorlardı. İki adam da çok güçlüydü ve bu kadar yavaş ve kontrollü bir şekilde hareket edişleri çok güzel bir görüntüydü. Fakat dansın asıl büyüsü kısa süre sonra kan döküleceği bilinci ve beklentisindeydi.

Pinto birbirlerini yaralayışlarını görmemek için kafasını çevirdi. Babası kalbinin heyecandan deli gibi çarptığını hissediyor ve bu kadar etkilendiği için utanıyordu. Bowman İmparator'dan gözlerini ayırarak dövüşçülere baktı ve o anda manaxa'nın ruhunun İmparator'dan geldiğini anladı: bu

dehşet verici zarafeti isteyen oydu. Güzellik ve kan; dans ve ölüm birkaç dakikalığına mükemmel bir uyumla gözleri önünde el ele tutuşuyordu.

İlk saldıran genç manac oldu. El-bıçağını rakibinin boğazına doğru savurdu. Dev adam geri çekilirken aynı anda ağırlığını sağ bacağına vererek sol dizini kaldırdı ve bir tekme savurdu. Dizindeki bıçak genç adamın yan tarafını kesti ve parlak kırmızı kan dışarı fışkırdı.

Kalabalık kahramanın adını haykırdı. “Dimon! Dimon!”

Dansçılar hızla dönmeye başladılar. Genç manac çok hızlıydı. Yaralı olmasına rağmen öyle hızlı döndü ki el-bıçağı Dimon’un savunmasını geçip baldırını kesti. İkinci kez kan döken genç manac olmuştu. Dimon patlamak üzere gibiydi. Havada uçuşan el, kol ve kafasıyla genç rakibini tümseğin ucuna kadar geriletti. Dizlerini çarpıyor, yumruklarını savuruyor; kollarındaki zırhlarla gelen darbeleri savuşturuyor; havaya sıçrayarak genç manac’ı savunmaya zorluyordu. Son bir darbeyle genç manac’ı tümsekten aşağı yuvarladı.

Müthiş bir tezahürat vardı. Dimon zaferle kolunu havaya kaldırdı. Yenilen manac ayağa kalktı ve nefes nefese kıpırdamadan durdu. Dimon kolunu indirdi. Kaybeden kafasını kaldırdı ve kalabalık onu yuhalamaya başladı. Aşağılamalar eşliğinde ağır adımlarla tünele doğru ilerledi.

Pinto dehşete düşmüştü.

“Elinden geleni yaptı. Neden yuhalıyorlar?”

“Kaybettiği için,” dedi yakındaki bir muhafız.

Mumpo’nun bütün vücudu titriyordu. Alev alev yandığını hissediyordu.

“Bunu ben de yapabilirim,” dedi.

“Neyi, kaybetmeyi mi?” dedi muhafız gülerek. “Evet haklısın onu hepimiz yapabiliriz.”

Mumpo’nun kastettiği şey bu olmasa da bir şey söylemedi. Bu ölümcül dansı yapabileceğini ve kazanabileceğini söylemek istemişti. Bütün vücudu ona bunu söylüyordu. Vücudu anlamıştı.

İki yeni manac arasında bir karşılaşma daha başladı ve bu da manac’lardan birinin tümseğin dışına atılmasıyla sonlandı. Mumpo izledikçe az sayıda hareket olduğunu asıl hünerin bu hareketlerin birleştirilmesinde ve karşılanmasında olduğunu anlıyordu. Her iki savaşçı da bir hareket başladıktan sonra nasıl sonlanacağını bildiğinden, dövüş sanatının asıl inceliği bir beklenti yaratıp sonra da bunu kırmakta yatıyordu. En iyi dövüşçüler en hızlı hareketlerin ortasında bile yön değiştirebilenlerdi.

En güzel, kalabalığın hayranlığını en çok uyandıran hareketler en yüksek riski taşıyanlardı.

Üçüncü karşılaşma için arenaya çıkan manac'lardan birinin kalabalığın favorisi olduğu anlaşılıyordu.

"İşte geliyor," dedi muhafız Pinto'ya. "Bu Arno. Manaxa'nın ne olduğunu asıl şimdi göreceksiniz."

Arno dediği dev gibi iri yarı bir adamdı. Bu kadar iri bir adamın ondan çok daha kıvrak görünen rakibinin bıçaklarından kurtulması mümkün görünmüyordu. Ama dövüş başladığında Arno'nun bir usta olduğu hemen anlaşıldı. Tek ayağının parmak uçlarında dönüyor; alçalıp yükseliyordu. Sanki ağırlıksızdı; hareketleri öyle hızlı ve zarifti ki hiçbir çaba harcamaksızın kendiliğinden gerçekleşiyor gibiydi. Kayıtsızca rakibinin bedenine ince, kanlı çizikler attı. İri göğsünde kendisi de pek çok iz taşıyordu ama bu kez yenilerini eklemesi için rakibine hiçbir şans tanımamıştı. İzleyicilere öyle geliyordu ki rakibini küçük görerek tümseğin ucuna kadar gerilettikten sonra bir yumruk darbesiyle yavaşça, neredeyse nazikçe vurdu: kaybedene şimdi atlaması gerektiği işaretini veriyordu. Atlayacağını düşünerek Arno bir an için dikkatini kaybetti. Öteki bu fırsatı kaçırmadı ve eğilerek dizindeki bıçağı Arno'nun baldırına saplayıp sonuna kadar itti.

Pinto bir çığlık attı. Arno yarasına rağmen gururla bağırdı. Sol yumruğunu savurdu. Sağ kolundaki zırhla kendisini savunarak sol koluyla tekrar saldırdı. Kafasını eğdi ve miğferindeki bıçak rakibinin göğsüne saplandı. Bir an için iki dövüşçü tuhaf bir sarılışla öylece kaldılar. Ardından Arno geri çekildi. Yaradan koyu bir kan fışkırdı. Darbeyi alan manac dizlerinin üzerine düştü. Ardından yüzüstü yere yıkıldı ve göğsünden fışkıran kan kumun üzerine kızıl bir leke gibi yayıldı.

Arno baldırından akan kanı umursamaksızın hareketsiz duruyordu. Ardından zaferini ilan etmek ve İmparator'u selamlamak için yavaşça sağ kolunu kaldırdı. Binlerce kişi ölümün yarattığı sevinçle ulurken arena tezahürattan inliyordu.

Arena görevlileri cesedi götürürlerken muhafız kafasını sallayarak, "Atlamayı seçmeliydi," dedi.

"Korkunç bir şey," dedi Pinto titreyerek etrafındaki bağırarak tepinen kalabalığa bakarak.

"Evet," dedi Mumpo. "Ama aynı zamanda çok güzel."

O öğleden sonra başka ölüm olmadı. Manaxa sona erdiğinde şaşkınlık ve heyecan içerisindeki tutsaklar muhafızları tarafından tebrik edildi.

"İmparatorluktaki ilk gününüzde hem manaxa'yı hem de bir ölüm gördünüz! Birileri sizi seviyor olmalı."

Ira Hath kocasının kulağına fısıldadı:

"Bunlar ne biçim insanlar? Ölümü bir gösteri haline getiriyorlar."

"Bizim gibi insanlar," dedi Hanno üzgün bir sesle. "Bizim gibi insanlar."

Marius Semeon Ortiz'in emriyle askerler köleleri harekete geçirdiler. Yumuşak çimenlerin üzerinde bir saatlik bir dinlenmenin ardından yeniden yürümeye koyulmak herkese çok zor gelmişti.

"Daha ne kadar kaldı baba?" diye sordu Pinto.

"Bilmiyorum güzelim. Seni taşımamı ister misin?"

"Hayır, yürüyebilirim."

Pinto bir kez olsun onu taşımalarını istememişti. Yürüyüşün ilk günlerinde istemeye çok yaklaşmıştı. Bacakları çok yorulup, kasları durduğu zaman bile titremeye başladığında kendi kendine biraz sonra beni taşımalarını isteyeceğim demişti. Ama bunu isteyebileceğini bilmek yeterli olmuş, çabalayarak tek başına yürümüştü. Şimdi bunu isteyemeyeceğini biliyordu.

Köleler yokuş aşağı yoldan inerek iki kıyı arasındaki bir yoldan ve bir tünelden geçtiler. Kalabalığın sesini duydular ve kuma vuran akşam güneşini gördüler: arenaya götürülüyorlardı.

İmparator henüz kürsüden ayrılmadığından izleyiciler tribünlerde bekliyordu. Marius Semeon Ortiz en önde atını arenanın kumlarından geçirerek tümseğin üzerine çıkarttı. Manth halkı arenaya girerek iki kol halinde tümseğin etrafına doluşurken İmparator'a dönerek bir heykel gibi durdu.

Kalabalık seyirciler onların geçişini alkışlıyordu. Tutsaklar sıra sıra arenaya girdikçe alkışlar artıyordu. İmparator sanki tüm bu yorgun yabancılar onu selamlamak için gelmişlercesine yüzünde bir gülümsemeyle onları izliyordu. Bowman babasının ardından tünelin içinden geçmeden önce kafasını kaldırıp kırmızı kürsüye baktı ve kısacık bir an İmparator'un bakışlarını yakaladı. Sakallı babacan yüzü gülümsüyordu ama gözleri gülmüyordu. Bu yarım saniyelik zamanda amansız bir irade ve gülümsediği kalabalığa karşı insanın kanını donduran bir umursamazlık hissetti. Üzerinde bıraktığı izlenimden tek bir şey anlaşılıyordu: *bu adamın sevgiye*

ihtiyacı yok. Tam o sırada tünelin girişi görüntüyü kesti ve babasının ardından arenanın arkasındaki yeraltı odalarına girdi.

Taş kemerlerle örülü bu karanlık mekânda daha önce dövüşen manac'ları bankların üzerinde yatarken, yaraları sarılıp masaj yapılırken gördüler. Mumpo herkesten daha yavaş adımlarla yürüyerek yaralı, parlak bedenlere özlemle baktı. Üzeri örtülü bir şekilde bir bankta yatan ölü manac'ın da yanından geçtiler. Sonra yeniden açık havaya çıktılar ve uzun bir sıra halinde toplama kampına girdiler.

Ortiz son köle de arenadan çıkıncaya kadar tümseğin üzerinde hareketsiz bekledi. Sonra eğilip İmparator'u selamladı ve başını kaldırıp o tanıdığı ve çok sevdiği yüze bakarak yüksek sesle:

"İmparatorum! Yaptığım her şey senin için!" diye bağırdı.

İmparator yavaşça kafasını eğdi.

"İyi bir iş başardın," dedi tok, yumuşak sesiyle. "Tatmin oldum."

Ortiz'in yüzü sevinçten kızardı. Bu umduğundan çok daha fazlaydı. Bir kafa sallayışı, belki bir gülümseme yeterli olacaktı. Ama İmparator halkın önünde ona tatmin olduğunu söylemişti! Kısa süre sonra onu çağırtıp çok uzun zamandır beklediği sözleri, onu oğlu yapacak sözleri söyleyeceğinden artık emindi.

Yüreği sevinçle dolu, yorgunluğunu çoktan unutmuş olan Ortiz atını mahmuzlayarak arenadan ayrıldı.

Yeni köleler gruplara ayrılarak iç içe geçmiş avlulara alınıyorlardı. Her bir avluyu birbirinden ayıran önü açık ambarlarda onlara sıcak ve koyu çorba dağıtılıyor; uzun teknelerin içinde yıkanıyor; tuvaletler için sıraya giriyorlardı. Bu gece son kez yerde uyuyacaklardı. Yarın odalarına yerleştirilecekler ve işe koyulacaklardı.

Hath Ailesi elbiselerini çıkarmadan diğerleriyle birlikte yattı. Hanno ve Ira her zamanki gibi el ele tutuşup yan yana yattılar. Pinto annesinin, Bowman da babasının yanına kıvrıldı. Dilek bile dileyemeyecek kadar yorgun olduklarından birbirlerine sokulup gözlerini kapadılar ve kısa süre sonra uykuya daldılar.

Bowman dışında. Gözleri kapalı yattığı yerde İmparator'un sakallı yüzünü gördü ve sınırsız güçteki iradesini hissetti.

Acele et Kess. Bunu sensiz başaramam.

Kız kardeşini ailesinin bilmesini istediğinden çok daha fazla özlüyordu. En çok acıyı geceleri, gündüz onu oyalayan şeyler sona erdiğinde

çekiyordu. Doğduğu günden beri birbirlerinden birkaç saatten fazla ayrılmamışlardı. Düşüncelerinin yabani gücüne, tutkularının şiddetine öyle alışmıştı ki şimdi içinde yaşadığı bu sessizlik ona dayanılmaz geliyordu. Kestrel olmadan yarı ölü gibiydi: varlığının en can alıcı kısmı olduğundan aslında yarıdan da fazlası. Canlı, hareketli ruhunun özlemiyle yanıp tutuşuyordu.

Neredesin Kess? Bana geri dön, sensiz yaşayamam.

Özlemini gecenin sessizliğine akıttı; gücünün yettiğince uzaklara savurdu. Ama her nerede ise o daha çok uzaktaydı ve bir cevap yoktu.

İkinci Ara:

Münzevi

Dev porsukağacı, o bölgede hüküm süren kuzey-batı rüzgârından onu koruyan dağ sırtının en uç noktasında tek başına duruyordu. Burada herkesin bildiğinden çok daha uzun bir süredir, en azından yüz yıldır duruyor; hiçbir zaman kurumadığı söylenen küçük bir temiz su kaynağını bekliyordu. Köpeksurat yaşlı porsukağacını yalnızlığından ve temiz su kaynağına yakınlığından dolayı seçmişti. Çok az yemesine rağmen çok su içerdi. Ağacın başka yararlı özellikleri de vardı: yapraklarını dökmediğinden kışın korunak, yazın gölgelik oluyordu. Ana dalları gövdesinden yukarı doğru çatallanarak burada küçük ama güvenli bir ev inşa etmesine olanak sağlamıştı; ve güneydeki manzara muhteşemdi.

Köpeksurat ağaçta yaşayan bir münzeviydi; kendisine ait hiçbir şey yoktu. Üzerinde yaşadığı ama onun olmayan rahat bir ev vardı. Uzun bir ipe bağlı sürahiyi kullanıyordu ama onun değildi. Bir de Duman adında ona arkadaşlık eden ama onun olmayan uzun, ince, kıvrak bir kedi vardı. Duman kimseye ait değildi. En azından bu konuda hiçbir kuşku yoktu.

Bu sabah, her şeyin değiştiği bu sabah, her zamankinden farklı bir şekilde başlamamıştı. Köpeksurat şafakla birlikte uyandığında Duman da her zamanki gibi yanındaydı ve camsız pencerenin önünde oturmuş hafif kınayan bir bakışla onu izliyordu.

“Bazen kendi kendime,” dedi Köpeksurat kalkıp gerindikten sonra geceliğini üzerinden çıkartarak, “neden benimle kaldığını sormuyor değilim. Arkadaşlığımdan pek az hoşlanıyor gibisin.”

“Seninle kalmıyorum,” diye yanıt verdi Duman. “Ben buradayım, sen de benim bölgemdesin.”

“Demek öyle diyorsun Duman, demek öyle diyorsun.” Köpek-surat ağaç-evin zemininde tuvaletini yaptığı deliğe doğru ilerledi. Aşağıdaki ince bir çizgi halinde görünen kahverengi porsukağacı yaprakları ve yerdeki

kahverengi çimler bu durumun tanığıydı. “Yine de kendi kendime beni seviyor olmalı, diyorum, yoksa kendine başka bir bölge seçerdin.”

“Seni sevmek mi?” dedi Duman. “Seni neden sevecek mişim?”

“Beni sevmen için bir neden var demiyorum.”

Köpeksurat kendini beğenmiş bir adam değildi. Köpeği andıran yüz hatları ve kör bir gözle dikkati çekecek kadar çirkin olduğunu biliyordu. Kendi kokusunu aldığından değil, bu ağaca yerleştiğinden beri –üç yıl, sekiz ay, on bir gün olmuştu– yıkanmadığından dolayı kötü koktuğunu biliyordu. Ayrıca hiçbir şeyi olmadığından kediye verebileceği hiçbir şeyi olmadığını da biliyordu. Ama kedi yine orada kalmayı seçmişti.

“Bana karşı hiçbir şekilde hak etmediğim iyiliğinin senin sevgi dolu doğandan kaynaklandığına karar vermiş bulunuyorum,” dedi sürahinin uzun kordonunu ağaçtan aşağı sarkıtırken.

“Benim sevgi dolu doğam mı?” Duman münzevinin sürahiyi ağacın dibindeki küçük su havuzuna kadar indirişini izledi. “Kimseye karşı sevgi beslemediğimi çok iyi biliyorsun.”

“Demek öyle diyorsun Duman, demek öyle diyorsun.”

Köpeksurat ipi yavaş yavaş yukarı çekti ve su dolu ağır sürahiyi ağaç-eve çıkardı. Sürahiyi kediye doğru uzattı. Duman pencere kenarından aşağı atladı ve sürahinin üzerinden üç dört kez yalayarak içti. İçmeyi bitirdiğinde Köpeksurat sürahiyi kafasına dikip uzun uzun içti ve kalanı kafasından aşağı boca etti. Serinleyerek derin bir soluk aldı ve sabah şarkısını söylemek için yerleşti.

Görünürde hiçbir yol, iz bulunmadığından oradan gelip geçen yoktu ama olsaydı münzeviyle kedi arasında geçen tartışmayı duyamazdı. Tartışma gerçekleşmişti ama yüksek sesle değil. Köpeksurat o kadar uzun süredir yalnız yaşıyordu ki havada titreşim yaratan bir tür konuşmanın yapılabileceğini bile unutmuştu. Duman’a gelince: kediler konuşamazlar. Ama ses dışında her şekilde onlar da herkes gibi konuşabilirler; Köpeksurat eğer bir an için böyle düşünmeyi bıraksaydı bunun onun kediye verdiği özel değerden kaynaklandığını anlardı. Daha düşünceli hayvan türleri insanlarla konuşmayı çok severler ama çok az insan bunun nasıl yapıldığını bilir. Duman Köpeksurat’ın gülünç olduğunu düşünüyor; seçtiği yaşam biçiminiyse akıl almaz buluyordu ama en azından onunla konuştuğunda cevap veriyordu. Duman’a göre, hangi insanların bu hünere sahip olduklarını anlamak imkânsızdı. Yapılacak tek şey onlara bir şeyler söylemek ve seni duyup duymadığını anlamaktı. Duman, hayatın tuhaf

doğasını düşününce kendisiyle konuşabilen tek insanın ağaçta yaşayan tek gözlü bir münzevi olmasına şaşmamıştı.

Adamla kedi arasında geçen konuşma sessizdi. Köpeksurat'ın şarkısı ise değildi. Duman'ın münzevinin yanında kalmasını sağlayan bir başka bağ da buydu. Şarkılarını seviyordu. Özellikle sabah şarkısının tatlı, uyandırıcı bir etkisi vardı. Ağaç-evin etrafında mırıldanıp vızıldanan sözsüz melodi, yaşama, dinçliğe, yeni güne bir çağrıda bulunuyordu. Köpeksurat'ın onlarca şarkısı vardı. Yemek şarkısı ve uyku şarkısı, yağmurlu gün ve güneşli gün şarkıları, karın ağrıları, hazımsızlık ve yalnızlık için şarkıları vardı. Duman bunların hepsini öğrenmişti.

Sabah şarkısının sonuna geldikçe kedi ağaç-evden dışarıya çıkarak porsukağacının açılan dallarından birine atladı. Burada kendisine bir yer belirleyerek uzanıp sessizce kahvaltısının gelmesini bekledi.

Köpeksurat şarkısını bitirip ayağa kalkarak gerindi. O kadar çok gerinmişti ki iki eliyle ağaç-evin çatısını yukarı itti. Ardından gündüz giysilerini silkeledi. Hayal edilebilecek en basit giysiydi: renksiz yünlü kumaştan, uzun, bol kollu, etekleri yere kadar uzanan bir tunik. Köpeksurat bunu hiçbir zaman yıkamazdı. Bunun yerine onu var gücüyle silkeleyerek üzerinde pislik birikmesini engellediğini düşünüyordu.

Bu silkeleme işlemi ağaçta yaşayan kuşlar için bir işaretti. Hepsi aynı anda kondukları dallardan kalkıp havada uçuşur; sonra da münzevinin kapısının etrafındaki dallara konarlardı. Köpeksurat giysiyi üzerine geçirip üstünü başını düzelttikten sonra kapısının önü olarak nitelendirdiği geniş dala çıkardı. Burada, yerden on metre yukarıda rahat, koltuğa benzeyen ve oturmaktan düzleşmiş bir tümseğin üzerine oturur ve bütün kuşlar gelip üzerine konardı.

Kuşlar Köpeksurat'ı çok seviyorlardı: en çok da küçük kuşlar; baştankaralar, ardıçkuşları ve ispinozlar. Ağaçta yaşayan bir çift ağaçkakan onu selamlamayı asla ihmal etmez, her zaman sol omuzunda aynı yere konarlardı. Sığırcıklar gürültücü bir çete halinde gelseler de uzun süre kalmazlardı. Karatavuklar kafasına konmayı seviyordu; serçelerse bacaklarının ve dizlerinin üzerinde sıçramayı...

"Günaydın kuşlar," dedi Köpeksurat, parmağını uzatıp bir ispinozun göğsündeki tüyleri düzelterek. "Günler kısalıyor. Kırlangıçlar çok geçmeden bize katılırlar."

Kuşlar konuşmasına karşılık olarak cıvıldıyor, kafalarını bir yana eğip sonra yine cıvıldıyorlardı. Kuşların beyinleri diyalog kuramayacak kadar

küçüktü ama münzevinin söylediklerini anlıyor ve söylediği her şeyi çok ilginç buluyorlardı. Ağaçlarına yerleştiği için gururlanıyorlardı. Sabah toplantıları onlara bütün gün boyunca üzerinde düşünebilecekleri bir şey yaratmış oluyor ve hayatlarına çeşitlilik katıyordu. Köpeksurat bunu hissediyor ve her sayfasında bilge bir şeyler söyleyen bir takvim gibi her sabah en azından bir yeni şey söylemeye özen gösteriyordu. Ama ilk önce armağanlarını kabul ediyordu.

Ellerini uzatıyordu ve kuşlar kanat çırparak hediyelerini sunuyorlardı. Aralarında yaşadığı süre boyunca neyi sevdiğini öğrenmişlerdi ve artık ona solucan ya da böcek getirmiyorlardı. Her sabah avuçlarının içi böğürtlenler, tahıl ve tohumlar ve özenle kabukları ayıklanmış fındıklarla doluyordu. Köpeksurat bir eli dolana kadar bekliyor, sunulanları ayırarak bir kısmını kış için saklıyor ve gerisini ağzına atıyordu. Bu, günün tek öğünüydü ve tamamen dostları kuşlar tarafından sağlanıyordu. Kışın kendilerini bile zor doyurduklarından ona yiyecek getirmiyorlardı. Bu yüzden bahara kadar yarı aç kış uykusuna yatıyordu. Neyse ki acının çoğunu unutturan bir açlık şarkısı vardı.

Kuşlar, armağanlarının sonuncusu da kabul edilip yendikten sonra yeniden üzerine konarak her yanını kaplıyorlar ve sabah düşüncelerini dinliyorlardı.

“Annem her zaman bana çok güzel bir bebek olduğumu söylerdi,” dedi Köpeksurat. “Bana küçük mavi bir bone dikmişti.”

Kuşlar Köpeksurat’ın söylediklerini komik bulmuyorlardı. Onun çirkin olduğunu bilmiyorlardı. Bonenin ne olduğunu da bilmiyorlardı. Bu her şeyi daha ilginç kılıyordu.

Duman bir dal yukarıdan her şeyi duymasına rağmen bir serçeyi hipnotize etmekle meşgul olduğundan bir yorum yapmıyordu. Zavallı kuş Duman’ın gözlerine kapılmış ve bakışlarını çevirmeyi başaramamıştı. Duman fark ettirmeden yaklaşırken kuş tünediği dalın üzerinde oturmayı sürdürüyordu ve Duman üzerine atıldığında çıtını bile çıkartamadı.

Köpeksurat hamleyi duyarak ağzındaki kuşla uzaklaşan Duman’ı gördü ve kafasını salladı. Birkaç dakika sonra kedi yeniden belirdiğinde hafifçe şikâyet ederek:

“Bu gerçekten çok kötü Duman. Senden arkadaşlarımı yememeni rica etmiştim,” dedi.

“Onlar benim arkadaşlarım değiller,” dedi Duman kahvaltısını hazmetmek için münzevinin kucağına oturarak.

“Bana bir iyilik yapıp fare ya da başka bir şey yiyemez misin?”

“Neden sana bir iyilik yapmak isteyeyim ki?”

“Yapma Duman, benimle dalga geçiyorsun. Senin dostun olduğumu pekâlâ biliyorsun.”

“Dostluk, alışkanlık ve konfordan başka bir şey değildir,” dedi kedi.

“Şu söylediklerine bir bak! Kucağımda mırlıyorsun!”

“İnsan bedeni bir ısı kaynağıdır.”

“İnsan bedeniymiş! Benim bedenim demek istiyorsun. Yani ben.”

“Evet, en yakın ulaşılabilir insan sensin.”

“Ben öldüğümde, bedenim soğuyunca ne yapacaksın?”

“Başımın çaresine bakacağım.”

Köpeksurat kafasını sallayarak kedinin sırtını onun sevdiği gibi sert bir şekilde okşadı. İlk tanıştıklarında münzevi okşamak konusunda çok iyi sayılmazdı ama Duman onu yola getirmişti. Şimdi ise onun tarafından okşanmak büyük bir keyifti. Doğru yönde, doğru bir ritimle, doğru sertlikte okşuyordu.

“Yakın zamanda ölmeye mi niyetlisin?” diye sordu Duman.

“Zamanı geldiğinde,” diye yanıtladı Köpeksurat.

“Anlıyorum. Doğanın akışından söz ediyorsun.” Kedi ilgisini yitirmeye başlamıştı. “Okşamaya devam et.”

Köpeksurat arkadaşını üzmek istemediğinden başka bir şey söylemediyse de ‘zamanı geldiğinde,’ derken doğanın akışından söz etmiyordu. Ağaç münzevisi Köpeksurat, ozanlardan biriydi ve halkının tüm üyeleri gibi o da çağrılmayı bekliyordu. Son haftalarda uzaktan gelen bir ürperti, hava basıncında bir değişim, bir titreşim hissetmişti. Bu onun her zamankinden daha tetikte olmasına neden olmuştu. Çok yakında geleceğinden emindi.

Kedi kucağında uyuklarken münzevi her sabah tekrarladığı unutma egzersizlerini yaptı. En aşağıdan başlayarak serin havada sallanan çıplak ayaklarını hissetti. Ardından biraz yukarı, bileklerine çıkarak ayaklarını unuttu: ayaklarının varlığını tamamen zihninden uzaklaştırdı ve yok oldular. Giysisinin etekleri tarafından gıdıklanan baldırlarını hissetti ve ardından onları da unuttu. Üzerinde oturduğu ağaç dalı ve kucağındaki kedi tarafından bir baskı uygulanan uylukları ve kalçaları; böğürtlen ve fındıkları yavaşça sindirmekte olan midesi; tatlı havayı soluyan ciğerleri; yavaşça atan kalbi; biri hareket eden ve biri kıpırdamayan kolları; sırayla hissedilip algılandıktan sonra unutuldu. Son olarak yüzü, yüzünü okşayan hafif esinti,

yaprakların hışırtısı, gören gözündeki ışık ve tüm bunları algılayan beyni birer birer uzaklaşarak unutuldu ve münzevi tam bir sessizliğe büründü.

Parlak mavi kelebek, porsukağacının geniş dalları arasında dans ederek yaklaştı ve münzevinin evinin penceresine kondu. Birkaç dakika burada durdu. Kanatları güneş ışığında parıldıyordu. Sonra yeniden havalanarak münzevinin uyuyan kafasına kondu ve sol kulağına doğru kaydı.

Köpeksurat irkilerek uyandı, neredeyse ağaçtan düşüyordu. Kedi kucağından aşağı atladı ve sırtını dikleştirerek tısladı.

“Ne var?” dedi münzevi etrafına bakınarak. “Kimsin?”

Sonra sol kulağında hafif bir gıdıklanma hissetti. Kafasını yana eğdi ve sanki bir şeyi dinliyormuşçasına sustu. Ardından kafasını salladı.

Duman endişeli gözlerle onu izliyordu. Tuhaf bir şeyler oluyordu. Kedi değişiklikten hiç hoşlanmazdı; özellikle de beklenmedik bir şekilde, bir açıklama olmadan gerçekleşen değişikliklerden. Mavi kelebeğin ağaçlıksız düzlüklere doğru uçarak münzeviden uzaklaşışını izledi. Tepeden geçerek ufukta kümelenen bulutlar gördü. Havada daireler çizerek öten bir karga sürüsü gördü. Bunda bir tuhaflık yoktu. Ama münzevi alışılageldik zamanından çok önce harekete geçmişti.

Köpeksurat ayağa kalkarak ağaç-evine döndü. Geceliğini, sürahisini ve ipini bir bohça haline getirdi. Duman sinirli bir şaşkınlıkla onu izliyordu.

“Ne yapıyorsun?”

“Gitmem gerekiyor,” dedi münzevi.

“Gitmek mi? Nereye?”

“İletmem gereken bir mesaj var.”

Evinin önündeki dala çıkarak kuşları çağırdı.

“Kuşlar! Sizlerden ayrılmak zorundayım!”

Haber kuşlar arasında hızla yayıldı ve hepsi uçup gelerek etrafındaki dallara kondular.

“Gidiyorum,” dedi onlara. “Bana yaptığınız iyilikler için size teşekkür ederim. Sizlere bu iyiliklerinizin karşılığını kendi yöntemimle ödeyeceğim.”

Ardından daldan aşağı atladı ve yavaşça süzülerek yere indi. Kendileri de uçtukları için bu durum kuşları şaşırtmamıştı ama kedi şok olmuştu. Münzevinin ayakları yavaşça yere değerken Duman ağzı açık onu izliyordu. Peşinden porsukağacının gövdesine tırnaklarını geçirerek hızla aşağı indi. Kuşlar da onları izliyordu.

“Bunu nasıl yaptın? İnsanlar uçamaz.”

“Bazıları uçabilir,” dedi Köpeksurat, neredeyse dört yıldır ilk kez yürüdüğünden beceriksizce adım atmaya çalışırken.

“Pekâlâ,” dedi Duman, yanından yürüyerek, “İtiraf ediyorum ki ilgimi çektin.”

Kuşlar üzerlerinden uçarak birbirlerine ve münzeviye sesleniyorlardı. Bazıları hoşça kal diyor, bazıları sorular soruyordu ama hâlâ anlayabileceği bir dilde konuşmuyorlardı. Bir ozan olan Köpeksurat çaba harcasaydı iletişim kurmayı başarabilirdi ama buna rağmen duyacağı tek şey, “Mavi bone nedir?” olurdu.

Şimdi ise aklı başka yerlerdeydi. Heyecanlıydı. Eğer mesajı iletme zamanı geldiyse o zaman hazırlandığı ve çok uzun süredir beklediği diğer zaman da sonunda yaklaşıyor demekti. Ne kadar uzaktaydı? Birkaç haftalık bir süre kalmış olmalıydı. Peygamberin çocuğunu bulmak birkaç gününü alacaktı; ve sonra diğerleriyle buluşana dek aradan birçok gün daha geçecekti. Bir ağaç münzevisi olmayı seçtiği için hafif bir pişmanlık duydu. Ağacın tepesinde bacaklarını yeterince hareket ettiremediğinden daha şimdiden ağrımaya başlamışlardı bile. Yürüyerek zamanında varamayacağını anlamıştı. Normal koşullar altında Ozanlar’dan hiçbiri güçlerini kişisel konforu için kullanmazdı ama Köpeksurat bunun özel bir durum olduğuna karar verdi.

“Duman,” dedi yanında yürüyen kediye dönerek, “Benimle geliyor musun?”

“Ne yapıyor gibi görünüyorum?” dedi kedi.

“Öyleyse omzuma atlasan iyi edersin. Yanımda yürüyemeyeceğin kadar hızlı gidiyor olacağım.”

“Seninle uzun süre kalmayabilirim.”

“Ne zaman istersen durmamı söylemen yeterli.”

Bunun üzerine Duman münzevinin sağ omzuna tırmanıp yerleşti.

“Sıkı tutun.”

Köpeksurat zihnini yoğunlaştırarak kedinin daha önce hiç duymadığı bir şarkı mırıldanmaya başladı. Kısa süre sonra yerden birkaç santim kadar yükseldi, öne doğru eğilerek yerin üzerinde kaymaya başladı. Başlangıçta yavaş hareket ediyordu. Ardından yüksekliğini koruyarak hızlandı. Kısa süre sonra gökyüzünde hareket eden bulutlar kadar hızla kaymaya başladı.

Duman pençelerini çıkarmış münzevinin giysisine sımsıkı tutunmuştu. Hıza alışıp dengesini sağladıkça heyecanı artıyordu.

“Bu harika bir şey!” diye bağırdı. “Bunu çok sevdim!”

Tüylü yüzünü öne doğru uzatarak rüzgârın bıyıklarını dalgalandırışını hissetti ve uçmanın nasıl bir duygu olduğunu hayal etti. Üzerlerinde uçtuğundan habersiz çimlerin arasında gezinen tarla farelerini gözünde canlandırdı. Tam bir sessizlikle görülmeden ve duyulmadan havada uçtuğunu; kaçınılmaz bir hamleyle avının üzerine atıldığını hayal etti.

“Bunun nasıl yapıldığını bana da öğretmelisin,” dedi. “Bunu öğrenmeliyim.”

“Çok uzun zaman alır,” dedi münzevi. “Yolumuz uzun. Üstelik bunun sonunda istediğini elde edemezsin.”

Sırrını paylaşmak istemiyor, diye düşündü kedi. Şaşırmamıştı. Ama bu sırrı keşfedeceğim. İşte o zaman kendini beğenmiş kuşların saltanı sona erecek! İstedikleri kadar kanatlarını çırpıp benden kaçmaya çalışsınlar. Yükselip üzerlerine atılacağım! Bulutların üzerinden onları yakalayacağım!

Duman artık ne istediğini biliyordu. Bunun için nereye gitmesi gerekirse gidecek; ne yapması gerekiyorsa yapacak ama bir gün mutlaka uçan bir kedi olacaktı.

8

Kestrel Dans Etmeyi Öğreniyor

Kestrel'in yolun tozu toprağıyla kirlenmiş giysileri alınıp yakılmıştı. Üzerinde Johdila'nın hizmetçilerinin giydiği, düz, uçuk yeşil bir elbiseyle beyaz bir şapkadan oluşan bir üniforma vardı. Boynunda ince bir ipe geçirilmiş olan rüzgâr çalgısının anahtarı asılıydı.

"Tıpkı Lunki'ye benzedin," dedi Sisi. "Sadece daha zayıfsın."

Günün büyük bir kısmını Johdila'nın hareket halindeki arabasında geçiriyorlardı. Johdila ne zaman dışarı çıksa Kestrel de onunla gidiyordu. Saray halkı artık ona alışmıştı ve onu Johdila'nın hizmetçilerinden biri olarak görüyorlardı.

"Onlara aldırmamalısın hayatım. Arkadaşlığın ne demek olduğunu bilmiyorlar. Bu onların kafalarını karıştırıyor."

"Aldırmıyorum."

Johdila onu yanına çağırmadığı zamanlarda arabada oturup pencereden dışarıyı izliyordu.

"Neden durmadan pencereden dışarıyı izliyorsun?" diye sordu Sisi. Karşı çıktığından değildi: yalnızca merak ediyordu. Kestrel'in yaptığı her şey onun ilgisini çekiyordu.

"Çünkü ailem buradan geçti."

Kestrel her gün izleri görüyordu. Aynı yolu takip ediyorlardı.

"Ya!" dedi Sisi şaşkınlıkla. "Hâlâ aileni düşünüyor musun?"

"Evet."

"Artık benimle olmana rağmen mi?"

"Evet."

"Ama onları benden daha çok düşünmüyorsun değil mi? Sana çok iyi davranıyorum. Lunki seni şımarttığımı söylüyor."

"Evet onları senden daha çok düşünüyorum. Tıpkı senin anne babanı benden daha çok düşündüğün gibi."

Sisi bu konu üzerinde bir süre düşündü. Annesini ve babasını seviyordu. Aslında onları çok seviyordu ama çok sıkıcıydılar ve Kestrel'in anne babası gibi onları alıp götürseler çok özleyeceğinden emin değildi.

"Ailen artık seninle değil tatlım," dedi. "Ama ben seninleyim. Gerçekten de hayatında daha önemli bir yerim olduğunu düşünüyorum."

Kestrel iri, siyah gözlerini onun üzerine çevirdi ve Sisi arkadaşının gücü ve gizemi karşısında her zaman olduğu gibi ürperdi. Ne kadar bakarsa baksın dibini göremediği, sonsuz derinlikte bir nehir gibiydi.

"Bir erkek kardeşim var," dedi Kestrel, "bana kendi benliğim kadar yakın olan bir ikizim var. Ona söylemem gerekmeden ne hissettiğimi bilir. O ölürse ben de ölürüm. Ama o yaşıyor. Her gün ona biraz daha yaklaşıyorum. Kısa süre sonra yeniden birlikte olacağız, tıpkı doğduğumuz andan itibaren olduğu gibi."

Sisi'nin gözleri doldu.

"Keşke benim de bir ikizim olsaydı," dedi.

"Hayır bunu istemezdin. Birine bu kadar yakın olmak o kadar da güzel değil."

"Neden?"

"Başka insanlara ihtiyaç duymamana neden oluyor."

"Bunun nesi kötü?"

"Ah Sisi," dedi Kestrel. "Evlilikle nasıl başa çıkacaksın?"

Sisi omuzlarını silkti. Bu düşünmekten hoşlanmadığı bir konuydu.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyecekler ve ben de yapacağım. Prenses olmak böyle bir şey."

Kestrel yeniden pencereden dışarı bakarak elinden geldiğince kayıtsız bir sesle,

"Kendi halkından biriyle evlenmeyi tercih etmez miydin?"

"Kendi halkımdan biriyle mi?" Bu soru Sisi'yi şaşırtmıştı. "Kiminle?"

"Bilmem. Gözüne çarpmış genç birileri vardır."

"Hayır, yok. Kim olabilir ki?"

"Mesela..." Kestrel Sisi'nin ne yapmaya çalıştığını anlamasını istemediğinden makul olabilecek birkaç isim düşündü. Bu hiç de kolay değildi. "Falcı Ozoh," dedi sonunda,

"Ozoh mu? O yarı yılan mı?"

"Barzan?"

"Yaşlı, sıkıcı ve evli."

"Zohon?"

“Ortada gülümsenecek bir şey yokken gülümsüyor. Her neyse o yalnızca kendisini seviyor.”

Kestrel etkilenmişti. Sisi’nin bu kadar mantıklı olduğunu fark etmemişti.

“Bir şey daha var, hayatım,” dedi Sisi. “Prensesleri olduğum için halkımdan birisi benden aşağıda olacaktır. Oysa kocamın benden üstün olması gerekir, bu yüzden de başka bir yerden olması gerekiyor.”

“Kocanın senden üstün olması gerekmiyor.”

“Senden daha aşağıda biriyle evlenir miydin? Saçmalama tatlım. Bu kesinlikle yürümez.”

“Bazı yönleri senden üstün olabilir; bazı konularda da sen ondan üstün olabilirsin.”

Sisi bunu düşündü.

“Evet bu olabilir. Sanırım bu hoşuma giderdi. Yine de kimse yok. Bu yüzden ailemin seçtiği bu adamla evlenmemde bir sakınca görmüyorum.”

Elinden geleni yaptığını düşünen Kestrel, “Prenses olmadığım için çok mutluyum,” dedi.

Kısa bir sessizliğin ardından Sisi kısık bir sesle:

“Herkesin zannettiği gibi değil. Hiç kimse sana bir şey söylemiyor. Hiçbir yere gidemiyorsun. Kimseyle tanışamıyorsun. Herkesten üstün olduğun söyleniyor ama aslında bir oyuncak bebekten farkın yok.”

Kestrel duygulanmıştı.

“Prenses olmak zorunda değilsin.”

“Başka ne işe yararım ki? Kimse bir şeyleri tek başıma nasıl yapabileceğimi öğretmedi. Tek bildiğim güzel olmak.”

“Ah, Sisi.”

“Bu konuştuklarımdan kimseye söz etme. Anlamayacaklardır. Taş bebek prenseslerinin ışıltılı ve mutlu olması gerekiyor...”

Kestrel’e tuhaf bir ifadeyle gülümseyerek kafasını çevirdi.

Onlar konuşurken kervan durmuştu. Johdila’nın dans dersi zamanı gelmişti. Az sonra dans hocası kapıya vurdu ve Sisi homurdanarak peçesini indirdi.

Kestrel onunla birlikte üstü açık çadıra gitti. Ufak tefek dans hocası gergin ve heyecanlıydı.

“On gün Majesteleri! On gün sonra varacağımızı söylüyorlar!”

“Evet cicim biliyorum. Bu korkunç seyahat bitmek bilmedi. Yine de sonunda bitecek.”

“Beni yanlış anladınız leydim. Yalnızca on günümüz kaldı ve henüz dansta ustalaşmadınız. Bir felaket olacak. Beni suçlayacaklar. Cezalandıracaklar.”

“Evet sanırım öyle olacak. Sonuçta sen dans hocamsın.”

“Ama Majesteleri,” diye yalvardı Lazarim umutsuzca. “Denemiyorsunuz. Eğer denemezseniz size adımları nasıl öğretebilirim?”

“Çok zor bir dans. Öyle değil mi Kess?”

“Evet,” dedi Kestrel. “Zor ama güzel.”

Lazarim Kestrel’e minnettar bir bakış attı.

“İşte Majesteleri! Zor ama güzel! Eğer leydim biraz daha çaba gösterip adımlarını çalışırsa zorluklar gidecek ve güzellik kalacak.”

“Pekâlâ,” dedi Sisi ikna olmamış bir sesle, “Deneyeceğim. Ama beni sıkmamalısın.”

Sol ayağını öne atıp sağ elini kaldırarak açılış pozisyonunu aldı, Lazarim yanına geçti. Flütçü ve davulcu çalmaya başladı ve Lazarim sola doğru bir adım attı. Sağa doğru adım atan Sisi onunla çarpıştı.

“Hayır leydim, hayır! Sol ayak arkaya ve yana, işte böyle.”

“Ah evet. Hatırladım.”

Yeniden başladılar. Bu defa yan adımları, selamlamayı ve dönüşleri başardılar; ama Sisi duruşları yapamıyor; bunun yerine kendiliğinden yavaşça durana kadar dönmeye devam ediyordu.

“Hayır Majesteleri. Önce dönüp sonra duracaksınız. Ritmi dinleyin. İşte böyle!”

Göstermek için parmak uçlarında döndü ve uçarcasına dönerken hiçbir çaba harcamaksızın, vücudunun bir ağırlığı yokmuşçasına dönüşün ortasında durdu.

“Bedenimin nasıl büküldüğünü görüyor musunuz leydim? Dönerken bedeninizin kıvrımı dönüş hareketini dengeleyeceğinden yapmanız gereken tek şey tam doğru anda sırtınızı dik tutmak ve...”

Yeniden yaptı. Kestrel büyülenmişti. Denemek için yanıp tutuşuyordu.

“Söylemesi kolay cicim,” dedi Sisi huysuzca. “Kıvrak bir bedenin var. Vücudumun o şekilde büküleceğini hiç sanmıyorum.”

Kestrel daha fazla dayanamadı.

“Belki nasıl yapılacağını ben sana gösterebilirim,” dedi.

“Gösterebilir misin tatlım?” Sisi şaşırmış ama bozulmamıştı.

Lazarim isteksiz öğrencisinden bir süreliğine kurtulmaktan memnun olmuştu.

“Adımları birkaç kez izlemek yardımcı olabilir leydim.”

“Pekâlâ. İzlemek konusunda çok daha başarılıyım. Kess sen bir meleksin tatlım.”

Lazarim Kestrel’in elini tuttu ve Kestrel tantaraza’nın açılış pozisyonunu aldı. Dans hocasını birçok kereler izlemişti ve tek bir kez bile denememiş olmasına rağmen defalarca göstermiş olduğu her hareketi bütün kalbiyle ezbere biliyordu. Lazarim’in elini hafifçe tuttu ve tüm vücudunun ürperdiğini hissetti. Johdila’ya söylemese de tantaraza’nın ateşli ruhuna kalbini kaptırmıştı ve bir kez kalbini kaptırdıysan dans etmekten başka bir şey düşünemezdin.

“Şimdi,” dedi Lazarim, “sola doğru üç adımla başlıyoruz ve sonra sağa doğru üç adım atıyoruz.”

“Sanırım biliyorum,” dedi Kestrel. “Ama sonlara doğru takılabilirim.”

Parmak uçlarında yükseldi ve Lazarim elini tutuşundan onun bir dansçı olduğunu anladı. İçi neşeyle doldu. Johdila’nın öğrencisi ve bu kızın da onun hizmetçisi olduğunu bir an için unutmuştu. Dans etmek istiyordu.

Heyecanını ve nefesini denetleyip o da parmak uçlarına kalktı ve dilini şaklatarak müzisyenlere çalmaya başlamaları işaretini verdi. Davul sesi başladı ardından tatlı bir flüt sesi ona eşlik etti. Lazarim hareket ediyor; Kestrel de onunla birlikte hareket ediyordu. Arkaya doğru bir adım attı ve Kestrel kıvrak ve kendinden emin adımlarla onu izledi. Selamlaması mükemmel olmasa da göz alıcıydı. Ardından defalarca döndü, döndü ve durdu! Ellerini çırpıyor, kalçalarını mükemmel bir şekilde kıvırıyordu! Bakışları bir heykelinkiler gibi kıpırtısız; gözleri dansın elektriğiyle ışıl ışıldı ve tık-tık-tık! Tık-tık-tık! Rüzgâr gibi bir hızla kavuşup yeniden ayrıldılar. O anda Lazarim yapması gereken her şeyi, Johdila’yı ve Gang İmparatorluğu’nu tamamen unutmuştu. Kendini dansın büyüsüne bıraktı.

Kestrel bir kuş gibi kollarının arasında uçuyordu. Başlangıçta defalarca izlediği adımları içinden sayıyordu, ama şimdi sanki adımlar yoktu; yalnızca genç ve kıvrak bedeninin nefes almak kadar doğal bir şekilde gerçekleştirdiği hareketler vardı. Tantaraza’nın katı kurallara bağlı biçiminden uzaklaşıp çok az kişinin başardığı ve serbest uçuş denilen evresine geçtiklerinden habersiz bir şekilde dans hocasının dokunuşlarına tereddütsüzce karşılık veriyordu. Müzisyenler büyülenmiş bir şekilde çalıyor; bağlı gözlerle dansçıların her hareketini izliyor; gittikçe hızlanan tempo, dansı mükemmel bir biçime ve tam bir özgürlüğe doğru

sürüklüyordu. Şaşkınlıkla izleyen Sisi sıra dışı arkadaşına karşı sevgi dolu bir hayranlık duyuyordu.

Kestrel'e gelince kendisini hayatı boyunca kafeste yaşamış ve ilk kez kanatlarını açıp rüzgârda süzülen bir kuş gibi hissediyordu. Kavalyesine olan güveni sonsuzdu, bu yüzden de korkusuzca kendisini dansa bırakmıştı. Yanakları kızarmıştı ve kalbi küt küt atıyordu; ama buna rağmen içinde mükemmel bir serinlik ve kendine güven hâkimdi. Sanki danstan başka her şey yok olmuştu. Sonsuza dek sürmesini istiyordu!

Lazarim Kestrel'in aksine dansların dansı tantaraza'nın bir doruk noktası olduğunu biliyordu. Adımlarını değiştirdi ve müzisyenler bunu duydu. Davul yükseliş adı verilen final ritmini vurmaya başladı. Lazarim bu kısmı Johdila'yla hiç çalışmadığından Kestrel'in adımları izleme şansı olmamıştı. Adımların değiştiğini hissederek elinden geldiğince dans hocasını izlemeye çalışsa da ritmi kaçırdı. Lazarim iki elini de tutarak onu döndürdü ve zarif bir şekilde durduktan sonra onu selamladı.

Soluk soluğa kalan Kestrel gülüyordu, hayat doluydu ve Sisi'nin daha önce farkına varmadığı bir canlılık ve güzellikle ışıldıyordu.

"Üzgünüm," dedi. "Bu kısmı bilmiyorum."

Lazarim elini tutup sessizce öptü. Gözleri saklamaya çalışmadığı bir tutkuyla ona teşekkür ediyordu. Sisi narin ellerini hafifçe çırptı.

"Sevgilim, ne kadar güzelsin!"

Gerçekten çok mutluydu. Sanki Kestrel bir anda eski bir dostu oluvermişti. Birlikte güzel olabilirlerdi.

Lazarim ona döndü.

"Tantaraza işte budur leydim."

"Evet hayatım, gördüm. Kess müthiş değil miydi?"

"Bunu yapmayı öğrenebilecek misiniz leydim?"

"Ben mi? Yo, yo. Sence yapabilir miyim?"

Lazarim iç geçirdi. Hayır, yapabileceğini düşünmüyordu, bin yıl uğraşsa yine de yapamazdı. Ama aynı zamanda bir şekilde yapmak zorundaydı.

"Eğer Majestelerinin hizmetkârı adımları öğrenebiliyorsa..."

"Saçmalama tatlım! Kestrel çok farklı. Bunu görmüş olmalısın."

"Öyleyse ne yapacağız?"

Sisi önündeki ikilemi anlıyordu ama elinden gelen tek şey her şeyin çok haksızca olduğuydu. Evlenmesi gereken oydu ve evlenebilmek için dans etmesi gerekiyordu; ve dans etmenin doğal olarak içinden gelen bir şey

olmadığını görüyordu. Kestrel ise doğuştan bir dansçıydı ama evlenecek olan o değildi.

“Keşke Kess benim yerime dans edebilseydi,” dedi. “Gerisini becerebileceğimden eminim.”

“Hiç kuşkusuz,” dedi Lazarim. “Ama müstakbel kocanız bir kişiyle evlenecek, iki değil.”

“Tek bir dansın yeterli olduğunu sen kendin de söylememiş miydin?”

“Evet Majesteleri.”

“Nasıl anlayabilir ki?”

“Neyi nasıl anlayacak Majesteleri?”

“Sen de biliyorsun ki yüzüm örtülü olacak cicim. Neden Kestrel benim giysilerimi giyip, peçemi takıp benim yerime dans edemesin ki? Kimse ben olmadığımı anlamayacaktır.”

Kestrel sessizce dinliyor, aklı hızla bu işin ona bir avantaj sağlayıp sağlamayacağını hesaplıyordu.

Lazarim kafasını salladı.

“Babanız böyle bir şeye asla izin vermez.”

“Neden ona söylememiz gerektiğini anlayamıyorum.”

Dans hocası Sisi’nin yüzüne baktı. Doğru söylüyordu: kim nasıl bilebilirdi? Bu plan gerçekten işe yarayabilirdi. Elbette, çılgın ve tehlikeli bir plandı. Ama işe yarayabilirdi.

Sisi bu fikre hemen kendini kaptırmıştı. Heyecanlı bir şekilde Kestrel’e döndü.

“Bunu benim için yapar mısın Kess hayatım? Ne olur yaparım de! Ne kadar çalışırsam çalışayım bu aptal dansı yapamayacağımı sen de biliyorsun, ve eğer dans edemezsem evlenemeyeceğim ve eğer evlenemezsem her şey birbirine karışacak ve korkunç savaşlar olacak ve babam çok öfkelenecek!”

Kestrel bir ona, bir dans hocasına baktı. Eğer Johdila’nın gelinliğini giyip onun yerine dans ederse bunun onun kendi planlarına bir faydası olacak mıydı? Olacaksa bile şu anda bunu öngöremiyordu. Öte yandan eğer kabul ederse tehlikeli bir sırrın bir parçası olacaktı ve bir sır aynı zamanda bir güç kaynağı demekti.

“Lütfen hayatım. Gelinliğimin içinde çok güzel olacaksın.”

Sisi endişeli gözlerle ona bakıyordu. Kestrel bir yanıt vermediğini fark etti.

“Peki ya onlar?” Gözleriyle iki müzisyene işaret etti.

“Ne olmuş onlara?”

“Birilerine söyleyebilirler.”

Johdila müzisyenlere döndü.

“Eğer burada duyduğunuz şeylerden birine söz edecek olursanız dillerinizi kestirir, ağızlarınıza tavşan kafaları doldurtur, dudaklarınızı diktiririm.”

Müzisyenler ağızlarını bile açmaya korkarak kafalarını eğdiler.

Johdila geleneği bozmamak için, “Gözlerinizi de kızgın demirlerle dağlatırım,” diye ekledi.

“Kimseye bir şey söylemeyecekler Majesteleri,” dedi Lazarim.

“Gördün mü? Bizden başka kimse bu sırrı bilmeyecek.”

Johdila yolculuklarının başından beri bir kara bulut gibi üzerlerine çökmüş olan bu meselenin de böylelikle halledilmiş olduğunu düşünüyordu. Kendisiyle gurur duyuyordu.

“Arkadaşlar içlerinden biri zekice bir şey yaptığında, birbirlerine bunu söylerler mi?”

“Evet,” dedi Kestrel.

“Çok zeki değil miyim? Bu çözümü zekice bulmuyor musun?”

“Evet. Zekice bir fikir.”

Kestrel Lazarim’e baktı. İkisinin de gözlerinde aynı soru vardı: işe yarayacak mı? Lazarim için bu bir devlet kuşu; korkunç bir felaketten kurtuluştu. Kestrel için karşısına çıkan yeni bir fırsattı. Elbette, aynı zamanda dans edebileceği anlamına da geliyordu.

“Eğer dans edeceksem,” dedi, “bunu doğru düzgün yapmayı öğrensem iyi olacak.”

9

Maymun Arabasının Gölgesi

Manth halkı, İmparatorluk'ta geçirecekleri ilk gün yiyecek arabalarının sesiyle uyandı. Kahvaltıları koyu, keskin tatlı çay ve kekten oluşuyordu. Çay onları kendilerine getirmişti ve kekler de lezzetli ve doyurucuydu. Yeniden güç toplamışlardı.

Bowman ve Mumpo toplama kampının etrafında gezinerek etraflarını saran duvarlarda bir kaçış noktası olup olmadığına baktılar. Böyle pek çok yer vardı. Kenara itilebilecek gevşek tahtalar ve üzerine kolaylıkla tırmanılacak kazık çitler vardı. Nöbetçi askerlerin sayıları azdı ve onlara çok fazla dikkat ettikleri de söylenemezdi. Dışarıdan kilitlenmiş büyük kapılar yeterince uğraşılırsa zorlanarak açılabilecek gibi duruyordu.

"Buradan çıkabiliriz," dedi Mumpo.

"Peşimizden geleceklerdir," dedi Bowman. "Atlı askerleri var."

Arkadan bir ses:

"Saklanabiliriz," dedi.

Arkaya dönüp onları izleyerek konuşmalarına kulak misafiri olan Rufy Blesh'i gördüler. Gözlerinde çılgın bir ifade vardı.

"Siz de benim düşündüğümü düşünmüyor musunuz?" dedi. "Sayıları çok fazla değil. Ağaçlığa kaçabiliriz."

"Hepimiz mi? Yaşlılar ve çocuklarla birlikte mi?"

Rufy bakışlarını kaçırdı. "Herkes değil. Ama bazıları hiç yoktan iyidir."

"Olmaz," dedi Bowman. "Birlikte gitmeliyiz."

Sesinin bu kadar otoriter çıkmasına kendisi de şaşırmıştı ama haklı olduğunu biliyordu. Manth halkı bir arada kalmalıydı.

"Öyleyse hiçbir zaman gidemeyiz." Rufy sert konuşmuştu. "Ne olduğunu görmüyor musunuz? Halkımız köpekler gibi sindirildi. Korkuyorlar. Söylenileni yapacaklar. Köle olmayı tercih edecekler. İzleyin ve görün."

"Ben değil," dedi Mumpo. "Savaşacağım."

“Öyleyse benimle gel Mumpo!” diye bağırdı Rufy. “Sen de benim gibisin, geride bir ailen yok. Gece kaçıp ormanda saklanabiliriz.”

“Peki ya sonra?” dedi Bowman.

“Sonra mı? Özgür olacağız!”

“Bu yeterli değil.”

Pinto koşarak yanlarına geldi.

“Gelmelisiniz,” dedi. “Toplantı yapılıyor.”

“Elbette,” dedi Rufy Blesh alayla. “Manth halkının her şeye karşı çözümü. Toplantı düzenlemek.”

Herkes gibi Hanno ve Ira Hath de toplantıya katıldılar. Toplantıyı düzenleyen eski Aramanth’ın değişikliklere ayak uydurmayı başarabilen ender yüksek rütbeli memurlarından biri olan Dr. Greeth’di.

“Jessel Greeth aklı başında, pratik bir adamdır,” dedi Hanno karısına, “ama başımıza gelenleri ve nedenini anladığını sanmıyorum.”

“Özgür olup ölmektense köle olup yaşamak daha iyidir,” dedi Ira Hath.

Hanno Hath şaşkınlıkla ona baktı.

“Ne dedin?”

“Emin değilim,” dedi Ira hafifçe kızararak. “Bir şey mi söyledim?”

“Evet.” Hanno düşünceli gözlerle ona baktı. “Önemli değil.”

Dr. Greeth kalabalığa hitap etmek için bir yemek arabasının üzerine çıkmıştı.

“Dostlarım,” dedi, “içinde bulunduğumuz durumun gerçekleriyle yüzleşmemizin zamanı geldi. Çok sevgili yurdumuz yok edildi. Geriye dönüş yok. Yabancı bir ülkede mahkûm, köle ve sürgünleriz. Ne yapacağız? Silahımız yokken özgürlüğümüz için savaşacak mıyız? Gidecek bir yer yokken kaçmaya mı çalışacağız?”

“Korkaklar!” diye bağırdı Rufy Blesh arka sıralardan. “Hayatlarınıza köle olarak devam edip köle olarak ölmek mi istiyorsunuz?”

Dr. Greeth kaşlarını çattı. Hanno Hath ne söyleyeceğini tahmin ediyordu.

“Özgür olup ölmektense köle olup yaşamak daha iyidir,” dedi.

Hanno karısına baktı. Ira Hath gözlerini kırparak kafasını salladı.

“Korkak, korkak, korkak!” diye bağırdı Rufy Blesh.

“Belki ben bir korkağım,” dedi Dr. Greeth tarafsızca. “Belki sen benden daha cesur bir adamsın. Ama etrafına bir bak. Halkımıza bak. Onlardan ölmeyi seçmelerini mi istiyorsun? Ne için?”

“Manth halkının onuru için!”

“Yaşamak yerine onuru mu tercih etmelerini söylüyorsun?”
“Köle olarak yaşamaktansa evet!”
Sözlerini onaylayan bazı mırıldanmalar duyuldu.
“Aceleci davranmamalıyız,” dedi Jessel Greeth. “Kış geliyor. Buradaki hayatlarımızın nasıl olacağını henüz bilmiyoruz. Eğer dayanılmaz olduğu anlaşılırsa genç ve ateşli arkadaşımızın sözlerine katılabiliriz. Savaşarak ölme zamanı o zamandır. Şimdilik bekleyip görmeyi öneriyorum. Bahara kadar beklemekle kaybedecek hiçbir şeyimiz yok ama kazanabileceğimiz çok şey var.”
Bir sessizlik oldu. Ardından terzi Miko Mimilith’in sesi duyuldu:
“Hanno Hath ne diyor?”
Hanno Hath hayatı boyunca bir kütüphaneciden daha fazlası olmamasına rağmen çok sayıda insan tarafından saygı görüyordu; ve bazıları karısının geleceği görebildiğini söylüyordu.
Hanno alçak sesle, “Sandığımızdan daha az zamanımız olduğuna inanıyorum. Burada değil, bir yerlerde bizi bekleyen bir anayurdumuz var. Çok geç olmadan orayı bulmamız gerektiğini düşünüyorum.”
Sözleri bir kargaşaya yol açtı.
“Ne için çok geç olmadan? Ne olacak? Anayurt da neresi? Bunları nereden biliyorsun?”
Jessel Greeth hepsinin kafalarında uyanan soruyu en yanıtlanamaz biçimde sordu,
“Bu yolda ölebileceğimizi bile bile, nerede olduğunu bilmediğin bir anayurdu aramak ve ne olduğunu bilmediğin bir yazgıdan kaçmak için buradan ayrılmamız gerektiğini mi söylüyorsun?”
“Evet,” dedi Hanno.
“Bu vahiy karından, sevgili peygamberimizden gelmiş olmalı.” Jessel Greeth Ira Hath’le alay etmek istememişti ama konuşurken sesinde bir gülümseme seziliyordu.
“Evet,” dedi Hanno.
“Tam olarak ne söylüyor?”
Hanno tereddüt ederek oğlunun gözlerine baktı. Bowman gözlerini ayırmadan ona bakıyordu. “Söyle onlara baba,” dedi.
“Rüzgâr şiddetleniyor.”
Jessel Greeth bu sözler üzerine açıkça güldü.
“Rüzgâr şiddetleniyor mu?”
Ira Hath öfkeyle ayağa fırladı.

“Ben sizin sevgili peygamberiniz değilim!” diye bağırdı. “Peygamber falan değilim! Canınızın istediğini yapın. Kimse söylediklerimi dinlemek zorunda değil.”

Tam o anda toplama kampının kapıları ardına kadar açıldı ve kollarının altında büyük defterlerle çok sayıda memur bir grup askerin koruması altında içeri girdi. Toplantı sona ermişti. Ira Hath birine vurmak istiyordu ve kocasına vurdu. Birkaç kez göğsüne ve omzuna vurarak onu itti.

“Bir daha asla bunu yapma! Asla!”

Hanno Hath karşı koymadı. Ona vurmayı bırakana kadar bekleyip:

“Doğru olduğunu biliyorsun,” dedi.

“Hayır, bilmiyorum.”

“Söyleyeceği sözü kelimesi kelimesine bildin. Daha konuşmaya başlamadan ne söyleyeceğini biliyordun.”

“Yalnızca bir tahmindi.”

“Bu doğru değil.”

“Bunun ne önemi var Hanno? Beni dinlemeyeceklerdir. Onlara söylemenin ne anlamı var?”

“Çünkü bunlar doğru.”

Bir şey söylemedi ama gözlerinden korku okunuyordu.

“Doğru, öyle değil mi? Korkunç bir şey olacak.”

Yavaşça kafasını salladı.

Memurlar tutsakların aralarında gezinerek onları becerilerine göre işlere yerleştiriyorlardı. İçlerinden biri elinde defteriyle Hanno Hath’e yaklaştı.

“Köle numarası?” dedi.

“Ne?”

“Bileğinde yazılı.”

Hanno gömleğinin kolunu sıvadı ve memur orada yazılı numarayı deftere kaydetti.

“Beceri?” dedi.

“Beceri mi?”

“Ne yapabilirsin?”

“Ben bir kütüphaneciyim.”

“Kütüphaneci mi? Kitaplar, öyle değil mi? Depoda çalışabilirsin. Orada kitaplar var. Sen!”

“Ben mi?” dedi Ira Hath.

“Numara? Beceri?”

Ira yanıt verirken kocasının gözlerinin içine baktı:

“Peygamber.”
“O da nedir?” dedi memur şaşkınlıkla.
“Peygamber insanların duymak istemediği şeyleri söyleyen kişidir.”
“Ne işe yarar?”
“Pek bir işe yaramaz.”
“Elinden başka iş gelir mi?”
“Gözlerimi bir noktaya dikip uzun süre bakabilirim,” dedi Ira, burnu seyirmeye başlamıştı. “Bir elimi yavaşça sallayabilirim...
“Dikiş dikebilir,” dedi Hanno aceleyle, işlerin raydan çıkmaya başladığını görerek. “Dikiş işlerinde iyidir.”
“Dikiş dikmek,” dedi memur defterine not ederken. “Tamirat işleri. Çamaşır.”
Bir sonraki kişiye geçti.
“Yapmayacağım,” dedi Ira.
“Yalnızca şimdilik,” dedi Hanno. “Lütfen.”
Aramanth’ın en iyi pastalarını yapan Scooch büyük pastanelerden birinde çalışmak üzere görevlendirildi. Miko Mimilith terzihanede kalıp kesmeye gönderildi. Eski İmparator Creoth’u bir işe yerleştirmek kolay olmamıştı. Memurlara hiçbir becerisi olmadığını söylemişti.
“Ne? Elinden hiçbir şey mi gelmiyor?”
“Hiçbir şey.”
“Zaman bu şekilde zor geçmiyor mu?”
“Evet,” dedi Creoth. “Öyle.”
“Pekâlâ, yeterince sağlıklı görünüyorsun. Çiftlikte çalışabilirsin.”
Mumpo yanına gelen memura manac olmak istediğini söyledi. Pinto bunu duyarak dehşet içerisinde kaldı.
“Hayır Mumpo! Bunu yapamazsın! Seni öldürürler!”
Mumpo bu konuda inatçıydı.
“Yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum.”
“Daha önce hiç yeni bir köle manac olmayı istememişti,” dedi memur. “Yalnızca çok iyi dövüşçüleri aldıklarını biliyor musun?”
“Beni alacaklardır.”
Memurlar aralarında konuştular.
“Pekâlâ, denemekten bir zarar gelmez.”
Bowman gece bekçisi olmak istedi. Bunun nedeni çok basitti. Geceleyin, herkes uykudayken Kestrel’i dinleyecekti.
“Gece bekçisi,” diye yazdı memur büyük defterine.

Liste tamamlandıktan sonra köleler yeni işlerine başlamak üzere dışarı çıkartıldı. Toplama kampından ayrılırken etraflarındaki silahlı askerler aile ve arkadaş grupları arasından kişileri seçtiler. Hath Ailesinden Pinto seçilip kenara götürüldü.

“Onu nereye götürüyorsunuz?” diye sordu Ira Hath.

Askerler yanıt vermeseler de sorunun yanıtı kısa sürede kendiliğinden anlaşıldı. Yol kenarında uzun sıralar halinde dizili, kapıları açık ve yarıya kadar dolu maymun arabaları duruyordu. Her bir kafese yirmi kadar insan dolduruldu. Zemin ızgaralarının altındaki boşluk odun demetleriyle doluydu. Pinto kafese konurken deli gibi titriyordu. Hanno oradan uzaklaştırılmadan önce ona seslendi,

“Sana hiçbir şey olmayacak tatlım. Akşama görüşürüz.”

Hiçbir açıklama, hiçbir uyarı yapılmamıştı. Demir kafeslerin ne işe yaradığını hepsi görmüştü. Bowman ve Mumpo düşünceli görünüyordu. Şimdi, etraflarını çeviren duvarlar görünmez bile olsalar aşılmaz ve tırmanılamaz olduklarını anlıyorlardı. Kaçmaya kalkışırlarsa ya da söylenenlere itaat etmezlerse sevdikleri canlı canlı yanacaktı. Bundan böyle maymun arabalarının gölgesi altında yaşayacaklardı.

Hanno karısının içinde kabaran öfkeyi hissedebiliyordu.

“Lütfen hayatım,” diye yalvardı, “kendine hâkim olmalısın. Pinto’yu düşün.”

Böylece ayrıldılar ve herkes işinin başına gitti.

Mumpo manaxa okulunun baş antrenörünün önünde duruyor, konuşmasını bekliyordu. Lars Janus Hackel masasında oturduğu yerden ona bakarak Mumpo’nun vücudunu inceledi.

“Hah!” diye homurdandı. Pek etkilenmişe benzemiyordu.

Ayağa kalkıp kocaman elleriyle Mumpo’ya dokundu. Bir zamanlar, arenadaki kariyerinin doruk noktasındayken her yanı kaslarla kaplıydı. Şimdiyse her yanı yağla kaplıydı. Bedeninin her yanındaki izler büzüşerek morarmıştı. Bu yüzden bir filenin içine zorla sıkıştırılmış çiğ bir sosisi andırıyordu.

“Hamsın,” dedi. Ay dede gibi yüzü ve sarkık kollarıyla manac olabilecek kapasiteye sahip görünmüyordu. Hackel ilk karşılaşmalarında parçalara ayrılacak romantik hayalperestlerle ilgilenmiyordu. Manaxa bir idam değil bir sanattı. Arkasını dönerek çocuğu kovdu.

“Git buradan.”

“Yapabilirim,” dedi Mumpo.

“Git buradan.”

“Vücudum ne yapması gerektiğini biliyor.”

“Git buradan.” Hackel ona döndü. “Ne dedin sen?”

“Vücudum ne yapması gerektiğini biliyor.”

Hackel ona uzun uzun baktı. Uzun zaman önce kendisi de aynı duyguyu hissetmiş, aynı sözleri söylemişti. Dokuz yıl boyunca kimsenin yenemediği şampiyon olmuştu. Bu hantal görünümlü çocuk gerçek bir yetenek olabilir miydi?

Homurdanarak yeniden sandalyesine oturup bir süre düşündü.

“Pekâlâ,” dedi sonunda. “Seni bir deneyeceğim.”

Hackel makul bir adamdı. Saçma bir hayalin çocuğun hayatına mal olmasına göz yumacak değildi. Aralarına yeni katılanlardan birini, Benz adından iyi bir dövüşçüyü çağırttı.

“Antrenman zırhlarını tak. Yeni birini denemek istiyorum.”

Mumpo soyunup kol ve bacak zırhlarını taktı. Arenada kullanılanlardan farklı olarak, yumruk, diz ve miğfer bıçaklarının yerine kısa ve kalın metal topuzlar vardı. Kum yerine ahşap zeminli antrenman tümseğine götürüldü. Partneri dostça koluna vurarak,

“Merak etme. Sana zarar vermeyeceğim,” dedi.

“Bana dokunamayacaksın bile,” diye yanıtladı Mumpo.

Mumpo’nun güveni antrenörü şaşırtmıştı. Bu çocuk ya gerçekten çok iyiydi ya da çok aptaldı.

Isınma hareketleri yaparak karşılaşmaya hazırlanan Mumpo’ya her şey çok basit görünüyordu. Manaxa stilinde iyi dövüşebileceğini hissediyordu ama bundan da öte dövüşmek için can atıyordu. İçinde amacı bu olmasa da onu harekete geçiren, Hackel’in de belli belirsiz sezinlediği bir öfke vardı. Mumpo manac olmayı öğrenmek ve sonra da ölümcül gücünü onu köleleştirenler üzerinde kullanmak istiyordu.

Antrenör ringin yakınındaki bir banka oturarak Benz’e başlayabileceği işaretini verdi. Benz manaxa’nın kurallarına uygun olarak dansa başladı. Mumpo gözleri ve bedeniyle onu izleyerek aynı hareketlerle dansı tekrarladı. Hackel beğenisini gösterircesine homurdandı. Çocuğun hareketleri iyiydi. Benz klasik bir diz-yumruk-diz vuruşu için yaklaştı ama Mumpo kendisini neyin beklediğini bilir gibiydi. Hızlı hareketlerle yumrukları engelledi ve bir anda Benz’in arkasına geçerek yumruğuyla

sırtını sıyırdı. Hackel kıkırdadı. Basit bir dönüş-ve-kaldırma hareketiydi ama iyi yapılmıştı.

Benz biraz daha çaba göstermesi gerektiğini anladı. Mumpo'ya dönerek pompalı çekiç adı verilen, rakibinin savunmasını saf dışı bırakmak üzerine kurulu hızlı darbelerden oluşan hamleyi gerçekleştirmeye hazırlandı. Mumpo nasıl karşılık vermesi gerektiğini içgüdüsel olarak anlamıştı: arkaya doğru yaslandı öne atılarak ardından rakibinin kafasına yumruğunu geçirdi. Darbe çok hızlı olmasa da Benz'in dengesini bozdu. Mumpo dizi ve yumruğuyla üst üste darbeler indirerek rakibini yere yıktı.

"Dur! Dur! Dur!"

Hackel Mumpo'nun vahşeti karşısında hayrete düşmüştü.

"Onu öldürmene gerek yok!"

Mumpo geri çekildi; saldırının verdiği adrenalinle havayı yumruklamaya ve zıplamaya devam ediyordu. Rakibi sallanarak ayağa kalktı, aldığı darbelerden dolayı dengesini yitirmişti ve her tarafı ağrıyordu. Hackel yanına giderek yüzünü ve göğsünü kontrol etti.

"Gidip yat."

Benz topallayarak uzaklaştı. Antrenör Mumpo'ya döndü.

"Pekâlâ," dedi yavaşça. "Ne yapmaya çalışıyordun?"

"Dövüşmek istiyorum."

"Görüyorum."

Hackel ona ne kadar etkilendiğini söylemedi. Kendilerini fazla beğenmeleri iyi olmazdı.

"Bana nasıl dövüşeceğimi öğretecek misin?"

Hackel sanki bu çok zor bir kararmış gibi kafasını yana eğdi.

"Bir bebek gibi yumruk atıyorsun," dedi. "Nasıl saldıracağın konusunda hiçbir fikrin yok. Yine de seni bir manac yapacağım."

Pinto için maymun arabasında zaman çok yavaş ilerliyordu. Diğer kafeslerdekilerin tehlikeden çok can sıkıntısından şikâyet ettiklerini duydukça, ilk anlık korkuları kısa sürede geçti. İki kafes aşağıda bir grup komşular şikâyet edene kadar bir süre şarkı söylediler. Mahkûmların çoğu ya dedikodu yapıyor ya da uyuyordu. Kafesten kafese parçalar halinde haberler geliyor, onlar bunların üzerinde tartışırken gardiyanlar da esneyerek öğle yemeğinde ne olduğu konusunda fikir yürütüyorlardı. Pinto dikkati üzerine çekerse hepsinin diri diri yanacaklarından korkarak sessizce oturuyordu. Oyalanmak için Mumpo'yu ve on beş yaşına gelip evlenmek

için yeterince büyüdüğünde onun yirmi üç olacağını, çok daha büyümüş olmasına rağmen pek değişmeyeceğini düşündü.

Hanno Hath öğle yemeğinden önce nasıl olduğunu görmek için kısa süreliğine yanına geldi. Parmaklıkların arasından ellerini uzatarak endişelenmemesi için gülümsedi.

"Çok zorlayıcı değil," dedi ona. "Sadece sıkıcı."

"Yakında bitecek hayatım," dedi. "Sana kötü hiçbir şey olmayacak."

"Acaba yağmur yağdığında ne yapıyorlar?"

"Herhalde ıslanıyorsundur."

"Demek istediğim ateş yakamazlar."

Babası gururla kızına baktı.

"Sen dünyadaki en cesur kızsın," dedi.

Hanno Hath akla gelebilecek her tür şeyle tıka basa doldurulmuş dev bir depoda görevlendirilmişti. Yarı hurda, yarı hâzinelerle dolu bu yerde, Aramanth'a yapılan saldırınınkiler de dahil sayısız yağmadan elde edilen ganimetler yığılıydı. Ganimetleri taşıyan arabalar henüz boşaltılmamıştı ve yığınla eşyanın arasında paketleme malzemesi olarak kullanılmak üzere oraya konulmuş Aramanth kütüphanesinin kitaplarını gördü.

Depo müdürü, Aramanth'dan gelen arabalara ihtiyatla baktı.

"Bütün bu işe yaramaz şeyleri neden buraya getiriyorlar sanki? Köleleri geçtim, onlar en azından kendilerini taşıyorlar. Ama bunları kim taşıyacak? Ben tabii ki, kim olacak."

"Ne yapmamı istersiniz?" diye sordu Hanno.

"Bakalım." Hanno'nun dosyasına baktı. "Demek sen bir kütüphanecisin. Kitaplarla ilgilensen iyi olur."

"Onları ne yapmamı istersiniz?"

"Taşı. Kümele. Buradaki işimiz bu. Sandalyeler sandalyelerin yanına. Resimler resimlerin, kitaplar kitapların. Hemen öğrenirsin."

"Kümeler ne olacak?"

"Her şeye ne oluyorsa o. Çürüyüp ölecekler." Kolunu uzatarak içinde bulundukları yığınla eşyayla dolu yeri gösterdi. "Bu deponun dünya olduğunu düşün. Hepimiz burada ne yapıyoruz? Biraz hareket ediyoruz sonra da ölüyoruz."

Hanno yalnız kalmıştı. Bir süre söylendiği gibi kitapları istifledi. Müdürün neler yaptığını görmeye gelmediğini anlayınca kendi kütüphanesinden gelen değerli kitapları toparlamaya koyuldu.

Kitaplar aceleyle raflardan alınmış ve karmakarışık bir halde akıncıların arabalarına atılmış ve pek çoğu açık bir vaziyette düştüğünden ezilmişti. Hanno bir kitabın sırtının çatlayıp sayfalarının kırışmasına dayanamazdı. Her birini tek tek alıp kenarları bir hizaya gelene kadar kalın, beyaz sayfaları düzeltti. Bunu yaparken bir yandan da kitapların içlerine de göz atıyordu ve böylece kaçınılmaz olarak okumaya başladı.

Eski Manth tarihçelerinden birine öyle dalmıştı ki yaklaşan ayak seslerini duymadı bile.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Soruyu bağırarak soran kalın ve korkunç bir sesti. Sesin sahibi ise geniş kenarlı kocaman bir şapka giymiş küçücük bir adamdı.

Hanno ayağa fırladı.

“Kısa bir ara vermiştim.

“Ver şunu, ver!”

Küçük adam buyurgan bir tavırla elini uzattı. Hanno daha dikkatli olmadığı için Pinto’nun başına gelebilecekleri düşünerek dehşet içerisinde kendi kendine söylenerek kitabı uzattı. Depo müdürü koşarak geldi.

“Profesör Fortz! İnanın bilmiyordum!”

“Tabii ki bilmiyordun. Akılsız maymunun tekisin. Ne zaman neden haberin oldu ki?” Hanno’ya dönerek suçlayıcı bir sesle, “Bu kitap eski Manth dilinde yazılmış. Hiç kimse eski Manth dilini okuyamaz.”

“Ben okuyabiliyorum,” dedi Hanno.

“Öyle mi?” Küçük Profesör ilgiyle ona baktı. Depo müdürünün yanına gitti. “Ona ihtiyacın yok herhalde. Burada yaptığın bir şey olmadığına göre iki kişi olmanıza da gerek yok demektir.”

“Ama Profesör, ben...”

“Sadece söylenilenleri yap yeter.” Hanno’yu inceleme işine geri döndü. “Bundan senin de bir Manth olduğunu anlıyorum.”

“Evet.”

“İlginç bir halk. İlginç bir tarihiniz var. Elbette artık yok. Aramanth yandı öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Hanno.

“Bana öyle bakma bayım. Onu ben yakmadım. Pekâlâ, yeteneklerinizi burada boşa harcamayacağız. İmparatorluk insanları nasıl kullanacağını bilir. Size iyi günler.”

Arkasını döndü ve bu kadar kısa bacaklı biri için müthiş bir hızla uzaklaştı. Depo müdürü arkasından koştu.

“Profesör! Onu ne yapacağım?”

“Hiçbir şey,” dedi gür sesiyle. “Zamanı gelince onu çağırtacağım. Sen her zaman olduğu gibi hiçbir şey yapmamaya devam edebilirsin sevgili dostum.”

Günün sonunda maymun arabaları açıldı ve içlerindeki insanlar serbest bırakıldı. Onların yerini almak üzere yeni köleler gece sıcak tutacak battaniyeleriyle sıraya girdiler. Pinto serbest bırakılırken Hanno, Ira Hath ve Bowman da oradaydı. Yol boyunca insanlar sevdiklerine kavuştukça birbirlerine sarılıyor, öpüşüyorlar; bazıları da sevdiklerinin kafeslere tırmanıp demir kapıların üzerlerine kilitlenişini üzgün bir sessizlikle izliyordu.

Pinto annesinin ona sımsıkı sarılıp öpmesine izin verse de ağlamadı. Kafesin içinde geçirdiği uzun saatler üzerinde derin bir etki bırakmıştı.

Tek söyleyebildiği, “bunlar çok kötü ruhlu insanlar,” olmuştu.

“Öyleler hayatım, öyleler.”

Geceyi kafeste geçirme sırası Bayan Chirish’teydi. Mumpo kafese tırmanmasına yardım etti.

“Sabah seni almaya gelirim teyzeciğim.”

“Sen iyi bir çocuksun Mumpy.”

“Yapman gereken tek şey yatıp uyumak.”

“Sorun yaratmak istemiyorum,” dedi Bayan Chirish etrafına bakınarak, “ama benim boyutlarımda bir kadının yatabileceği bir yer yok gibi görünüyor.”

“Var teyzeciğim. Şuradaki parmaklıkların yanına sığışabilirsin.”

“Ah evet. Pekâlâ o zaman. İyi geceler Mumpy. Düşünde arkadaşlarını gör.”

Geri dönerlerken Pinto Mumpo’ya Bayan Chirish’in, “Düşünde arkadaşlarını gör,” derken ne demek istediğini sordu.

“Ben küçükken hiç arkadaşım olmadığı için çok üzülürdüm. Bu yüzden teyzem her gece beni yatırırken, üzülme rüyalarında bir sürü arkadaş bulacaksın, derdi.”

“Ah Mumpo. Peki buluyor muydun?”

“Bazen.”

“Ama artık biz varız öyle değil mi?”

“Evet şimdi her şey çok güzel.” Sonra anımsadı. “Kess dışında.”

“Onu bulacağız,” dedi Bowman. “Ya da o bizi bulacak.”

Toplama kampına döndüklerinde ellerinde büyük defterleriyle onları bekleyen memurları buldular ve yeni bir yere götürüleceklerini öğrendiler. Bundan sonra köleler için özel olarak yapılmış, köylerin yakınlarında kırlık araziye dağılmış iki katlı barakalarda uyuyacaklardı. Hath Ailesi başka pek çoklarıyla birlikte yamacın bir kilometre kadar aşağısında, göl kenarındaki On Yedi Numaralı Baraka'ya götürüldü.

Uzunlamasına bina her biri bir koridorla öne bakan pek çok küçük odaya bölünmüştü. Sade odalardı. Pencerelerde perde, yerlerde halı yoktu ama en azından bir mahremiyeti ve yatakları vardı. Karyolalar iplerle birbirine bağlanmış tahtalardan yapılmıştı. Yataklarsa içi samanla dolu kaba kumaştan yapılmaydı ama yorgun köleler için bunlar bile büyük bir lükstü. Her odada birbirine yakın duran sekiz yatak vardı. Yatakların her birinde bir kölenin numarası yazılıydı. Bir süre insanlar bileklerindeki numaralara bakarak yerlerini bulmaya çalışırken gidiş gelişler oldu. Hath Ailesi, Mumpo, Scooch, Creoth ve şu anda onlarla olmayan Bayan Chirish'le birlikte aynı odaya yerleştirilmişti. Gece boyunca çalışacak olan Bowman akşam yemeğini erkenden yiyerek yatağına uzandı. Karanlık çökmesine daha bir saat vardı.

Creoth diğerlerinden daha geç, güneş batarken odaya geldi; ağzı kulaklarındaydı. Zemin kattaki büyük mutfakta akşam yemeği için diğerlerine katılarak dinleyenlere çiftlikte geçirdiği günü anlattı.

"İnekler müthiş yaratıklar!" diye bağırdı. Atalarımın sakalları adına, ne gündü!"

İneklerin nasıl sağılacağını öğrenmişti.

"Büyük bir ustalık gerekiyor. Sıkarak ya da çekerek değil. Yo, yo! Parmaklarını birer birer kapatman gerekiyor, işte böyle."

Parmaklarını kapatarak gösterdi. Herkes kahkahalara boğuldu.

"İstediğiniz kadar gülün," diye bağırdı, "ama siz de denemelisiniz! Göründüğü kadar kolay değil."

Köle olarak çalışmaya başladıkları ilk günün işlerinden hoşnut kalan tek kişi Creoth değildi. Miko Mimilith de terzihanedeki kumaşlara hayran kalmıştı.

"Hayatımda hiç bu kadar ince dokunmuş ipekliler görmemiştim. Tül gibi incecikti. Yo, tülden de ince. Rüya gibiydi!"

Aramanth'da öğretmen olarak çalışan Dr. Batch köle çocuklar için kurulan okullardan birine öğretmen olarak atanmıştı.

“İtiraf etmeliyim ki ihtiyacım olan her şeyi sağladılar. Disipline gelince... inanın bu konuda hiçbir sorun yok. Efendilerimiz otoriteye saygı duymayı öğreten bir atmosfer yaratmışlar ve bu konuda onları tasvip etmediğimi söyleyemeyeceğim.”

Mumpo manaxa okuluna kabul edildiğini açıkladı. Pinto dehşete düşmüştü.

“Bunu yapamazsın! Yapmamalısın! Seni öldürecekler. Ölmeni istemiyorum.”

“Ölmeyeceğim.”

Biraz yürümek için dışarı çıktığında Pinto da peşinden gitti.

“Seni öldürecekler. Bunu yapmamalısın. Sana ihtiyacımız var.”

Koluna yapışarak ona yalvardı. “Lütfen yapmayacağını söyle.”

“Yapmak istiyorum,” diye yanıtladı. “Bu yüzden yapacağım.”

“Mumpo lütfeeen...”

“Beni rahat bırak!”

“Yapmayacağına söz verene kadar gitmene izin vermeyeceğim.”

“Beni rahat bırak!”

Onu silkelemeye çalıştı ama sımsıkı tutunmuştu. Pinto’nun haklı olabileceği düşüncesi onu daha da kızdırıyordu.

“İn üstümden seni sıska küçük sıçan!”

Kolunu hızla silkeledi ve Pinto yere düştü. Omuzunu incitmişti; ağlamaya başladı. Yerde büzüşmüş ağlayan hali Mumpo’yu daha da öfkelendirdi.

“Neden her zaman etrafımda geziniyorsun?” diye bağırdı, incinmesinin sorumlusunun Pinto’nun kendisi olduğunu göstermeye çalışarak. “Seni istemiyorum. Beni rahat bırak.”

Pinto sürünerek uzaklaştı. Daha sonra annesi onu ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerle bir köşeye kıvrılmış bir halde buldu. Ama neden ağladığını söylemiyordu.

Karanlık çökmeden önce başka bir binaya yerleştirilen Jessel Greeth Hanno Hath’i çağırdı. Manth halkının çoğunun ilk günlerini düşündüklerinden daha kolay katlanılır bulduğunun farkındaydı.

“Ne diyorsun Hanno? Hâlâ ayaklanmamız gerektiğini düşünüyor musun?”

“Kolay olmayacak,” dedi Hanno.

“Kesinlikle. Kolay değil, belki de akıllıca bile değil.”

“Her gün biraz yiyecek ayırmamız iyi olur. Saklanabilecek şeyleri. Bu şekilde yola çıktığımızda açlıktan ölmeyiz.”

“Yolculuk, ha? İlk önce buradan nasıl ayrılacağımızı bulmalıyız. Nasıl olacak?”

“Bilmiyorum.”

“İnsanları ayaklandırmadan önce şunu bir dinle. Bana Dağıtım Bölümü’nde bir iş verdiler. Bu akşam yediğiniz yemeğin düzenlenmesine yardımcı oldum. Yönetim konusunda doğal bir yeteneğim olduğunu fark etmiş olmalılar. Her neyse, patronum, bütün bu bölümün dağıtım işlerine bakan adam bir köle! Bana kolundaki numarayı gösterdi!”

Hanno Greeth’in sevinçle parlayan yüzüne bir anlam veremeyerek baktı.

“Anlamıyor musun? Köleler terfi ediyorlar! Yetki sahibi köleler var! Burada her şey çok iyi gidebilir.”

“Ama Jessel,” dedi Hanno alnını kırıştırarak. “Bu insanlar ailelerimizi öldürdü ve evlerimizi yaktı.”

“Evet, evet, bunun ben de farkındayım. Ama geçmişe takılıp kalmanın ne faydası var? Artık buradayız, bu yüzden de ileriye bakmalıyız.”

“Mesele şurada, bu ülkede güzel olan her şey güç kullanarak, zulümle inşa edilmiş. Zehirli bir gül gibi.”

Greeth bir an için rahatsız olmuş göründü. Ama sonra omuzlarını silkip:

“Hiçbir şey mükemmel değildir. Gerçek dünyada yaşıyoruz. Bize düşen bundan en iyi şekilde faydalanmak. Kendine bir sor, başka ne seçeneğimiz var? Nereye olduğu bilinmeyen bir yolculuk mu?”

Bunları söyledikten sonra, tartışmayı kazandığı için memnun bir halde Dr. Batch’in elini sıkıp ilk gün yaşadıkları deneyimleri paylaşmaya gitti.

Hanno Hath endişelerini karısına da açtı.

“Beni dinlemelerini nasıl sağlayacağımı bilemiyorum.”

“Seni duyuyorlar,” dedi. “Sana inanacakları zaman yakında gelecektir.”

“Ne kadar yakında?”

“Kış gelmeden.”

10

Geceyarısı Gelen Misafir

Gece olduğunda Bowman'ın işi de başladı. Bir elinde bir fener diğerinde bir değnekle ineklere ve buzağılarına göz kulak olması için göl kenarındaki otlaklara gönderilmişti. Görevi buzağıları kaçırmak için sürüye yaklaşabilecek kurtları kovalamaktı.

Çoban için yağmurdan ve soğuktan korunabileceği küçük, penceresiz bir kulübe ayrılmıştı. Bowman burada görevine başladı. Toprak zemine, otlağa ve göle bakan kapının önüne oturarak uysal bir şekilde hareket ederek otlayan inekleri izlemeye koyuldu. Yakındaki köylerden gelen sesler yerini sessizliğe bıraktıkça zihnini Kestrel'e yoğunlaştırarak geceyi dinledi. Bir iki kez onu duyduğunu sansa da sesler o kadar cılız o kadar uzaktan geliyordu ki emin olamamıştı. Ay gökyüzünde yükseldi. Yarım ayın ışığı gölün üzerindeki saraya vuruyordu. Güzel binaların ışıkları birer birer söndü.

Zamanın akışını ölçebileceği bir şey olmadığından bir süre sonra sanki zaman durmuş gibi hissetmeye başladı. Yıldızlar dönüyor, ay gökyüzünde ilerliyordu ama bunlar zamanın dışında döngülerdi; ya da Bowman öyle hissediyordu. Ayaz çıkmıştı. Ona verdikleri koyun yününden, uzun pelerine iyice sokuldu. İnekler uyumak için yere oturdular. Rüzgâr gölün sularını dalgalandırdı. Suyun üzerindeki saray karanlığa bürünmüştü. Ortalığa derin bir sessizlik hâkimdi.

Tam o anda bir ses duydu: çimenler hafifçe hışırdadı; birisi bir şarkı mırıldanıyordu. Biri yaklaşıyordu. Gecenin bu saatinde dışarıda dolaşanın kim olabileceğini merak ederek değneğini alıp kulübenin önüne çıktı. Şarkı şimdi daha net duyuluyordu. Karanlığın içinden fenerin ışığına doğru yavaşça yaklaşan tek gözlü çirkin bir adam göründü.

Kulübeye doğru ilerlediği anlaşılıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş; ellerini giysisinin bol kollarının içine sokmuştu. Üzerindeki sade, yünlü giysi, gecenin soğuğundan onu koruyamayacak kadar inceydi.

Ayakları çıplaktı. Bowman yaklaşan adamın kim olduğunu ve ne istediğini merak etmişti. Belki kulübeye sığınmayı uman yoksulun biriydi. Belki de uzak yollarda rastlanan türden hayvanlar gibi yaşayıp ölen meczuplardan biri... Fakat mırıldandığı melodi rastgele bir gürültü değildi: bir kere kapıldın mı insanın çok hoşuna giden bir melodiydi. Arkasında, fenerin ışığında yalnızca gölgesi seçilebilen gri bir kedi onu izliyordu.

Yabancı sonunda yanına vardı. Mırıldanmayı bırakıp hiç konuşmadan Bowman'a baktı. Bowman da ona bakıyordu. Kederli bir yüzü vardı ve gözlerinden biri krem rengiydi ve hareket etmiyordu. Diğer gözüyle sanki bir şeyden emin olmak istercesine Bowman'ı inceledi.

"Sen peygamberin oğlu musun?" diye sordu.

"Ben mi?..." Bowman çok şaşırmıştı. "Hangi peygamberin?"

"Birden fazla peygamber mi var?"

Kulübenin içine girerek yere oturdu. Ardından kafasını kaldırıp Bowman'a baktı ve yere vurarak:

"Otur," dedi.

Bowman oturdu.

Yabancı yeniden mırıldanmaya başladı. Mırıldanmasının bir amacı var gibiydi; Bowman onu rahatsız etmenin kabalık olacağını düşünerek sessizce oturup bekledi. Bir süre sonra sözsüz şarkısı sona erdi ve kollarını uzatarak gerindi.

"Şimdi daha iyi," dedi. "Özellikle nemli gecelerde ellerim çok ağrıyor. Ama şimdi daha iyiyim."

"Mırıldanmanızın nedeni bu muydu?"

"Evet. Bu el ve ayak ağrılarını gidermek için bir şarkıydı. Aslında ağrıyı kabullenip onu kullanmalıyım. Sonuçta ağrı da bir tür enerji. Ama hepimizin kusurları var."

Gölün üzerindeki karanlık kente doğru baktı.

"Burası Düşler Şehri olmalı."

"Evet."

"Oraya hiç gittin mi? Kenti gördün mü?"

"Hayır."

"Çok güzel olduğunu söylüyorlar. Güzellik. Öğreti. İnsan ruhunun çiçek açtığı yer."

Bowman öfkeyle saray-kente baktı.

"Tek bildiğim insanları öldürdükleri ve köleleştirdikleri."

"Evet, bu da doğru."

Gri kedi bir anda karanlığın içinden yabancının kucağına sıçradı. Bowman gözlerini kediye dikti.

“Bir kediniz mi var?”

“*Bir kedim var,* demek pek doğru olmaz. Benimle yolculuk ediyor.”

Duman hoşnutsuzlukla Bowman’a baktı. Köpeksurat’a sessizce:

“Kim bu yarım akıllı?” diye sordu.

“İhtiyacımız olan biri. Ne yapacağını bildiğinden emin olmam gerekiyor.”

“Ne?” dedi Bowman. Köpeksurat yüksek sesle konuşmuştu.

“Afedersin. Kediyle konuşuyordum.”

“Kediyle mi konuşuyordun?”

Duman yavaşça kafasını çevirdi. Bu sıkıcı gençle ilgilenmek istemiyordu.

“Onu ineklere bırak,” dedi. “Onlarla aynı zekâya sahip görünüyor.”

Köpeksurat inekleri yeni fark etmiş gibiydi.

“Demek seni ineklere bekçilik etmen için buraya gönderdiler.”

“Evet.”

“İnekler bundan memnun mu?”

“İnekler memnun mu? Hiçbir fikrim yok.”

“Onlara sorsana.”

“İneklerle konuşamam.”

“Tabii ki konuşabilirsin. Sadece bunu hiç denemedin.”

“Of lütfen!” dedi Duman. “Burada oturup soğuktan donarak inekleri mi dinleyeceğiz?”

“Bu iyi bir başlangıç,” dedi münzevi.

Bowman kendisiyle konuştuğunu varsayarak:

“Neyin başlangıcı?” diye sordu.

Münzevi gören gözünü ineklerden birine dikerek onunla konuştu.

“Uyan dostum,” dedi. “Seni rahatsız ettiğim için beni affet. Bu genç adam seninle konuşmak istiyor.”

Bowman’ın şaşkın bakışları altında inek yavaşça ayağa kalkıp yanlarına geldi. Kocaman kafasını Bowman’a yaklaştırdı. Bowman ineğin nefesini yüzünde hissediyordu.

Münzevi onu teşvik etmek için, “Ne yapacağını bildiğinden eminim,” dedi.

Bowman’m nasıl başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden ineğin iri gözlerinden birine bakarak Kestrel’i dinlediği zamanlarda yaptığı

gibi içindeki sesleri susturdu. Birkaç dakika sonra inek şiddetle sarsıldı ve Bowman karmakarışık bir vızıltı duydu, inek korkuyordu.

Korkmana gerek yok, dedi ineğe, kelimelerden çok duygularını kullanarak. *Sana zarar vermeyeceğim.*

İneğin yavaş yavaş sakinleştiğini hissetti ve titreşen sesler tek, yavaş bir sese dönüştü: *oomfa- oomfa-oomfa*. İnek büyük, ıslak burnunu ona yaklaştırdı ve burnunu çekişini hissetti.

Ardından onu buldu. Bu herkesin aynı anda konuştuğu insanlarla dolu bir odada, anlamsız seslerin içinde birinin adını söylediğini duymak gibiydi. O andan sonra yalnızca o sesi duyar, anlarsın ve diğer tüm sesler fonda kaybolur. Fakat ineğin tam olarak bir sesi olduğu söylenemezdi. Bir dizi gözlemi ve endişeleri vardı.

Canavar gece sessizlik çimen suyu kimseye güvenme her zaman yavrularına yakın dur kendimden olanın kokusu ani hareketler yapma canavar uyku kendimden olan soluk benizli canavar ay ışığında titriyor...

“Ben senin arkadaşınım,” dedi Bowman yüksek sesle münzevinin de duyabilmesi için.

Arkadaşlar yavaş hareket eder canavarlar sıçrar...

Çok tuhaf bir şeydi. İnek konuşmamıştı ama yanıtını çok net bir şekilde hisleriyle algılamıştı. Her zaman ineklerin aptal olduklarını düşünmüştü. Şimdi yalnızca insanlardan daha yavaş olduklarını anlıyordu.

İneğe dokunmak için elini uzattı, bilerek çok yavaş hareket etmişti.

“Ben... de... yavaş... olabilirim,” dedi yavaş konuşarak.

İnek endişeli gözlerle ona baktı.

Zavallı canavar huzur yok dinlenmek yok ani hareketler sessizliği bozar canavar acı çekiyor...

Hayret vericiydi! İnek onun sorunlu olduğunu düşünüyordu.

“Bana acıyor musun inek?”

Üzgün canavar koştur koştur ve tuhaf sopa gibi yaratık etrafta koşturuyor ha ha ha...

İnek ona gülüyordu! Yavaştı ve kelimeleri kullanmıyordu ama onu gülünç buluyordu.

“Bana istediğin kadar gülebilirsin,” dedi Bowman, biraz incinmişti. “Ama hâlâ benden korkuyorsun.”

Aa canavar incindi canavar incindi sıçrayan komik canavar dehşet canavar ölüm canavar ve sonunda ha ha ha...

Bowman anlamıştı.

“Biz canavarlar sizi öyle korkutuyoruz ki gülmekten başka ne yapabilirsiniz?”

İnek, Bowman’a merhamet dolu gibi gelen, hissettiklerini doğru anladığını anlatan bakışlarla bir süre daha baktı. Ardından yavaşça dönüp yavrularının yanına gitti.

“Gördün mü,” dedi münzevi.

“Çok tuhaf. İnekler hakkında artık çok farklı düşünüyorum.”

“Harika,” dedi Duman. “Artık gidebilir miyiz?”

“Daha işim bitmedi,” dedi Köpeksurat.

Bowman kediye bakıyordu.

“Bu tüm hayvanlar için geçerli mi?”

“Elbette. Bitkiler için de. Hatta üzerinde çok uğraşman gerekse bile taşlar için bile geçerli.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“İnsan bir şeyleri nasıl bilirse öyle. Bana öğretildi.”

“Sen kimsin?”

“Adımı mı öğrenmek istiyorsun? İsimler gereğinden fazla önemseniyor. Onlar olmadan da hayatlarımızı sürdürebiliriz.”

Konuşurken ürpermişti.

“Üşüyorsun!”

Bowman üzerindeki koyun postundan pelerini çıkartıp münzevinin omuzuna koydu.

“Daha kalın bir şeyler giymelisin.”

“Sana katıldığımı söylemeliyim. Ama benim geldiğim yerde bu tür şeylere pek hoş bakılmaz. Eğer üşüyorsan soğuğa karşı şarkını söyle ya da soğuğu kabul et ve onu kullan. Yine de çok naziksin. İneğe karşı da çok hassas davrandın. Zamanı geldiğinde çok iyi bir iş çıkaracağından eminim.”

“Neyin zamanı geldiğinde?”

“İstediğin şeyin.”

“Anlayamıyorum. Ben ne istedim?”

Köpeksurat bir eliyle kör gözünü ovuşturarak geçmişi düşündü.

“Sanırım, yok edecek güç, demişlerdi. Pek yüce gönüllü bir istek olduğu söylenemez. Bu güce zaten sahip olduğun düşünülürse mantıklı da gelmiyor. En azından benden daha güçlü olduğun kesin.”

Kedi bunu duyduğuna şaşırmıştı.

“Bu çocuk senden daha mı güçlü?”

“Evet,” dedi Köpeksurat. “O doğuştan güçlü biri.”

Başka bir nedenle de olsa Bowman da şaşkınlık içindeydi. Bu gerçekten de geceleyin yaptığı çağrının yanıtı olabilir miydi? Eğer öyleyse bu tuhaf tek gözlü adam kimdi?

“Uçabiliyor öyle mi?” dedi Duman.

“İstediği her şeyi yapabilir,” diye yanıtladı münzevi. Bir süre düşündükten sonra şaşkınlık içerisindeki Bowman’a dönerek, “Zamanı geldiğinde gücünün yeterli olacağını söylemiyorum. Ama her zaman yardım isteyebilirsin.”

“Neyin zamanı geldiğinde?”

“Yok etme zamanı.” Köpeksurat bir elini kaldırarak gölün üzerindeki kenti gösterdi. “Yanlış anlamıyorsam bütün bunları yok etmek istiyorsun, doğru mu?”

“Ben... ben... gerçekten bilmiyorum.”

“Evet. Ben de öyle düşünmüştüm.” Daha önce söylenen bir şeyleri hatırlamaya çalışan birinin şüpheli tavırlarıyla konuşuyordu. “Yok etmek ve yönetmek için buraya gönderildin.”

“Yok etmek ve yönetmek mi? Bir yanlışlık olmalı. Beni buraya kimse göndermedi. Ben bir köleyim. Kendi isteğimin dışında buraya getirildim.”

“Senin isteğinin dışında olabilir. Ama onlarınkinin değil.”

“Kimin?”

“Sirenlerin.”

Bowman bir kez daha sessizce münzeviye baktı. Bu defa hayatında hiç duymadığı ama aynı zamanda çok tanıdık gelen bu isim yüzündendi.

“Gördüğün gibi bir yanlışlık yok. İneklerle olduğu gibi. Bu güce sahipsin ama kullanmayı hiç denemedin. Yalnızca biraz alıştırma yapmana ve yeterince istemene bağlı.”

“Yalnızca biraz alıştırmaya bağlı öyle, mi?” dedi Duman. “Yalnızca yeterince istemeye bağlı.”

Köpeksurat kediyi kucağından atarak ayağa kalktı ve ağır pelerini omuzlarından çekti.

“Beni ısıttığın için teşekkür ederim. Artık gitmeliyim.”

Yeniden mırıldanmaya başladı.

“Ama ne yapmam gerektiğini bilmiyorum! Bana söylemedin. Bir açıklama yapmalısın...”

Münzevi mırıldanmayı bırakarak tek gözüyle Bowman’a sert bir bakış attı.

“İnsanların bir şeyleri senin için yapmalarını bekleme huyundan vazgeçmelisin. Bu iyi bir şey değil, sen de biliyorsun. Bu şekilde hiçbir şey öğrenemezsin. İnekleri düşün ve kendi kendine başarmaya çalış.”

Uzanıp Bowman’ın değneğini aldı ve yere bıraktı. Ardından sessizce değneğe baktı. Değnek birden olduğu yerde hareket etti ve yerden yükselerek Bowman’ın hâlâ açık duran eline geri döndü.

“Gördün mü? Hiç de zor değil. Artık gitmeliyim. Fazla zaman kalmadı.”

Köpeksurat bunları söyledikten sonra çıplak ayaklarını çimenlerin üzerinde şaşırtıcı bir hızla hareket ettirerek oradan uzaklaştı. Gri kedi yanında koşuyordu.

“Çocuğun senden daha fazla güce sahip olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet, zavallı çocuk. O tam bir peygamber çocuğu.”

Bowman koyun postuna sıkı sıkı sarınarak arkasından baktı. Sarınmasına rağmen titrediğini hissediyordu.

Siren...

Bilmediği bu isim neden ona bu kadar tanıdık gelmişti? Neden ürpermesine neden olmuştu? Tek gözlü adamın yaptığını gerçekten o da yapabilir miydi?

Değneğini bir kez daha elinden bıraktı. Yerde duran değneğe baktı. Kendisini aynı zamanda hem aptal gibi hem de heyecanlı hissederek değneğe yoğunlaşmaya çalıştı. İçinden, Kalk! diyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Uzun süre değneğe bakıp bildiği her yolu deneyerek onu kaldırmaya çalıştı ama fenerin ışığında yerde duran değneğin onu dinlemeye hiç niyeti yok gibiydi.

Bir süre sonra yere oturup değneğe baktı. Canı isterse hareket edeceğini fakat inat ettiğini hissediyordu. Hiçbir şey olmazsa nasıl alıştırma yapabilirdi ki?

Bowman geri dönen ve fenerin ışığının ilerisinde sessizce oturarak kendisini izleyen gri kediyi fark etmemişti. Tüm dikkatini yerinden kıpırdamayan değneğine vermişti.

Yeterince istemen yeterli.

Münzevi ilk geldiğinde olduğu gibi kalın pelerine sarınarak toprağın üzerine yerleşti. Ziyaretçisinin söyledikleri yüzünden düşüncelerin müthiş bir hızda kafasının içinde dönüp durduklarını fark etti. Bir süre gökyüzüne

bakarak dünyanın yörüngesinde yelken açmış, hiç durmadan ilerleyen ama hiçbir yere gidemeyen yarım ayı izledi. Ardından biraz daha sakin bir kafayla dikkatini değneğe yoğunlaştırdı. İnekle konuşmayı nasıl başardığını düşündü. Belki de değneğin de kendine göre duyguları vardı.

Biraz daha fazla saygı göstererek değneğe döndü ve... ne? Onunla konuştu mu? Çok saçma kimse bir değnekle konuşmaz. Ona dikkatle baktı. Gözleriyle onu inceledi ve gözleri aracılığıyla iç duyularını kullandı. Olağanüstü bir şey yoktu. Nasıl denir, değnek gibiydi. Çok genç bir değnek olduğunu öğrendi. Kabuğunun üzerinde hâlâ özsuyu vardı. Ağacın ortasının hoş bir yoğunluğu vardı, bu kısım çok sağlamdı. Ağaç hayatının doruk noktasındaydı. Zımparalanmış üst kısmında pek çok kişinin dokunuşunu ve değneğin ona sımsıkı tutunan, tüm ağırlıklarıyla üzerine dayanan bu insanlara destek verdiği için duyduğu gururu hissetti. Bükülmemiş, kırılmamıştı. O güvenilir bir değnekti ve kendisi de bunun farkındaydı.

Alt kısmını görebilmek için onu hafifçe oynattı ve değnek kıpırdadı. Çok değil, onun istediği gibi sadece yan dönmüştü. Sadece bunu yaparken ellerini sıcacık pelerinin içinden çıkarmamıştı. Onu zihniyle hareket ettirmişti.

Şaşkınlık hissiyle savaştı. Kurduğu sessiz teması sürdürmekte kararlıydı. Onu bir kez daha hafifçe dürttü ve değnek yeniden hafifçe oynadı. Bir yaprağa üflemek gibiydi: değneğin gücü hissetmesi için yapması gereken tek şey zihniyle onu itmekti.

Zihninde değneği pürüzsüz ucundan tutup nazikçe havaya kaldırdı. Diğer ucu hâlâ çimenlerin üzerinde olduğu halde havalandı. Neredeyse dimdik havaya kaldırmıştı. Onu kendine doğru çekmeye başladı. Ama yeterince güçlü ve tecrübeli olmadığından değnek takırdayarak yere düştü.

Kedi gördüklerinden etkilenmişti. Çocuğun gerçekten güçleri vardı. Bilmesi gereken tek şey buydu.

Ayağa kalktı ve görkemli bir şekilde ışığa doğru yürüdü.

“Merhaba,” dedi Bowman. “Geri döndün.”

“Benimle mi konuşuyorsun?” dedi Duman. Çocuk tabii ki hiçbir şey duymamıştı. Kedi oturup ona baktı. “Madem bu kadar güçlüsün konuşmayı öğrenmeye ne dersin?”

“Sahibin nerede?”

“Yine başlamayalım!”

Bowman karanlığa doğru baktı. Tek gözlü yabancı ortalıkta görünmüyordu. Gece ilerliyordu ve düşünmesi gereken çok şey vardı.

Kulübenin kapısının önüne geri döndü ve değneğini ve fenerini yere koyarak bağdaş kurup oturdu. Duman kucağına çıktı ve kıvrılıp mırlamaya başladı. Bowman onu okşadı.

“Sanırım benden hoşlandın,” dedi.

“Lütfen,” dedi Duman bezgin bir sesle. “Sen bana istediğimi ver, ben de sana istediğin şeyi vereyim. Bundan öteye geçmeye hiç gerek yok.”

O gece Ira Hath yine aynı rüyayı, kızıl gökyüzünden sarp dağların arasından iki nehrin aktığı vadiye kar yağdığını gördü. Uykusunda yüksek sesle bağırdı, “Beni bekleyin! Beni bırakıp gitmeyin!” Bu ve kocası onu uyandırdı. Kocasına sarıldı ve fısıltıyla rüya hakkında konuştular.

“Nefret ediyorum,” dedi. “Bu haksızlık. Bundan kurtulmanın bir yolu yok mu?”

“Haklısın hayatım. Bu haksızlık.”

“Peygamber falan olmak istemiyorum. Bu çok yorucu.”

“Rüyanda gördüğün ülke güzel bir yer mi?”

“Evet.”

“Bizim ülkemiz mi?”

“Evet.”

“Bizi oraya götürebilir misin?”

“Evet.” Ona sımsıkı sarılıp yüzünü öptü. “Seni hiçbir zaman bırakmayacağım. Beni buna zorlayamazlar.”

Hanno bir şey söylemeden onu öptü.

Gün ağardığında Bowman kölelerin yattığı barakalara geri döndü. Kedi de arkasından onu izliyordu. Bowman ilk fırsatta babasını bir kenara çekerek gece gelen ziyaretçiden söz etti.

“Siren!” diye bağırdı babası. “Ozanların eski yurdu!”

“Belki de onlardan biriydi.”

“Hâlâ yaşadıklarını bilmiyordum.”

“Kim onlar baba?”

“Ben de çok fazla bir şey bilmiyorum. Ah keşke kitaplarım burada olsaydı!”

“Rüzgâr Çalgısı’nı onlar yapmıştı öyle değil mi?”

“Evet. Evleri, eşyaları, aileleri olmayan bir halktı. Sade giysiler giyer, yalın ayak dolaşır, yabancıların merhametiyle yaşamlarını sürdürürlerdi.

Silahları, zırhları, hiçbir şeyleri yoktu ama yine de Morah'nın gücüne karşı koymayı yalnız onlar başarabilmişti."

"Ne tür bir güçleri vardı?"

"Bilmiyorum. Bunların hepsi yazılmıştı. Ama pek çok şey kayboldu."

Susup düşüncelere daldı.

Bowman kendi içinde keşfettiği güçten babasına söz etmedi. Varlığından hâlâ emin değildi ve bu yüzden de başkalarına göstermekten çekiniyordu. Aynı nedenle, yabancının ona, *Yok etmek ve yönetmek için buraya geldin*, dediğinden de söz etmedi. Kendisinin bile bunu pek anladığı söylenemezdi. Anladığı ve babasına söylediği şeyin büyük bir planın bir parçası olduğuna inandığı şeydi.

"Sanırım burada olmamın bir nedeni var baba. Sanırım yapmam gereken bir şey var."

"Hepimiz belirli bir nedenle buradayız Bo. İzlemeli ve zamanımızın gelmesini beklemeliyiz."

Diğerleri işlerine gitmek için oradan ayrılırken Bowman birçok yatakla dolu odaya gidip yatağına uzandı. Duman sessizce onu izleyerek kimseye fark ettirmeden yatağın altına kıvrıldı. Bowman uzanmış uykuya dalmak üzereyken geceler boyu duymaya çabaladığı kıpırtıyı hiç beklemediği anda duydu: ses duyulamayacak; hareket görülemeyecek kadar uzaktaydı. Karanlıkta bir gölgenin geçişi gibi...

Kess!

Öyle zayıftı ki düşünmek bile çok fazla gürültü yapıyordu. Kesilmişti. Ama bunun kız kardeşi olduğundan emindi.

Geliyordu.

11

Evlilik Hazırlıkları

Kestrel kısacık bir an süren teması hissettiğinde Johdila’nın arabasındaki dar karyolasında uzanmış yatıyordu. Gıcırtılı ve sallantılı arabada elinden geldiğince kıpırtısız durmaya çalıştı ama bir daha duyulmadı. Dikkatini yoğunlaştırmayı bıraktığında Sisi’nin perdenin arkasında az ileride duran yan yataktan kendisiyle konuştuğunu fark etti.

“Neden yanıt vermiyorsun Kess? Bana kızgın mısın?”

“Hayır, hayır. Kardeşimi düşünüyordum.”

“Kardeşin. Hep onu düşünüyorsun.”

“Tanısaydın onu sen de severdin.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Sisi suratını asarak. Senin ve Lunki’nin –o da sayılmaz– dışında kimseden pek hoşlanmıyorum.”

Ama bunları söylediği sırada aklına yeni bir fikir geldi.

“Kardeşin de senin gibi mi?”

“Benim gibi olup olmadığını bilmiyorum. Sanki benim yarım gibi demek daha doğru olur.”

“Seninle aynı boyda mı?”

“Biraz daha uzun.”

“Başka?”

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Mesela saçları ne renk?”

“Benimkiler gibi koyu renk. Beyaz bir yüzü var. Sessizdir. Genellikle üzgün görünür. Yalnızca bakışlarıyla başkalarının nasıl hissettiklerini anlayabilir.”

“Evlenmeyi düşündüğü biri var mı?”

“Hayır, sanmıyorum. Oldukça yalnız biridir.”

“Benim gibi,” dedi Sisi.

Yumuşak yatağında uzanıp arabanın sallantısında bu yeni düşünceyi filizlendirdi. Kestrel onun tek arkadaşıydı, ailesinin dışında sevdiği tek

insandı. Bowman da tıpkı Kestrel gibiydi ama o bir erkekti. Onu sevmemesi için bir neden yoktu.

"Sanırım kardeşinle evleneceğim," dedi.

Kestrel yüksek sesle güldü.

"Bunu önce ona sorman gerekmez mi?"

"Neden? Benimle evlenmek isteyeceğinden eminim. Çünkü çok güzelim."

"Ah, Sisi. Sen çok... çok..."

"Çok ne?"

"Hiç karmaşık değilsin. Bunu daha başka nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum."

"Aptal olduğumu mu söylemek istiyorsun?"

"Hayır, hayır aptal değil. Ama anlamadığın o kadar çok şey var ki."

"Annem bana erkeklerin güzel kadınlarla evlenmek isteyeceğini söylemişti. Güzel olduğun sürece aptal olmanın önemli olmadığını söylemişti."

"Bowman diğer erkekler gibi değildir."

"Güzel bir karısı olmasını istemediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Sanmıyorum."

"O zaman güzel olmanın ne anlamı var?" Boşuna çaba harcadığı için öfkelenerek küçük bir çığlık attı. Kestrel bir şey demeyince bir çığlık daha attı.

"Kes şunu!" dedi Kestrel. "Böyle saçma bir şey için çığlık atmamalısın. İnsan canı yandığında çığlık atar."

"Pekâlâ Kess. Kızma yoksa seni... yo hayır bu doğru değil."

"Her neyse zaten kardeşimle evlenemezsin. Çünkü bir başkasıyla evleneceksin. Her kimse."

"Hayır evlenmeyeceğim."

"Evlenmen gerektiğini söylemiştin."

"Sen de benim yerimde olsan evlenmeyeceğini söylemiştin."

"Ben sen değilim."

"Ah Kess, ben olmanı ne kadar isterdim! O zaman ben de sen olabilirdim. Benim yerime dans edeceksin. Şimdiden bir parça ben olmaya başladın. Düşünsene güzel olmak ne kadar çok hoşuna giderdi."

"Gitmezdi," dedi Kestrel.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü kendim olmayı tercih ederim."

“Peki ya hem kendin olup hem de güzel olsaydın?”

“Olamazdım,” dedi Kestrel. “Çok güzel olsaydım kendim olamazdım. En azından insanlar beni değil güzelliğimi görürlerdi.”

“Ne tuhaf bir düşünce. Bu hiç de doğru değil.”

Sessizlik oldu. Johdila’ya güzel olduğu o kadar çok söylenmişti ki kendisini güzelliğinin dışında düşünemiyordu. Ama kısa süre sonra bir erkek onun yüzünü görecekti. Ne düşünecekti? Onun güzelliğini görmesini istiyordu ama aynı zamanda kendisini görmesini de istiyordu.

“Ah Kess hayatım,” diye iç çekti. “Her şey ne kadar zor.”

Günün ilerleyen saatlerinde Johdila’yı babasının arabasından çağırdılar. Annesi ona evlilik hakkında bilgiler verecekti. Bu Kestrel’e Johjan Muhafızları’nın Komutanıyla konuşmak için aradığı fırsatı verdi.

Zohon’u adamlarına talim yaptırırken buldu. Bu amaçla yaptırdığı, tüm birliği görebileceği şekilde yükselmesini sağlayan basamakların üzerinde durmuş, komutanlarının talim emirlerini verişini izliyordu.

“Dön! Toplan! Sürün!”

Kestrel kenara çekilip beklerken bir yandan onları izliyordu. Mor üniformalı uzun sıralar halindeki askerler iç içe geçmiş, karmaşık şekiller oluşturuyor, sanki birey olmaktan çıkıp dev, nabız gibi atan bir organizmaya dönüşüyorlardı. Zohon adamlarını tam bir savaş makinesine dönüştürmüştü. Kestrel bunu gördüğüne çok sevindi. Planı kafasında ilk oluşmaya başladığı andan itibaren Johjan Muhafızlarını kendi ordusu gibi, halkını kurtaracak güç olarak görmüştü.

Zohon sonunda onu gördü. Getirdiği haberleri duymak için sabırsızlandığından komutanlarına talimi sonlandırmaları işaretini verdi.

“Dön! Bak! Selamla!”

Birlik, komutanlarını selamladı.

“Dağılın!”

Zohon Kestrel’e bakmadan çadırına girdi. Birkaç dakika geçmesini bekledikten sonra Kestrel de onu izledi.

Yalnız kalır kalmaz Zohon alev alev yanan gözlerini Kestrel’in üzerine dikti.

“Evet? Onunla konuştun mu?”

“Evet,” dedi Kestrel.

“Ve?”

Kestrel sesini alçalttı. “Johdila çok korkuyor.”

“Korkuyor mu! Devam et.”

“İmparatorluk adı verilen bu ülkeden korkuyor. Babasına karşı çıkmaktan korkuyor. Halkını hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyor.”

“Elbette korkar. Ondan o kadar çok şey istiyorlar ki.”

“Görevini yerine getirmesi gerektiğini düşünüyor ama yine de...”

“Yine de gönlü bu evlilikten yana değil öyle mi?” Zohon içgüdülerinin doğruluğunu kanıtlamaya can atıyordu.

“Hayır değil,” dedi Kestrel.

“Peki ya ben? Ona benden söz ettin mi?”

“Çok dikkatli davrandım. Sözü dönüp dolaştırıp sana getirdim.”

“O zaman ne dedi?”

“Hiçbir şey. Gözlerini yere indirdi. Sessizdi.”

“Gözlerini yere çevirdi. Sessizdi.” Zohon çadırın içinde bir aşağı bir yukarı volta atıyor, bu yeni bilgi üzerinde düşünüyordu. “Gözlerini yere çevirdi. Sessizdi. Bu ne anlama geliyor? Ben sana söyleyeyim. Bakmaya ya da konuşmaya bile cesaret edememiş. Peki ya neden? Duyguları çok güçlü de ondan! Evet, bundan emin olabilirsin, ismimi bile söylemeye cesaret edememiş!”

Vardığı bu sonucun heyecanıyla yeniden Kestrel’e dönerek planının ikinci aşamasını anlattı.

“Johdila’ya benimle konuştuğunu, onu bu evlilikten kurtaracağımı söyleyeceksin. Ama ilk önce duygularından emin olmalıyım. Anlıyor musun?”

“Evet,” dedi Kestrel.

“Bana seninle bir mesaj yollasın. O zaman ben de ne yapacağımı bilirim.”

“Pekâlâ.”

“Şimdi git! Yapmam gereken işler var. Şans her zaman cesurdan yanadır!”

Bu sırada Johdi kızına düğün töreninin provasını yaptırıyordu. Kendisi beş adımı atalı çok uzun zaman olmuştu ama o anı bugün gibi hatırlıyordu.

“Annem bütün düğün boyunca ağlamıştı. Ben de ağlayacağım, bunu biliyorum. Şimdi, aklından hiç çıkarmaman gereken en önemli şey adımlarını küçük tutmak. İşte böyle.”

Johdi öne doğru küçük bir adım attı.

“Unutma, öne doğru attığın her adıma, o da bir adım atarak karşılık verecektir. Onunla çarpışmak istemezsin. Beşinci adımı atacak yer

kalmayan pek çok düğün gördüm. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.”

“Hayır anne. Ne anlama geliyor?”

“İçinizden birinin diğerinden on yıl önce öleceği anlamına geliyor. Her adım birlikte geçirilecek on yılı temsil ediyor. Haydi provaya başlayalım. Ben erkek olacağım.”

Kraliyet arabasının iki ucunda karşılıklı durdular.

“Ellerini kavuştur. Gözlerini yere indir.” Sisi söyleneni yaptı. “İlk adımı o atacak, sonra sen. İşte böyle. Şimdi sıra sende.”

Sisi öne doğru bir adım attı.

“Dur. Müzik olacak. Üçüncü adımı tamamlayana kadar başını kaldırmamalısın.”

“Neden kaldıramıyorum?”

“Eski zamanlarda iyi bir eş demek kocası tarafından yönetilmek demekti.”

“Ama babam seni yönetmiyor.”

“Bu eski zamanlarda kaldı hayatım. Şimdi ben adım atıyorum. Ve ardından yine sen.”

Sisi bir adım daha attı.

“Anne, evlenmeden önce babamla evlenmeyi istemiş miydin?”

“Elbette istemiştim tatlım. O Gang Hükümdarlığı’nın Johanna’sının oğluydu. Eski Johanna’dan söz ediyorum.”

“Ama onu seviyor muydun?”

“Şimdi üçüncü adım. Onu nasıl sevebilirdim hayatım? Günaydın bile demediğin bir adamı nasıl sevebilirsin ki?”

“Peki ya onu beğenmeseydin?”

“Dördüncü adım küçük olmalı.”

Sisi öne doğru bir adım daha attı.

“Şimdi başını kaldır. Bundan sonra dik tutmalısın.”

Sisi başını kaldırıp annesine baktı. Yaklaşmışlardı.

“Ondan hoşlanmayı seçtim. Tıpkı senin yapacağın gibi. Beşinci adım.”

Johdi adımını attı ve Sisi de onu izledi. Şimdi birbirlerine dokunabilecek kadar yakın duruyorlardı. Annesi tombul ellerini açtı ve:

“Bu beş adımla kocan olarak önünde duruyorum. Karım olmayı kabul ediyor musun?”

“Tek yapmam gereken evet demek mi?”

“Evet diyeceksin tatlım ve karısı olacaksın.”

Sisi üzerine müthiş bir hüzün çöktüğünü hissetti. Annesinin onu böyle görmesini istemediğinden annesine sarılıp kafasını göğsüne gömdü.

“Haydi tatlım. Haydi, haydi.”

“Anne,” dedi Sisi. “Babamla evlendiğin için mutlu musun?”

Johdi iç geçirdi.

“Başka bir hayat tanımadım,” dedi. “Baban iyi bir adam. Başkasıyla olsaydı daha mı iyi olurdu bunu kim bilebilir ki?”

Sisi o gece, yatağa yatmakla uykuya dalmak arasındaki o tatlı, gizli zamanda arabasında Kestrel’le yalnız kaldığında Lunki’nin hafif, düzenli horultularını dinledi ve ardından arkadaşına seslenerek:

“Kess, hayatım! Uyanık mısın?”

“Evet.”

“Merak ediyorum. Hiç herkesten ve her şeyden uzaklaşıp bambaşka bir insan olmayı istedin mi?”

“Evet,” dedi Kestrel. “Pek çok kez.”

“Peki bunu hiç yaptın mı?”

“Bir kez yaptım. Ama başka bir insana dönüşmedim.”

“Evine döndün mü?”

“Evet.”

“Her şey eskisi gibi mi devam etti?”

“Hayır. Ondan sonra her şey çok farklı oldu.”

“Bu iyi mi yoksa kötü mü?”

“Emin değilim.” Kestrel doğru bir yanıt verebilmek için düşündü. “Sanırım daha kötü oldu. O günden beri kendimi hiçbir yere ait hissetmiyorum.”

“Belki de hiçbir yere ait değilsindir. Belki bazı insanlar bir yere ait değiller.”

Kestrel gece gündüz boynunda asılı gümüş anahtara dokunuyordu.

“Belki de.”

Sessizlik oldu ve Kestrel annesinin evlenmesini istemesini, Sisi’nin evleneceğini düşündü ve ilk defa olarak Sisi’nin de kendisi gibi biri olduğunu düşündü.

“Kess,” dedi Sisi karanlıkta. “Bu evliliğin olmasını istemiyorum. Ama nasıl engel olabileceğimi bilmiyorum.”

Kestrel kısa bir an kendisiyle mücadele etti. Sisi’yi planına alet ettiği için kendisinden utanmaya başlamıştı. Ama başka bir seçeneği yoktu.

Sisi’yi onun için tasarladığı rolü oynaması için kandırması gerekiyordu. Aksi takdirde ailesi ve halkı asla özgür olamayacaktı.

“Belki ailenle konuşmalısın.”

“Evlenmem gerektiğini söyleyeceklerdir. Annem kiminle evlenirsem evleneyim aynı şey olacağını ve başlangıçta istemeyeceğimi ama sonra alışacağımı söyleyecek.”

“Düğüne kadar özgürsün ve düğüne daha günler var,” dedi Kestrel vicdanını rahatlatmak için. “Belki de her şeyi değiştirecek bir şey olur.”

“Belki.” Sisi’nin sesi ümitsiz ve üzgündü. “Ama olacağını sanmıyorum.”

Kestrel planının ikinci adımını uygulamaya koyabilmek için metin olmaya çalıştı. Kolunu Sisi’nin yatağına uzattı.

“Hep dost kalacağız değil mi?”

“Elbette! Her zaman!”

“İstersen gizli bir işaretimiz olabilir.”

“Gizli bir işaret mi? Ne için?”

“Dost olduğumuzu birbirimize gösterebilmek için.”

“Evet, bu hoşuma gider. Nasıl bir şey olsun?”

“Sen bir prenses ben de hizmetçin olduğum için herkesin önünde seninle konuşmam imkânsız,” dedi Kestrel. “Ellerimi birleştirip, birbirine sarılan iki insan gibi parmaklarımı kavuşturacağım. Böylece seni ve arkadaşlığımızı düşündüğümü anlayabileceksin.”

“Ah Kess! Ne kadar hoş! Peki ya benim işaretim nasıl olacak?”

“Sen de benim için aynısını yapabilirsin.”

Sessizlik oldu. Ardından karanlıkta Sisi’nin neşeli sesi duyuldu.

“Şu anda yapıyorum. Ya sen?”

“Evet.”

“Seni çok seviyorum Kess. Daha önce hiç gizli bir dostluk işaretim olmamıştı.”

“Benim de.”

“Öyleyse ikimiz de birbirimizin ilk gizli dostuyuz.”

Sisi bu düşüncenin verdiği mutlulukla sonunda uyuya kaldı.

* * *

Bilge Ozoh ertesi sabah uyandığında tavuğunu hiçbir yerde bulamadı. Kafesin kapısı açıktı ve tavuk ortalıkta yoktu. Gittikçe artan bir endişeyle arabanın her yanını aradı.

“Neredesin benim ipeğim? Gıt – gıt – gıdak! Neredesin güvercinim?”

Tavuk gitmişti. Kafesten tek başına çıkmış olmasına imkân yoktu. Dolayısıyla birisi onu çalmıştı.

Ozoh boş kafesin yanındaki iskemleye oturdu ve boyalı yanaklarından aşağı yaşlar süzülmeye başladı. Tavuğunu çok seviyordu. Bir tavuğu sevmenin gülünç bir şey olduğunu biliyordu ama tavuk onun arkadaşı olmuştu ve yolculukta yalnızdı.

Ardından göz yaşlarını silip ciddi bir şekilde düşündü. Sabah kehanetlerini bildirmesi gereken zaman hızla yaklaşıyordu. Kutsal tavuğu kaybettiğini ve nerede olduğunu bilmediğini söylemek itibarını sarsabilirdi. Bu yüzden erzak arabasına kısa bir ziyarette bulunmaya karar verdi.

O sabah Johdila da kehanet törenine katılmaya karar vermişti. Her geçen gün gelecekle ilgili kehanetlerle daha fazla ilgilenir olmuştu. Kestrel de ona eşlik ederek dikkati çekmeden arka sıralarda bir yere yerleşti.

Bilge Ozoh muhafızlarıyla birlikte geldi. İşaret haritasını yanında getirmişti ve hizmetkârı da onu izliyordu. Salonda toplanan herkes gibi Kestrel de hizmetkârın kafesi taşımadığını görmüştü.

Kraliyet Falcısı işaret haritasını yere serdi ve önüne çömelerek sanki ortada eksik bir şey yokmuş gibi büyük bir sessizlik içerisinde haritayı inceledi. Johanna etrafa bakındıktan sonra karısına yüksek sesle fısıldayarak:

“Tavuğu göremiyorum,” dedi.

“Sessizlik!” diye tısladı kraliyet falcısı.

“Sessiz ol tontonum,” dedi Johdi.

Ozoh inlemeye başladı. Gözleri kapalı mırıldanarak öne arkaya sallandı.

“Daha önce hiç böyle yapmamıştı,” dedi Johanna.

Johdi endişeyle izliyordu. Korkunç bir şeyler olacağından emindi. Kestrel çatık kaşlarla Ozoh’yu izleyen ve falcının ne yaptığını anlamaya çalışan Baş Vezir’e baktı. Ardından Zohon’a baktı. Pürüzsüz, yakışıklı yüzü ifadesizdi. Kestrel o anda bu değişikliğin altında onun parmağı olduğunu anladı.

Ozoh, “Haroo! Haroo!” diye mırıldandı. Birdenbire havaya sıçradı ve yüzükoyun işaret haritasının üzerine düştü ve ardından hızla çömelir pozisyonuna geri döndü.

Haritanın üzerinde kendi etrafında dönen bir yumurta duruyordu.

Salondakiler nefeslerini tuttu. Zohon bile şaşırmıştı.

“Geleceği görebilmek için,” dedi Ozoh sesini yükselterek, “geçmişe uzanmalıyım! Kutsal tavuk yumurtaya dönüştü!”

“Ah tontonum!” diye bağırdı Johdi korkuyla. “Hepimizin zamanda geri gitmesi gerekecek!”

“Yumurta,” dedi kraliyet falcısı, “yeni bir hayatın, neşeli başlangıçların işaretidir.”

“Neşeli mi? Emin misin? Zavallı tavuk.”

“Nasıl durduğuna bir bak Küçük Anne.”

Johdi sakinleşti. Kendisine Küçük Anne denmesinden hoşlanıyordu. Yumurta durmuştu.

“Dar kısmı Haroo’dan yana. Bu yeni bir aşk çağının başlangıcı. Yaklaşan evlilik için kutsal bir işaret!”

Dönüp Johdila’yı selamladı.

“Öyleyse her şey yolunda mı?” diye sordu Johanna.

“İyiden de öte efendimiz. Kutsal yumurta bize yolu gösteriyor. Haşmetmeapları kendi gözleriyle de görebilir.”

“Evet, görebiliyorum, bu doğru.”

“Aşk görüyorsunuz. Barış görüyorsunuz. Evlerine dönerek sevinç içindeki ailelerine kavuşan ve kılıçlarını bir kenara bırakıp neşeyle işlerinin başına dönen askerleri görüyorsunuz.”

Kestrel kaşlarını çatarak kafasını çeviren Zohon’u gördü.

“Kahvaltı görüyorum,” dedi Johanna; ve kendi şakasına kendisi gülerek katlanır sandalyesinden kalkıp arabasına doğru yürüdü.

Kestrel Johdila’yla birlikte arabalarına dönüyordu ki Barzan yaklaşarak hizmetçisiyle konuşabilmek için Johdila’dan izin istedi. Johdila şaşırmıştı.

“Kess’le mi konuşmak istiyorsun? Ne konuda?”

“Şahsi bir mesele Majesteleri.”

Sisi Kestrel’i bir kenara çekti.

“Onunla konuşmak istemiyorsun değil mi hayatım? Büyük ihtimalle kızgın demirlerle gözlerini dağlamayı planlıyordur. Seni bulduğumdan beri bunu yapmak istiyor.”

“Eminim bana yalnızca seninle ilgili sorular sormak istiyordur.”

“Benimle mi ilgili? Ona ne söyleyeceksin.”

“Ona ne söylememi istersin?”

Bu yeni bir bakış açısıydı. Sisi uzun uzun düşündü.

“Ona evleneceğim bu adam her kimse ondan hoşlanmadığımı ve onunla evlenmeyeceğimi söyleyebilirsin.”
“Kim olduğunu bilmiyorsan ondan hoşlanmamanın da mümkün olmadığını söyleyecektir.”
“Ya. Sen ne düşünüyorsun?”
“Belki kim olduğunu öğrenmeye çalışabilirim.”
“Evet, bu iyi fikir. Ne kadar akıllısın. Nasıl biri olduğunu öğren ve sonra da ondan hoşlanmadığımı söyle.”

* * *

Johdila arabasına geri döndü ve Baş Vezir Kestrel’le konuştu.
“Kuşkusuz kehaneti duymuş olmalısın,” dedi babacan bir tavırla gülümseyerek. “Yeni bir aşk çağının başlangıcı.”
“Evet,” dedi Kestrel.
“Havada aşk kokusu var. Kutsal yumurta bize yolu gösterdi.” Sesini alçalttı. “Kim bilir belki yumurta sana da işaret ediyordu.”
“Bana mı?”
“Bir hayranın olduğunu düşünüyorum.”
“Kim?” Kestrel gerçekten şaşırmıştı.
“Johjan Muhafızları’nın yakışıklı ve bekâr komutanı! Tüm Gang genç kızlarının kalpleri onun için çarpıyor!”
Kestrel anlamaya başlamıştı.
“Çok naziksiniz,” dedi, “ama komutanın benden hoşlandığını düşünmeme neden olacak bir şey yaptığını sanmıyorum.”
“Seninle konuştu öyle değil mi?”
“Evet.”
“İşte gördün mü! Seninle evlenmeyi istemese onun gibi bir adam senin gibi bir kızla neden konuşsun? Yo, yo, sana kur yaptığından emin olabilirsin.”
“Anlıyorum,” dedi Kestrel.
“İtiraf etmeliyim ki nedenini anlamış değilim –demek istediğim, gözleri ışık saçan küçük tatlı bir kızsın ve eğer senden hoşlanmışsa, neden olmasın? Mevki sahibi, varlıklı– bazılarına göre yakışıklı da, gerçekten de öyle olduğu açık değil mi? Bana kalırsa o türden insanlar çabuk yaşlanıyor, bir zaman sonra şişmanlayacağından eminim... ancak...” kendisini toparlayarak, “tüm Gang İmparatorluğunda onun gibi bir adam bulamazsın. Yakışıklı, soylu bir adam. En iyilerden biri.”

Etrafına bakındığında Zohon'un az ileriden onları izlemekte olduğunu gördü.

"Görüyor musun? Gözlerini senden ayıramıyor. Tatlı bir gülüş, hafif bir dokunuşla onu elde etmen işten bile değil."

Gerekli aşk tohumlarını ektiğinden emin bir şekilde iki kez kafasını salladıktan sonra kendi yoluna gitti.

Zohon Baş Vezir gözden kayboluncaya kadar bekledi ardından Kestrel'e yaklaştı. Onunla konuşurken görülmek istemiyordu, bu yüzden ilgisiz bir havayla yakınından geçerken duyabileceği bir sesle,

"Arabama gel," dedi.

Kestrel birkaç dakika bekledikten sonra söyleneni yaptı. Zohon'un arabasında Zohon'un yerine kraliyet falcısı Bilge Ozoh'yu görünce şaşırdı.

Karşılıklı kuşkuyla birbirlerini süzdüler.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Ozoh.

"Buraya gelmem söylendi," dedi Kestrel.

"Bana da."

Birkaç dakika sessizlik oldu. Ozoh Kestrel'in boynunda asılı duran gümüş anahtara bakıyordu.

"İlginç bir kolye. Onu nereden buldun?"

"Kendi ülkemden," dedi Kestrel.

"Onu bana satar mısın? Sana onun için iyi para öderim."

"Satılık değil."

Ozoh ağzını açıp bir şey söyleyemeden yakında bir yerlerden bir gıdaklama duyuldu. Ozoh sıçradı.

"Tavuğum!"

Dönüp etrafa bakınınca bol pantolonu dalgalandı.

"Neredesin ipek tüylüm?"

Ses arabanın bölmedeki bir kapıdan geçilerek girilen yatak odası kısmından geliyordu. Kestrel'in bakışları altında Ozoh kapıdan geçerek ardındaki etrafı perdeyle örtülü yatağa yaklaştı. Tavuk panik halinde gıdaklamaya başlamıştı.

"Geliyorum güvercinim! Geliyorum!"

Ozoh perdeyi çekti ve görüntü karşısında donup kaldı. Zohon giysileriyle yatağa uzanmış, tavuğu ayaklarından ters bir şekilde tutuyordu. Falcıya gülümseyerek oturdu. Boştaki eliyle yatağın yanındaki komodine uzanıp gümüş çekici aldı.

"İşaretlerin bunu önceden haber vermiş miydi?" dedi.

Çekicin keskin tarafını hızla savurarak tavuğun kafasını kesti. Ozoh korkunç bir çığlık attı. Zohon başsız, kanlar fışkıran tavuk cesedini uzattı. Ozoh onu alıp boyalı, çıplak göğsüne bastırdı.

Zohon tüm heybetiyle ayağa kalktı.

“Bundan sonra,” dedi, “benim için çalışacaksın.”

Açık kapıdan Kestrel’e doğru bakarak falcıya gülümsediği gibi ona da gülümsedi. Çizmelerinden birini hızla yere vurdu. Tavuk kafası sıçrayarak Kestrel’in ayağının üzerine düştü.

Kestrel kollarında tuttuğu küçük beyaz tüy yumağını okşayan Ozoh’nun sessiz ağlamalarını duyuyordu.

“Ah benim güvercinim, benim ipek tüylüm.”

Zohon falcıya döndü.

“Bundan sonra benim emellerimden yana işaretler duymayı bekliyorum,” dedi. “Güçlü bir lidere duyulan ihtiyaçtan söz edeceksin. Yabancıların ihanetlerinden bahsedeceksin. Aşkların en saf ve temizinin kendi yurdunda bulunabileceğini söyleyeceksin. Anlaşıldı mı?”

“Evet,” dedi Ozoh kafasını eğerek.

“Gidebilirsin.”

Ozoh kanları turkuvaz rengi gövdesine bulaşan tavuğundan geriye kalanı kollarının arasında, ayaklarını sürüyerek arabadan dışarı çıktı.

Zohon acımasız gözlerle Kestrel’e baktı.

“Benden iyi dost olur,” dedi, “ama aynı zamanda tehlikeli bir düşmanımdır.”

Kestrel, Zohon’un falcının tavuğunu öldürüşünü görmesini onu korkutmak için istediğini anlamıştı. Başarmıştı da. İlk gördüğünden beri onun aptal olduğunu düşünüyordu ama şimdi onu hem aptal hem de tehlikeli buluyordu. Bu ikisinin birleşimi onu çok korkutuyordu.

“Neden Barzan’la konuşuyordun?” diye sordu.

“O benimle konuşuyordu. Ben ona gitmedim.”

“Barzan seninle ne konuşuyordu?”

Gözlerini üzerinden ayırmayarak gümüş çekici elinde salladı.

“Senin hakkında. Bana karşı ilgi duyduğunu düşünüyor. Bu konuda seni yüreklendirmemi istiyor.”

“Benim...!”

Birdenbire kahkahalara boğuldu.

“Demek seninle ilgilendiğimi düşünüyor! Harika! Bu adam tam bir budala! Pekâlâ, neden olmasın? Bırakalım öyle düşünsün. Ona sana kur

yaptığımı söyle. Ona büyük Zohon'un Johdila'nın hizmetkârına olan aşkından öldüğünü söyle."

Sarsılarak güldü.

"Vay, vay vay! Bunu beklemiyordum." Sakinleşerek yeniden ciddiyetini takındı. "Johdila'dan haber var mı? Bana mesaj getirdin mi?"

"Mesaj sayılmaz," dedi Kestrel.

Yanaklarının kızardığını hissetti. Kendisini bu ana hazırlamıştı ama bu Zohon'un merhametsizliğini görmeden önceydi. Onu kandırmaktan mutluluk duyuyordu ama bir yandan da Sisi için kaygılanıyordu.

"Çekinme," dedi. "Bana onun ne dediğini söyle."

"Johdila konuşmaktan korkuyor," dedi Kestrel. "Ama ne hissettiğini anlayabilmen için sana bir..."

Bir kez daha tereddüt etti. Ardından gözlerini yere indirerek devam etti:

"Sana gizli bir işaret verecek."

Zohon'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Aşkının sembolü! Nasıl bir işaret?"

Kestrel yavaşça ellerini birleştirip parmaklarını kavuşturdu.

"Sonsuz aşkın sembolü."

Zohon Kestrel'in kavuşmuş ellerine büyülenmiş gibi bakıyordu. Derin derin iç çekti.

"Sonsuz aşkın sembolü," diye mırıldandı. "Bana ne zaman bu işareti yapacak?"

"Yapabildiği zaman. Sabırlı olmalısın. Çok korkuyor."

"Anlıyorum. Johdila'ya –Sisi'ye– kimsenin ona bir zarar veremeyeceğini söyle. Ona Gang'ın Çekici'nin koruması altında olduğunu söyle."

Konuşurken gümüş çekici havaya kaldırdı. Kestrel çekicin üzerinde kalan tavuk kanını gördü.

12

Ödül ve Ceza

Marius Semeon Ortiz kalbi küt küt atmasına rağmen kendisini ağırbaşlı olmaya zorlayarak Düşler Şehri'nin üst katlarına çıkan geniş merdivenleri tırmandı. Yukarıdan bir keman virtüözü tarafından yönetilen orkestranın sesi duyuluyordu. Bu iyiye işaretti: İmparator yalnızca keyfi yerinde olduğunda keman çalardı. Ortiz artık zamanın geldiğini düşündü. İmparator daha fazla bekleyemez. Evlilik törenine yalnızca günler kaldı ve İmparator henüz oğlu ve varisi olacak kişiyi seçmiş değil.

Mücevherlerle kaplı kubbelerin altındaki hiçbir nesnenin, mobilyanın, perdenin, lambanın bölmesine izin verilmeyen bu ışıklı boş alanda İmparator iri gövdesiyle ve omuzunda yayını gezdirdiği kemanıyla bir aşağı bir yukarı yürüyerek özel orkestra ve korosunu yönetiyordu. Müzisyenler gözlerini İmparatordan ayırmadan ayakta durarak ezberden çalıyorlardı. Gözleri aynı şekilde İmparatorun üzerinde olan koro üyeleri de sessizce bekliyor; İmparator yanlarından geçerken aynı anda dönüyorlardı. Bir tarafta sabırlı oldukları yüzlerinden belli iki adam duruyordu. Birinin elinde büyükçe bir kitap, diğerininse bir kova ve paspas vardı. Elinde kitap olan adam İmparatorun kâhyası Meeron Graff'tı. Diğeri ise İmparatorun kişisel hizmetkârı Spalian'dı.

İmparator ziyaretçisini karşılamak için yayını kaldırdı ve kemanın tatlı sesi yerini orkestranın güçlü sesine bıraktı. İmparator kocaman boş alanda yarı kapalı gözlerle sakallı yüzünü havaya kaldırıp bir aşağı bir yukarı dolaşarak orkestrayı yönetiyordu. Nefesli çalgılar ve vurmalıların ardından kemanını çalmaya başlamadan önce müzik doruk noktasına ulaştı.

Ortiz kıpırdamadan durup hayranlıkla izledi. İmparator kafasına bir şey takmamıştı. Yeleyi andıran beyaz saçları omuzlarına dökülmüş; iri gri gözleri müziğin tutkusuyla alev alevdi. Ortiz bu soylu yüzü ne kadar çok görmüştü! O geniş alında bilgeliği; iri kemerli burunda iradenin gücünü; geniş, al yanaklarda şefkati görüyordu. İmparator kaç yaşındaydı? Kimse

bilmiyordu. Belki altmış, belki de daha fazlaydı. Eskisi gibi dinç, iştahlı ve sevgi doluydu. Söylenenlere göre insanın kalbinden geçenleri anlamak için İmparator'un gözlerinizin içine bakması yeterliydi. Ama Ortiz'in ondan sakladığı bir sırrı yoktu. Babasının ölümünün ardından henüz küçücük bir çocukken İmparatorluğa getirilmişti. İmparator, tanıdığı tek babaydı. Yaptığı her şeyi onun onayını ve sevgisini kazanmak için yapıyordu.

Müziğin son notaları duyuldu ve müzisyenler enstrümanlarını indirdiler. İmparator kemanını omzundan indirerek Ortiz'i yanına çağırdı. Ortiz öne doğru bir adım attıktan sonra İmparator'un önünde yere kapandı.

"Ayağa kalk evlat! Ayağa kalk!"

Ortiz doğruldu.

"Çok iyi bir iş başardın."

"Sizi memnun edebilmek için İmparatorum."

İmparator kafasıyla onayladı. "Benimle birlikte yürü."

Arkasını dönerek yürüdü. Ayak sesleri zeminde yankılanıyordu. Bu İmparator'un her an yaptığı bir şeydi. Bir elinde kemanı, gözlerini uzaktaki dağlara, göle ya da gökyüzüne dikerek üst katları adımlardı. Kalabalıktan ve sessizlikten; duvarlardan ve hareketsizlikten nefret ederdi: bu yüzden her zaman hareket halindeydi ve her zaman etrafını saran geniş, boş alanlarda olurdu. Sanki iri gövdesini sıradan bir odaya sığdırmak mümkün değilmiş gibiydi.

"Yeni kölelerine iyi bakıyor musun?"

"Evet İmparatorum."

"Ödül ve ceza."

"Evet İmparatorum."

"Manth halkı bir zamanlar çok büyüktü. Çok yetenekli bir halk. Şimdi ise... Tarih okumalısın. Tarih bizi mütevazı kılar."

"Evet İmparatorum."

"Zulümün ardından merhamet. Şimdi benden nefret ediyorlar. Zaman içinde beni sevecekler."

"Tüm halkınız sizi seviyor İmparatorum."

"Elbette seviyor. İnsanlar içgüdüsel olarak güç sahibi olanı sever. Bu konuda çaba harcamaya bile pek fazla gerek olduğu söylenemez."

Büyük pencerelerden kente bakıyordu. Kentin duvarları üzerine iki güvercin kondu. İkisi de gümüşi gri renkteydi ancak birinin göğsü beyazdı. İmparator ilgiyle onlara baktı.

“Şuradaki iki kuşu görüyor musun? Akşam yemeğim üzerine bahse girerim ki beyaz göğüslü olan ilk önce uçacak!”

Pencereye yaklaşarak keman yayını salladı. Güvercinler havalandı. Beyaz göğüslü olan önce hareket etmişti. İmparator bir kahkaha patlattı.

“İşte! Bu akşam yemek yiyebileceğim!”

Ortiz bir şey söylemedi. İmparator’un yaptığı ve söylediği şeyler arasında anlayamadığı pek çok şey vardı. Yorum yapmamak en akıllıcasıydı.

“Kazandığım kadar kaybettiğimi de bilmelisin. Kısa süre önce üst üste tam beş bahis kaybettim. İki gün boyunca yemek yemedim.”

Yeniden gülerek Ortiz’e baktı.

“Sence bunu neden yapıyorum?”

“İradenizi geliştirmek için mi İmparatorum?”

“Fena değil, hiç fena değil. Kendimi kontrol altında tutmak için yapıyorum. Mutlak güç sahibiyim. Hiç kimse bana emir veremez. Bu yüzden ben kendime emir vermeliyim. Küçük bahislere girip kaybettiğimde bedelini ödüyorum. Kaç yaşındasın?”

“Yirmi bir İmparatorum.”

“Evlenmeyi düşünüyor musun?”

Ortiz içinde yükselen heyecanı dizginlemeye çalışarak,

“Evet İmparatorum. Zamanı geldiğinde.”

“Zamanı geldiğinde. Peki ya doğru insanı bulmanın bir önemi yok mu?”

“Ve doğru insanı bulduğumda İmparatorum.”

“Sınırlarımıza yaklaşmakta olan bir kraliyet alayı var. Komşu imparatorluğun hükümdarı iki ülkenin evlilik yoluyla birleşmesi isteğinde bulundu. Kızını bize sunuyor. Benim de oğlumu sunmam gerekiyor. Bütün bunları biliyor olmalısın.”

“Evet İmparatorum.

“Öyle görünüyor ki bir oğula ihtiyacım var.”

İmparator birdenbire durdu. Kemanını ve yayını Meeron Graff’a uzattı ve çömelerek,

“Geri çekil!” diye bağırdı.

Ortiz geri çekildi. İmparator giysilerini kaldırdı, pantolonunu açtı ve pürüzsüz taş zeminin üzerine büyük bir gürültüyle işedi.

“Aaah!” diye bağırdı müthiş bir rahatlamayla. “Hayatın tartışılmaz keyiflerinden biri. İnsanı bir anda kontrolü altına alan bir emir; ardından gelen rahatlamaysa bir o kadar tatlı! Spalian!”

Hizmetçisi çağırılmayı beklememişti. İmparatorun işemesi biter bitmez Spalian elinde paspas ve kovayla gelmişti. Orkestra ve koro üyeleri hiçbir şey görmemiş gibi davranarak kafalarını çevirdiler. Birkaç dakika içerisinde yerdeki birikinti yok olmuş; taşlar temizlenmiş ve kurulanmış; İmparator kemanını eline almıştı.

Spalian kovayı boşaltmaya giderken, “Oldukça iğrenç bir alışkanlık öyle değil mi?” dedi Ortiz’e dönerek. “Tıpkı bir hayvan gibi. Sence bunu neden yapıyorum?”

“Kendinizi kontrol altında tutmanın bir başka yolu daha mı İmparatorum?”

“Çok güzel. Evet öyle. Hiç kimse beni eleştirmeye cesaret edemez, anlıyor musun? Bu yüzden kendimi eleştirmek zorundayım. Bunun için de yere işiyorum! İğrenç! Tıpkı bir hayvan gibi! Kendimden utanıyorum! Anlıyor musun?”

Kemanını omzuna yerleştirdi ve kendinden iğrenmesinin bir göstergesiymişçesine hızlı ve öfkeli bir parça çaldı.

“Sanırım anlıyorum İmparatorum,” dedi Ortiz.

İmparator kemanı omzundan indirdi.

“Nerede kalmıştık? Evlilik. Gidip kızı bir görsen iyi olur. Bakalım beğenecek misin?”

“İmparatorum! İsteğiniz... bundan çıkarmam gereken anlam...?”

“Evet? Ne?”

“İmparatorum, az önce bir oğula ihtiyacınız olduğunuzu söylediniz.”

“Evet öyle. Birinin bu kızla evlenmesi gerekiyor.”

“Ve benim...?”

Ortiz kelimeleri söylemeye cesaret edemedi. İmparator kaşlarını kaldırıp ona bakarak cümlesini tamamlamasını bekliyordu. Ardından kahkahalara boğuldu.

“Evet, evet, seni düşünüyorum evlat. Tabii ki seni düşünüyorum. Ama çok heyecanlanma. Seni oğlum ilan edebilirim. Bu kızla evlenebilirsin. Ama bu benden sonra İmparator olacağın anlamına gelmiyor. Benim yaptığımı yapabilmek için bir prensesle evlenmekten daha fazlası gerekiyor.”

“Bunu biliyorum İmparatorum.”

“Bu iş için yeterince büyümedin. Henüz değil.”

Ortiz’e sevgi dolu bir bakış attı ve kocaman göbeğini sıvazladı.

“Büyüyeceğim İmparatorum.”

“Güzel cevap. Adım adım öyle değil mi? Git ve kızı gör. Bakalım dayanabileceğin gibi biri mi? Ondan sonra karar veririz.”

“Evet İmparatorum.”

“Haydi durma öyleyse! Ha, bu arada tantaraza’nı tazelemeyi de ihmal etme.”

“Evet İmparatorum!”

“Manth kölelerine iyi bak. Onların çok yararını göreceğiz.”

Manth halkı kısa sürede, İmparatorluğun her yanındaki iş yerlerinde becerilerinin fark edildiğini ve iyi bir şekilde kullanıldığını görmeye başladı. Scooch hamur karıştırıcısı olarak yalnızca bir gün çalıştı. Şimdi altında çalışan üç yardımcıyla kendi pastanesini işletiyordu. Terzi Miko Mimilith dikkat çeken birkaç giysi diktikten sonra şimdi Düşler Şehri’nde varlıklı bir kadın için bir elbise dikiyordu. Tasarımını barakadaki diğerlerine de anlattı.

“Dümdüz dar bir elbise ama boyun kısmı yüksek ve bir kuyruğu var. Kuyruğa bağlı bir halkayı bileğine takıyor ve böylece o yürüdükçe kuyruk da onunla birlikte hareket ediyor.”

Salına salına yürüyerek gösterdi. Kalçaların hareketini öyle abartmıştı ki herkes gülmekten yerlere yattı.

“Hışır, hışır, hışır,” dedi, kuyruğun hareketini göstermek için.

Creoth’a küçük bir inek sürüsünün sorumluluğu verilmişti.

“Hepsini tanıyorum,” dedi, “hepsine isim verdim. Beyazyüz, Kumral, Hayalci, Zıpzıp. Nurtopu, Melek, Bulut. Tonton, Ponpon, Yıldız...”

Mumpo onlardan ayrılarak talim okulunda yaşamaya başlamıştı. İlk manaxa gösterisine düğün töreninde çıkacaktı. Pinto onu çok özlüyordu: şimdi her gün okula gitmek zorunda olduğundan ve okulu sevmediğinden daha da çok özlüyordu. Başka çocuklar kendilerine verilen yeni alıştırma kitapları, içinde dört kalem, bir silgi ve bir cetvel bulunan yeni kalem kutuları aldıkları için mutluydular. Kalemlerin uçları güzelce sivriltilmişti. Dr. Batch onlara kalemlerinin uçlarını sivri tutmaları gerektiğini ve kalemleri her gün kontrol edeceğini söylemişti. “Uçları sivriltilmemiş kalemlerle güzel yazı yazılamaz,” dedi. “Keskin uçlu kalemler, keskin düşünceler istiyoruz.”

Pinto nedenini pek bilmese de kalemlerinin uçlarını sivriltmekten nefret ediyordu. Arkadaşları bunu onun bir Hath olmasına ve annesinin tuhaflığına bağlıyorlardı. Aramanth’ın eski günlerinde olduğu gibi Hath Ailesi bir kez

daha hayatın akışına ayak uyduramayan konumuna düşmüştü. Köleler arasında yeni hayatlarına alışmamakta direnen ve fırsatlardan yararlanmayan bir tek onlardı.

Hanno Hath depoda kitapları istiflemeye devam ediyordu. Ira Hath çamaşırhanede terzilik yapmaktan daha iyi bir işe geçmeyi reddediyordu. Kimseye söylemese de güçsüzleştiğini hissediyordu. Artık kehanetlerini daha alçak sesle söylüyordu. Ancak onu dinleyen çok az insan kalmıştı. Hep aynı şeyleri söylediğini biliyorlardı.

Arkasından, “Ey mutsuz insanlar!” diyerek onu taklit ediyor; onunla alay ediyorlardı. “Anayurdu arayın. Rüzgâr şiddetleniyor!”

Ira Hath’in sözünü ettiği rüzgâr onları sürüklüyormuş gibi kollarını çırparak gülüyorlardı.

“Dinleyip dinlememeleri önemli değil,” dedi Hanno. “Önemli olan senin kehanetlerin. Sesini duyurmalısın. Yaptıkları tek şey bize gülmek olursa, buna katlanabiliriz sanıyorum.”

Bowman da gece bekçisi olarak mütevazı görevine devam ediyordu. İnekler otlayıp uykuya daldıktan sonra yanından ayrılmayan gri kedinin bakışları altında Kestrel’in yavaş yavaş yaklaşmasını dinliyor ve gizli güçlerini geliştirmek için alıştırmalar yapıyordu. Münzevinin ziyaretinden bu yana yaşamlarını kontrol eden büyük gücü yok etmekle görevli olduğunu biliyordu. Bu yüzden her gece çayırda tek başına kaldığında beyin kontrolü egzersizlerini tıpkı şampiyonluk yarışına hazırlanan bir atlet gibi durmadan tekrarlıyordu.

Bir gece bununla meşgulken karanlıkta birinin kendisine seslendiğini duydu.

“Bowman! Orada mısın?”

“Evet. Buradayım.”

İnce bir figür ıslak çimenlerin üzerinde koşarak yaklaştı. Gelen Rufy Blesh’ti. Fenerin ışığında oturan Bowman’a katıldı. Kediye ve uyumakta olan ineklere ve uzaktaki karanlık göle baktı.

“Bütün gece bunu mu yapıyorsun? Burada böyle oturuyor musun?”

“Evet.”

“Hayatının sonuna kadar bunu mu yapacaksın?”

“Öyle olmayacağını umuyorum.”

“Ama öyle olacak. Tabii eğer bu konuda bir şeyler yapmazsan.”

Bowman onun içindeki huzursuzluğu ve öfkeyi hissedebiliyordu. Rufy sırrını açabileceği biri değildi.

“Beklemek zorundayız Rufy.”
“Neyi bekleyeceğiz? Daha ne kadar bekleyeceğiz? Hepimiz yaşlanıncaya kadar mı? Burada yaşadığın her günden utanç duymuyor musun?”
“Yapabileceğimiz bir şey yok. Bizi nasıl cezalandırdıklarını sen de biliyorsun. Bedelinin ne olacağını biliyorsun.”
“Evet biliyorum.” Birden heyecanlandı. “Anlamıyor musun? Bizleri bu şekilde köleleştiriyorlar. Uzun zamandır bu konuda düşünüyorum. Tek bir çıkış yolu var. Kaçabilmenin tek yolu bu bedeli ödemek. Bazıları acı çekecek ama diğerleri özgürlüklerine kavuşacaklar.”
“Sen bunu yapabilir misin?” diye sordu Bowman. “Ben yapamam.”
“Neden? Eğer bu bir savaş olsaydı bazılarımız ölecekti. Bu bir savaş. Bazılarımız öldüler. Eğer onlarla savaşmayacaksak boşuna öldüler demektir.”
“Yapamam Rufy.”
“Öyleyse sen de teslim olmuşsun. Yenilgiye boyun eğiyorsun. Sen de gerçek bir köle olmuşsun.”
“Öyle düşünmüyorum...”
“Evet öyle! Sen de diğerleri kadar kötüsün. Mücadele etmiyorsun!”
“Rufy anneni öldürdüklerini biliyorum...”
“Bunun annemle bir ilgisi yok! Bu benimle ilgili! O öldü. Ben yaşıyorum. Önümde koca bir hayat var. Senin de öyle Bowman. En azından senin mücadele etmek isteyeceğini düşünmüştüm.”
“İstiyorum. Ama henüz zamanı değil.”
“Henüz zamanı değil. Bekle. Sabırlı ol. Duyduğum tek şey bu. Ama kimse hiçbir şey yapmıyor ve hiçbir şey değişmiyor.”
Ayağa fırlayarak Bowman’a elini uzattı.
“Hoşça kal Bowman. Sen içlerindeki en iyisisin.”
Bowman elini sıktı.
“Aceleci davranma Rufy,” dedi. “Yalnız olmadığını unutma.”
“Sonunda bu dünyada hepimiz yalnızız. Ben bunu öğrendim.”
Bu sözlerin ardından karanlıkta gözden kayboldu.
Bowman endişeyle arkasından baktı.
“Bir şeyler daha söylemeliydim,” dedi yüksek sesle. “Ama söylenecek başka ne var ki?”
Gri kedi sitem dolu gözlerle ona baktı. Bowman kedinin varlığına öyle alışmıştı ki onunla sık sık yüksek sesle konuşuyordu. Ama bu bir tür kendi

kendine konuşmaydı. Bu tek taraflı konuşma Duman'ı sinirlendiriyordu.

Bowman alıştırmalarına geri döndü.

"Bak kedi! Değneği izle!"

Artık değneğini tek gözlü adamın yaptığı gibi havalandırıp, onun kendisine gelmesini sağlayabiliyordu.

"İnan bana," dedi Duman, "sopanın uçtuğunu bir kere görmek yetiyor."

"Bunlar Ozanlar'ın güçleri kedi. Bir gün ben de onlardan biri olacağım."

"Bir gün mü? Şimdiye ne dersin?"

"Bana çok tuhaf bir şekilde bakıyorsun kedi. Ne düşünüyorsun çok merak ediyorum."

"Öyleyse neden anlamaya çalışmıyorsun?"

"Acaba söylediğim her şeyi anlıyor musun?"

"Of lütfen!"

"Patini kaldır."

Duman düşündü. Bir yandan bu çok küçültücüydü. "Patini kaldır"mış! Onu ne sanıyordu? Kedi yavrusu mu? Ama öte yandan peygamberin oğluyla aralarındaki iletişim sorununun da bir şekilde çözülmesi gerekiyordu.

Bir kedi yavrusu gibi onu memnun etmek gibi bir niyeti olmadığını belirtircesine esneyerek patilerinden birini kaldırdı.

Bowman şaşkın gözlerle baktı.

"Beni anlıyorsun!"

"Harika! Şimdi senin beni anlamanı sağlayalım."

"Etrafında dön."

"Of lütfen. Sırt üstü yatıp bacaklarımı sallamamı bekliyorsan daha çok beklersin."

Duman yavaşça, mağrur bir tavırla kendi etrafında döndü. Bowman birkaç dakika boyunca sessizce ona baktı. Ardından yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

"Sana hak ettiğin saygıyı göstermediysem beni bağışla," dedi. "Anlamadığım o kadar çok şey var ki."

Bu bir gelişmeydi. Duman neredeyse duygulanmıştı. Çocuk göründüğü kadar aptal değil diye düşündü. Kuyruğunu havaya kaldırarak ona yaklaştı ve iyi niyetini göstermek için bacaklarına sürtündü.

"Bana yaklaşıp kıpırdamadan durma nezaketini gösterebilir misin?" dedi Bowman. "Seni daha yakından tanımak istiyorum."

Duman söyleneni yaptı. Çocuk o kadar nazikti ki ona karşı koymak imkânsızdı.

Bowman eğilerek dirseklerinin üzerine dayandı ve alnını kedinin yüzüne yasladı. Bıyıkları gıdıklandığı için Duman ilk önce kafasını çekti. Ama Bowman sabırla bekledi. Kedi alnını Bowman'ın sağ şakağına yasladı ve böylece ikisinin de rahat ettiği bir pozisyon bulmuş oldular. Bir süre bu şekilde sessizce durdular.

Bowman müthiş bir çaba harcıyordu. İlk önce zihnini boşalttı. Ardından hiçbir şey aramadan sessizce oturdu. Ardından yavaşça kedinin zihnine doğru uzandı.

Kedi ilk denemede ürperdi.

"Sana bir zarar vermeyeceğim," dedi.

Duman, bu deneyimin daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemediğini düşündü. Münzevi onu duyabiliyordu. Ama bu başka bir şeydi. Çocuğun da söylediği gibi onu tanımaya çalışıyordu.

"Çok hızlı," dedi çocuk. "Biraz daha yavaş."

Duman içindeki dürtüleri yavaşlatmaya çalıştı. Kolay değildi. Duyuları ona durmadan görüntüler, sesler, kokular, her an tetikte olmasını sağlayan hareketler aktarıyordu. Kendisinden başka her şey ya bir tehlike ya da bir avdı. Bedeni, her an, uykuda bile avlamaya ya da kaçmaya hazır bir yay gibiydi. Yavaşla, dedi çocuk. Kolay değildi.

Zihnini boşaltmaya çalıştı. Birden epey eski bir anı belleğinde canlandı, sıcacık bir his, küçük, tiz sesler ve büyük bir mutluluk. Hatırasında, üzerindeki, tatlı bir koku yayan ve sıcacık bir his veren gökyüzü hareket ediyordu. Tıpkı hatırasında olduğu gibi etrafında kıpırdanan diğer bedenleri hissetmek için vücudunu oynattı... işte oradaydı! O anı şimdi çok iyi hatırlıyordu! Kumla kaplı bir yuvada kuru yaprakların üzerinde, kardeşleriyle birlikte uzanmıştı. Annesi bedenini boylu boyunca üzerlerinde hareket ettiriyor ve o da emmek için yukarı uzanıyordu. Bu hatıranın yarattığı mutluluğun yoğunluğuyla irkilen Duman kafasını Bowman'ın kafasına sürttü ve yüksek sesle mırladı. Bowman hatırayı buldu, en azından kedinin nasıl hissettiğini.

"Haydi," dedi yavaşça. "Haydi, haydi."

Ah çocuk! dedi kedi kendi kendine. Bana ne yapıyorsun? O kadar uzun zamandır yalnızım ki...

"Uzun zamandır yalnız," dedi Bowman.

Duymuştu.

“Beni duydun mu?”
“Evet. Seni duydum.”
“Ah çocuk! Münzevi haklıydı!”
Büyük bir hevesle ve minnetle Bovman’ın yanağını, alnını yalayarak insan teninin keskin tuzlu tadını hissetti.
“Pekâlâ kedi. Sonunda seni buldum.”
“Sen çok tatlı bir çocuksun. Sen çok iyi bir çocuksun.”
Duman söylediklerine inanamayarak yalamaya devam etti. Onu gören birisi sevgisini gösterdiğini düşünürdü. Ama tabii ki bu yalnızca anının yarattığı bir coşku; küçüklüğünden kalma duyguların bir yansımasıydı.
“Bana ne yapmam gerektiğini söylemeye mi geldin?” diye sordu Bowman.
“Evet,” dedi Duman.
“Öyleyse durma, söyle.”
“Bana uçmayı öğreteceksin.”
Duman çocuğun kafasını çektiğini hissetti ve şaşkın bir ifadeyle kendisine bakan gözleri gördü. Bowman gülmeye başladı.
“Ama ben uçmayı bilmiyorum ki.”
“Yalnızca alıştırma yapmana ve yeterince istemene bağlı,” dedi kedi.
Ama bu konuda daha fazla konuşmalarına fırsat kalmadan yakındaki köyde alarm çanları çalmaya başladı. Kısa süre sonra başka çanlar da ona katıldı ve ışıklar yanmaya başladı. Bowman ayağa fırladı.
“Bir şey oldu.”

Her yanda kıtalar halinde asık yüzlü askerler dolaşıyor, fenerlerle etrafı tarayarak yolda insanları durduruyorlardı. Bowman barakalara doğru giderken yolda tam üç kez durduruldu ve her seferinde bileğindeki numaraya bakıldı. Saat geç olmasına rağmen barakadaki herkes ayaktaydı ve endişeli bir halde gruplaşmışlardı. Kısa sürede alarmın neden çaldığını öğrendi. Kölelerden biri kayıptı.
İmparatorluk memurları odaların kontrol edilmesini emretmişti. Ama söylenti çoktan yayılmıştı. Pinto, Bowman’ın kulağına fısıldadı:
“Rufy Blesh kayıp. Kaçmış.”
Memurlar ellerinde büyük defterleriyle gelip titreyen kölelerin arasında bir aşağı bir yukarı dolaşarak isimlerini ve numaralarını kontrol ediyorlardı. Ardından kayıp kölenin akrabalarının kim olduğunu belirlediler ve o gecenin listesinden akrabalarının hangi maymun kafesinde olduğunu

saptadılar. Greeth'ler Blesh'lerin kuzenleriydi. Pia Greeth, Aramanth yanmadan önceki gece evlenen genç kız On Bir numaralı kafesteydi.

"Bunu yapamazlar, öyle değil mi? Yapmazlar!"

Askerler baş memur ve takımını izleyerek arabaya doğru ilerledi. Manth halkı peşlerinden gitti. Dehşet içerisinde, muhafızların çoktan Pia Greeth'in de içinde bulunduğu kafesin altına odun yığmaya başladıklarını gördüler. Yakında bir yerde yanmakta olan demir mangaldan çıkan alevler görülüyordu.

Hath Ailesi de diğerleriyle birlikteydi. Gri kedi Bowman'm ayaklarının dibinde onları izliyordu.

On Bir Numaralı kafeste yirmi kadın ve erkek vardı. Çok kısa bir süre içerisinde hepsinin eşleri, anne babaları ve çocukları cezanın dehşetiyle bir araya toplandı. Resmi bir uyarı ya da duyuru yapılmamıştı. Muhafızların herhangi bir emir olmaksızın hareket ettikleri ortadaydı. Genç karısının elini parmaklıkların arasından tutan Tanner Amos hiçbir şey olmayacağından çok emindi.

"Bizi korkutmak için yapıyorlar," dedi. "Hepinizi yakamazlar. Yanlış bir şey yapmadınız. Bu çok acımasızca olur."

Pia Greeth'in babası Dr. Greeth soluk soluğa kafesin yanına gelerek muhafızlara bağırmaya başladı.

"Burada sorumlu kişi kim? Yetkili kim?"

Muhafızlar onu dikkate almamışlardı. Dr. Greeth bir kenarda durmuş defterini kontrol eden baş memuru gördü.

"Yetkili siz misiniz?"

"Yetkili olup olmadığımı bilmiyorum," dedi baş memur. "Ben yalnızca her şeyin gerektiği gibi yapıldığından emin olmak için buradayım."

"Öyleyse bu aptallara odunları bir kenara bırakmalarını söyleyin. Kafesteki insanlar masum. Kaçmaya çalışan onlar değil."

"Bir firar oldu," dedi baş memur. "Şimdi de bir ceza olacak. Doğrusu bu."

"Hayır! Doğrusu bu değil! Yanlış hiçbir şey yapmamış insanları cezalandırmanın nesi doğru?"

"Yanlış bir şey yapmış insanları cezalandırmanın nesi doğru?" dedi baş memur. "Bunun için çok geç kalınmış olmuyor mu? Yapacaklarını yapmışlar. Yo, eğer insanları yanlış yapmadan önce cezalandırırsan yanlış yapmayacaklarından emin olursun öyle değil mi? Yılanın başını küçükken ezeceksin. İmparator'un emirleri böyle ve İmparator her zaman haklıdır."

Dr. Greeth dehşet içinde bu kâbusun gerçekleşeceğini anladı. Tanner Amos parmaklıkları yumruklamaya başladı. Bunu gören baş memur herkesin duyabileceği gibi yüksek sesle bağırdı:

“Olay çıkartırsanız bir araba daha yanar.”

Bunun ardından hiç kimse olay çıkartmadı.

Bowman diğerleriyle birlikte sessiz bir şekilde duruyordu; ama içlerinde yalnızca o güçsüz olmadığını biliyordu. Gizli gücünü kullanmanın tam zamanıydı. Muhafızlardan birinin mangalda yakarak kafese doğru götürdüğü meşaleye yoğunlaştı. Geceleyin otlakta değneğini kavradığı gibi meşaleyi kavradı ve hızla çekti. Meşale muhafızın elinden yere düştü.

“Seni beceriksiz!” diye bağırdı baş memur.

Meşale hâlâ yanıyordu. Ne olduğunu anlayamayan muhafız şaşkınlıkla meşaleyi yerden almak için eğildi. Bowman zihninde meşaleyi tutup yerde sürükleyerek muhafızdan uzaklaştırdı. Uzun, ıslak çimenlerin arasında sürüklenmek meşaleyi söndürmüştü. Muhafız şaşkın gözlerle bakıyordu.

“Senin derdin ne?” dedi baş memur.

“Bilmiyorum,” dedi muhafız.

“Aptal! Sen!” Baş memur başka bir muhafıza işaret etti. “Sen yap! Sakın düşüreyim deme!”

İkinci muhafız mangalın içinden yanan bir dalı çekip alarak maymun kafesine doğru götürdü. Bowman bir kez daha meşaleyi tutmaya çalıştı. Ama bu defa muhafız dalı iki eliyle sımsıkı tutuyordu ve Bowman çektiğinde dalı bırakmadı. Kısa bir süre kıyasıya mücadele ettiler. Bowman muhafızın dalı kafese yaklaştırmasına engel olabilecek kadar güçlü olsa da elinden alabilecek kadar güçlü olmadığını anlamıştı. Birkaç zorlu dakika boyunca çekiştiler. Muhafız güçlü bir rüzgârla karşılaşmış gibi öne eğiliyor, Bowman’sa onu geri çekiyordu.

Muhafız, “Gelip bana yardım edin!” diye bağırdı.

İki arkadaşı daha istekli ama şaşkın bir halde yanına gelerek ittiler. Bowman onları daha fazla tutamayacağını anlamıştı. Yeterince güçlü değildi. Bu düşünce aklına girer girmez gücünü yitirdi. Birdenbire serbest kalan muhafızlar dengelerini kaybederek yere düştüler. Dal hâlâ yanıyordu. Bowman çaresiz ve bitkin bir halde odunları ateşe vermelerini izledi.

Odunlar çabucak tutuştu. Alevler yayıldı. Kafesteki insanlar parmaklıklara tırmandılar. Çığlık atıyorlardı. Muhafızlar kafesin etrafında dönerek içerideki insanların ateşe düşmeleri için parmaklıklara tutunan ellerine sopalarla vuruyorlardı. İzleyenler çaresiz bir şekilde ağlayarak

arkalarını döndüler. Bowman da sonunda arkasını döndü. Başarısızlığının bedelinin farkındaydı. Yalnızca Tanner Amos genç karısından gözlerini hiç ayırmadı. Jessel Greeth yere çökerek bir hayvan gibi uludu. Ölmekte olanların çığlıkları gittikçe arttı ve sonra sessizleştiler. Parlak turuncu alevler dört yol boyunca her yanı, tüm arabaları aydınlatıyordu.

Hiç kimse, Tanner Amos bile bu dehşeti sonuna kadar seyretmedi. Birer birer alevlerin önünde diz çöktüler; kafalarını eğip yangının sesini duymamak için kulaklarını tıkadılar. Alevler sönene ve sevdiklerinin acıları dinene dek orada oturmayı sürdürdüler.

Jessel Greeth güçsüz bacaklarının üzerinde ayağa kalktı. Tüm vücudu titriyordu. Sendeleyerek Hanno Hath'e doğru yürüdü. Yüzünden korkunç bir öfke okunuyordu.

“Onları sen öldürdün!” diye bağırdı. “Sen ve senin hasta ruhlu düşlerin! Blesh'in kaçmasına sen neden oldun! Kafasını yalanlarınla doldurdun! Ve şimdi... bak!”

“Benden nefret etme Jessel,” dedi Hanno. “İmparator'dan nefret et.”

“Senden nefret ediyorum!” diye bağırdı Dr. Greeth. “Suçlu sensin! Seni ve zehirli düşlerini istemiyoruz! Çılgın karını da istemiyoruz!”

“Kapa çeneni!” diye bağırdı Pinto. “Kapa çeneni! Kapa çeneni! Kapa çeneni!”

“Elbette, senin hâlâ bir kızın var,” dedi Dr. Greeth ağlayarak. Acıdan çılgına dönmüştü. “İşte burada bana bağırıyor. Peki ya benim kızım nerede?”

“Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam...”

“Üzülmeni istemiyorum! Cezalandırılmanı istiyorum! Benim çektiğim acıları çekmeni istiyorum!”

Hanno Hath diğerlerinin yüzlerini gördü. Gözlerinde aynı öfkeyle ona bakıyorlardı. O an söylenebilecek bir şey olmadığını anladı.”

“Gel canım,” dedi karısına. Sessizce ailesini odalarına doğru götürdü.

Bowman kendi kendini suçlayan düşüncelerinin arasında kaybolmuş bir halde onları izledi. Pinto'nun elini tuttuğunu hissetti ve onun ağlamakta olduğunu fark etti. Onu kolunun altına alarak sımsıkı sarıldı ve içinde bir kasırga gibi esen öfkeyi ve korkuyu hissetti.

“Sonsuza kadar bu şekilde gitmeyecek. Sana söz veriyorum.”

“Ah Bo, dayanamıyorum! Çocuk olmaktan nefret ediyorum! Büyüyüp güçlü olmak, bir şeyler yapmak istiyorum. Kendimi o kadar işe yaramaz hissediyorum ki.”

“İşe yaramaz değilsin. Hepimizin yapabileceği bir şeyler var.”

“Ben ne yapabilirim ki?”

“Bilmiyorum. Ama bizim de zamanımız gelecek. O anı beklemeliyiz. İşte o zaman ihtiyacımız olan gücü bulacağız ve durup seyretmek zorunda kalmayacağız.”

Odalarına geldiklerinde hep birlikte yataklarının üzerine oturup el ele tutuştular.

“Daha ne kadar var?” dedi Hanno.

“Az kaldı,” dedi Ira.

“Tüm bunlar yok olacak,” dedi Bowman.

“Nasıl olabilir ki?” dedi Pinto. “Onlarla nasıl savaşabiliriz? Onlara nasıl zarar verebiliriz? Bir şeyleri nasıl yok edebiliriz?”

Bowman yanıt olarak yatağının ayak ucundan yeni alıştırma kitabını ve kalem kutusunu aldı ve kucağına koyup onları açtı. Zihnini kalemlerden birine yoğunlaştırarak kalemi kavradı. Anne babası ve kız kardeşi şaşkınlık içerisinde sessizce onu izliyordu. Kalemi alıştırma kitabının üzerine koydu ve dairesel hareketlerle oynattı.

“İşte İmparatorluk böyle yok olacak.”

Alıştırma kitabını kaldırarak kalemle çizdiği şeyi ona gösterdi. Ozanlar’m sembolü olan ucu kıvrık S harfini çizmişti.

“Siren,” dedi Hanno yavaşça.

Pinto kafasını kaldırdı ve anne babasının yüzlerinden bunu anladıklarını gördü ve ona inandı ve içindeki korku dinmeye başladı.

“Ah canım benim,” dedi Ira oğlunu öperek. “Sen benden çok daha yeteneklisin.”

Pinto yakınında olduğunu hissetmek için ağabeyine sarılarak kucağına kıvrıldı.

“Ne zaman bitecek?” diye sordu ona. “Bütün bu acılar ne zaman bitecek?”

Bowman onu kollarının arasına aldı ve küçükken nasıl da tostoparlak, neşeli bir bebek olduğunu ve güleç yüzüyle ona bakarak ‘Bo’yu sev,’ deyişini hatırladı. Onu yeniden mutlu etmek için müthiş bir arzuyla dolmuştu. Onu kollarının arasında sallayarak ona kalbinin derinlerindeki umutlarını açtı.

“Bir gün,” dedi, “kendi ülkemiz olan anayurda varacağız ve oraya yerleşeceğiz. Halkımız için denize doğru akan bir nehrin kenarında bir kent inşa edeceğiz. Gün boyunca çalışıp akşam olunca kocaman bir masanın

etrafında toplanacağız ve kendi güzel yemeklerimizi yiyip eskiden nasıl olduğuna dair hikâyeler anlatacağız. Sen büyümüş olacaksın, belki de çocukların olacak ve onlar da bir zamanlar büyük bir kentte yaşadığımızı, ardından nasıl köle olduğumuzu ve anayurdu nasıl aradığımızı anlatan hikâyeleri dinleyecekler. Ama senin çocukların için bunlar yalnızca birer hikâye olacaklar, çünkü o kocaman masanın etrafında otururken öyle mutlu ve güvende olacaklar ki böyle korkunç şeylerin gerçekten olabileceğine inanamayacaklar. Tıpkı şimdi senin benim kucağımda oturduğun gibi onlar da senin kucağında oturacaklar ve, "Çok korkmamış mıydın anne?" diye soracaklar ve sen de, "Galiba korkmuştum tatlım, ama o kadar uzun zaman önceydi ki, artık hatırlamıyorum," diyeceksin.

Hanno ve Ira onu dinlediler ve küçük kız kardeşini okşayarak yaralı kalbini iyileştirdiğini gördüler ve kalbindeki sevgiyle Siren'in tüm güçlerinden daha fazla gurur duydular.

"Teşekkürler Bo," diye fısıldadı Pinto.

"Teşekkürler Bo," dedi babası.

Duman tüm bunları görmüş ve duymuştu. Herkes gibi o da insanların yakılışını dehşet içerisinde izlemiş ve yatağın altındaki yerinden Bowman'ın anlattıklarını duyarak o da sakinleşmişti.

Bu benim oğlan çok ince ruhlu bir çocuk, diye düşündü. İyi bir çocuk. Büyük işler yapacak. İyi bir seçim yaptım.

13

Kayıp Ahit

Ertesi gün Hanno Hath depoda çalışırken Profesör Fortz yanına gelip:

“Sen!” diye bağırdı. “Eski Manth metinlerini çözümlemede ne kadar iyi olduğunu anlama zamanı geldi.

Hanno profesörü göle doğru izledi. Yanlarından geçtikleri köleler korku içindeydiler ve sanki utanılacak bir şey yapmışlar gibi gözlerine bakmaktan kaçınıyorlardı. Dün gece ölenler masum olduklarından geride kalan tüm Manth halkı suçluluk duygusu hissediyordu.

Profesör Fortz bu tanıdık göstergeleri fark etti.

“Anladığım kadarıyla dün gece birileri yakılmış,” dedi. “Bunun beni dehşete düşürdüğünü söylememe bile gerek yok. Tüm barbarca davranışlar beni dehşete düşürür. Ama öte yandan akademimizin övünç kaynağı Büyük Kütüphane savaşta ele geçirilmiş paha biçilmez el yazmalarıyla dolu. Bu durumda insan ne düşünmeli bilemiyorum.”

Cevap bekler gibi bir hali yoktu. Boyu Hanno’dan çok daha kısaydı ve kafasına çok geniş kenarlı bir şapka takmıştı; bu yüzden Hanno’nun görebildiği tek şey büyük bir böcek gibi yanında zıplayarak yürüyen siyah bir daireydi.

“Bu ikilem eskiden beni çok rahatsız ediyordu,” diye devam etti profesör. “Fakat vicdani kuşkular zaman içerisinde yavaş yavaş yok oluyor. Hazineler ise kalıcılar. Aksine daha da değerli oluyorlar. Eski Manth metinleri koleksiyonumuzun dünyada bir eşi daha yok. Ama ne yazık ki onları okuyabilecek hiç kimse yok.”

Hanno Düşler Şehri’ne götürüldüğünü anlamıştı. Önünde uzanan yüksek duvarların ardında ne bulacağını merakla düşünerek uzun köprü boyunca küçük profesörü izledi. Profesör Fortz hâlâ konuşuyordu: söylediği bir şey Hanno’nun dikkatini çekti.

“İmparator Eski Manth koleksiyonuna sahip olmak istemişti,” diyordu. “Halkınızdan birine karşı büyük bir saygısı var, Ira Manth adıyla bilinen bir

kabile büyüğü ya da bir peygamber.”

“İmparator Ira Manth’ı duymuş mu?”

“Elbette. Ama İmparator bile eski metinleri okuyamıyor.”

Tüm bunlar Hanno’nun başını döndürmüştü. İmparator Manth halkının ilk peygamberinden nasıl haberdar olmuştu? Bu konuyu neden önemsiyordu? Zihni bu düşüncelerle meşgul olan Hanno profesörü izleyerek bir kapıdan içeri girdi ve kemerli bir koridor boyunca ilerlerken Düşler Şehrinde hiçbir şeyi fark etmeden Büyük Kütüphane’ye vardığını anladı.

“Burası nadir belgelerin bulunduğu bir arşiv,” dedi Profesör Fortz. “Tüm el yazmaları mükemmel koşullarda saklanıyor; savaşın bir başka yararı daha. Pek çoğu eskiden bulundukları yerlerde okunmadan küfleniyordu, işte eski Manth bölmesi. Otur.”

“Hanno büyük masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturup önünde duran dikkatle sarılmış el yazmalarına baktı. Baktıkça kalbinin heyecanla küt küt atmaya başladığını fark etti. Hayatı boyunca böyle bir hâzineyle karşılaşabileceğini düşünmemişti.

“İşte! Senin için bir şey ifade ediyorlar mı?” Profesör elyazmalarını masanın üzerine birer birer atıyordu. “İşte bir tane daha!”

“Bu olağanüstü,” dedi Hanno hayranlıkla. “Bunlar halkımın en değerli belgelerinden bazıları.”

“Bunların nesi değerli?” diye bağırdı Fortz.

“Birçok belge uzun yıllar önce kabile savaşlarında kaybolmuştu,” dedi Hanno. “Bunların yok edildiklerini düşünüyorduk.”

“Yanlış düşünmüşsünüz. Şimdi düşünmeyi bırakıp onları okuyabileceğim bir hale sokma işine başlayabilirsin. Bu korkunç Manth yazısını hiç kimse okuyamıyor.”

Hanno sabırsızlıkla kâğıtları düzenlemeye başladı.

“İzlememi istediğiniz bir öncelik sırası var mı?”

“İçlerinde ne olduğunu bilmediğime göre nasıl olabilir? Konuşmaya başlamadan önce düşünmeye çalış. Bu günlerde çok az insan bunu yapıyor.”

“Belki belgelerin bir listesini çıkarmakla işe başlayabilirim.”

“En iyi nasıl olacağını düşünüyorsan öyle yap. Hemen başla! Önemli bir şey bulacak olursan bana haber ver.”

Bunları söyledikten sonra Hanno’yu tek başına bırakarak oradan ayrıldı. Hanno bir şey söylemese de son derece önemli bir şey bulduğunu biliyordu.

Profesör Fortz elyazmasını dikkatsizce önüne fırlattığı anda onu tanımıştı.

Bu, Kayıp Ahit'ti.

Gündüz diğerleri çalışırken Bowman uyuyordu. Askerler onu almaya geldiklerinde uyanmak üzereydi. Gri kedi dışında barakalarda ondan başka kimse yoktu.

Bileğindeki numaraya baktılar.

"Bowman Hath?"

"Evet."

"Ayakkabılarını giy, bizimle geliyorsun."

"Nereye?"

"Çağrılıyorsun." Başka bir şey söylemediler.

Göle doğru giden askerleri izlediği sırada akşam olmak üzereydi. İleride köprünün kıyıyla birleştiği yerde onları bekleyen bir adam duruyordu. Yaklaştıklarında Bowman bunun Marius Semeon Ortiz olduğunu gördü.

Askerler selam verdiler. Ortiz dikkatle Bowman'ı izledi.

"Evet, bu o."

Elinin bir hareketiyle askerleri gönderdi.

"Benimle gel."

Köprüden geçerek Düşler Şehri'ne doğru yürüdü. Bowman sessizce onu izliyordu. İki yanda gölün durgun suları şehrin ışıklarını yansıtıyordu. Gökyüzünde yıldızlar belirmeye başlamıştı. Her yer huzur içindeydi.

"Seni buraya gelirken seçtim," dedi Ortiz.

Bowman sessizliğini korudu. Kendisini başına geleceklere hazırlayabilmek için Ortiz'in ruh halini anlamaya çalışıyordu.

"Sessiz birisin," dedi Ortiz. "Bu hoşuma gitti."

Yürümeye devam ettiler. Bowman köprünün karadan göründüğünden daha uzun olduğunu fark etti. Yaklaştıkça Düşler Şehri'nin duvarları daha da büyüyor gibiydi. Arkalarında, gölgelerin arasından onları izleyen gri kedinin hafif ayak seslerini duydu.

"Özel bir görev için bir hizmetkâra ihtiyacım olduğunu fark ettim," dedi Ortiz. "Yapılacak iş hizmetçilere göre bir iş değil. Seni seçtim. Bana hizmet etmek istiyor musun?"

"Seçme şansım var mı?"

"Hayır."

Bowman başka bir şey söylemedi.

"Görevin ne olduğunu sormayacak mısın?"

“Bilmem gerektiğinde bana söylersiniz,” dedi Bowman. “İstesem de istemesem de yapmak zorundayım.”

Ortiz ona baktı ve birkaç dakika sessiz bir şekilde yürüdüler. Tahtaların üzerinde hafif ayak sesleri duyuluyordu.

“Benden nefret ediyor olmalısın.”

“Evet,” dedi Bowman.

“Şehrinizi yaktım. Sizi yurdunuzdan kopardım ve esir ettim. Benden nefret etmemen için bir neden yok.”

Şehir duvarlarındaki büyük kapının önüne gelmişlerdi. Sol kanadın bir köşesinde insanların tek sıra halinde yaya olarak girebileceği küçük bir kapı vardı. Ortiz bu kapıyı çaldı. Yakışıklı, genç yüzünü Bowman’a çevirerek:

“Ama ben aynı zamanda sizin kurtarıcınızım. Halkını azat eden adamım. Bir gün bunu anlayacaksın.”

Küçük kapı içeriden açıldı. Bowman hiçbir şey söylememişti ama içten içe Ortiz’in söyledikleri onu çok şaşırtmıştı. Bu genç merhametsiz diktatörün acımasız bir devletin hizmetindeki bir savaşçıdan başka bir şey olmadığını düşünmüştü. Şimdi ise bu adam annesi ve babasıyla paylaştığı; ama onların bile bu kadar açık bir şekilde kelimelere dökmeye cesaret edemedikleri inancı yüksek sesle söylüyordu: Aramanth’ın yok edilmesi ve tüm acımasızlıklarına rağmen bu kölelik dönemi bir şekilde gerekliydi. Manth halkı varabilmek için ayrılmak zorundaydı. Ama nereye varabilmek için?

Ortiz alçak kapıdan şehrin içine girdi. Bowman onu izliyordu. Kedi kapıya varamadan kapı kapandı.

* * *

İlk ve en etkili izlenim müzik sesiydi. Her yandan kemanların neşeli melodileri, flütlerin hüzün dolu tatlı sesleri ve onlara eşlik ederek şarkı söyleyen insan sesleri duyuluyordu. İnsanların günlük işlerini bitirdikleri ve henüz uyku zamanının gelmediği bir akşam saatiydi; gece olmuştu ama parıldayan lambalar her yanı aydınlatıyordu. Dar sokakları dolduran kümeler halindeki binaların tümü ışık saçıyordu. Lambaların ışığı duvarlardaki ve çatılardaki rengarenk camların mücevherler gibi ışıldamasına neden oluyordu. Düşler Şehri halkı kırmızıların ve kehribarların arasında gezinerek akşam ziyaretlerine gidiyor, bir araya gelerek konuşuyor, dans ediyor, müzik çalıyor, şarkı söylüyordu. Havada tatlı bir ses karmaşası vardı.

Bowman şaşkınlık içinde etrafına bakındı. Bu neşeli, iyi niyetli insanlar bir gece önce gölün öte yanında insanların diri diri yakıldığını biliyorlar mıydı? Biliyor olsalardı hiç kuşkusuz dehşet içinde ayaklanır; bu emri veren İmparatorlarını devirirlerdi. Ortiz ileride en geniş yolun başında durarak Bowman'a onu izlemesini işaret etti. Bir çay bahçesinin girişinde, tezgâhlarında kekler ve şaraplar sergileyen yiyecek satan küçük bir marketin önünden geçtiler. Çay bahçesinden hararetli bir konuşmaya dalmış insanların gülüşleri duyuluyordu. Az ileride, üst katta bir odanın ardına kadar açık pencerelerinden alıştırma yapan bir koronun sesleri duyuluyordu. Bowman koro şefinin nota sehpasına vurarak, “Zamanı kaçırmayalım lütfen bayanlar! Bir kere daha!” diye seslendiğini duydu. Yaşlıların akşam serinliğinde oturup satranç oynadığı, ıhlamur ağaçlarıyla çevrili küçük bir meydandan geçtiler. Kemerli bir salonda bir dans hocası sınıfına karmaşık dans hareketleri gösteriyordu. “Konsantre olun lütfen! Aklınız adımlarınızda olmalı! Parmak uçlarınızla düşünün!”

Dar sokak birdenbire geniş bir meydana açıldı. Meydanın ilerisinde muhteşem güzellikte, dört kubbeli, dev bir bina âdeta havada uçar gibi duruyordu. Her bir kubbe böylesine büyük bir yapıda imkânsız gibi görünen bir hafiflikle diğerinden bir parça yukarıda duruyor; her biri ince telkari işlerle süslü taşlardan yapılmış kubbelerin hepsi farklı bir renkte parlıyor; açık sarı ve turuncudan kırmızı ve mora geçiyor; böylece farklı seviyelerdeki pek çok ışık günbatımında gökyüzünün renklerini alıyordu.

“Ah!” dedi Bowman. “Ne kadar güzel!”

Ortiz kafasıyla onaylayarak onu izliyordu.

“İnsanlar böyle yaşamak için yaratılmışlar,” dedi.

Bowman'ı kemerlerin arasından büyük salona götürdü. Burada, sütunların ortasında akan bir çeşme vardı.

“Çeşmeye bak,” dedi Ortiz.

Gri-beyaz, yarı şeffaf tek bir mermer bloğundan oyularak yapılmış olan çeşme, üzerinde bir kafes duran kayalardan oluşmuş bir platformu betimliyordu. Kafesin kapısı açıktı ve altından, mermer parmaklıkların arasından ve açık mermer kapısından sular fışkırıyordu. Yukarı doğru yükselen suyun aşağı aktığı yerde havada asılı üç kuş duruyordu. Yalnızca suyun gücüyle havada duruyormuş gibi görünüyorlardı. Birkaç dakika önce hapsoldukları kafesten fırladıklarını göstermek için açık kanatları yukarı doğru çevriliydi. Kuşlar da aynı soluk renkli taş bloğundan oyulmuşlardı ancak havada durmalarını sağlayan taş destekler akan suyun ardına

gizlenmişti. Kanatlarının altında kırılan su, sonsuza dek özgürlüklerine kavuşma noktasında hareket ettikleri izlenimini uyandırıyordu.

“Bunu yapan adam,” dedi Ortiz, “buraya gelmeden önce hayatı boyunca bir taş ustası olarak çalışmış. Tek yaptığı binalar için taş blokları kesmekmiş. Hayatı boyunca keşfedilmeyi bekleyen yeteneği içinde saklı kalmış.”

“O burada bir köle mi?” diye sordu Bowman.

“Elbette.” Dev, kemerli alanı göstererek, “Burada gördüğün her şey sanatçıların eseridir. Bütün bu şehir bir sanat eseridir. Tüm dünyada eşi benzeri yoktur.”

Bowman hayran kalmıştı ve aynı zamanda kafası karışmıştı.

“Bütün bunlar kimin için?” diye sordu.

“Burada yaşayan bizler için. İmparator insanların güzellik içinde yaşamak için yaratıldığını söyler.”

“Köleler hariç.”

“Güzellik köleler için de var. Sen bir kölesin ve güzelliği hissedebiliyorsun.”

Arkasında onu izleyen Bowman’la salonda ilerledi. Bir dizi koridordan geçilerek birçok kişinin basamaklara oturup manaxa antrenmanını izlediği bir salona ulaşılıyordu. Manaxa okulundan on altı dövüşçü hem becerilerini geliştirmek hem de izleyenleri eğlendirmek amacıyla antrenörleriyle talim yapıyorlardı. İkili çalışan yarı çıplak manac’lar çömelip dönerek ve aniden havaya sıçrayarak lambaların ışığında parıldayan bedenlerini sergiliyorlardı.

Ortiz ve Bowman birkaç dakika burada oyalanarak onları izlediler.

“Düğün günü bir manaxa festivali olacak,” dedi Ortiz.

“Birbirlerini öldürecekler mi?”

“Muhtemelen.”

Bowman bu zarif hareketlerin vahşi bir ölümün başlangıcı olabileceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Ama kendi gözleriyle görmüştü. Manac’lar arenaya girdiklerinde öldürmek için dans ediyorlardı. Bütün bunlar İmparatorluk denen bilmecenin bir parçasıydı: güzellik ve kölelik, medeniyet ve korku, dans ve ölüm.

Bowman birden manac’lardan birini tanıdığını fark etti.

“Bu Mumpo!”

“Ona seslenme. Seni duymayacaktır.”

Bowman Mumpo’nun eğitim için gittiğini biliyordu. Fakat bu kadar kısa bir sürede nasıl bu kadar değişmiş olabilirdi?”

“Ama o Mumpo!”

Beş yaşından beri tanıdığı, sümüklü, daima sınıfın sonuncusu olan, yavru bir köpek gibi kız kardeşi Kestrel’in peşinden koşan, boyu uzamasına rağmen yüzünde hâlâ aynı şaşkın ifadeyle konuşan Mumpo; nasıl olur da kollarıyla havayı döven bu zarif ve tehlikeli manac’a dönüşmüş olabilirdi?

Ortiz bütün bunlardan habersizdi. Ama İmparatorluğun esirlerinin yeteneklerini ortaya çıkarttığını ve kullandığını biliyordu.

“Buraya gelen herkes değişime uğrar,” dedi. “Sen de değişeceksin.”

Yürümeye devam etti. Bowman da onu izledi.

Pek çok küçük salona açılan bir koridora gelmişlerdi. Her birinden dans eden ayak sesleri ve dans hocalarının komutları duyuluyordu. Ortiz bir kapının önünde durdu.

“Şimdi bir derse katılmam gerekiyor,” dedi. “Dansın adı tantaraza.”

“Dans dersi mi?” Çok tuhaftı. Bu asker, bu yok edici nasıl dans ettiğini umursuyordu.

“İmparator bize mükemmelliğe en çok dans ederken yaklaşabileceğimizi öğretti.”

Odaya girdi. İçeride ince bir kadın alçak sesle biri flüt diğeri davul çalan iki müzisyenle konuşuyordu. Kadın derhal ayağa kalkarak Ortiz’i selamladı.

“Dans öğretmenim Madam Saez,” dedi Ortiz. “Kaç yaşında dersin?”

Bowman bu soruyu kabalık etmeden nasıl cevaplayabileceğini bilemiyordu. Üzerindeki dar dans giysileri kadının kıvrak ve diri bedeninin hatlarını açığa çıkarıyordu; ancak boynundaki ve yüzündeki çizgiler başka türlü söylüyordu.

“Kırkın üzerinde mi altında mı?” dedi Ortiz. Dans öğretmeni keyifle gülümsedi.

“Kırk civarlarında mı?” dedi Bowman.

“Altmış sekiz yaşında!” Ortiz ve kadın Bowman’ın şaşkınlığına gülümsedi.

“Hayatım boyunca şimdiki kadar iyi dans etmemiştim,” diye ekledi kadın. “Ama haydi, çok işimiz var. Ceketini çıkart.”

Ortiz pelerinini ve ceketini çıkartarak dansa hazırlandı. Bowman izlemesi gerektiğini anlamıştı. Ortiz hâlâ onu neden seçtiğini ve ne yapacağını söylememişti.

Madam Saez dansın açılış pozisyonunu aldı.

“Müzik! Acha!”

Müzikle birlikte dans da başladı. Bowman tantaraza hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama Ortiz'in çok iyi bir dansçı olduğunu ve adımları iyi bildiğini görebiliyordu. Tam önünde dönüp ayrıldılar; gittikçe hızlanan ve farklılaşan karmaşık adımları izlerken...

"Hayır, hayır, hayır!" Öğretmen sinirli bir şekilde ayağını vurdu. "Bu dönüşü nasıl kaçırırsın? Tantaraza'yı gerçekten bilen birisi bu tür hatalar yapamaz! Konuşurken kelimeleri anlamlı bir sırada söylüyorsun öyle değil mi? Öyleyse dans ederken de adımlarını anlamlı bir sırada atmalısın. Acha!"

Müzisyenler baştan aldı ve dans yeniden başladı. Bowman izleyerek dansı hissetmeye çalıştı. Adımları bilmemesine rağmen sorunun nerede yattığını anlamıştı: öğretmen bedeni kendi iradesiyle hareket eden bir yaymış gibi düşünmeden dans ediyordu. Ortiz ise kafasında belirli bir senaryoyu izliyordu. Kaçınılmaz olarak partnerinden geride kalıyor; yönetmesi gereken yerde izliyordu.

"Kes! Kes!" Kadın durumdan hoşnut değildi. "İlerleme göstermiyorsun. Daha dikkatli olmalısın."

"Hayır," dedi Bowman. "Daha az dikkat etmeli."

Madam Saez ona baktı.

"Demek öyle!" dedi. "Ne zamandan beri dans öğretmenisin? Neredeyse elli yıldır dans dersleri veriyorum. Benden daha mı iyi biliyorsun?"

Ortiz gülümsedi. "Haklı olabilir," dedi.

"Dikkatsiz olmalıymış! Çok dikkatli olmalısın. Hatasız ve mükemmel. Dersim bittikten sonra istediğin kadar dikkatsiz olabilirsin ama burada hatasız olacaksın! Acha!"

Yeniden dans ettiler. Ortiz daha iyi dans ediyordu. Öğretmeni anlamasa da Ortiz, Bowman'ın ne demek istediğini anlamıştı. Bowman ister istemez Ortiz'e ısındığını fark etti. Atmacayı andıran yüzü ve kumral saçlarıyla bu zor dansa kendisini kaptırmış olan Ortiz, İmparatorluğun kendisine benziyordu: acımasız ama güzel. Bowman'ın anlamakta daha da zorlandığı şey genç efendisinin elinden geldiğince doğru ve iyi olanı yaptığına inanmasıydı. Bowman'ın gözlerinin içine baktığında hiçbir suçluluk duygusu sezilmiyordu. Dans ederken neredeyse masum biri gibiydi.

Bowman kendisini masum hissetmiyordu. Ortiz için ne yapması gerektiğini bilmiyordu ama bunun onu yapmak istediklerine bir adım daha yaklaştıracağını hissediyordu. Tüm güzelliğine rağmen bu şehrin yok

edilmesi gerekiyordu. Bowman bundan emindi ve bir şekilde onu yok edecek olan kendisiydi.

Hanno Hath kütüphanedeki masada oturmuş; kuru, sararmış sayfaları titreyen elleriyle tutarak, ilk sayfanın en üst satırında yazan cümleyi kim bilir kaçıncı kez okuyordu:

Adımı taşıyan ve başladığım işi bitirmesi gereken çocuk için.

Manth alimleri kuşaklar boyunca Kayıp Ahit'in varlığından haberdar olmuştu, ancak içeriğine dair bir kayıt yoktu. Onu, on yedi yaşındaki, Ira Manth adındaki torunu için yazdığı biliniyordu. Peygamberin bunu yazmaktaki amacı, öğrendiklerini aktarmaktı. Bazıları peygamberin Kayıp Ahit'te halkının geleceğiyle ilgili kehanetlerde bulunduğunu söylüyordu.

Ve şimdi eski Manth yazısıyla yazılmış birkaç küçük sayfa halindeki bu kitap önündeki masada duruyordu. Açılış satırının altında el yazısıyla yazılmış paragraflar tüm sayfa boyunca çizilmiş çizgilerle düzensiz aralıklar halinde ayrılmıştı. Paragraflar beşerli sayılar olan eski Manth işaretleriyle numaralanmıştı. Belgenin sonunda yazar Ozanlar'ın sembolü olan uzun kuyruklu S harfini çizmişti. Hanno bu kadar eski bir belgede bu işareti görünce çok şaşırmıştı.

İlk sayfayı okurken kâğıdı ışığa tutabilmek için ellerinin titremesini durdurmaya çalıştı.

Tamamlanma zamanı geldi. Ben ve benimle birlikte yol alanlar şarkıyı sonuna kadar söylemek zorundalar. Durgunluğumuzdan, sevgimizden, şarkımızdan ateş rüzgârı doğacak.

Tamamlanmanın ardından gelen ilk nesil huzurlu bir zamanda yaşayacak. İkinci nesilde mor ortaya çıkacak ve bu hareketli bir dönem olacak. Üçüncü nesilde mor insanların içine işleyecek ve bir zulüm dönemi yaşanacak. O zaman şarkı yeniden söylenmeli.

Çocuğum, seni aynı zamanda bir unutkanlık zamanı olan barış zamanında bu bilgileri taşımakla görevlendiriyorum. Yazılmamış olan şarkı sonraki nesillere aktarılsın. Ozanlar olsun. Durgunluğu ve alevi bilsinler. Her şeyi kaybedecekler ve her şeyi verecekler. Tamamlanmadan önceki o tatlı anda mutluluk fırtınasına kapılacaklar. Bu, onların ödülü olacak.

14

Ortiz Âşık Oluyor

Büyük Gang kervanı İmparatorluğun sınırlarına vardığında durdu. Yetmiş yedi araç, kraliyet maiyeti, memurlar, hizmetkârlar, dev muhafız birliği burada kamp kurarak evlilik için son hazırlıklara başladılar. Yapılacak çok iş vardı. Gelinlik yolculuk boyunca durduğu sandıktan çıkartılacak ve birleştirilecekti. Johanna'nın kıyafetinin son rötuşları yapılacaktı. Tören provası yapılması gerekiyordu. Herkeste bir telaş ve koşuşturmaca başlamıştı.

Kestrel onu güçlü ve net bir şekilde hissettiğinden artık kardeşine çok yakın olduğunu biliyordu. Ama yine de hiç beklemediği bir anda sesini duyana dek ne kadar yakın olduğunun farkında değildi. Havada bir anlık bir hareket, hafif bir sıcaklık ve ardından uzaktan da olsa anlaşılır bir şekilde ona seslenen Bowman'ı duyduğunda Sisi ve Lunki'yle birlikte Johdila'nın arabasındaydı.

Kess! Geliyorum!

Hiç kıpırdamadan durarak zihnini diğer tüm düşüncelerden arındırdı.

Kess! Seni hissedebiliyorum! Oradasın!

Evet, diye seslendi. *Buradayım!*

Aynı anda Bowman'dan kendisine doğru akarak onu sarmalayan neşe dalgasını hissetti. Onu göremiyor, duyamıyordu ama her an kendisine yaklaşmakta olduğunu hissedebiliyordu. Sevgili kardeşi geliyordu!

Annem ve babam...

Herkes iyi! dedi neşeyle.

Tutsak mısınız? Size zarar veriyorlar mı?

Özgür değiliz, diye yanıtladı. *Ama iyiyiz.*

Onlara, onları çok sevdiğimi söyle.

Ağlamak istedi ve onun bunu hissedebildiğini biliyordu.

Seni seviyorum Kess. Yakında yine beraber olacağız.

Bundan kısa bir süre sonra İmparatorluk’tan bir haberci gelerek bir grubun yolcuları karşılamak üzere yola çıktığı haberini verdi. İmparatorun oğlu, damat da aralarındaydı ve gelini görmeye geliyordu.

Johdila bu habere çok öfkelendi.

“Gelini görmeye geliyormuş!” diye bağırdı. “Beni ne sanıyor? Yemek mönüsü mü? Bu şekilde seçemeyeceğini bilmeli.”

“Unutma,” dedi Kestrel, “peçeni takıyor olacaksın.”

“Evet haklısın.” Johdila bunu unutmuştu. “Gözleri yuvalarından çıkana kadar bana bakabilir ama beni göremeyecek.”

“Ama sen onu göreceksin.”

“Göreceğim! Oh olsun!”

“Ya onu beğenmezsen?”

“O zaman kaçarım. Sen de benimle birlikte kaçar mısın tatlım? Sincaplar gibi ağaç tepelerinde yaşar ve hiç kimseyle evlenmeyiz. Yoksa sincaplar evlenir mi?”

“Bekleyip ne olacağını görelim. Kim bilir, belki son anda bu evliliğin gerçekleşmesine engel olacak bir şey olur.”

Kestrel Bowman’ın yaklaştığını hissedebiliyordu. Damat alayıyla birlikte geliyor olmalıydı. Bu tesadüf, kendisi geline eşlik ederken kardeşinin de damada eşik ediyor olması, onu ilk önce şaşırtsa da daha sonra güvenini sağlamlaştırdı. Bütün bunlar şans eseri olamazdı. Bir şekilde ayarlanmış olmalıydı. Birileri onları gözetiyordu. Kısa süre sonra, hem de çok kısa süre sonra birbirlerinin kollarına atılabileceklerdi...

Yo! Birbirlerini ele vermemeliydiler.

Bo! Beni tanıdığını belli etmemelisin.

Merak etme. Etmem.

Anlamıştı. Tabii ki anlıyordu: her zaman böyle olmamış mıydı?

Zohon ardında bir dizi silahlı adamla birlikte geldi. Yolun iki yanına asker yerleştirmekle meşguldü. Kestrel bunu gördü ve rahatsız oldu. Baş Veziri aradı.

“Bir çatışma olacaksa Johdila’nın daha iyi korunması gerekmez mi efendim?”

“Çatışma mı? Ne çatışması?” diye bağırdı Barzan. “Bu bir düğün alayı.”

“Ağaçların arasında gizlenen askerleri görünce.

“Ağaçların arasında gizlenen askerler mı!”

İstediği tepkiyi yaratmıştı. Barzan derhal Zohon’un yanına giderek ne yaptığını sordu.

“Johanna’yı savunuyorum,” diye yanıtladı Zohon tersleyerek. “Sinsice buraya yaklaşabileceklerini sanıyorlarsa yakında iyi bir ders alacaklar demektir.”

“Sinsice falan yaklaştıkları yok seni koca maymun! Gelini görmeye geliyorlar!”

“Nereden biliyoruz?”

“Çünkü bir haberci yollayarak bize söylediler.”

“Bir haberci yollayıp, “Kampınıza saldırıp Johdila’yı kaçırmaya geliyoruz,” diyecek halleri yoktu herhalde! Gerçekten Barzan, bazen görevini yerine getirecek zekâya sahip olup olmadığını düşünmüyor değilim.”

“Johdila’yı kaçırmak mı? Ne için? Johdila’yı zaten onlara veriyoruz!”

“Olabilir. Olmayabilir de... Tuzak kurup ülkelerine saldırmak için Johdila’yı onlara verecekmiş gibi yapıyor da olabiliriz.”

“Ama yapmıyoruz!”

“Bunu bilemezler. Bu yüzden de ilk saldırıyı gerçekleştirmeye karar vermiş olabilirler. Ama ben onlardan önce davranacağım!”

“Onlar önce saldırmadan sen onlardan önce saldıracaksın, öyle mi?”

“Kesinlikle!”

“Eğer henüz saldırmamışlarsa önce onların saldıracağını nereden bilebilirsin?”

“Orası benim yeteneğim Barzan. Johjan Muhafızları’nın son beş yılda, ben komutayı ele aldığımdan beri hiç yenilgiye uğramamalarının nedeni de bu.”

“Hayır değil. Son beş yılda hiç yenilgiye uğramadın çünkü son beş yılda hiç kimseyle savaşmadık.”

“Kesinlikle! Demek istediğimi anlatabildiğimi sanıyorum!”

“Delirmiş olmalısın.”

Barzan muhafızların ormana yerleştirilmelerine karşı çıkmak için Johanna’yı görmeye gitti.

“Anlamıyor musunuz yüce efendim? Tamamen yanlış bir izlenim uyandırıyor. Kuşku ve örtük bir saldırganlık izlenimi.”

“Onu bunu bilmem,” dedi Johanna. “İyi görünümlü adamlar olduklarını sen de biliyorsun.”

“Onlar asker yüce efendim. Askerler savaşır. Bir savaş olmasını istemiyoruz.”

“Abartıyorsun Barzan,” dedi Johanna.

Johdi’nin isteği üzerine Bilge Ozoh damat alayının gelişinden önce özel bir kehanette bulunacaktı. Zohon’la aralarında geçen konuşmadan çok korkan kraliyet falcısı her iki tarafı da memnun etmeye çabalıyordu. Titreyen ellerle kutsal yumurtayı çevirdi.

Yumurta durduğunda, “Hımm! Hımm!” diye mırıldandı.

“Ee?” dedi her gün biraz daha endişelenen Johdi.

“Kendi gözlerinizle de görüyorsunuz, kırılganlık! Yumurta Spong’da duruyor!”

“Spong! Tontonum yumurta Spong’da duruyor!”

“Ne yapalım tatlım. Öyleyse öyledir, yapacak bir şey yok.”

“Spong’da,” dedi Ozoh, “Barışın nimetleri erkeklik çiçeğiyle ayakta kalır.” Ozoh, “erkeklik çiçeği” sözünü beğenmişti. Johjan Muhafızları’na yakınlığından dolayı Zohon’u memnun edecek ama aynı zamanda barışçıl yanıyla Barzan’ı da memnun edecekti.

“Öyleyse her şey yolunda mı gidecek?” diye sordu Johdi endişeyle.

“Gölge olan yerde ışık da olmalıdır,” dedi falcı. “Güneş batsa da yeniden doğar.”

“Bu çok doğru,” dedi Johanna, etkilenmiş bir şekilde ve neşeyle.

Zohon’un gözcüleri ziyaretçilerin yaklaştığı haberini verdi.

“Yerlerinize,” diye bağırdı Barzan. “Herkes yerini alsın!”

Kralın maiyeti ve memurlar iki sıra halinde dizilerek kraliyet araçlarından dışarı doğru uzanarak hoş geldin dercesine açılmış iki kol şeklini oluşturdular. Trompetçiler aletleri dudaklarına götürerek işaret verilmesini beklediler. Zohon içindeki şiddeti bastırmaya çalışarak çekicini sallıyor ve bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Johdila ve Kestrel, farklı nedenlerle de olsa her ikisi de heyecanla aracın tülle kaplı penceresine yapışarak yaklaşan damat alayını beklediler.

Ardından anayoldaki trompetler öttü. Bunu kampın girişindeki ve ardından kamptaki trompetler izledi. Parlak renkli giysileriyle yakışıklı, genç adamlar göründü. İşlemeli gömleklerinin üzerinde arkalarında uçuşan pelerinler ve başlarında tüylü şapkalar vardı.

“Tavus kuşları,” dedi onları gören Zohon küçümsemeyle. “Onlarla işim bittiğinde cıyak cıyak ötecekler!”

Aracın penceresinden bakan Kestrel, Ortiz’i hemen tanıdı. En öndeydi, başı açıktı ve kumral saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Yüzlerce gözün üzerinde olduğunun bilinciyle atının üzerinde dimdik oturuyordu. Atını yavaşlattı. Ardından ona eşlik edenler geliyordu. Onların da ardında

hizmetkârlar vardı. Kestrel ona baktığında tüm vücudunun kaskatı kesildiğini hissetti. Hafızasında canlanan an öyle belirgindi ki yanan evlerin kokusunu ve çığlıkları duyabiliyordu: kendisine doğru bakan ama görmeyen küstah yüzü, evini yıkan kızıl alevleri yansıtan acımasız gözleri yeniden gördü. Bu onun düşmanıydı. Yok edeceğine yemin ettiği kişiydi.

“Fena görünmüyor,” dedi Sisi. “Yaşlı da değil.”

“O bir katil!” dedi Kestrel.

“Öyle mi?” Sisi şaşırmıştı. “Nereden biliyorsun?”

Kestrel Sisi’ye söylemek için yanıp tutuşsa da tüm saray halkına söyleyeceğinden korkuyordu. Şimdilik sırrı ona güç veriyordu. Bu yüzden şöyle yanıtladı:

“Yüzüne bak. Sence acımasız görünmüyor mu?”

“Pek sayılmaz. Acımasız biri nasıl görünür?”

Ortiz atından indi ve peşindekiler de onu izlediler. Johanna ve Johdi araçlarından dışarı çıktılar ve Baş Vezir damadı efendisine tanıştırdı. Kestrel, Bowman’ın yakında olduğunu hissedebiliyordu ama onu hâlâ görememişti. Ortiz’in etrafında duran maiyeti öne doğru ilerleyerek yolu açtı ve Kestrel, Ortiz’in atını tutan Bowman’ı gördü. Hiç değişmemişti; kocaman atın yanında ufalmış gibi görünüyordu. Onun da kendisini hissettiğini ama henüz göremediğini biliyordu. Ona bakarken içine bir mutluluk dalgası yayıldı.

Seni görebiliyorum.

Nerede? Neredesin?

Kafasını bir o tarafa bir bu tarafa çevirerek onu aradı.

Yeşil ve altın rengi arabada, gelinle birlikte. Az sonra dışarı çıkacağız.

Gözlerini ona çevirdi ama penceredeki tül yüzünden onu göremiyordu.

Tanışma faslı sona ermiş; sıra gelini görmeye gelmişti. Johdila’nın arabasına yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

“Peçeni indir tatlım,” diye mırıldandı Lunki.

Kapı dışarıdan açıldı. Baş Vezir ilan etti:

“Doğu’nun Güneşi, Kusursuzluk İncisi, Milyonların Sevgilisi Johdila Sirharasi!”

Sisi, ardından gelen Lunki ve Kestrel’le birlikte arabadan indi. Kestrel dışarı çıkar çıkmaz Bowman’ın gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti ama bakışlarına karşılık vermedi. İyi bir hizmetkârın yapması gerektiği gibi gözleri yere çevrili Johdila’nın arkasından yürüdü.

Johanna yanına gelen Sisi'nin elini sımsıkı tuttu. Bu görkemli genç damat adayı Sisi'yi görmeye gelince Johanna küçük kızını vermek istemediğini hissetmişti.

"Bir şeyler söyleyin yüce efendim," diye fısıldadı Barzan.

"Pekâlâ," diye iç geçirdi Johanna. Böylece kafasını kaldırarak gelecekteki damadına döndü:

"Karşınızda, sevgili kızım. Umarım onu beğenirsiniz."

Ortiz Johdila'ya baktı. Yüzünün örtülü olacağı söylenmemişti. Elbette, bu bir aşk evliliği değil, politik bir birleşmeydi ama yine de yüzünü göremediği için kendisini aldatılmış hissetti.

"Leydim," dedi, eğilip onu selamlayarak.

Bir sessizlik oldu.

Baş Vezir, bir yanlış anlaşılma olmaması için, "Gelinin evlenene kadar damatla konuşmaması bizim geleneğimiz," dedi.

"Ya," dedi Ortiz, kendisini biraz daha fazla kandırılmış hissederek.

"Size söyleyeceği ilk söz, onu karınız yapacak olan sözdür."

"Anlıyorum," dedi Ortiz.

Ne diyeceğini bilemez bir halde, durumu gizlemek için kaşlarını çatarak etrafına bakınırken Kestrel'i gördü. Johdila'nın arkasında duran ve hizmetkârı olduğunu düşündüğü bu genç kız gözlerini yere çevirmişti ve yüzünde peçe yoktu. Baktıkça sanki bu genç kadının yüzünü bir yerlerde gördüğü hissine kapıldı. Hafızasını zorlayarak onu nerede görmüş olabileceğini düşünürken, ona çarpıcı gelen şeyin ikiz kardeşiyle aralarındaki benzerlik olduğunu fark etmemişti.

Birden kafasını kaldırdı ve gözleri buluştu. Bir an için onun kendisini tanıdığı hissine kapıldı. Ardından kız gözlerini yeniden yere çevirdi. Ortiz şaşkınlıkla ürperdi.

Tam o sırada, Sisi de müstakbel kocasının arkasında duran soluk yüzlü, kocaman siyah gözlü genç adamı fark etti. Genç adam gözlerini ayırmaksızın ona değil Kestrel'e bakıyordu. Ona baktığı sırada gözlerini Sisi'ye çevirdi. Sisi yüzündeki peçe sayesinde ona baktığını fark ettirmeden gözlerinin içine bakabiliyordu. Siyah gözleri onu büyülemişti. Öyle sessiz, öyle anlayışlıydılar ki. O anda erkeklerin çoğunun bakışlarının onu bir şeylere zorlamak istercesine kaba ve hükmedici olduklarını; onun bakışlarınınsa nazik, açık ve sevecen olduğunu fark etti.

Bowman'a gelince, Kestrel'in bir kez olsun kendisine bakması için yanıp tutuşuyordu. Birbirlerini ele vermemeleri gerektiğini anlıyor, bu

yüzden de zihninde onunla iletişim kurmaya çalışmıyordu. Ama bakışlarını yakalama isteği çok güçlüydü. Gözlerini yüzü örtülü prensesin üzerinden çekerek sevgili kız kardeşine çevirdi ve tam o sırada Kestrel kafasını kaldırdı ve gözleri buluştu. Saniyeden daha kısa bir süre içerisinde gözleriyle birbirlerine söylenebilecek her şeyi söylediler: tüm sevgilerini, hayatta oldukları için ne kadar mutlu olduklarını ve yeniden bir araya gelebildikleri için duydukları minneti paylaştılar. Bowman kollarına atılıp, İmparatorluğa gelişinden önceki hayatının her gününde olduğu gibi ona dokunabilmeyi arzuladı. Ama parmağını bile oynatmadı ve gözlerinin buluşmasıyla bakışlarının sona ermesi bir oldu.

Ama Sisi her şeyi görmüştü. Bowman'ın gözlerindeki bakış çok açıktı. Kestrel'i tanıyordu! Bunu anlar anlamaz Sisi ona yeniden baktığında aralarındaki benzerliği fark etti. Bu Kestrel'in kardeşi olmalıydı! Gizlice heyecanlanarak, onu yeniden inceledi. Umduğu kadar uzun boylu ya da güçlü değildi; ama ilginç bir yüzü vardı. Durmadan değişiyordu. Kestrel gibi gülmüyordu ama düşününce, ortada gülünecek bir şey yoktu. Ne yapacağını bilmez bir hali vardı. Sisi onun bu yanından hoşlanmıştı, çünkü kendisi de ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Kolunda bir çimdik hissetti.

"Selamla ve arabana geri dön," dedi annesi fısıldayarak.

Johdila söyleneni yaptı. Kestrel ve Lunki onu izlediler. Arabaya döner dönmez Sisi Lunki'yi bir işle görevlendirerek oradan uzaklaştırdı ve heyecanla arkadaşına döndü.

"Onu gördüm! O senin kardeşin! Öyle değil mi? Öyle olduğundan eminim."

Şaşkınlığı Kestrel'i ele verdi.

"Lütfen," dedi. "Bundan kimseye söz etmemelisin."

"Yo, hayır, elbette etmem tatlım! Bu bizim sırrımız olacak. Ama onunla buluşmama izin vermelisin."

"Ne için?"

"Evlenebilmemiz için tabii ki! Evleneceğin kişiyle tanışman gerekir."

"Kardeşimle evlenmiyorsun Sisi."

"Evet evleniyorum. Çok tatlı görünüyor."

"Sen o... o..."

"O katil dediğinle evleniyorum."

"Evet, öyle."

"Kardeşinden daha çok hoşlandım."

“Kardeşimi unutmalısın. Onun kardeşim olduğunu hiç kimse bilmemeli.”

“Ama neden? Anlayamıyorum. Neden onu yanımıza çağırtmıyoruz? Onu görmek istemiyor musun?”

Kestrel istemeye istemeye, bir parça da olsa bir açıklama yapması gerektiğini anladı.

“O bir köle Sisi. Tüm ailem köle. Kaçmalarına yardım etmek için bir yol arıyorum.”

“Kess, bu çok heyecan verici! Nasıl?”

“Henüz bilmiyorum.”

“Bir fikrim var! İmparator’dan onları evlilik hediyesi olarak bana vermelerini isteyeceğim.”

Kestrel duygulanmıştı. Gülümseyerek kafasını salladı.

“Yalnızca ailem değil, halkım da.”

“Kaç kişiler?”

“Binlerce kişi.”

“Hımm.” Sisi umutsuzlukla, “Bu çok fazla Kess. Binlerce kişinin kaçabilmesi için bir yol bulman imkânsız,” dedi.

“Bulacağım. Bulmak istiyorum, bulmak zorundayım ve bulacağım!”

Onun bu kararlılığı Johdila’yı çok etkilemişti.

“Bulacağına inanıyorum Kess,” dedi. Ardından ani bir umutsuzlukla, “Peki ya ben ne olacağım? O katille evlenmek zorundayım, öyle değil mi?”

“Kim bilir? Olana kadar kimse ne olacağını bilemez.”

Ama Kestrel’in bilinmeyen bir gücün işe karışmasını beklemeye niyeti yoktu. Bowman’ı gördüğüne, onunla iletişim kurabildiğine göre planını sonuna kadar götürecekti. Parçalar birer birer yerine oturuyordu. O ve Bowman birlikte her şeyi başarabilirlerdi. Sisi’ye gelince... Sisi’yi düşünmemeyi tercih ediyordu. İşin kötü yanı onu sevmeye başlamıştı. Başlangıçta Sisi’nin aptal olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise onun yalnızca bilgisiz olduğunu anlıyordu. Aptal olan birisi varsa o da Zohon’du. Başlangıçta onunla alay etmişti ama şimdi keskin bir bıçağı olan kibirli ve aptal bir adamın hiç de komik olmadığını biliyordu. Sisi’yi nasıl böyle bir adamın pençelerine atabilirdi? Öte yandan, ailesinin onu sattığı katil Ortiz’le birlikte olması daha mı iyiydi? Böylece Kestrel sonuçları her ne olursa olsun planını sürdürmeye ve Sisi’yi kurtarma işini olayların akışına bırakmaya karar verdi.

Marius Semeon Ortiz düşünceli bir sessizlik içinde atını Düşler Şehri'ne doğru sürdü. Aklı Johdila'nın yanındaki genç kadındaydı. Güzel olduğu söylenemezdi ama onda unutulması imkânsız bir şeyler vardı. Bu neydi? Tavırlarında bir açıklık, gözlerinde bir cesaret hatta bir parça vahşilik vardı. Dudakları –dudaklarını gülümserken hayal etti. Dudaklarının öpüşürken nasıl olacağını düşündü. Onu öptüğünü hayal etti– ani bir irkilişle bu saçma düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Eğer koşullar başka türlü olsaydı bu genç yabancıyı yakından tanımaya çalışabilirdi. Ama yapması gereken şey çok açıktı. Johdila'yla evlenerek dev Gang Hükümdarlığı'nın İmparator'un kontrolü altına girmesini sağlayacaktı. İmparator onunla gurur duyacak ve onu varisi ilan edecekti. Zamanla İmparatorluğun tüm gücü ve zenginliği onun olacaktı.

Öne doğru hafif bir meyille uzanan topraklara ve suyun içinden yükselen saray-kente baktı. Birkaç gün içinde evlenmiş olacaktı. Karısı, Gang Hükümdarlığı'nın Johdila Sirharasi'si güzel odasında onunla birlikte yaşamaya gelecekti. Hizmetkârları da onunla birlikte geleceklerdi. Siyah gözlü, büyüleyici genç kadın da onun çatısı altında yaşayacaktı. Koridorlarda onun yanından geçecekti. Gözleri buluşacaktı. Kolu koluna değecekti. Dönüp ona bakacak ve onun da kendisine bakmakta olduğunu görecekti. Elini uzatacak ve onu kendisine doğru çekecek, boynunu, yanaklarını ve dudaklarını öpecekti...

Takadak-takadak-takadak... Atların nalları köprünün tahtalarında çınlıyordu. Ortiz gözlerini kırparak hayal âleminden uyandı.

Korkuyla, bana neler oluyor? diye düşündü. Adını bile bilmediğim, tek bir kelime konuşmadığım bu kadınla kısacık bir an için bakıştık. Âşık olduğumu düşünmek bile öyle saçma, imkânsız ve gerçekdışı geliyor ki!

Âşık olmak!

Kelimeleri kafasının içinde sessizce söylemek bile tüm vücudunun ürpermesine neden oldu. Âşık mı olmuştu? Elbette ki hayır! Âşık mı olmuştu? Söz konusu bile olamazdı. İmparatorluğun varisi nasıl olur da gelini görmeye gidip yanlış kadına âşık olabilirdi?

15

İmparatorluğun Sırrı

Bowman efendisiyle birlikte Düşler Şehri'ne dönerken aklındaki tek şey bir an önce ailesinin yanına dönmekti. Ortiz o gece saray-kent'te kalmasını istemiş, kalması için ona bir hizmetkârdan çok bir arkadaşa yakışır bir oda hazırlatmıştı; ama Bowman'a görevinin ne olduğunu hâlâ söylememişti. Ona saygılı davranıyor; ondan bir şey istediğinde emir vermekten çok rica ediyordu. Bu yüzden Bowman bir an önce acil isteğinin ne olduğunu söyleyeceğini umuyordu.

Ancak odasına döndüğünde Ortiz yanındaki herkesi göndererek Bowman'dan onunla kalmasını istedi. Terasa çıkarak Bowman'ı yanına çağırdı. Ortiz düşünmek istediğinde tüm şehrin ayakları altında uzandığı bu yere çıkardı.

Bowman tam isteğini söylemek üzereydi ki, Ortiz birdenbire:

"Gelin hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Gelin mi?"

"Güzelliği. Sesinin tatlılığı. Mizacı, tavırları, anlayışlılığı."

"Ama... yüzü örtülüydü. Hiç konuşmadı."

"Kesinlikle."

"Efendim..."

"Evlilik dediğin nedir?" Ortiz içinde kopan fırtınanın etkisiyle Bowman'dan çok kendi kendine konuşur gibiydi. "Bir anlaşmadan başka bir şey değil. Sevgi değil. Mutluluk değil. Yalnızca bir aptal karısını sevmeyi umabilir."

Bowman ne cevap vereceğini bilemediğinden sessiz kalmayı yeğledi.

"İşte bu yüzden evliliğin aşkla bir ilgisi yok. Düğün planlandığı gibi gerçekleşecek. Her zamanki gibi bir görev. İmparator'a çok memnun olduğumu söyleyeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim." Bowman kız kardeşini düşünmekten Ortiz'in söylediklerini dikkatli bir şekilde dinleyememişti. Genç efendisinin

kafasından ne geçtiğini anlayamadığını fark etti.

“Sanırım neden söz ettiğimi merak ediyorsun.”

“Evet efendim.”

“Saçmalıktan, ay ışığından, düşlerden ve gölgelerden söz ediyorum. Bak!” Kentin parlayan kubbelerini işaret etti. “Yeryüzünde bundan daha güzel bir şehir var mı? İnsanoğlu hiç bundan daha iyi yaşadı mı? Bu gerçek ve kalıcı. Başka biriyle ilgilenmenin, gözlerine bakmanın, gülümsemesini görmeyi ummanın nasıl olacağı düşüncesi gibi gelip geçici bir şey değil.

Heyecan dolu gözlerini Bowman’a çevirdi ve Bowman onun heyecanını hissetti. Tüm âşıklar gibi Ortiz de duygularını bir başkasıyla paylaşma isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

“Seninle konuşabilirim değil mi? Beni biraz olsun anlıyorsun değil mi?”

“Evet,” dedi Bowman, geç de olsa anlamaya çalışarak.

“Bir bakış! Gülünç değil mi? Bu kadarcık bir şey nasıl olur da bu kadar çok şeye yol açabilir? Sanki bir kapıdaki küçük bir delikten, bir iğne deliğinden içeri bakmış ve madalyonun diğer yüzünü görmüş gibiyim... başka bir hayatım olduğunu gördüm.”

Bowman hızla düşünüyordu. Bu duygu selinin nedeni yüzü örtülü Johdila Sirharasi olamazdı.

“O siyah gözlerin tek bir bakışı!” dedi Ortiz iç çekerek.

Bowman şimdi anlıyordu.

“Johdila’nın hizmetkârı mı?”

“Ah! Onu sen de görmüşsün.”

“Evet. Onu gördüm.”

“Yemin ederim, eğer evlenecek olmasaydım, onu daha yakından tanımayı hayal edebilir –isteyebilir– umabilirdim.”

Bowman bu yeni gelişme üzerinde düşündü. Bu durumu bir şekilde tutsak halkının yararına çevirebileceğinden emindi.

“Onunla evlenmek zorunda değilsin,” dedi.

“İmparatorun isteği böyle.”

“İmparatorun istediği her şeyi yapmak zorunda değilsin.”

Ortiz dönüp Bowman’a baktı.

“Yapmak zorunda değil miyim? Elbette, burada yeni olduğunu unutuyorum. Henüz anlamıyorsun.” Önünde uzanan manzarayı eliyle göstererek, “Bu mükemmel dünya İmparator’un eseri. Var olmasının ve gelişmesinin nedeni onun isteklerini yerine getirmemiz.”

“Sizin için mükemmel,” dedi Bowman. “Köleler için değil.”

Ortiz ona tuhaf bir ifadeyle yeniden baktı.

“Bundan emin misin?” diye sordu. “İmparatorluğun köleleri de iyi yaşamıyorlar mı? Rahat ve güvenli değiller mi? Burada yeteneklerini en iyi şekilde kullanarak çalışıp, şişmanlayıp, zenginleşip saygınlık kazanmıyorlar mı? Bir insan daha ne isteyebilir ki?

“Özgür olmayı.”

“Neden?”

“Neden mi?” Bowman çok şaşırmıştı. “Herkes özgür olmak ister.”

“Herkes özgür olmak mı ister? Herkesin çikolata istemesi gibi mi? İstediğimizi elde etmek her zaman iyi bir şey değil, öyle değil mi?”

“Hayır, ama... ama özgürlük...”

Bowman’ın kafası karışmıştı.

“Özgürlük ne?” dedi Ortiz. “Ben sana söyleyeyim. Özgürlük kibirdir. Özgürlük açgözlülüktür. İnsanı insana düşürür. Hepimizi vahşilere çevirir. İmparator bize özgürlüğün korkunç acımasızlığını gösterdi.”

Ortiz söylediği çılgınca sözlere derinden inanıyordu. Bowman bir an için bir köle olduğunu ve bu adamın onun üzerinde güç sahibi olduğunu unutarak:

“Acımasızlığın ne olduğunu biliyorum,” dedi, öfkeyle. “Masum insanların nasıl yandıklarını gördüm.”

“Tabii ki! Buradaki herkes bunu gördü! Ama bu acımasızlık değil. Bunun adı korku. İtaati sağlamak için insanları bir kez korkutmak yeterli. İtaat olmazsa kaos olur. İtaat beraberinde huzur ve düzeni getirir. İlk önce korkuyla itaat ederiz. Daha sonra sevgiyle. Bunu bize İmparator öğretti. Ödülümüzse bu zengin ve güzel dünya.”

Bowman bir kez daha:

“Sizin için. Köleler için değil,” dedi.

Bunun üzerine Ortiz sağ kolunu Bowman’a doğru uzatarak sessiz bir şekilde giysisini yukarı doğru sıvadı. Bileğine damgalanmış numaralar göründü.

“Buradaki herkes birer köle,” dedi. “İmparatorluğun sırrı bu.”

Bowman şaşkın gözlerle baktı.

“Herkes mi?”

“Biri hariç herkes. İmparator özgürlüğün yükünü hepimiz için taşıyor.”

Bowman gözlerini Ortiz’den şehrin manzarasına, göle ve oradan da ileride uzanan bakımlı tarlalara çevirdi. Toprağı sabanla süren çiftçileri gördü. Yolda ağır ağır ilerleyen arabalar; köprünün üzerinde hızla ilerleyen

süvari birliğini gördü. Ortiz'le birlikte gelini görmeye giden genç lordları, dans hocasını, manac'ları ve alacakaranlıkta şarkı söyleyen koroları hatırladı. Bunların hepsi köle miydi?

"Yoksa bizlerin kölelerin köleleri olduğumuzu mu söylüyorsun?"

"Evet."

Terastaki manzara sallanarak dönmeye başladı.

"Öyleyse neden köleler ayaklanmıyor? Neden başkaldırmıyorlar?"

"Başlangıçta korkuyla itaat ederiz. Sonra sevgiyle."

"Anlamıyorum."

"Zamanla anlayacaksın. Daha yenisin. Ama yavaş yavaş özgürlüğünü kaybetmekle neler kazandığını göreceksin. Bu ülke senin ülken olacak. Onu geliştirmeye yardım edeceksin. Onunla gurur duyacaksın. Tek bir efendimiz olduğu için birbirimize hizmet ettiğimizi göreceksin. Böylece korkun sevgiye dönüşecek."

"İmparatoru asla sevmeyeceğim."

"Seveceksin! Şimdi sevmeyeceğini düşünüyorsun ama seveceksin!" Birden aklına bir fikir geldi. "Seni onunla tanıştıracağım. Gelini ziyaretimle ilgili bilgi vermem gerekiyor. Sen de benimle geleceksin."

"Şimdi değil. Yarın. Bırakın bu gece ailemin yanına gideyim. Benim için endişeleniyorlardır."

"Hayır, şimdi, şimdi! Hemen!"

"İmparatorun yeni ilgini öğrenmesini mi istiyorsun?"

"Yeni...? Yo, yo, kesinlikle hayır! O kadar belli mi oluyor?"

"Evet."

Bu Ortiz'i yatıştırdı.

"Belki haklısın. Belki uyku beni biraz sakinleştirir. Kendimi tuhaf hissediyorum... Kendimde değil gibiyim. Evet, pekâlâ. Ailenin yanına git. Sabah seni çağırtacağım."

Duman köprünün üzerinde Bowman'ı bekliyordu.

"Bütün gece burada mıydın?" diye sordu Bowman.

"Orda burda," dedi kedi, çocuğun sesindeki acıma ifadesinden hoşlanmayarak.

"Eve gitmelisin," dedi Bowman. "Burası karışacak."

"Her yer karışık. Ayrıca benim bir evim yok." Hızlı yürüyen Bowman'ın yanı sıra koşuyordu. "Bana ne zaman uçmayı öğreteceksin?"

"Sana söylemiştim. Uçmayı bilmiyorum."

“Eğer Köpeksurat uçabiliyorsa sen de uçabilirsin,” dedi Duman. “Yalnızca denemiyorsun.”

“Üzgünüm. Yapmam gereken daha önemli işler var.”

“Daha önemli şeyler mi?” Duman durdu. “Kendi kendime de öğrenebilirim.”

Bowman aceleyle yürümeyi sürdürdü ama bu defa kedi onu izlemiyordu. Çocuğun bencilliği ve amaçsızlığı karşısında öfkelenmişti. Çocuk onu küçümsediği için gururu incinmişti. Ama birden uçmayı gerçekten de kendi kendine öğrenebileceğini düşündü. Çocuğun sopayla yaptığı alıştırmaları izlemişti. Bütün iş konsantre olmaktaydı. Uçmak da aynı şey değil miydi?

Etrafa bakınarak alıştırma yapmaya başlamak için kendine uygun bir yer aradı: atlayabileceği ama öğrenirken kendisini incitmeyeceği yükseklikte bir yer. Gözleriyle Bowman’ı izlerken bakışları maymun arabaları denen yüksek tekerlekli kafeslere takıldı.

* * *

Bowman ailesini barakalardaki odalarında sessizce konuşmaya dalmış buldu. Babasının elinde bir deste kâğıt vardı.

“Bo!” diye bağırdı annesi, içeri girer girmez. “Kapıyı kapat. Babanın seninle konuşması gerekiyor. Biz gerçekten de mutsuz insanlarız.”

“Yo, hayır,” dedi Hanno. “Sonunda her şey yoluna girecek. Girmeyeceğini gösteren hiçbir şey yok.”

“Size söylemem gereken şeyler var,” dedi Bowman. Yatağın üzerine oturup annesinin ellerini avuçlarına alıp sıktı. “Kestrel’i gördüm.”

“Ah hayatım.” Ira Hath’in gözleri doldu. “Benim sevgili çocuğum! O iyi mi?”

“Hayatta ve iyi.”

“Nerede?” diye sordu Hanno.

“Kısa süre önce gelen düğün alayıyla birlikte. İmparator’un oğlu Ortiz’le evlenmek üzere bir prenses geldi.”

“Seni çağırtan mı?”

“Evet.”

“Onunla konuştun mu?” diye sordu Ira. “Ne diyor? Nasıl bu insanların arasına karışmış?”

“Çok az konuşabildik. Kim olduğunun anlaşılmasını istemiyor. Gelinin hizmetkârı.”

“Gelinin hizmetkârı mı?” Ira Hath şaşkınlık içindeydi. “Onun yanına gitmek istiyorum. Onu görmek istiyorum.”

Hanno Hath bu durumun onlar için sağlayabileceği avantajları görmüştü.

“Onu rahat bırak hayatım. Kim olduğunun anlaşılmasını istemiyor. Eminim düşündüğü bir şeyler vardır. Sana söyledi mi Bo?”

“Hayır. Henüz söylemedi.”

“Onunla yalnız buluşmaya çalışmalısın. Buradan uzaktalar mı?”

“Çok uzakta değil. Baba...” Bowman o gün keşfettiği her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyordu, “bu ülkedeki insanlar, lordlar ve leydiler bile köleler! Burası bir köleler ülkesi!”

“Hepsi köle mi!” dedi annesi. “Bu çok saçma. Nasıl olur da kölelerin köleleri olabilir?”

“Sistem böyle işliyor. İmparator haricinde herkes köle. Herkes onun söylediklerini yapıyor.”

“Öyle mi?” Hanno Hath, Bowman’ın düşündüğü kadar çok şaşırmamıştı. “İmparator olağanüstü bir adam olmalı.”

“Yarın onunla tanışacağım.”

“İmparatorla mı tanışacaksın?”

“Ortiz’le birlikte gideceğiz.”

“İmparator beni çok şaşırtıyor,” dedi Hanno düşünceli bir sesle. “Eski Manth elyazmalarını topluyor. Söylenenlere göre, peygamberimiz Ira Manth hakkında bir şeyler biliyormuş. Onunla tanışacak olmana sevindim. Bulduklarını bana da anlat.”

“Ne aramam gerekiyor?”

“Bilmiyorum.” Aradaki görünmeyen bağlantıyı çözemediği için kendisine kızarak kafasını salladı. “Bu düğün ne zaman?”

“Çok yakında. Sanırım birkaç gün sonra.”

“Çok az zamanımız kaldı.”

Elinde tuttuğu kâğıtlardan bazılarını Bowman’a verdi. Üzerleri hızla karalanmış kâğıtlarda onun el yazısı vardı.

“Senin de bilmen gereken şeyler var.”

“Ah benim canım oğlum!” Ira sanki yakında onlardan alınacakmışçasına oğlunun boynuna sarıldı. Bowman babasının sakin, duru sesini dinlerken elindeki kâğıtlara göz gezdirdi.

“Ira Manth’ın yazdığı Kayıp Ahit’i buldum. Bize birçok şey anlatıyor ve zamanımız olduğunda bunların hepsini konuşacağız. Ama bir bölüm var

ki hepimizi şu anda etkiliyor ve en çok da seni, Kestrel'i ve Pinto'yu."

Bowman kafasını kaldırarak babasının kendisine gülümsemekte olduğunu gördü. Bu gülümseme Bowman'a büyük bir üzüntünün haberini veriyordu. Annesi ellerini okşadı.

"Daha önce de Ozanlardan söz etmiştik. Şimdi onların amaçlarını ve bunu elde etmek için ödedikleri bedeli tam olarak anlıyorum."

"Bizi Morah'dan koruyorlar."

"Dahası var. Yalnızca ve yalnızca onlar Morah'yı yok edebilecek güce sahipler. Ama bunu yaptıklarında kendileri de ölecekler."

"Ölecekler mi? Ve Morah da ölecek, öyle mi?"

"Ve yeniden geri dönecek. Tıpkı Ozanlar gibi. Oku."

Bowman babasının el yazısının ilk satırlarını yüksek sesle okudu.

Tamamlanma zamanı geldiğinde çocuklarımın çocuklarından biri mutlaka sizinle birlikte olacak. Bu yolla yeniden yaşayacak ve yeniden öleceğim.

"Bunu hiçbir zaman istemedim hayatım," dedi Ira onu öperek. "Tek istediğim sıradan bir hayat süren sıradan bir aile olmaktı."

"Üzülmemelisin anne," dedi Bowman nazik bir sesle. "Benim için üzülme. Sanırım ben bunu her zaman biliyordum."

"Neyi biliyordun Bo'cuğum?"

"Yapmam gereken bir şey olduğunu. Beni bekleyen bir şeyler olduğunu. Böyle olmamın bir nedeni olduğunu."

"Haklı olabilirsin," dedi babası.

Ardından Hanno elinden geldiğince yeni keşfedilen elyazmasından öğrendiklerini açıkladı. Görünüşe bakılırsa, eski Manth halkının canlı varlıkların içindeki güce verdikleri bir ad vardı; ve bunun adı *mor*'du. Anladıkları kadarıyla *mor*, insanları elinden gelenin en iyisini yapmaya, çok çalışmaya, düşlerini gerçekleştirmeye iten iyi ve gerekli bir güçtü. Eski Manth halkına göre *mor* cesaretin, onurun ve gururun kaynağıydı. Ancak bu soylu güç bir insanın ya da bir halkın içinde fazla yer ettiğinde cesareti şiddete; gururu öfkeye çeviriyordu. *Mor* arttıkça insanlara güç katıyor ama aynı zamanda onları birbirlerine düşürüyordu. Savaşarak korkuyu ve nefreti öğrenmişler; ve korkuları ve nefretleri arttıkça kendilerini koruyacağına inandıkları güce sığınmışlardı. Böylece, bir zaman sonra *mor* tüm insanları ele geçirdi ve insanları birbirinden ayıran tenlerinden dışarıya taşarak kendi kendisiyle beslenen ve bu yüzden de asla yenilemeyecek olan tek bir güç haline geldi. Bu büyük ve korkunç birleşmiş gücün adı Morah'ydı."

Bowman babası ona daha önce bilmediği şeyleri anlatırken bunları hep bildiğini hissediyordu. Morah onu da etkisi altına almamış mıydı?

Pek çoklarından biri, bütünün bir parçası. Korkuya yer yok. Bırak başkaları korksun.

“Ira Manth üç kuşaktan söz ediyor,” dedi Hanno. “Huzurlu bir zaman. Hareketli bir zaman ve zulüm zamanı. Üçüncü kuşağın sonunda Morah gücünün doruklarında olacak. İnsanları sevmeyi unutup; yönetmek ya da yönetilmek; öldürmek ya da ölmek güdüsüyle hareket ettikçe dehşet dehşeti izleyecek. Bu gerçekleştiğinde Ozanlar geri dönecek.”

“Ve ölecekler.”

Hanno kafasını salladı. Bowman anlıyordu.

“Şimdi böyle bir zamanda yaşıyoruz, öyle değil mi?”

“Öyle sanıyorum,” dedi Hanno.

“Ben öyle olduğunu biliyorum,” dedi Ira ürpererek. “Rüzgâr hızlanıyor. Anayurdu bulmalıyız. Rüzgâr her şeyi alıp götürecek.”

Bowman bir şey söylemedi. Anne babasına her şeyden çok tatlı bir rahatlama hissettiğini nasıl açıklayabilirdi? Sonunda, kendisinde tuhaf bulduğu; onu yalnız ve uzak yapan her şeyin bir anlamı olduğunu anlıyordu. Yapması gereken şey için böyle olması gerekiyordu. Yıllar önce Morah’nın sarayındaki başarısızlığının; bu yüzden çok uzun zamandır kendisini suçladığı, o tatlı, ölümcül güce kendini kaptırışının bile bir anlamı vardı. Korktuğu için Morah’nın onu ele geçirmesine izin vermişti. Artık büyümüştü ve kendisini affettirebileceği zaman yaklaşıyordu.

Elyazmasının ilk satırını bir kez daha okudu.

Tamamlanma zamanı geldiğinde çocuklarımın çocuklarından biri mutlaka sizinle birlikte olacak.

Hanno anlamaya çalışan gözlerle ona baktı.

“Ben de onlarla olacağım baba.”

“Hayır!” dedi Ira ağlayarak. “Kendi öz oğlum!”

“Ağlama anne. Ben mutluyum. Hep bunu bekliyordum.”

“Sana ne yapacaklar tatlım? Bu Ateş Rüzgârı denen şey nedir?”

“Bilmiyorum. Biraz yalnız kalıp okumalı, düşünmeliyim.

“Pekâlâ tatlım.”

Onu kendi haline bıraktı. Odadan çıkarken, sanki artık onun çocuğu değilmişçesine ona hayranlıkla baktı.

“Ne olacak Hanno? Ne yapacağız?”

“Bizim görevimiz, halkımızı hazırlamak, tatlım,” dedi. “Bir şekilde bu güçlü, zengin ve güzel ülkenin hiçbir zaman yurtları olamayacağına ikna edilmeleri gerekiyor.”

“Artık beni dinlemiyorlar.”

“Yine de onları hazırlamalıyız. Zulüm zamanı geliyor. O zaman bizi dinleyeceklerdir.”

Bırakın sükunet içinde yaşasınlar ve alevlerle tanışsınlar. Her şeyi kaybedecek, her şeylerini verecekler.

* * *

Bowman babasının kayıp Ahit’ten kopyalayabildiği her şeyi defalarca, gökyüzündeki son ışık da sönene dek okudu. Sonra kâğıtları babasına götürdü.

“Kess’i bulacağım,” dedi.

“Çok dikkatli olmalısın,” dedi babası. “Eğer biri seni görürse...”

Köleler geceleri kendilerine ayrılan barakalarda kalmak zorundaydı. İtaatsizliğin bedelini herkes çok iyi biliyordu.

“Kimse beni görmeyecek.”

Öyle güvenle konuşmuştu ki Hanno başka bir şey söylemedi. Bowman çok hızlı değişiyordu. Yazgısı olduğuna inandığı şeyin keşfi içindeki bir şeyin kilidini çözmüştü ve birden yapamayacağı hiçbir şey olmadığına inanmaya başlamıştı. Tek gözlü Ozan, ona bu güce sahip olduğunu söylememiş miydi? Büyük görevinin: her şeyi kaybedeceği ve her şeyi vereceği zamanın henüz gelmediğini biliyordu. Bu sırada ona ne zarar verebilirdi?

Düşler Şehri’ndeki tüm ışıklar sönene ve gecenin sessizliği etrafı kaplayana dek bekledi. Ardından yamaçtan yukarı doğru uzanarak ağaçlar arasına giren yoldan İmparatorluğun sınırlarındaki kampa doğru yürümeye koyuldu. Hızlı ve sessiz bir şekilde ilerliyordu. Zihnini Kestrel’e yöneltti. Onunla buluşmanın, birbirlerine sarılmanın nasıl bir şey olacağını düşündü...

“Olduğun yerde kal!”

Bowman dondu. Uzun boylu bir Johjan Muhafızı elinde kılıcıyla öne doğru çıktı. Bowman kendi kendisine küfretti. Nöbetçilerin olacağını neden düşünmemişti?

Muhafız ona baktı.

“Benimle gel!” diye bağırdı, Bowman’ı tutmak için sol elini uzatarak.

Bowman geriye doğru bir adım attı, gözlerini muhafıza çevirdi, tüm gücünü adamın alnına yoğunlaştırarak vurdu. Vücudu hareket etmemişti ama darbe öyle güçlüydü ki muhafız yere yuvarlandı. Orada baygın, hareketsiz bir şekilde kaldı. Bowman hafifçe başının döndüğünü hissediyordu. Parmağını bile oynatmamıştı. Ne yaptığını ya da nasıl yapacağını düşünmemişti. Anın gerektirdiği aciliyetle yapabildiği tek şekilde saldırmıştı. Tek gözlü adam ne demişti? Sadece yeterince istemek gerekiyor.

Vücudu sevinçten titriyordu. Gücü artıyordu! Bu kalemi kaldırmaktan öte bir şeydi: kendi boyutunun iki katı bir adamı yere devirmişti. Eğer isteseydi daha fazlasını ve daha kötüsünü de yapabilirdi: kendisini ilk defa kanın tadına bakmış genç bir kurt gibi hissediyordu. Büyük acılar çektirebilir. Onu öldürebilirdi.

Neler düşünüyorum?

Kendisini anın gerçekliğine dönmeye zorladı. Saray halkı ve askerlerin çadırlarda ve arabalarında uyudukları büyük kamp ileride uzanıyordu. Kestrel de oradaydı. Onu bulması gerekiyordu.

Yavaş hareket ederek, başka muhafızlarla karşılaşmaktan kaçınarak, iplerine takılmamaya özen göstererek çadırların arasından ilerledi. Kız kardeşinin varlığını hissedebiliyor; uyurkenki derin soluk alıp verişini duyabiliyordu.

Kraliyet araçlarının bulunduğu alana gelmişti. Gecenin karanlığında arabaları birbirinden ayırmak mümkün olmasa da o aradığını gözleri kapalı bile bulabilirdi. Johdila’nın arabasının önüne vardığında durup yavaşça içinden kız kardeşine seslendi.

Kess...

Kıpırdandığını ve uykulu bir halde düşlerinden sıyrıldığını hissetti.

Bo, sen misin?

Birden uyandı. Bowman onu göremiyordu ama her hareketini izleyebiliyordu. Yatağında doğrulmuştu. Uyumakta olan Johdila’ya bakıyordu.

Dışarıdayım.

Geceliğinin üzerine bir sabahlık alarak ayaklarıyla terliklerini aradı. Parmak uçlarında ilerleyerek kapıya doğru gitti. Kapı açılıyordu.

Arabanın basamaklarından aşağı uçarcasına inerek kollarına atıldı. Ona sımsıkı sarıldı. Kalp atışlarını hissediyordu. Yanaklarını yanaklarına dayadı,

önce birini sonra diğerini. Ardından alnını alnına yasladı. Yüksek sesle ya da içlerinden bir şey söylemeksizin birbirlerine sımsıkı sarılarak dakikalar boyunca bu şekilde kaldılar. İkiye bölünmüşlerdi ve şimdi yeniden bir bütün olmaya çalışıyorlardı.

Sonra ayrılıp el ele tutuştular ve birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Değişmişsin kardeşim.

Bowman yanıt olarak zihnini onunkine dayayıp onun içinde büyüyen gücü hissetmesine izin verdi. Kestrel geri çekildi.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Şişt! Yavaş konuş. Bilmiyorum."

Onu ağaçların arasında kimseyi uyandırmadan konuşabilecekleri bir yere götürdü. Burada bile çok uzun süre bir arada kalmaya cesaret edemezlerdi. Yakınlarından geçerek onları görebilecek başka muhafızlar vardı. Eğer Bowman'ı yakalayıp casuslukla suçlayarak İmparatorluğa götürecek olurlarsa maymun arabalarının altında yeniden ateş yanardı.

Kestrel İmparatorluğun itaati sağlama yöntemini duyduğunda öfkeden küplere bindi.

"Canavarlar! Hepsini öldüreceğim!"

"Birlikte öldüreceğiz Kess. Onları yok edeceğiz."

Kestrel nazik kardeşinin böyle şeyler söylemesine şaşırdı. Onu böyle değiştiren şey neydi? Sorulacak ve anlatılacak pek çok şey ama çok az zaman vardı.

"Nasıl yapacağımızı biliyorum," dedi Kestrel. Hızlı bir şekilde Bowman'a Zohon'dan ve hayallerinden söz etti. "Bu evliliğin gerçekleşmesini istemiyor. Onu durdurmak için ordusunu kullanacak. Johdila'yı kendisine istiyor."

"Herkes İmparatorluk'tan korkuyor. Zohon'un savaş çıkartacağından emin misin?"

"Onu nasıl ikna edeceğimi biliyorum."

"Tüm halkımızı bir araya toplamalıyız. Geride kalan olursa öldürülürler."

"Savaş başladığında şansımız olacak. Ama halkımız hazır olmalı."

"Olacaklar."

Bowman ellerini tutarak sıktı. Artık emindi. Birlikte her şeyi başarabilirlerdi.

"Kess bilmen gereken başka şeyler var..."

Ama tam o sırada kamptan birinin seslendiğini duydular.

“Kestrel! Neredesin Kess?”

“Johdila! Gitmelisin! Seni görmesine izin verme!”

Bowman ona aceleyle son bir kez sarılarak ağaçların arasında gözden kayboldu. Johdila tam o sırada diğer yönden gelerek Bowman’ın uzaklaşan gölgesini gördü.

“Oydu öyle değil mi?”

“Şişşt!” dedi Kestrel. “Uykuda olmalıydın.”

“Onu geri çağırmalısın Kess. Onunla tanışmak istiyorum.”

“Şimdi olmaz. Hiç kimse bilmemeli. Bu bizim sırrımız.”

“Neden gelmiş? Ne istiyor? Beni görmek mi istedi? Benim hakkımda soru sordu mu?”

Kestrel Johdila’yı arabasına geri götürerek elinden geldiğince heyecanını yatıştırmaya çalıştı.

“Beni görmeye geldi. Birbirimizi çok özlemiştik.”

“Evet, bunu görebiliyorum hayatım. Ama seni daha önce yüzlerce kez gördü; beni ise hiç görmedi. Artık sıranın bende olduğunu düşünüyorum.”

“Belki yakında. Şimdi ikimiz de uyumalıyız. Yarın neler olacağını bilemeyiz.”

16

İmparator! Baba!

Bowman ertesi sabah erkenden efendisi Marius Semeon Ortiz’in yanına gitti. Düşler Şehri’nin yeni gün için sulanıp süpürülen sokakları ıslaktı. Ortiz sabırsız ve gergindi.

“İmparator beni çağırttı! Hemen gitmeliyiz. Bugün benim için çok, çok büyük bir gün. Dünkü küçük hayalimle ilgili bir şey söylemeyeceksin değil mi?”

“Hayır efendim.”

“Hepsi saçmalıktı elbette. Geçici bir hevesti. Bu sabah uyandığımdan beri onu düşündüğümü bile söyleyemem. Birinci kural İmparator’a itaat et. Ardından her şey çorap söküğü gibi gelecektir. Göreceksin.”

Bowman’ı parıldayan sokağa çıkardı.

“Bu arada,” dedi, “Söylediğim şeylere katılmıyorsan düşüncelerini söylemelisin. İmparator bize güç sahibi olanların gerçeklerle bağlarını koparmalarının işten bile olmadığını öğretti. Kimse onlara doğruları söylemez. Herkes onun duymasını istediğini sandığı şeyleri söyler.”

Durup yakışıklı yüzünü Bowman’a çevirerek gülümsedi.

“Sana görevinin ne olduğunu söylemedim değil mi? Sen bana gerçekleri-söyleyen kişi olacaksın. Seni buraya gelirken seçmiştim. Bana öyle geliyor ki sen başına buyruk birisin. Haklı mıyım?”

Bowman çok şaşırmış ve biraz da etkilenmişti. Bu genç savaşçı gittikçe daha da karmaşıklaşıyordu.

“Mesela,” dedi Ortiz, “sana uyandığımdan beri o kara gözleri bir an için olsun düşünmediğimi söylediğimde, gerçekleri-söyleyen kişi olarak bana neden şimdi ondan söz ettiğimi sorabilirsin. Anlıyor musun? Bunu yalnızca bir örnek olarak veriyorum.”

“Peki ya söyleyeceğim gerçekler acı ya da tehlikeliyse?”

“Tehlikeden kastın ne?”

“Mesela sana seni öldüreceğimi söylersem.”

“Beni öldüreceğini mi?” Ortiz biraz şaşırmıştı. Ama sözüne sadık kalarak onu dinledi ve bu konuyu düşündü. “Bunun gerçekleri-söylemek olduğunu sanmıyorum,” dedi birkaç dakika sonra. “Bu geleceği söylemek olur. Senden bana geleceği söylemeni istemiyorum, çünkü hiç kimse geleceği bilemez, sen bile. Şimdi, eğer bana, seni öldürmek istiyorum, diyecek olursan... bu gerçekleri söylemek olur. O zaman bunu gerçekleştirsen de gerçekleştirmesen de gerçek olarak kalacak olan bir arzunu söylemiş olursun. Aradaki farkı görüyor musun?”

“Evet efendim,” dedi Bowman, her şeye rağmen hoşuna gitmişti.

“Öyleyse haydi. Bana bir gerçek söyle.”

Bowman düşündü. Çok uzun sürmemişti.

“En büyük emelin kendi Efendini memnun etmek olduğu sürece başkalarının Efendisi olamazsın.”

“Gökyüzündeki yıldızlar adına! Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Yukarı katlara doğru giden basamaklara varmışlardı.

“Güzel! Bunu düşünmeliyim. Ama şimdi geldik. İmparator seni görmezden gelirse bunu kafana takma. Şu sıralar kafasını meşgul eden çok fazla şey var.”

Merdivenleri çıkarak geniş ve aydınlık üst katlara vardılar. İmparator gözlerine yapıştırdığı dürbünüyle bir aşağı bir yukarı yürüyerek Düşler Şehri’nin sokaklarına bakıyor ve boşta kalan eliyle tuhaf işaretler yapıyordu. Yanında duran hizmetkârı Spalian kemanını tutuyordu.

“Şuraya! Yo, hâlâ beni göremiyor. Şuraya!”

“Sizi şimdi görüyor Efendim.”

Meeron Graff elinde gözlerine tuttuğu dürbünüyle az ileride duruyordu. İmparator sol elini kafasının üzerine kaldırarak salladı. Birkaç sokak ötede bir çatının üzerinde duran küçük bir adam el salladı.

“Onu gördüm! İşaretle!”

Ortiz ve Bowman bekleyerek izlediler. İmparator Düşler Şehri’nin ana caddesi boyunca pencerelerde, teraslarda ve çatılarda konumlanmış insanlara göre bir dizi görüş noktası belirliyor gibiydi. Üst katlar bu caddenin bir kısmı boyunca uzansa da hepsini kaplamıyordu. Daha uzaktaki bazı noktalar İmparatorun işaretlerini görebilmeleri için teleskoplarla donatılmıştı. Bowman ilk anda düğün alayına ve silahlı muhafızlarına büyük bir tuzak hazırlandığını düşündü.

İmparatora yoğunlaşarak elinden geldiğince derinlere doğru sokuldu. Bu adamdan yayılan gücü bir ateşten yayılan ısı gibi hissedebiliyordu;

yüzey ısısının altında İmparatorun derin iç soğukluğunu hissetti. Onu şaşırtan karmaşık enerji, huzursuzluk, kahkahaların arasında hızla boğulabilen ani öfke ve hepsinden öte heyecan düzeyinin beklenmedik bir şekilde yüksek oluşu oldu. Omzunda kırmızı bir pelerin asılı, belinde ise kocaman göbeğini saran altın bir kemer takılı, beyaz saçları uçuşan bu dev adamın gizli bir korkusu vardı.

“Orası Graff! Konumları bunlar. Öğrendiklerinden emin ol.”

“Evet Efendim.”

“Zamanlama çok önemli. Hiçbir aksaklık olmamalı. Benim işaretimle başlayacaklar.”

“Evet Efendim.”

İmparator dürbününü indirerek kendisini bekleyen Ortiz’e döndü. Arkasında sessiz bir şekilde duran Bowman’a dikkat etmemişti.

“Ah! Demek geldin.”

Ortiz derhal yere kapandı.

“Onu gördün mü?”

“Evet İmparatorum.”

“Kalk! Kalk! Neye benziyor? Senin için uygun mu?”

“Eğer istediğiniz buysa Johdila ile evlenmekten mutluluk duyarım İmparatorum.”

“Sana onun neye benzediğini sordum, senin ne istediğini değil.”

“Yüzü örtülüydü İmparatorum.”

“Yüzü örtülü müydü!” İmparator bir kahkaha patlattı. “Harika! Yani hiçbir fikrin yok! Ne yapalım. Demek bir sürpriz olacak. Bunun için bahse girmeye değer. Bence kız çok güzel, en azından hoş bir kız. Ortaya ne koyuyorum? Gang Hükümdarlığını! Buna ne dersin?”

“İmparatorum!”

“Eğer güzelse güzel bir kadınla evlenmiş olacaksın. Eğer çirkinse kendine ait bir imparatorluğun olacak. Ne dersin?”

“Çok cömertsiniz İmparatorum.”

“Sana şimdiye kadar görülmemiş bir düğün yaşatacağım Marius! Obagang’dan gelen bu ilkel yaratıklar zavallı hayatlarında bu kadar görkemli bir şey görmemişlerdir! Yaşayan bir sanat eseri olacak! Yemek!”

Bu son kelimeyi ani bir bağırtı halinde söylemişti. Bir anda elinde üzeri küçük hamur işleriyle dolu bir tepsi taşıyan bir köle beliriverdi. İmparator böreklerden birini alarak tamamını ağzına atıp iki ya da üç kez çiğnedikten sonra yuttu.

“Nefis!” diye bağırdı. “Yeni bir hamur işleri ustası var, bir dahi. Tadına bak.”

Ortiz böreklerden birini alıp yavaşça yedi. İmparator bir ikincisini ağzına atarak ilki kadar vahşi bir şekilde yedi. Bowman gittikçe artan bir merakla onu izliyordu. Adamın kontrol altına almak için hiçbir çaba göstermediği açıkça belli olan inanılmaz bir iştahı olduğu görülüyordu.

“Öyleyse Johdila’yla evlenmemi istiyorsunuz İmparatorum, doğru mu?”

“Evet, evlat. Neden olmasın? Birinin evlenmesi gerekiyor.”

“Bu durumda...” Ortiz dikkatli bir şekilde cümlesini yarım bıraktı.

“Bu durumda? Bu durumda?”

Ortiz tevazuuyla kafasını eğdi.

“Oğlunuz ilan edilmemi mi istiyorsunuz İmparatorum?”

“Evet, bu oldukça büyük bir sıçrama değil mi? Benim yaşımda birinin bir evlat edinmesi. Sana şöyle bir bakayım.”

Ortiz bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Titreyerek gözlerini kaldırıp İmparator’un gözlerinin içine baktı. İmparator’un içerilere gittikçe daha derinlere uzandığını hissediyordu. Kalbi küt küt atıyordu ama yine de bakışlarını kaçırmadı.

Birden İmparator tehditkâr bir sesle gürledi:

“Bu nedir Marius? Benden sakladığın sır ne?”

“Sır mı İmparatorum? Sizden sakladığım bir sırrım yok.”

“Yalancı!”

İmparator’un gözleri öfkeyle parladı. Sakallı çenesini büzdü ve Ortiz acıyla bağırarak yere kapaklandı. İmparator sanki onu görünmez bir yabayla havaya savururken kıvranıp çırpınıyordu. Bowman dehşet içinde izledi. İmparator’un ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ortiz’i zihniyle kıskıvrak yakalamış ezici bir acıyla ona işkence ediyordu. Bu münzevinin ona öğrettiği gücün aynısıydı; yalnızca İmparator’un gücü çok daha fazlaydı. Bowman ne kadar güçlü olduğunu anlamak zorunda olduğunu biliyordu, çünkü kendisinin de İmparator’un gücüyle karşılaşacağı zaman gelecekti. Dikkatli bir şekilde, İmparator’un ilgisini üzerine çekmemeye çalışarak duyularını Ortiz’i avucunda tutan güce doğru uzattı.

Ortiz ayaklarının dibinde çırpınıp bağırırken İmparator, “Bu küçük kirli sır da nedir?” diye gürledi. “Sen bana aitsin, duyuyor musun! Tüm düşüncelerin ve tüm tutkuların bana ait!”

“Evet İmparatorum!” dedi ağlayarak yerde kıvranan adam.

“Söyle!”

“Sadece güzel bir yüz İmparatorum! Sadece gözüme ilişen bir hizmetçi kız... aah!...”

“Demek bir kız, ha?”

Ortiz’i yakaladığı gibi birdenbire bırakıverdi. Ortiz derin bir soluk aldı, bedeni hâlâ acıdan titriyordu.

“Bunun bir zararı yok,” dedi İmparator. “Gençsin. Bu beklenebilecek bir şey. Bana bak!”

Ortiz korku dolu ancak itaatkar bir şekilde yattığı yerden İmparator’a baktı. Bu defa İmparator ona gülümsedi ve gülümsemesi ona verdiği tüm acıyı alıp götürdü ve onu neşe dolu, tatlı duygularla doldurdu. Ortiz bedeninin rahatladığını hissetti. İmparator’un sevgisinin sıcaklığında yıkandı ve gözleri doldu, mutluluk gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

“Sizi seviyorum İmparatorum. Yaptığım her şey sizin için. Sizi şimdi ve sonsuza dek seveceğim.”

“Pekâlâ, pekâlâ,” dedi İmparator. Sesi nazik ve yumuşaktı. “Evleneceksin ve seni oğlum ilan edeceğim. Senin için uygun mu?”

Ortiz dizlerinin üzerinde doğrulup kendisini İmparator’un ayaklarının dibine fırlattı.

“İmparator!” diye bağırdı. “Baba!”

Bowman duygularını gizliyor ve dikkatleri üzerine çekmemek için gözlerini yerden kaldırmıyordu. Ancak, Ortiz ayağa kalktığında ıslak gözleri hâlâ mutlulukla parıldıyordu ve İmparator’a olan sevgisi öyle coşkundu ki Bowman’a dönüp:

“Şimdi neden tüm halkının onu sevdiğini görüyorsun!” demeden edemedi.

“Evet Efendim,” diye mırıldandı Bowman.

“İmparatorum,” diye bağırdı Ortiz, “Bu genç adamı bana gerçekleri söylemekle görevlendirdim.”

“Gerçekleri söyleyecek öyle mi?” İmparator ilk kez Bowman’a baktı. “Gerçekleri-söylemek için biraz genç.”

“Manth halkından biri İmparatorum.”

“Demek öyle?” Gözleri hâlâ Bowman’ın üzerindeydi ama Bowman kararlılıkla yere bakmayı sürdürüyordu. “Ira Manth adında bir peygamberi hiç duydun mu?”

“Evet Efendim,” dedi Bowman.

“Evet İmparator’um!” diye gürledi İmparator.

“Evet İmparator’um.”

“Yüzüme bak evlat! Gözlerini göreyim.”

Bowman kafasını kaldırarak baktı. İmparator onu incelerken beynini boşaltarak elinden geldiğince bomboş bir hale getirdi. Birkaç dakika sonra İmparator omuzlarını silkerek gözlerini çevirdi.

“Bana kalırsa gerçekleri-söyleyebilecek birinden çok bir avanağa benziyor Marius. Senin yerinde olsam söylediklerine çok fazla kulak aşmazdım.”

Seni yok edeceğim.

“Neydi o?” İmparator alev alev yanan gözlerle hızla döndü. “Ne dedin sen?”

“Hiçbir şey İmparator’um.” Bowman bir kez daha beynini boşalttı. Kısacık bir an için bile olsa gerçek duygularını dışarıya vurduğu için kendisine kızgındı.

“Bir şey söylemedi Efendim,” dedi Ortiz.

İmparator onu duymazlıktan geldi. Bowman’a yaklaştı. Onu zihniyle kavrarken gözleri parıldıyordu. Bowman karşı koymamak için kendisini zorladı. Acıdan yüzü burkularak İmparator’un onu sarsmasına izin verdi.

“Dikkatli ol,” dedi İmparator. “Çok dikkatli ol.”

Onu bıraktı.

“Graff!”

İmparator’un kâhyası koşarak geldi.

“Marius’a yapması gerekenleri söyle. Marius sana söylenenleri harfiyen yerine getireceksin. Bu düğün bir senfoni olacak! Tek parçadan oluşan, yamasız bir sanat eseri! Ben bir sanatçıyım ve halkım da benim aracım! Hayatın kendisini güzelliğe çeviririm! Keman!”

Spalian öne çıkarak İmparator’a kemanını verdi. Bowman unutulmuş olduğunu görerek rahatladı. Graff Ortiz’i götürürken Bowman da uysalca onları izledi. İmparator kemanını omzuna yerleştirerek çalmaya başladı.

Yeniden sokağa çıktıklarında Ortiz sabırsızlıkla Bowman’a döndü.

“İnanılmaz biri öyle değil mi? Müthiş bir güç! Müthiş bir sevgi! Ama sanırım seni korkuttu.”

“Evet,” dedi Bowman dürüstçe. “Korkuttu.”

İmparator’un müthiş bir gücü vardı ve Bowman bunu hissetmişti. Kendisini sarstığında Bowman onun gücünün sınırlarını hissedebilmişti. Zamanı geldiğinde, diye düşündü kendi kendine, onu korkutan ben olabilirim.

Düğüne yalnızca birkaç gün kaldığından İmparator’un kâhyası Meeron Graff ve Gang’ın Baş Veziri Barzan arasında görüşmeler gerçekleşti. Ardından Baş Vezir törenin nasıl olacağını anlatmak için saray halkını çağırdı.

“Sen de gitmelisin,” dedi toplantıya katılmak isteyen Kestrel, Sisi’ye.

“Barzan imparatorluğun en sıkıcı adamı,” dedi Sisi. “Sen git tatlım, sonra da bana bilmem gerekenleri anlatırsın.”

Sisi gelinliğinde yapılacak son değişikliklerle daha çok ilgileniyordu. Evlenmek istemiyordu ama gelinliği giymek istiyordu.

Böylece Kestrel toplantıya katılarak Baş Vezir’in törende uyulacak düzenle ilgili anlattıklarını arka sıralardan pür dikkat dinledi.

Düşler Şehri’ne giriş töreninde Johdila gelinliğiyle üstü açık bir arabada oturacak ve binlerce kişi onu izleyecekti. Kubbeli salona yürüyerek girecekti. Burada ünlü manaxa’ların gösterisi izlenecekti. Bunun hemen ardından gelin ve damat tantaraza yapacaklardı. Sonra da birbirlerine doğru beş adımı atacaklar; evlilik yeminlerini edecekler ve karı koca olarak akşama kadar sürecek olan muazzam bir ziyafete oturacaklardı.

“Muazzam bir ziyafet ha?” dedi Johanna. “Öyle de olması gerekir. Ziyafetsiz bir düğün neye benzer?”

“Anladığım kadarıyla müzik olacak,” dedi Barzan. “İmparator müziğe çok düşkün.”

“Müzik tamam,” dedi Johanna. “Ama asıl olay ziyafet.”

Toplantı sona erdiğinde Barzan, Zohon’un bir kez daha Johdila’nın hizmetkârıyla konuşmakta olduğunu büyük bir keyifle fark etti. Bütün bu evlilik konuşmalarının komutanı romantikleştirdiğinden kuşkusu yoktu.

Barzan haklıydı.

“Gece gündüz onu düşünüyorum,” dedi Zohon Kestrel’e. “Onu bütün bunlardan alıp götürmem için bir emri yeter. Ama beni sevdiğinden emin olmalıyım.”

“Ancak özgür bir insan sevebilir,” dedi Kestrel.

Bu sözler Zohon’u çok etkilemişti.

“Johdila özgür değil mi?”

“Ne o ne de ülkesi özgür. Sıkı sık iç çektiğini ve şöyle mırıldandığını duyuyorum, “Ülkemi yeniden güçlendirip halkımı özgür kılacak bir adam için neler vermezdim!””

“O benim! Başka kim olabilir?”

“Belki de İmparatorluk senin için bile çok güçlüdür.”

“Göreceğiz!” Zohon gümüş çekicini sol avucuna vurdu. Ardından aniden beliren bir kuşkuyla gözlerini Kestrel’e çevirdi:

“Bütün bunların doğru olduğundan nasıl emin olabilirim? Bana yalan söylemediğini nereden bileceğim? Johdila’nın kendisi bana hiçbir şey söylemedi. Bildiklerimin tümünü senden duydum. Sen kimsin? Ne istiyorsun? Beni kandırmadığını nereden bileceğim?”

Kestrel hızlı bir şekilde düşündü.

“Bilebilirsin çünkü Johdila sana gizli işareti yaptı.”

“Ne zaman? Ben görmedim.”

Kuşku dolu gözlerle ona baktı.

“Tedbirli davranmak zorunda. Her zaman onu izlemelisin.”

“İzledim ama işaret falan görmedim. İşareti kendi gözlerimle görmeliyim.”

Kestrel onları dinleyen kimse olmadığından emin olmak istercesine etrafına bakındıktan sonra fısıltıyla:

“Bu gece, akşam yemeğinden sonra, Johdila’yla birlikte ağaçların arasında bir gezintiye çıkacağım. Arabaların yanında, görünmeyecek şekilde saklan ve izle. Johdila’ya senin izleyeceğini söyleyeceğim. O zaman göreceksin.”

“Umarım,” dedi Zohon asık suratla. “Senin iyiliğin için.”

Kestrel Johdila’yı kendisiyle birlikte yürüyüşe çıkmaya ikna etmek konusunda hiç güçlük çekmedi. Sisi’nin de arkadaşıyla yalnızken konuşmak istediği şeyler vardı. Kestrel bir yandan Sisi’ye gizli arkadaşlık işaretini yapabileceği anı kollayarak yarım kulağıyla onu dinliyordu. Sisi de aynı işareti onun için yapacak ve böylece gölgelerin arasından onları izleyen Zohon da tatmin olacaktı.

“Kardeşini bir daha ne zaman görebilirim Kess? Onu düğünden önce görmeliyim. Bu çok önemli.”

“Sisi kardeşimi unutman gerekiyor.”

Kestrel Sisi’nin arabalara dönük bir şekilde yürümesini sağlıyordu.

“Neden? Ondan hoşlanıyorum. Hatta onu sevdiğimi düşünüyorum.”

“Hayır sevmiyorsun. Bütün bunlar saçmalık. Onu tanımıyorsun bile.”

“Bu önemli değil ki.” Sisi şaşırtıcı derecede ısrarcı davranıyordu. “Annem hiç kimsenin evleneceği kişiyi önceden tanımadığını söylüyor. İnsanlar birbirlerini sevmeyi sonradan öğreniyorlar.”

“Onun senden hoşlanacağını sanmıyorum.”

Sisi durup şaşkınlık dolu bir ifadeyle Kestrel'e baktı. Kestrel düşünmeden konuşmuştu ve söyler söylemez de pişman oldu. Bu lafları neden söylediğini düşünüyordu.

"Öyle demek istemedim," dedi.

"Evet istedin," dedi Sisi yaşlı gözlerle. "Budala, boş ve işe yaramaz olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır, öyle düşünmüyorum..

"Ve haklısın da. Ama anlaman gereken şey şu, seninle tanışana kadar herkes böyle olmamı istiyordu."

"Sisi, lütfen..."

"Anlayacağın, herkesi mutlu etmek için elimden geleni yaptım ama mutlu etmeye çalıştığım insanları yanlış seçmişim. Ama değişmeye karar verdim ve değişeceğim de çünkü budala, boş ve işe yaramaz da olsam başka türlü bir insan, sana daha çok benzeyen biri olabileceğimin farkındayım. Ben de böyle olmaya karar verdim."

"Sen benden çok daha iyi bir insansın," dedi Kestrel üzgün bir sesle. Zohon'un gizlendiği yerden onları izlediğini biliyordu. Zamanı geldiğinde bunu yapmanın düşündüğünden çok daha zor olduğunu anlamıştı. Kendisini ona ihanet ediyormuş gibi hissediyordu.

"Lütfen arkadaşım olarak kal Kess," dedi Sisi. "Benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Elbette senin arkadaşınım."

Bunun üzerine, Kestrel'in bir şey yapmasına gerek kalmadan Sisi avuçlarını birleştirip parmaklarını kavuşturarak Kestrel'in dostluk sembolü olduğunu söylediği işareti yaptı. Arabaların arasında gizlenen Zohon Kestrel'in kendisine sonsuz aşk anlamına geldiğini söylediği işareti gördü. Bu beklediği şeydi. Kestrel'in doğruyu söylediğine ikna olmuştu ve adamlarını hazırlamak üzere oradan ayrıldı.

Kestrel ellerini birleştirerek Sisi'nin işaretine yanıt verirken onun gidişini duydu. Gözleri doldu. Beni affet Sisi, dedi içinden. Sana ihanet etmeyecektim. Ama artık çok geç.

O gece, Manth halkının kaldığı barakalarda peygamber Ira Hath'in gelecekle ilgili bir şeyler gördüğü ve onu halkıyla paylaşmak istediği haberi yayıldı. Ira Hath'in geleceği görebildiğine hâlâ inanan birkaç kişi vardı ama onu dinlemek için toplanan büyük kalabalığın çoğunluğu yalnızca merakından gelmişti.

Efendilerinin kuşkularını uyandırmamak için üç dört kişilik gruplar halinde gölgelerin arasından çıkıp geldiler. Ira büyük bir ateşin önünde yere oturmuştu. Manth halkı da gittikçe genişleyen bir halka halinde ateşin etrafına oturdu. Hath Ailesinin tahmin ettiği gibi Dr. Greeth de gelip, önlerde, gerekirse kehanetin aleyhinde konuşabileceği bir yere oturdu. Diğerleri Ira Hath'in sözlerini eğlence olarak görüyorlardı. Jessel Greeth ise onun tehlikeli olduğuna inanıyordu.

Herkes yerleştikten sonra Ira Hath ayağa kalktı.

“Beni dinlemeye geldiğiniz için teşekkür ederim,” diye başladı sözlerine.

“Duyamıyoruz!” diye bağırdı arkadakiler. Öndekilerse, “Ey mutsuz insanlar!” de diye bağırdılar.

“Ey mutsuz insanlar!” dedi Ira Hath.

“Ey mutsuz insanlar!” diye neşeyle tekrarladı kalabalığın arasındaki şakacı tipler.

Peygamberle alay etmenin yarattığı etki şaşırtıcı olmadı. Ira Hath öfkelenerek yüzlerindeki aptalca gülümsemeleri silmek için başlarına gelecek felaketi acımasızca söyledi.

“Bu şehir yanacak!”

“Yanacak!” diye haykırdı kalabalık. “Hepimiz yanacağız!”

Felaket haberleri verdikçe daha da çok gülüyorlardı.

“Rüzgâr hızlanıyor! Rüzgâr her şeyi önüne katıp götürecek!”

“Ooo-ooo!” diye bağırdılar kollarını sallayarak.

“Anayurdu aramalıyız! Zulüm çağı geliyor! Kendinizi sakının!”

“Oooo!” dediler kıkırdayarak. “Oooo-aaaa!”

“Şimdi gülüyorsunuz! Ama yakında ağlayacaksınız!”

“Ühü-ühü! Ühü-ühü!”

Hanno Hath ayağa kalkıp karısının yanında durdu. Durum umutsuzdu. Bunu her ikisi de biliyordu. Ama uyarmak onun göreviydi.

“Dostlarım,” dedi mantıklı bir sesle. “Karımın kehanetleri bu gece sizleri güldürüyor. Ama şehrin yandığını gördüğünüzde onun sözlerini hatırlayacaksınız. Buraya, yamaca gelin. Yanınıza yiyecek, sıcak tutacak giysiler ve taşıyabileceğiniz her şeyi alın. Birlikte anayurdu arayalım.”

Bu farklıydı. Hiç kimse gülmedi. Bunun yerine, aralarında gergin bir şekilde konuşmaya başladılar. Herkes Hath'lerle dalga geçerken Jessel Greeth sesini çıkartmamıştı. Ama şimdi durumu kontrol altına alması gerektiğini hissediyordu.

“Bu kadın,” dedi Ira Hath’i göstererek, “şehrin yanacağını söylüyor. Ama bizler bu çılgınca sözlere kulak vermeyi sürdürürsek kimlerin yanacağını biliyoruz. Daha önce olduğu gibi, sevdiklerimiz yanacak.”

İnsanlar kafa sallayarak onaylarcasına mırıldanmaya başladı.

“Onu neden dinliyoruz?” diye bağırdı Jessel Greeth. “Bu çılgın ailenin bizi daha fazla tehlikeye atmasına neden izin veriyoruz? Onları burada kehanetleriyle baş başa bırakalım.”

İnsanlar uzaklaşmaya başladı. Pinto babasını giysisinin kolundan çekti.

“Beni omuzuna kaldır baba!”

Hanno kızının incecik bedenini kaldırıp omuzlarına oturttu ve Pinto ateşin ışığında herkesin onu görebildiği bu yerden kalabalığa seslendi.

“Bebekler!” diye bağırdı. “Sizler Manth falan değilsiniz, hepiniz köle ve bebeksiniz! Sizsiz de gideriz. Anayurdu sizsiz de buluruz. Size ihtiyacımız yok. Kokuşmuş kaşalotlar!”

Kalabalıktan büyük bir tezahürat yükseldi. Hiç kimse neden tezahürat ettiğini tam olarak bilmiyordu. Belki yedi yaşındaki bir çocuğun meydan okumasını cesur bulmuşlardı ya da belki eski küfürleri duymak hoşlarına gitmişti.

Üçüncü Ara:

Mezar

Bugün deniz dalgalı. Dev dalgalar yükselip müthiş bir öfkeyle kıyıya vuruyor; martılar uzun, tiz çığlıklar atarak rüzgârda savruluyorlar. Kaba kumun üzeri köpüklerle kaplı.

Münzevi Köpeksurat durmuş gri denizin ortasındaki adaya bakıyordu. Giysisi bacaklarının arasında dalgalanıyordu. Üşümüştü, yorgun ve açtı. Kıyı boyunca başkaları da onun gibi tek başlarına duruyordu.

Gün bitiminde deniz sonunda sakinleşti. Suyun üzeri hâlâ kabaran dalgalarla kaplıydı ama rüzgârın yönü değişiyordu ve münzevi artık karşı kıyıya geçebileceğini anladı. Zihnini hazırlayarak şarkısına başladı. Diğerlerinin de aynı şeyi yaptıklarının farkındaydı.

Havada yükseldi ve köpüklerin üzerinden kayarak ilerledi. Diğerleri onu izlediler. Kısa süre sonra suyun üzerinde kayan, dalgalarla birlikte yükselip alçalarak Siren’e doğru uçan pek çok figür belirdi.

Köpeksurat adaya yaklaştığında dağın tepesinden gelen şarkıyı duydu ve zamanında yetiştiğini anladı. Gece boyunca sürecek olan açılış şarkısına başlamışlardı. Adanın taşlık kıyılarına vardığında uzun, dolambaçlı yolu tırmanmaya başladı. Arkasında diğerlerinin onu izlediğini; ileride gittikçe yükselen, daha önce öğrenciliğinde tekrarladığı ama hiçbir zaman gerçek anlamda söylemediği şarkıyı duydu. Kalbi heyecanla çarptı ve o da yüksek sesle şarkıya katıldı. Şarkının ritmi gittikçe yükselen davul sesleri gibi her seferinde biraz daha şiddetlenerek hızlanıyordu. Ozanlar’ın bedenleri şarkının ritmiyle öne arkaya sallanıyordu.

Köpeksurat şarkı söyleyerek ve şarkının ritmine uygun adımlarla ilerleyerek tepeye vardı. Bulutların arasından batmakta olan güneşin gümüşi ışığında dev, çatısız duvarlar önünde yükseliyordu. Binanın içerisinde yüzden fazla Ozan toplanmış birlikte şarkı söylüyor, sallanıyor ve ayaklarıyla tempo tutuyorlardı. Köpeksurat aralarındaki yerini alırken etrafına bakındı ve öğrenciliğinden tanıdığı yüzler gördü; ama hiçbirinden

onu tanıdığını belirten bir bakış göremedi. Kendilerini şarkıya kaptırmışlardı.

Münzevinin ardından gelenler binaya vardıklarında Köpeksurat da kimseyi görmez, şarkıdan başka hiçbir şeyi duymaz olmuştu. Yıllar önce seçtiği yolun başlangıcıydı bu. Bunun için çalışmış ve sabırla beklemişti. Tamamlanma zamanı çok yakındı.

Ozanlar gece boyunca şarkılarını söylediler. Şarkı söyledikçe tempo tutan ayaklarının altında toprağın titrediğini hissediyorlardı. Toprağın kasılmalarını hissediyor; henüz bir şey görünmese de yavaş yavaş açıldığını biliyorlardı. Şarkı tüm hızıyla devam ediyor; toprağı kabarmaya, gerilip kopmaya zorluyordu.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte toprak açılmaya başladı. İnce çatlağın belirdiği yerde duranlar kenara çekilseler de şarkı söylemeyi bırakmadılar. Var güçleriyle şarkı söylüyorlardı; bağırıp yukarı sıçrıyor; ayaklarıyla tempo tutarak yeniden bağırıyorlardı. Ellerini çırpıyor, tekrar ayaklarını yere vuruyor ve bağırıyorlardı. Ozanlar gece boyunca olduğu gibi gelmeye devam ediyordu. Şarkı söyleyerek geliyorlardı ve şarkı gittikçe yükseliyordu.

Kulakları sağır edici bir çatlama sesi ve ardından uzun bir gürleme duyuldu: bu, çok uzun zamandır bekledikleri ama daha önce hiç duymadıkları sesti. Onlar şanslı olanlardı. Onlar ateş rüzgârını görecek olan nesildi.

Çatısız, uzun bina boyunca yer sarsılıyor, çatlıyor; toprak iyileşmiş ve şimdi yeniden açılan bir yara gibi ayrılıyordu. Duvarlardan kaya parçaları koparak gürültüyle yere yuvarlanıyordu. Ozanlar sallanıp ayaklarıyla tempo tutarak şarkılarına devam ediyor; ayaklarının altında toprağın yarılışını hissediyorlardı. Şafak sökerken, güneşin ilk ışıkları gittikçe genişleyen yarığın duvarlarını ve aşağıdaki dev mağarayı aydınlattı.

Toprak sonunda durdu ve şarkı sona erdi: daha doğrusu değişerek daha sakin bir şarkıya dönüştü. Kenarda duranlar boşluğa atlayarak yavaşça aşağı doğru süzüldüler. Diğerleri, şarkı söylemeye devam ederek sıranın kendilerine gelmesini beklediler.

Atlama ve gölgelere doğru süzülme sırası münzevi Köpeksurat’a gelmişti. O düşerken kaya duvarlar genişleyerek dev mağaranın pürüzsüz taştan zeminine doğru eğildi. Bir yanda hızla akan suyun açtığı derin bir uçurumda bir yeraltı nehri akıyor ve kayalardan oyulma kemerlerin arasında gözden kayboluyordu. Yukarıda aydınlanan gökyüzü; etrafında kız ve erkek

kardeşleri vardı. Önünde ise taştan zeminden oyulmuş yüksek bir platformun üzerinde taş bir mezar duruyordu.

Dört kolon alçak çatıyı tutuyordu. İçeride, taştan bir lahitte uzun zaman önce ölmüş bir adamın gri, pörsümüş bedeni yatıyordu. Öldüğü günden beri yüzlerce yıldır burada, yeraltı mağarasının sessizliğinde huzur içinde yatıyordu. Etleri pörsümüş, geriye kemikleri kalmıştı. Yüzü sarı deri parçalarıyla kaplanmış bir kafatasına dönüşmüştü. Göğsünde kavuşturulmuş elleri, kemik üzerinde kemikti.

Yaşarken adı Ira Manth'dı. Ona peygamber diyorlardı. Ölmüştü ama güçleri yaşıyordu. Gücü ona inananlarda, Ozanlar'da ve çocuklarında yaşıyordu.

Şarkı Siren Adası'nın dev nehir mağarasında sona eriyordu. Ozanlar sustu. Bilinmeyen bir zaman boyunca beklemeleri gerektiğini biliyorlardı. Beklemeye alışkınlardı. Bu zaman zarfında sayıları artacak ve hepsi bir araya toplanacaklardı. Ardından peygamberin çocuğu gelecekti. İşte o zaman, zamanı gelecekti.

Böylece, demişti peygamber, *yeniden yaşayacak ve yeniden öleceğim.*

17

Şarkılar İçindeki Kent

Creoth ağıldaki taburesinde oturmuş, sabırla bekleyen ineğin memesinden sıcak süt sağıyor ve sisle kaplı kentin üzerine doğan güneşi izliyordu. Süt tahta kovanın içine ritmik bir şekilde fışkırıyor; kova doldukça çıkardığı notalar kalınlaşıyordu. İnek önünde asılı duran ağın içinden saman yiyordu. Diğerleri alçak sesle böğürerek sabırsızlıkla sağılma sırasının kendilerine gelmesini bekliyorlardı.

Güneş uzaktaki tepelerin üzerinde yükseldi ve kızıl alev topu buz tutmuş otlakları birdenbire renklere boğdu. Gri orman parıldayarak pembe bir renk aldı: ve güneş bulutların arasına yükselmeden önceki birkaç dakika boyunca dünya yeni doğmuş bir bebek gibi parıldadı.

"Müthiş bir manzara, öyle değil mi Nurtopu?" dedi Creoth. Kovanın içerisine bir kepçe daldırdı; kolunu yavaşça hareket ettirip küçük yudumlar halinde kahvaltı olarak ılık süt içti. Ardından ayağa kalkıp kovayı arkasındaki arabada duran büyük yayığın içine boşalttı ve taburesini bir sonraki ineğin önüne çekti. Otururken esnetmek için parmaklarını açıp kapatarak iç geçirdi.

"Evet, evet, evet," diye mırıldandı huzursuzlanan ineğe. "Beklemek zorunda kaldığını biliyorum ama bak işte buradayım."

İnek kafasını çevirip hüzünlü gözlerle ona baktı.

"Sana da iyi günler Yıldız'ım," dedi Creoth ve işe koyuldu. Yıldız saman yığınına uzandı ve gözden kaybolan güneş bulutların alt kısımlarını altın rengine boyadı.

Her sabah bu şekilde geçiyordu ve Creoth hayatından memnundu. Artık genç değildi; çoktan unutmaya başladığı eski hayatı yalnız, sessiz ve düzenliydi. İnekler ona çok uygundu. Ani hareketler yapmıyorlardı. Her gün, aynı saatte aynı şeyleri yapıyorlardı. En çok da kokularını seviyordu. Tabii ki kovadaki yoğun köpüklü sütün kokusunu ama aynı zamanda ıslak

derilerinin, otladıkları çimenlerin ve ineklerin, çimen ve toprağın bir karışımı olan gübrelerinin kokusunu seviyordu.

Sabah sağımını bitirdiğinde uzaktaki büyük yolda ilerleyen arabaların sesini duydu. Kafasını kaldırıp baktığında ağılın kapısının çerçevesinden atlılardan ve arabalardan oluşan uzun bir alayın geçmekte olduğunu gördü. Arabalardan bazıları altın tepelikleri ve çift sıra atlarıyla gerçekten de çok görkemliydi. Göl kıyısına ve Düşler Şehri'ne uzanan köprüye doğru ilerliyorlardı.

"Bu gelin olmalı," dedi Creoth ineklere. "Bugün muhteşem bir düğün olacak."

İneklerine her şeyi anlatıyordu. Büyük bir ciddiyetle ona bakıyor, söylediklerini düşünüyor ama hiç cevap vermiyorlardı.

"Dilerim mutlu olur, değil mi Yıldız? Dilerim mutlu olur."

O sabah muhafızlar her zaman olduğu gibi maymun kafesleri için seçim yapmaya kölelerin kaldığı barakalara geldiklerinde Pinto babasına, "Bugün sıra bende," dedi.

Hanno kafasını salladı.

"Hayır tatlım. Bugün en tehlikeli gün," dedi.

"Biliyorum," dedi Pinto. "Senin ve annemin yapmanız gereken işler var. Benimse yapacak bir şeyim yok."

"Umarım anneni ya da beni seçmezler," dedi.

Ama muhafızlar Ira Hath'i seçtiler. Aynı anda Hanno Hath'e, düğün olsa da olmasa da kütüphaneye gelmesi gerektiğini bildiren bir mesaj geldi. Bu durumda kaçış için hazırlık yapacak kimse kalmıyordu.

"Gördün mü," dedi Pinto. "Ben olmalıyım."

"Tatlım," dedi annesi, "bugün kafese giremezsin. Bugün o gün. Bunu hissediyorum. Kafesteki insanların zamanında dışarı çıkabileceklerinden emin olamayız."

"Anne, bana bak." Ira küçük kızının hevesli gözlerine baktı. "Ben çok küçüğüm. Hiçbir şey yapamıyorum. Ama bunu yapabilirim. Anlamıyor musun? Bu şekilde en azından bir işe yarayabilirim."

"Ne dediğini bilmiyorsun."

"Öyle mi?" Öne doğru eğilip annesini yanağından öptü ve kulağına fısıldayarak, "Demek istediğim, halkımızı buradan uzaklaştırabilmen için belki kafeste ölebilirim."

Ira Hath'e en çok dokunan o hızlı öpücük olmuştu.

“Ah tatlım. Sen de mi büyüdün? Sen de mi beni bırakacaksın?”

“Haklı olduğumu biliyorsun. Halkımızı bir araya toplamalısın. Bunu ben yapamam. Bugün o gün.”

Annesi kararsızlıkla Hanno’ya döndü. Hanno Pinto’ya baktı ve gözlerindeki gururu gördü.

“Çocuk haklı,” dedi. “Git o zaman hayatım. Sana bir zarar gelmesine izin vermeyeceğiz.”

Pinto muhafızların yanına koşarak annesinin yerini kendisinin alacağını söyledi. Muhafızlar için bir şey fark etmiyordu. Her akraba grubundan bir kişiyi aldıkları sürece işleri yapılmış sayılıyordu.

Hanno Hath onunla birlikte dört yol ağzına kadar gidip maymun arabalarından birine kapatılışını izledi. Pinto parmaklıklara tutunup onun için endişelenmemesi gerektiğini göstermek istercesine gülümseyerek el salladı.

“Seni almaya geleceğim,” diyerek üzgün bir şekilde oradan ayrıldı.

Sisi yüzü örtülü bir şekilde arabada oturmuş, heyecandan titreyerek pencereden dışarıya bakıyordu. İşçiler tarlalarda çalışmaya başlamıştı bile. Hepsi durmuş sonu gelmeyen gelin alayının geçişini izliyordu.

“Lunki!” dedi Sisi şaşkınlıkla. “Gözlerini kapatmıyorlar!”

“Zavallı kafirler!” dedi Lunki. “Bir şeyden habersizler hayatım.”

“Gözlerinin dağlanacağını biliyorlar mı?”

“Bunun olmayacağını umuyorum,” dedi Lunki. “Benim tatlı bebeğim peçesini takıyor.”

“Evet, doğru ya. Takılı olup olmadığından hiçbir zaman emin olamıyorum.”

“Bebeğim biraz süt içer mi?”

“Hayır, Lunki. Götür onu. Bugün düğün günüm. Yemek yemem söz konusu olamaz.”

“İçmekle yemek aynı şey değil. Bebeğimin ağzını oynatması bile gerekmeyecek.”

Sisi kafasını sallayarak Kestrel’e döndü.

“Neye bakıyorsun Kess?”

Kestrel oturmuş arabanın diğer camından Johjan Muhafızlarına bakıyordu. Atlı askerler arabalarının önünde ve arkasında ikili sıra halinde yoldaki kıvrıma kadar uzayıp gidiyordu. Kestrel kendisini ordusunu düşmanın kalesine götürüyormuş gibi hissediyordu.

“Nereye gittiğimize bakıyorum.”

Uzakta gölü ve köprüyü ve Düşler Şehri’nin duvarlarını görebiliyordu. Aramanth’ın en görkemli zamanlarındaki halinden on kat büyük, değerli taşlarla kaplı kubbeleriyle bu kehribar şehir karşısında büyülenmişti. Bu olağanüstü saray-kent evini yakan ve ailesini tutsak eden aynı halk tarafından inşa edilmişti. Ama yine de tüm ihtişamına, hatta güzelliğine rağmen Kestrel onu yok etme planları kuruyordu. Hiçbir unvanı ya da rütbesi olmayan on beş yaşındaki bu sıska kız, İmparatorluğu yargılamış ve ölüm cezasına çarptırmıştı. Tek silahı tutku dolu olması ve acımasız iradesiydi. Bugün düğün ve infaz günüydü.

Ben intikam meleğiyim.

“Düğünü durduracak bir şeyler olabileceğini söylemiştin,” dedi Sisi. “Ama hiçbir şey olmadı.”

“Daha evlenmedin,” dedi Kestrel. “Eğer istemiyorsan seni zorla evlendiremezler.”

“Yapabilirler,” dedi Sisi. “Eğer herkes senden bir şeyi yapmanı bekliyorsa ve hepsi sana bakıyorsa, sen de yaparsın.”

“Zamanı geldiğinde ne yapman gerektiğini biliyor olacaksın.”

Kestrel’in ona söyleyemediği şey, eğer her şey planladığı gibi giderse Sisi’nin bir karar vermesine gerek kalmayacağıydı.

“Gördün mü tatlım,” dedi Lunki. “Arkadaşın söylediği gibi endişelenmene hiç gerek yok.”

Lunki Kestrel’i tasvip etmiyordu. Kestrel’in gizli planları ya da düşünceleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun karşı olduğu şey Gang’ın Johdila Sirharasi’sinin bir arkadaşı olmasıydı. Bu onun seviyesini düşüren bir şeydi. Sıradan insanların arkadaşları olurdu. Soylularınsa kulları. Lunki hanımını eleştirmeyi aklının ucundan bile geçiremezdi, en azından yüksek sesle, bu yüzden Kestrel’e ‘kuaför’ ya da ‘dans öğretmeni’ der gibi, ‘arkadaş’ demekle yetiniyordu. Böylece Kestrel’i de kendisi gibi işe yarar kılarak tatmin oluyordu.

İki araba önde Johanna pencereden dışarıya, Düşler Şehri’ne bakıyordu ve o da kente hayran kalmıştı. Kendi başkenti, Gang Hükümdarlığı’nın kalbi Obagang’dan daha küçüktü ama bu mücevher görünümündeki kentin yanında Obagang bir gecekondu yığını gibi kalıyordu. Kendi başkentinin büyük binaları taştan yapılmaydı ama onlar bu mükemmel kubbeli binalara hiç benzemeyen, bodur, hantal yapılardı. Kentinin büyük çoğunluğu üst üste binmiş döküntü yığınlarına benzeyen ahşap kulübelerden oluşuyordu. Daha

önce hiç böyle hissetmemişti. Uygar dünyanın en büyük imparatorluğunun hükümdarı olarak, kendisini sarmalayan, rahatlatıcı bir üstünlük hissine alışkındı. Sahip olduklarının hepsinden daha görkemli bir saraya girmek onun için hiç de hoş olmayan bir deneyimdi. Baş Vezir'in bu evliliği ayarlamakla çok haklı olduğunu düşündü. Bir ülkeyi yoktan var eden, İmparator dedikleri bu adam güçlü bir düşman olabilirdi. Bu kadar kısa bir sürede nasıl bu kadar çok şey yapabilmişti? Örneğin bu göl: burada daha önce bir göl yoktu. Burası olsa olsa göçebe çobanların uğrak yeri olan ıssız bir bölgeydi. Hiç kimsenin istemediği bir yerdi. Elli yıl önce bir grup yabancı burada kamp kurduğunda kimse umursamamıştı. Rahmetli babasının, "Bırak kalsınlar. Orada bir kervan durağına ihtiyacımız var," dediğini hatırlıyordu. Kervan durağıymış! Babası burayı şimdi görebilseydi! Yalnızca göl bile birkaç kilometre uzunluğundaydı ve tüm bunlar tek bir adamın emriyle bu kayalık toprakların kazılması sonucu ortaya çıkmıştı.

"Dik otur Tonton'um," dedi karısı. "Gang'ın Johanna'sı olduğunu ve az sonra tanışacağın tüm bu insanların ayaklarının altındaki toz kadar değersiz olduklarını unutma."

"Ayaklarımın altındaki toz. Peki, hayatım."

"Pişmiş kelle gibi sırıtmamalı; tırnaklarını kemirmemeli; ağzın açık çiğnememelisin. Birisi seninle konuştuğunda kızgın bakışlar atmayı da unutma."

"Peki hayatım."

"Kızgın bakışını göster bakayım."

Kızgın gözlerle baktı.

"İşte böyle. Tıpkı baban gibi görünüyorsun."

Üniformalarının içinde muhteşem görünen Johjan Muhafızları'nın Komutanı Zohon adamlarının başında at sürüyordu. Üç bin muhafızın tamamı arkasında ve kraliyet arabalarının yanlarında iki sıra halinde ilerliyordu. Bu büyük koruma birliğinin ev sahibi kent tarafından hoş karşılanıp karşılanmayacağını sormamıştı. Bu konuda hiç konuşulmamıştı. Barzan'ın tüm çabalarına rağmen Johanna itiraz etmemişti. Böylece Zohon üç bin adamının tamamını Düşler Şehri'nin kalbine götürmeye karar vermişti.

Atının üzerinde dimdik otururken, göl kıyısına doğru yaklaştıkça gizliden gizliye durdurulacağını düşünüyordu. Eğer böyle bir şey olursa

derhal saldırmayı planlıyordu. Arabalardan birinin altında kapıları yıkmak için demirden, ağır bir koçbaşı saklıydı. Ama kimse onu durdurmadı. Kendi adamları dışında görünürde herhangi bir silahlı güç yoktu. Önlerindeki uzun köprünün diğer ucundaki dev kapılar ardına kadar açıktı.

Düğün alayı köprünün başlangıcında durdu. Tören için hazırlanan ve içerisinde henüz kimsenin oturmadığı üzeri açık araba en öne getirildi ve özel olarak seçilmiş, hepsi aynı boyda ve aynı renklerdeki bir manga Johjan Muhafızı arabanın iki yanında yerlerini aldı. Johanna ve Johdi görkemli ama aynı zamanda ağır ve rahatsız taçlarını taktılar. Kestrel Johdila'nın sonunda gelinliğini giyişini izledi.

Olağanüstü bir giysiydi. Terzi Johdila'nın elbisenin altına hiçbir şey giymemesi konusunda ısrar etmiş; bu da Sisi'yi çok heyecanlandırmıştı. Giysi ince bedeninin herhangi bir bölgesini açığa çıkardığından değildi: bu mükemmel kesimli beyaz ipekli boğazından bileklerine kadar sımsıkı her yanını sarıyordu. Başının üzerine sımsıkı oturan beyaz ipekliden başlık, boynundan omuzlarına kadar iniyordu. Yüzünde, nefes aldıkça hareket eden incecik sade bir tül vardı. Ama bütün bunlar giysinin yalnızca iç kısmıydı. Saçına ve omuzlarına incecik tellerle tutturulmuş tek parça halinde incecik ipekten yapılma her yanını kaplayan bir duvak vardı üstünde. Öyle inceydi ki neredeyse görünmezdi: kumaştan çok bir sis bulutuna benziyordu. Bu her yanını saran sis perdesinin içinde incecik, ipek-tenli vücudu baştan çıkartıcı bir sır gibi izleyenlerin büyülenmiş bakışlarına aynı anda hem her şeyi sunuyor; hem de sarhoş edici bir güzellik vaat etmenin dışında hiçbir şey göstermiyordu.

"Ah Sisi!" diye bağırdı ona bakan Kestrel. "Hayatımda hiç bu kadar güzel görünen birini görmedim!"

"İşte tatlım," diye mırıldandı Lunki. "Bebeğim artık mutlu."

Terzi kaygıyla etrafında dolanarak vücudunu tamamen saran duvağı düzeltiyordu.

"Arabaya binmek zorunda mı?" deyip duruyordu. "Kumaşın kesimi asılı duracak şekilde. Eğer oturursa kırışacak."

Sisi kararsız kalmıştı. Bir yandan giysisinin kırışmasını istemiyordu ama öte yandan uzun köprüyü yürüyerek geçmek de istemiyordu. Bu yüzden üstü açık arabaya binerek annesiyle babasının karşısına oturdu.

Gelin alayı bir kez daha hareket etti. Atların toynakları köprünün tahtalarını gümbürdetiyordu. Zohon kraliyet arabasının hemen ardından gidiyor; atının adımlarını gelin alayının hızına uydurmak ama aynı zamanda

salına salına yürüyor gibi görünmemek için tırısta gidiyordu. Johjan Muhafizları'nın eşlik ettiği arkadan gelen arabalar öyle uzun bir sıra oluşturuyordu ki alayın ön kısmı kapılara vardığında sondakiler köprüye henüz yeni giriyorlardı.

Gelini taşıyan üstü açık araba kapılardan geçerken orkestra müzik çalmaya ve bir koro şarkı söylemeye başladı. Johdila etrafındaki binaların güzelliğine hayranlıkla bakıyordu. Her pencerede, her terasta müzisyenler enstrümanlarını çalıyor ve şarkıcılar gruplar halinde şarkı söylüyorlardı. Aynı zamanda müzisyenlerin aralarında duran çocuklar çiçek atıyorlardı. Taç yaprakları Sisi'nin etrafında havada uçuşup süzülerek duvağının üzerine konuyor; her yanı renge boğup müzikle iç içe geçiyordu. Öyle ki caddeyi tatlı bir melodiyle dolduran şey havadan yağan çiçeklermiş izlenimi uyandırıyordu.

Sisi'nin arkasında gururla atını süren Zohon heyecanını gizlemeye çalışarak etrafa bakınıyor ancak hiçbir yerde silahlı adam göremiyordu. Görebildiği tek şey inanılmaz sayıdaki müzisyenlerdi. Yüksek sesle gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Bir avuç müzisyen ve şarkıcı bir tehlike oluşturmuyordu!

Düşmanının kentini görebilmek için Johdila'nın arabasının penceresinden dışarı sarkan Kestrel de hayrete düşmüştü. Katiller ve köle tacirlerinden oluşan bu ülke çok güzeldi; sokakları büyüleyici; halkı müzikseverdi. Hem de ne müziksever! Yol boyunca ağır ağır ilerlerken müziğin bir grup müzisyenden diğerine doğru geçtiğini; böylece müziğin hep kraliyet arabasının en yakınında bulunan müzisyenler tarafından çalındığını ve aynı zamanda armonilerin arkalarında ve önlerinde yükseldiğini fark etti. Müzisyenlerin hepsinin gözlerinin tek bir noktaya çevrilmiş olduğunu gördü. Bakışlarını izlediğinde camlı bir terasın üzerinde güçlükle seçilen birinin bir aşağı bir yukarı hareket ederek kollarını açmış orkestrayı yönettiğini gördü.

İmparator üst katlarda ağır adımlarla ilerleyerek çok sayıdaki orkestralarını ve korolarını yönetirken şehre yayılan şarkıyı kendisi de bir yandan söylüyordu. Uçuşan beyaz saçlarıyla müziğe kendisini kaptırmış bu adamın bir kol hareketiyle beş sokak ilerideki yüzlerce şarkıcı şarkı söylemeye başlıyor; aynı anda kemanlar da coşkuyla çalıyordu. Parmağını oynatmasıyla çiçek pazarının içinden trompetler çalmaya başladı; elini döndürmesiyle meydana yerleşmiş iki yüz davulcu tokkata'larına başladılar.

Üflemeli baslar kentin her yanında sesten daha derin bir sesle havayı titretti. İmparatorun kolunu indirmesiyle binlerce soprano final bölümünün tüyler ürpertici ilk notalarını seslendirdiler. Ses binlerce tarla kuşunun aynı anda havalanması gibi havada patladı. Yaylı çalgılar, viyolaların tatlı sesleri; çelloların sevgi dolu mırıltılarından sonra üflemelilere geçildi – İmparator dev erkekler korosuna parmağıyla işaret etmek için koşar adım en uca kadar gitti ve Düşler Şehri'nin her yanında hissedilen bir titremeyle bas sesler şarkı söylemeye başladı; ve kendi yarattığı bu eserin ihtişamında kendisini kaybeden İmparator onlarla birlikte şarkı söylemeye başladı.

Şarkılar içindeki kent genç ve güzel gelini karşılamak için bir senfoniye dönüştü. Bırakalım görsünler, diye düşündü tutkuyla komuta eden İmparator, bırakalım imparatorluğun gerçek anlamını görsünler! Bu benim yarattığım dünya, bu benim halkıma armağanım, bu benim yeni bir dünya için verdiğim söz!

* * *

Hanno Hath gelin alayının gelişini işaret eden müziği duyduğunda Kestrel'in de alayın içerisinde bir yerlerde olduğundan emindi. Profesör Fortz'dan izin alıp akademi kütüphanesinin yüksek penceresine giderek gelin alayını izledi.

"Düğünler!" dedi Fortz tiksintiyle. "Önce şeker. Sonra acı şurup."

"Siz evli değilsiniz herhalde Profesör?"

"Evlilik boş vakti olanlar içindir. Benim bunun için vaktim yok."

"Evlilik bana hayatımın en büyük mutluluğunu verdi," dedi Hanno.

"Öyle mi?" Fortz çok şaşırmıştı. "Sanırım sıcak yemekleri seviyorsun." Kendisi de pencereden dışarıya bakmak için bir sandalyenin üzerine çıktı. "Büyük yıldızlar adına! Bu insanlar da kim? Bütün bu parıltılı yaldızlar. Tam bir taşralılık!"

Kütüphanenin karşısındaki binada yer alan koro İmparator'un işaretiyle şarkıya katılarak Fortz'u yerinden sıçrattı. Eşgüdümlü sesler onu çok etkilemişe benziyordu.

"İtiraf etmeliyiz ki adam tam bir dahi. Dinlesene! Halkın sesi bir şarkıda birleşmiş!"

"Kölelikle de birleşmiş," diye mırıldandı Hanno.

"Ne olmuş yani? Bir ulusu başarılı kılan şeyin ne olduğunu kendine bir sor. İyi bir düzen ve çok çalışmak. Ne tür insanlar söyleneni yapıp çok

çalışır? Köleler. İnsan hakları ve özgürlüklerle ilgili duygusal saçmalıkları bir kenara bırakırsan geriye ne kalır? Dünyanın en başarılı ülkesi!”

Dışarıdan nefesli çalgıların coşkun, yükselerek koroyu bastıran sesleri duyuldu.

“Gelin büyük salona varmış olmalı,” dedi Fortz.

Hanno, Kestrel’i görememişti.

“Acaba dışarı çıkıp izleyebilir miyim?” diye sordu.

“Eh, neden olmasın? Nasıl olsa bu gürültüde hiç kimse konsantre olamaz.”

Hanno kütüphaneden ayrıldığı sırada Johdila da büyük salonun önünde üzeri açık arabasından iniyordu. Ancak Hanno töreni izleyebilmek için kalabalığın içine girmedi. Aksi yöne dönerek kapılardan dışarıya, şimdi boşalmış olan köprüye doğru yürüdü.

Yola çıkmak için hazırlanma zamanıydı.

18

Mumpo'nun Manaxa Dövüşü

Kestrel titriyordu. Dev gelin alayı Düşler Şehri'ne girdiği andan itibaren Zohon'un saldırıya geçmesini beklemişti. Johjan Muhafızları cadde boyunca akın akın ilerliyordu ve Kestrel ortalıkta İmparatorluğa ait onlara karşı koyabilecek bir güç göremiyordu. Ama komutan gülümseyerek ilerlemeyi sürdürdü ve tören planlandığı gibi devam etti.

Lunki'yle birlikte arabadan dışarı çıkarak gelinin peşi sıra düğünün yapılacağı büyük kubbeli salona giden merdivenlerden yukarı tırmandı. Her yandan müzik sesleri geliyordu. Salonun içinden neşeli bir şarkı söyleyen koronun sesi duyuluyordu.

Üstü açık arabasından inen Johdila, yanında yürüyen Johanna ve Johdi'yle birlikte yerlere kadar eğilmiş ve kollarını açmış İmparator'un Kâhyası tarafından yüksek kemerli girişte karşılandı. Hepsi birlikte salona girdiler. Kestrel onları izledi.

Salon onu hayrete düşürmüştü. İnce oymalarla süslü dev taş sütunlar havada asılı duran kubbeleri destekliyordu. Düğün için kurulan arena kafes şeklindeki ince meşe desteklerden oluşmuştu ve üzerinde minderli koltuklar ve kırmızı, altın püsküllü bir sayvan yer alıyordu. Yukarıdaki dev, parlak ışıklı boşluk özel bir gökyüzü gibi parlıyor ve İmparator'un dört yüz kişilik korosunun şarkısı dev alanı doldurarak gün batımı renklerindeki cama doğru yükseliyordu. Hepsi kırmızı ve altın rengi uzun kollu kaftanlar giymiş olan koro, giriş kapılarının iki yanında duran özel olarak inşa edilmiş iki sahnede duruyordu. "Gelin koral'i," diye fısıldadı kâhya Johanna'ya. "Gelinin girişi için özel olarak İmparator tarafından bestelendi."

"İmparator tarafından mı bestelendi!"

"Düğündeki tüm müzikler İmparator tarafından bestelenip yönetildi."

Uzun boylu Johjan Muhafızları uygun adımlarla her yandan içeri girerek ahşap arenanın arkasındaki boşlukları doldurdular. Kestrel eğer bir

savaş olacaksa bunun burada, bu görkemli ama kalabalık salonda başlaması gerektiğini düşündü. Etrafına bakınarak kaçış yollarını araştırdı. Üç taraftan çıkış vardı: biri şu anda geçmekte oldukları ana caddeye açılıyordu. Diğer çıkışların her ikisinin de önleri izleyiciler tarafından kapatılmıştı. Salonun uzak köşesinde, büyük saraydaki diğer odalara açılan bir geçit vardı. Salonun diğer tarafında dar bir merdiven en alt seviyedeki kubbenin hemen altında yer alan ve tüm salonu çevreleyen balkona doğru çıkıyordu. Ancak daha fazla inceleme fırsatı bulamadan kraliyet alayını izleyerek arenaya çıkması gerekti.

Arenanın zemini kumla kaplıydı ve bu da böylesine görkemli bir törende oldukça tuhaf görünüyordu. Yukarı doğru tırmandıkça zeminin geniş bir sahne gibi yükseltilmiş olduğunu fark etti. Johdila sol taraftaki sıraların ortasında gelin için özel olarak hazırlanmış tahta götürüldü. Kestrel kraliyet alayının arkasındaki yerini aldı.

“Oldukça görkemli bir yer değil mi?” dedi Johanna karısına. “Neden bizimkiler böyle bir şey inşa edemiyorlar? Şu sütunlara bak! Yerden tavana kadar oymalarla süslü. İnsan bu desenlerin gerçek yapraklar olduğuna yemin bile edebilir.”

“Bana kalırsa fazla şatafatlı,” dedi Johdi. Altın rengi pelerini onu terletiyor ve tacı kafasını acıtıyordu.

“Burada ne olacak Barzan?” dedi Johanna eliyle önlerindeki kumla kaplı platformu işaret ederek.

“Buna manaxa diyorlar haşmetmeap. Bir tür dövüş. Burada çok tutuluyor.”

“Çok uzun sürüyor mu?”

“Sanmıyorum efendim. Ardından tantaraza olacak. Düğün dansı.”

“Peki o uzun sürüyor mu?”

“Hepsi birlikte sanıyorum bir saat kadar sürer Yüce Efendim. Düğün ziyafeti öğlen...”

Johanna iç çekti. Kahvaltının üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibiydi.

Davul sesleri ve korodaki erkeklerden yükselen bir bağırışla ikinci bir alay damadı getirdi. En önde Ortiz tarafından törende kendisine eşlik etmeleri için seçilmiş olan İmparatorluğun on iki genç lordu geliyordu. Üzerlerine en iyi giysilerini giymişlerdi. Modaya uygun işlemeli gömleklerinin üzerinde uzun kuyruklu frakları vardı. Sayvanın altına gelene kadar yüksek kubbelerden süzülen ışık onları turuncu ve altın rengi beneklere boyadı; ardından her yer gül pembesi oldu. Kompozisyonu

oluşturan çeşitli unsurlar salonda hareket ettiği sırada renk planı rastgeleymiş gibi görünse de herkes yerini aldığında bir desen oluşturdular. Sayvanın hâkim renkleri, kum ve dışarıdaki mavi ışığı, konukların daha az göz alıcı kostümleri izliyor ve tüm bunlar gözleri gelinin saf beyaz sadeliğine götürüyordu. Renk uyumunu bozan tek unsur İmparator'un kontrolü dışında olanlardı: Johjan Muhafızları'nın morları ve Bilge Ozoh'nun üstündeki turkuvaz işaretler.

Her anı dikkatle izleyen Kestrel damadın girişini gördü. Marius Semeon Ortiz beyaz giymişti; giysisinin askıları, tokaları ve kemerleri gümüş rengiydi. Güneş yanığı yüzü ve kumral saçları beyazlar içinde çok hoş görünüyordu. Dimdik ve gururla yürüyerek Johdila'nın arenanın karşı tarafındaki yerinin tam karşısında duran kırmızı tahtına doğru ilerledi; Gang Hanedanı'nı eğilerek selamladıktan sonra yerine oturdu. Genç lordlar da etrafındaki yerlerini aldılar. Hizmetkârları arkasında ayakta duruyorlardı. Kestrel, Bowman'ın da aralarında olduğunu gördü ve gözleri kısa bir an gizlice buluştu.

Koro son notaları seslendirdi ve neredeyse bir saat boyunca Düşler Şehri'ni kasıp kavuran müzik fırtınası sona erdi.

İmparator'un kâhyası öne çıktı:

"Halkınızın ve halkımızın birleşmesini kutlamak amacıyla," diye ilan etti, "İmparator soylu manaxa sanatında karşılaşacak olan en iyi dövüşçülerini sizlere sunmaktan mutluluk duyar."

Kestrel'in gözleri Zohon'u aradı. Zohon kollarını kavuşturmuş ayakta töreni izliyordu. Adamları altı sıra halinde arenayı tamamen kuşatmıştı. Onu durdurabilecek hiçbir şey yoktu. Neyi bekliyordu?

Ta-ta-ta-tam! Ta-ta-ta-tam! Davullar sahnenin altındaki bir tünelden içeri girerek tek sıra halinde ringe doğru ilerleyen dört manac'ın gelişini haber veriyordu. Yağlanmış bedenleri parıldıyor; kollarındaki ve bacaklarındaki zırhlar ve bıçaklar ışıldıyordu. Birer birer platforma çıkarak büyük bir saygıyla önce Johanna'yı ve ailesini sonra da Ortiz'i selamladılar. Antrenörleri Lars Janus Hackel tünelin girişindeki yerinden onları izliyor ve her bir dövüşçü için alkışı başlatıyordu.

İlk önce kasları güçlü, bedeni yara izleriyle kaplı, sanatının ustası tecrübeli manac Dimon göründü. Seyircileri selamlarken bıçaklı miğferini kolunun altında tutuyordu. Johdila duvakla örtülü güzel kafasını hafifçe eğerek selamını kabul etti. Ardından manac'ı ve müstakbel kocasının oturmakta olduğu tahtı geçerek her zamanki gibi örtülü gözlerini arkasında

duran Bowman'a çevirdi. Arkadaşının kardeşinin düşünceli gözlerle kendisini izlediğini sanıyordu. Heyecanını göstermeyecek kadar gururlu olan Johdila hiç kıpırdamadan dimdik oturuyor ama içten içe titriyordu. Ah Bowman, diye düşünüyordu. Burada ne yapıyorum? Sen ve ben neden gizlice buradan uzaklaşıp baş başa konuşabileceğimiz ve birbirimizi tanıyabileceğimiz bir yere gitmiyoruz?

Bowman Kestrel'e bakıyordu.

Yapma Bo. Çok tehlikeli.

Uzanıp, düşüncelerinin ucuna dokunmadan edememişti. Çok gergindi, bu beklenilir bir şeydi ama aynı zamanda çok da heyecanlıydı.

Ne zaman başlayacak?

Bilmiyorum, diye yanıtladı. *Hazır ol.*

Dönüp yeniden Zohon'a baktı.

Ta-ta-ta-tam! Ta-ta-ta-tam! Sıska Candiz, kumla kaplı tahtaların üzerine sıçradı. Aralarındaki en uzağa erişebilen manac'tı. İnce ve bir keman yayı kadar sertti. Selam vererek alkışları kabul etti.

Zohon basamaklar halinde yükselen oturma yerlerinden Johdila'ya bakıyordu. Onu sımsıkı saran kumaşın altındaki ince boynunun kıvrımı öyle baştan çıkartıcıydı ki onu güçlü elleriyle okşamayı arzuladı. Onu izlerken ürperdiğini ve gözlerini damattan çektiğini gördüğünü sandı. Korkmana hiç gerek yok sevgilim! diye seslendi ona kalbinin derinliklerinden. Seni kurtaracağım! Ve gözlerini düşmanına, onun Sisi'siyle evleneceğini sanan kibirli genç adama çevirerek nefretle baktı. Büyük bir memnuniyetle, Ortiz'in yüzünün kızardığını ve gözlerini yere indirdiğini gördü.

Ta-ta-ta-tam! Ta-ta-ta-tam! Şimdi sahneye çıkan büyük Arno'ydu, en çok korkulan, dev Arno geniş kollarını göğsünde kavuşturup kafasını eğerek soylu misafirleri selamladı.

Yanakları hâlâ yanan Ortiz, Arno'nun selamını kabul etti. Yüzü kızarmıştı çünkü arenanın karşısında duran Kestrel'e bakıyordu ve bakışları karşılaşmış ve gözleri aniden parıldamıştı. Neden bana kızgın, diye sordu kendi kendine. Bunun yalnızca bir yanıtı olabilir. Gözlerinden onu sevdiğini görebiliyordu. Bu düşünce Ortiz'i ani ve çılgınca bir sevince boğdu. O parlak, hevesli yüz şimdi ona herkesinkinden daha güzel görünüyordu; hayat dolu ruhu ona karşı bir şeyler hissediyordu. Belki de aşkları karşılıklıydı! Bunu düşünmek çılgınlıktı. Çılgınlık, kaos ve imkânsızlık!

Ta-ta-ta-tam! Ta-ta-ta-tam! Dördüncü manac da soyluların önünde eğilmek üzere platforma çıktı ve bu Mumpo'ydu. Kestrel onu tanımıştı ve

şaşkınlık içinde yüksek sesle bağırmamak için kendisini zor tuttu. Çok farklı görünüyordu. Çıplak, yağlanmış bedeni parlıyordu. Hareketleri çevik ve kendinden emindi. Kendisini kontrol altına alan Kestrel hayranlıkla onu izledi. Manaxa'nın nasıl bir şey olduğunu bilmediğinden onun için endişelenmemişti. Karşı taraftan izleyen Bowman'sa çok iyi biliyordu ve ürperdiğini hissetti.

Davullar sustu. Sessizlikte rahat etmek için kıpırdanan izleyicilerin sesi yerini yavaş yavaş gergin bir sessizliğe bıraktı. Üç hafif vuruş sessizliği bozdu, tırabzanlardan birine vuran bir keman yayının sesi: tak tak tak. Bütün gözler yukarı çevrildi. Arenanın üzerindeki gölgeler içindeki balkonda bir adamın silueti görülüyordu. Kırmızı giysili dev bir vücudu vardı. Başında, çeperinden parlak zincirler sarkan altın bir miğfer vardı, elindeyse bir keman tutuyordu. Koltuklarda oturanlar fısıldadılar:

"İmparator! İmparator!"

Johanna şaşırmıştı.

"Burada olması gerekmez miydi?" diye fısıldadı Barzan'a. Baş Vezir İmparator'un kâhyasının kulağına fısıldadı. Kâhya da onun kulağına bir şeyler fısıldadı ve böylece fısıltı Johanna'ya geri döndü.

"İmparator müziği yönetiyor. Evlilik yemininden sonra sizinle tanışma şerefine erecek."

"Anlıyorum. Pekâlâ. Öyleyse mesele yok."

Platformun üzerine: taze kum döküldü. Davullar bir kez daha çalarak manaxa'nın başladığını haber verdiler. Ve ilk çift arenaya çıktı. Dimon, Cadiz'le karşılaşıyordu. Kurnaz ustaya karşı genç dev. Yukarıdaki balkondan tek bir vuruş duyuldu ve dövüş başladı.

Manac'lar birbirlerinin etrafında dönerek temas etmeden birbirlerinin adımlarını takip ediyorlardı. Dizlerindeki ve ellerinin üzerindeki kısa bıçaklar gül rengi ışığın altında parıldıyordu. Sırık Cadiz ilk sıçrayışı gerçekleştirdi. Sıçrarken havada döndü ama yere indiğinde Dimon orada değildi. Çoktan karşı saldırıya geçmişti. Klank! Kol zırhındaki bıçağın sesini şaşırtıcı derecede hızlı karşılıklı vuruşlar izledi. Dizler dans edip yumruklar havada uçarken her iki manac da hiçbir yara almadan zarif bir şekilde dönerek uzaklaştı.

Sisi çok heyecanlanmıştı. Daha ilk vuruşta oyunun ciddiyetini kavramıştı. Dövüşçüler birbirlerinin canını acıtmak, yaralamak belki de öldürmek için dövüşüyorlardı. Her hareket çok önemliydi, çeliğin her parıltısı her an bir hayatı sonlandırabilirdi. Birdenbire bu dövüşün hayatında

gördüğü en güzel şey olduğunu düşündü. Yanıltma, saldırı, savunma hareketlerinin hepsi büyük bir tutumluluk, dikkat ve cesaret gerektiriyordu. Kesilmeyi, biçilmeyi, yarılmayı ve oyulmayı bekleyen çıplak tenler! Kan! Bu ölümcül dansın adımlarını izledikçe kalbi hızla çarpıyor ve gözleri parıldıyordu.

Kurnaz Dimon hasmının etrafında ve uzun kolunun altında dolanarak Cadiz geriye doğru sıçrarken sol dizini kaldırdı. Dimon sağ kolunu savurdu, Cadiz soluyla bloke etti ve Dimon sağ dizini havaya kaldırırken yeniden geriye doğru sıçradı.

“Ha!” diye bağırdı Dimon.

İzleyen diğer dövüşçülerin ve antrenörün de çok iyi bildiği gibi bu tek hareketle Dimon manaxa’nın ritim egemenliğini eline almıştı. Çaresiz kalan Cadiz savunmaya geçerek geri çekildi ve sonunda platformun ucuna kadar geldi ve zarif bir atlayışla dövüşü sonlandırdı.

Seyirciler çılgın gibi alkışlıyordu. Formlarının doruğunda dövüşçüler tarafından beceriyle gerçekleştirilen klasik bir karşılaşma olmuştu ama kan dökülmemişti. Ortiz, izlerken antrenörün böyle emrettiğini tahmin etti. Daha önce manaxa’yı hiç izlememiş olan ziyaretçiler bazen vahşi tarafları karşısında şoka uğrayabiliyorlardı.

Kestrel, Zohon’a baktı. Gözleri parıldıyordu: büyülenmiş gibiydi. Manaxa devam ettiği sürece hiçbir şey yapmayacaktır, diye düşündü. Ardından Zohon’la ve yaklaşan savaşla ilgili tüm düşünceler aklından uzaklaştı. Mumpo arenaya giriyordu.

Davullar çaldı ve Arno acemi Mumpo’yla karşılaşmak üzere platforma tırmandı. Tuhaf bir ikiliydi. Arno çok büyük ve yağlı; Mumpo ise çok ince ve kıvraktı. İlginç bir şekilde Mumpo sanki transa geçmişçesine dev hasmından daha yavaş hareket ediyor gibi görünüyordu. Ortiz bunu gördüğünde gerçek bir manac’ın, hareketlerini bilinçli bir şekilde düşünmeden gerçekleştiren dövüşçünün karşılaşma öncesi konsantrasyonunu derhal tanıdı. Doğuştan yetenekli, diye düşündü. Bu hiç unutulmayacak bir dövüş olacak. Bakışlarını Kestrel’e çevirdi ve onun da genç manac’tan ne kadar etkilendiğini fark etti. “Anlıyor. Manaxa’nın gücünü hissediyor. Anlayacağından emindim!”

İşaret verildi, dövüş başladı ancak iki manac’ın da acelesi yok gibi görünüyordu. Abartılı bir yavaşlıkla hareket ediyor, neredeyse birbirlerine değecek kadar yaklaşarak dans edercesine birbirlerinin dönüşlerini, hareketlerini karşılıyorlardı. Gerçekte ise dikkat kesilmiş birbirlerinin

ritmini, manaxa’nın kalbi olan o ince vuruşu yakalamaya çalışıyorlardı. Rüyada gibi, ürkütücü bir şekilde sallanıp kıvrılarak dönüyor ve kontrolü ellerine almaya çalışıyorlardı.

Ardından Mumpo eğilerek yaklaştı ve Arno saldırıya geçti. Açık bir tuzaktı ve kolayca savuşturuldu: ama şimdi dövüşün temposu hızlanmıştı. Mumpo’nun gözleri kapalı gibiydi ve dev adamın hareketlerini görmekten çok hissediyor gibiydi. İnanılmaz derecede zarifti. Her hareketi telaşsız bir rahatlıkla başlıyor ve bitiyordu ve bu da olacakları önceden görebildiği izlenimini yaratıyordu. Hareketler hızlandıkça Arno’nun da bedenine nefes kesici bir şekilde hâkim olduğu görülüyordu. Mumpo kadar çevik, onun kadar hızlıydı ve iki katı güce sahipti. Dev çivili yumruğuyla ölümcül bir darbe indirmesi durumunda Mumpo bir daha toparlanamazdı. Ama her iki taraf da darbe almıyordu. Saldırı, geri çekilme, karşı hamle ve karşı saldırı, kitabına uygun bir sırayla yüksek sanatın ustalarına yakışacak biçimde sürüyordu.

Arenadaki tünelde oturan Lars Janus Hackel keyifle izliyordu. Çocuğa bir zarar gelmeyecek, diye düşündü. Çok başarılı. Mumpo’nun üstün bir konsantrasyonla dövüştüğünü görüyor ve büyük şampiyonun bu savunmayı kıramayacağını biliyordu. Hareketler baş döndürücü neredeyse gözle takip edilemeyecek bir hıza ulaşmıştı. Dövüşçüler etkisini hesaplayamadan darbeler birbirini izliyor, her iki dövüşçünün de talim ettikleri sırada gidiyordu. Taka-taka-taka-tak! Bıçaklar birbirlerine ya da kol ve bacaklardaki zırhlara değiyordu. Bir sonuç vermeyecek vuruşlara girişip boşuna güçlerini tüketmiyorlardı. Gittikçe artan bir hızla dönüp sıçrayan manac’lar seyircilerin nefesini kesen, dur durak bilmeyen ve durmadan hızlanan bir dansa kilitlenmişlerdi. Her an birinden biri bir vuruşu kaçıracak, bir sonraki darbeyi öngöremeyecek, havada uçan bıçaklardan birinin korunmasız tenini delişini görecekti. Ama ikisi de pes etmeksizin, mükemmel bir konsantrasyonla devam ediyordu ve heyecan gittikçe artıyordu.

Sisi güçlükle dayanıyordu. Yumruklarını sıkmış, koltuğunda öne doğru eğilmiş, dövüşçülerin – dövüşçülerin ne yapmasını istiyordu? Utançtan yüzü kızararak bu bıçak dansının hızla gittiği doruk noktasını, kan ve acıyı görmek istediğini fark etti. Engel olamıyordu. Manaxa her yönüyle bu doruk noktasını çağırıyordu. Kendilerini güzelliğe kaptırmış olan seyirciler kan dökülmesi için bağırdı.

Kestrel de bunu hissediyordu ama korku heyecanını gölgeliyordu. Bakmaya dayanamıyor ama yine de gözlerini ayıramıyordu. Bütün varlığıyla içinden Mumpo'ya sesleniyordu.

Atla Mumpo! Kaç! Ölmemelisin!

Manac'lar dönmeye devam ediyordu, şimdi öyle yaklaşmış öyle hızlanmışlardı ki sanki birbirlerine sarılıyor gibi görünüyorlardı. Manaxa'da dövüşçülerden biri ritmi bozduğu anda diğerinin kontrolü ele geçireceği bir noktaya gelmişlerdi ve bunu başarabilmek için her ikisi de her dönüşte hareketlerini değiştiriyorlardı. Arno bütünüyle tekrar kullanıp Mumpo'yu hazırlıksız yakalamayı umarak bir dizi sola dönüş denedi: ama beşinci dönüşten sonra Mumpo diziyle önünü kesti ve Arno kendisini tehlikeli çift-yumruk vuruşuna karşı savunmak zorunda kaldı ve daha iyi bildikleri hareketlere geri döndüler. Mumpo birden üstündeki dört bıçağı da kullanabileceği bir şekilde öne doğru atıldı. Bu genellikle rakibi geri çekilmeye zorlayan bir hamleydi. Geri çekilmeyecek kadar deneyimli olan Arno normal olarak Mumpo'nun karnına saplanacak bir kol saldırısıyla karşılık verdi ama o havada sıçrayıp dönerek bıçağı bacağındaki zırhla karşıladı. Yere indi, döndü ve yumrukları çarpıştı: mükemmel bir saldırı ve savunmaydı ve hayranlık dolu alkışlarla karşılandı.

Dövüşçüler yorulmaya başlamıştı. Bu baş döndürücü hızda yorulmamaları imkânsızdı. Sessiz bir anlaşmayla aralarındaki mesafeyi genişleterek hareketlerinin hızını yavaşlattılar. Bu bir dövüşte her zaman için kritik bir andı. İçlerinden biri ya da her ikisi birden konsantrasyonunu yitirebilir ve diğeri üstünlük sağlayabilirdi. Ama iki manac'ı birbirine bağlayan görünmez ip ayrıldıklarında bile gergin kalmayı sürdürdü. Dikkatli bir şekilde birbirlerinin etrafında daireler çiziyorlardı. Dövüş farklı bir evreye geçmişti. Antrenör şampiyona baktı ve ne yapacağını anladı. Mumpo hasmının hareketini öngöremeyecek kadar yeni bir dövüşçüydü. Ona her şeyi öğretecek vakit olmamıştı.

Ve darbe indi: meşhur vahşi adam saldırısı. Arno çıplak ayak parmaklarının uçlarında yükseldi ve hiçbir düzenliliği olmayan, çılgınca, delici hareketlerle havayı döverek kendisini öne doğru fırlattı. Kollarını savurup tekmeler atarak onu da benzer bir çılgınlığa sürükleme umuduyla Mumpo'nun üzerine atıldı. Bu noktada Hackel'in daha önce pek çok kereler gördüğü gibi Arno'nun hareketleri göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede ölümcül bir kesinliğe dönüşecek ve her şey sona erecekti. Ama Mumpo bir kaya gibi kıpırdamadan durdu. Çılgınca saldırıların hiçbirini

karşılamaya çalışmaksızın tüm dikkatini Arno'nun gövdesine verdi. Bu Arno'yu savunmaya geçmek zorunda bıraktı ve saldırı başladığı gibi hızlı bir şekilde sona erdi. Ardından, Arno başarısızlığını ustaca bir şekilde kullanarak sırtını kısa bir süreliğine hasmma sunan ani bir dönüş yaptı ve Mumpo yemi yuttu. Saldırmak için uzandı ve Arno sol yumruğundaki bıçağı döndürerek Mumpo'nun sağ kolunun üst kısmını kesti. Kesikten parlak kırmızı kan fışkırarak kolunun zırhla kaplı kısmına aktı. Kalabalık soluğunu tutmuş izliyordu. Hackel kafasını salladı: çocuk bu numaraya kanmamalıydı. Kestrel dehşet içinde yüksek sesle bağırdı.

"Dur! Onun canını yakma!"

Mumpo hızla kafasını çevirdi. Sesini tanımıştı. Onu ilk kez olarak gördü. Şaşkınlık içerisinde ona baktığı sırada büyük şampiyon yeniden saldırıya geçti. Mumpo'nun kafası karışmıştı. Zaman kazanmak için geri çekildi. Tüm konsantrasyonunu yitirmişti. Hackel bunu gördüğünde dehşete düştü; Ortiz ise çok şaşırmıştı: çocuk kaybediyordu. Arno dövüşü kazandığının bilinciyle amansız bir güçle üzerine atıldı. Amacı Mumpo'yu platformun kenarına itmek ve orada hafif bir darbeyle onu devirmekti.

Mumpo darbeleri savuşturmaya çalışarak geriledi. Sağ elinden kuma kan damlıyordu. Savunması hâlâ iyiydi ama insiyatifi kaybetmişti. Büyük Arno şimdi ritmi yönetiyordu ve tecrübesiz de olsa Mumpo bunun kaybedeceği anlamına geldiğini biliyordu. Manaxa'nın temel kuralı, "saldıran kazanır"dı. Arno her vuruşla dövüşün hızını arttırarak savunmasını saldırıya çevirmesini engelliyordu. Üstelik, Kestrel seyircilerin arasında onu izliyordu. Ona doğru bakış atıp duruyor ve her bakışı onu dövüşten uzaklaştırıyordu.

Hackel ciddi bir şekilde endişelenmeye başlamıştı. Çocuk hatalar yapıyordu. Bir an önce atlasa iyi edecekti. Şimdi bile, izlerken Arno bir kez daha saldırdı ve dizindeki bıçak Mumpo'yu baldırından yaralayarak biraz daha kan akıttı. Kalabalık bir kez daha soluğunu tuttu. Mumpo yarayı hissetmiyordu bile. Kafasını kaldırdı ve Kestrel'in yüzündeki acı dolu ifadeyi gördü. Kafasının karışıklığı bir anda sona erdi. Kendisini, Kess kaybetmemi istemiyor, diye düşünürken buldu. Öyleyse kaybetmeyeceğim. Kalbi mutlulukla dolup taştı ve Arno saldırırken o bir kez daha geri çekildi. Nasıl yapacağını görebiliyordu. Cesaretini toplayarak, kendisini bir sonraki saldırıdan savunmaya hazırlamak yerine kollarını ardına dek açtı.

Ortiz bunu gördü ve yarı anlayarak heyecanla yerinden fırladı. "İmkânsız!"

Hackel bunu gördü ve bembeyaz kesildi. “İmkânsız!”

Arno gördü ve beklenen saldırı, geri çekilme, karşı hamle ve saldırıyla karşılaşacağını düşünerek öne atıldı. Ama Mumpo geri çekilmedi. Arno’nun saldırısı iki kolun arasından geçti ve yumruğundaki bıçak Mumpo’nun göğsüne saplandı. Kestrel, “Hayır!” diye bağırdı. İzleyicilerin tümü ayağa fırladı. Ama Arno bir kez daha saldırmadı. Hareketsiz bir şekilde duruyordu ve Mumpo sağ kolunu ona doğru uzattı. Ancak o zaman kalabalık Mumpo’nun bu darbeyi kendisi de saldırabilmek amacıyla aldığını anladı. Ünlü ikili-ölüm manevrasını gerçekleştirmişti ve yumruğundaki bıçağı büyük şampiyonun kalbinin derinliklerine saplamıştı.

Arno tam bir sessizlik içerisinde, bıçağını Mumpo’nun göğsünün yan tarafından çekerek yavaşça yere düştü. Dev gövdesi kumların üzerine yığıldı ve bir daha hareket etmedi. Mumpo kıpırdamadan duruyor; kolundan, bacağından ve göğsünden kanlar akıyordu. Ve alkış başladı. İlk önce ayaklarını yere vurdular daha sonra sıraları yumrukladılar ve bağırdılar: içlerinde daha fazla tutamadıkları duygular bir patlama halinde her yanı inletiyordu. Güzellik ölümle sonlanmıştı. Dans ölüme dönüşmüştü. Sisi de diğerleriyle birlikte aynı tutkulu duygularla savrularak yumruklayıp bağırdı. Tek bağırmayan Kestrel’di. Kıpırdamadan oturuyor; tir tir titreyerek gözlerini Mumpo’dan ayıramıyordu.

Mumpo alkışları kabul etmek için yavaşça kollarını kaldırdı. Şaşkın görünüyordu. Hackel’in bir işaretiyle arenadaki köleler platforma tırmanarak Arno’nun cesedini alıp götürdüler. Onu kaldırmak için altı kişi gerekti. Yaralarının temizlenip sarılması için Hackel galip manac’ı arenadan kendisi uzaklaştırdı. Mumpo giderken arkasına dönerek Kestrel’e son bir kez baktı.

19

Kestrel'in Tantaraza Dansı

Manaxa sona erer ermez Johdila ayağa kalktı ve genç hizmetkârıyla birlikte arenadan ayrıldı. Hâlâ dövüşün etkisinde olan Zohon hazırlıksız yakalanmıştı.

"Johdila nereye gidiyor?" diye sordu.

Hızlı bir soruşturmanın ardından Johdila'nın giysisini dansa göre hazırlamak için yandaki odalardan birine çekildiğini öğrendi.

Yan odada Sisi aceleyle gelinliğini çıkartıyor; Kestrel'le giysilerini değiş tokuş ediyorlardı. Manaxa'nın Sisi'de uyandırdığı duygular yaklaşmakta olan kandırmacanın verdiği gerginliğe eklenince Kestrel'i dar giysinin içerisine sokarken ellerinin titremesine neden oluyordu.

"Ah Kess! Ya anlarlarsa?"

"Anlamayacaklar. "

"Sen de titriyorsun. Hissedebiliyorum."

"Dövüş yüzünden," dedi ürpererek.

"Dövüşten nefret mi ettin tatlım? Ben o kadar nefret ettim ki kanım beynime çıktı ve her yanım titriyor."

"Dövüşten nefret etmedim," dedi Kestrel alçak sesle. "Etmeliydim ama etmedim."

"Etmedin mi? Ah Kess, arkadaşlar birbirlerine gerçekten ne hissettiklerini söylerler mi?"

"Eğer isterlerse söylerler."

Sisi fısıltıyla, "Çok heyecanlandım," dedi.

"Ben de öyle."

"Gerçekten mi? Ah, teşekkür ederim Kess tatlım! Bazen o kadar kötü biri olduğumu düşünüyorum ki yaşamama izin verilmemesi gerektiğine inanıyorum, işte oldu... şimdi başlık."

Kestrel başlığı kafasına geçirdi ve duvağı sessizce indirdi. İçini yeni bir korku kaplamıştı. Ya Zohon şimdi o dans ederken harekete geçmeye karar

verirse ne olacaktı?

Kafasını kaldırıp Sisi'ye baktı ve gözlerinin dolduğunu fark etti.

"Neler olacak Kess? Tuhaf ve korkunç bir şeyin yaklaştığını hissetmiyor musun?"

"Evet," dedi Kestrel. "Cesur olmalıyız."

Kızlar dansa hazırlanırken Ortiz de dayanılmaz bir huzursuzlukla kıvranıyordu. Manaxa kanını öyle kaynatmıştı ki sonuçları ne olursa olsun kendisini her şeye hazır hissediyordu. Danstan sonra evlilik yemini vardı ve o zaman her şey için çok geç olacaktı. Bir şekilde bu bilinmeyen kızla konuşmak zorundaydı.

Bowman'ı yanına çağırdı. Yalnızca onun duyabileceği kadar alçak sesle konuşarak Johdila'nın girdiği özel odayı işaret etti.

"Nereye gittiklerini gördün mü? Hizmetçisi de onunla birlikte gitti."

"Evet."

"Gidip onu bul. Onunla konuşmam gerektiğini söyle."

"Nasıl? Nerede?"

"Şurada bir koridor var. Bir bahçeye açılıyor. Danstan sonra doğruca oraya gideceğim. Beni orada beklesin."

Bowman, Kestrel'le yalnız konuşmak için önüne çıkan bu beklenmedik fırsata sevinerek söylenileni yaptı. Dikkati üzerine çekmeden, arenanın arkasından dolaşarak özel odaya doğru gitti. Tam o sırada Kestrel gelinlik ve yalnızca yüzünü örten duvakla odadan dışarı çıkarak ön taraftan arenaya girdi. Ne o Bowman'ı ne de Bowman onu gördü. Endişe içinde titrediğinden Bowman'ın gitmiş olduğunu fark etmedi. Kestrel yapacağı şeyin bütün tehlikesine rağmen aynı zamanda çok da heyecanlıydı. Tantaraza'yı seviyordu.

Arenaya girerken kafasını kaldırıp Zohon'a baktı. Başlangıçtan beri durduğu yerde, en arka sırada ayakta duruyor; gururla sahneye bakıyordu. Sessizce ellerini birleştirerek parmaklarını birbirine kenetledi. Zohon kaskatı kesilerek hafifçe kafasını eğdi. Görmüştü. Ardından elleriyle ikinci bir işaret yaparak henüz değil, yavaş yavaş, demek için elini aşağı doğru indirerek havayı okşadı. Anladığını umuyordu.

Manaxa'yı hayranlıkla izlemiş olan dans hocası Lazarim, tantaraza'nın arenanın kanla ıslanmış kumlarında yapılacağını fark etti. Büyük risk taşıyan bir kandırmacanın bir parçası olduğunu ve damadın kollarında dans edecek olanın Johdila olmayacağını unutmuştu. Beyazlar içindeki incecik figürü gördüğünde bunun Johdila'nın genç hizmetkârı olması gerektiğini

hatırladı. Damada bakmak için döndüğünde korkuyla alnından soğuk terler fışkırdı.

Marius Semeon Ortiz kandırmacayı fark etmemişti. Kafası başka yerdeydi: Bowman'ın siyah gözlü kızla şu anda konuşmakta olduğunu düşündüğü odadaydı. Ama şimdi ve burada, arenada, gelini önünde duruyordu ve selam verip ona elini uzatması gerekiyordu. Birlikte platforma çıktılar ve önce Johanna'yı sonra da yukarıdaki balkonda duran İmparator'u selamladılar. Ortiz sert bir bakışla kendisine bakarak dansa konsantre olması için onu uyaran dans öğretmeni Madam Saez'le göz göze geldi. Haklıydı: tantaraza kolay bir dans değildi. Johdila'nın iyi bir dansçı olup olmadığını merak etti. Pek sanmıyordu.

Selamlamaların ardından sağ elini uzattı ve duruşunu aldı. Partneri elini sımsıkı tuttu ve doğru açılış pozisyonunu almak için ayaklarının üzerinde döndü. Ortiz oldukça şaşırmıştı. Hareketleri güzeldi. Belki de onunla dans etmek güzel bir deneyim olacaktı.

Balkonda, İmparator kemanını omuzuna kaldırdı ve çalmaya başladı. Aşağıdaki müzisyenler de katıldılar: yalnızca bir flüt ve bir davul değil hepsi de virtüözlerin elinde on altı enstrüman. Hizmetkârlarla birlikte arka tarafta ayakta duran Lazarim korkularını bir kenara bırakarak, tüm varlığıyla genç öğrencisinin bir kuş gibi uçmasını istiyordu! Uç çocuğum! Uzaklara uç!

Müziğin açılış bölümü sona erdi ve dans başladı. Ortiz sola doğru hareket etti: adım, adım, adım. Kız da onu izliyordu. Sağa döndü: adım, adım, adım. Ardından selamlama. Mükemmeldi! Abartılı hareketlere kalkışmamıştı, yalnızca kusursuz ve süslemesiz doğru hareket. Müziğin ani yükselişiyle birlikte dönüşlere geçildi. Dön! Dön! Ve dur! Onunla birlikteydi! Ne duruş! Madam Saez ve Lazarim bunu gördüler; Ortiz ise tüm vücudu ürpererek hissetti. Dans edebiliyordu! Elleri dışa dönük, topuklarını ve parmak uçlarını takırdatarak yeniden birleştiler ve Ortiz onu kollarının arasına aldığında dans etmekten aldığı büyük hazzı hissetti ve tüm diğer düşüncelerinden, umutlarından ve korkularından uzaklaştı. Bu tantaraza'ydı, aşkın dansı ve o âşıktı. Hayatında daha önce hiç dans etmediği gibi dans edecekti. Müziğin ritminde kaybolarak döndüler, havada uçuşan ayakları kanla ıslanmış zemine neredeyse değmiyor gibiydi.

Tüm gözlerin dansçılara çevrildiği bu sırada Bowman yan odanın kapısına yaklaştı ve sessizce kapıyı araladı. Odanın diğer ucunda genç bir kız sırtı ona dönük bir şekilde oturuyordu. Kestrel'in kıyafetlerini giymiş

pencereden dışarıdaki küçük bir bahçeye bakıyordu. Kafasını eğmiş, ellerini yüzüne kapamıştı ve ağlıyordu. Bowman onun kız kardeşi olmadığını derhal anladı.

Arkasını dönüp çıkmak üzereydi ki genç kadın göz yaşlarıyla ıslanmış yüzünü ona çevirerek Bowman'ı gördü ve neşeyle bağırdı:

"Bowman!"

Bowman şaşkınlıktan donup kalmıştı. Ağlayan kız gözlerini silip, tuhaf, dalgın gözlerle ona baktı.

"Sen Bowman'sın öyle değil mi? Kess bana senin hakkında her şeyi anlattı."

"Sen kimsin?" Hayatında hiç görmediği bu kız nasıl oluyor da sanki onu çok yakından tanıyormuşçasına kendisine bakıyordu?

Sisi, Kestrel'le yer değiştirdiklerini anlamadığını fark etti. Onun Gang'ın Johdila Sirharasi'si olduğunu bilmiyordu. Sonuçta, bir hizmetkârın giysilerini giyiyordu.

"Adım Sisi," dedi. "Ben de Kestrel gibi Johdila'nın hizmetkârlarından biriyim."

"Kestrel nerede?"

"Az önce dışarı çıktı. Johdila onu her an yanında istiyor. Arkadaşlar."

Sisi söylediklerinden müthiş bir keyif alıyordu. Bowman dışarı çıkmak için arkasını döndü.

"Onu bulmam gerekiyor."

"Şimdi olmaz!" diye bağırdı Sisi. "Kimsenin senden haberi olmasını istemiyor. Sen onun sırrısın."

"Ama sana söylemiş."

"Çünkü biz çok yakın arkadaşız. Gel, otur. Dans bitene kadar bekle!"

Bowman istemeye istemeye oturdu. Yapabileceği başka bir şey yok gibi görünüyordu. Hâlâ şaşkındı. Kestrel ona görünmeden nasıl ayrılmıştı?

"Senin hakkında her şeyi biliyorum," dedi Sisi ona dikkatle bakarak. "Kess bizi tanıştıracaktı ve şimdi tanışmış olduk."

Neşeyle gülümsedi.

"Beni güzel buluyor musun?"

Bowman kızardı.

"Bilmem," dedi, ne söylediğini düşünmeden. "Seninle daha önce hiç karşılaşmadık."

"Ne fark eder ki? Tek yapman gereken bakmak."

"Çok şey fark eder."

“Öyle mi?” Canı sıkılmış gibi görünüyordu. “Ne kadar zamana ihtiyacın var? İstediğin kadar bakabilirsin. Gözlerini dağlamalarına izin vermem.”

“Kimin?”

“Herhangi birinin.” Sisi elinden geldiğince yaptığı hatayı telafi etmeye çalıştı. “Haydi bak. Benden hoşlanmaya başladın mı?”

“Çok tuhaf birisin.”

“Tuhaf ama güzel. Haydi, itiraf et.”

“Evet. Güzelsin.”

“Yaşasın!” Sisi neşeyle ellerini çırptı. “Öyleyse beni seviyorsun!”

“Bu o anlama gelmiyor.”

“Elbette geliyor. Bunu herkes bilir. Erkekler her zaman güzel kadınları severler. Biraz aptal mısın?”

Bowman ona baktı ve ilk defa olarak onun zihnine ulaşmak için bir çaba gösterdi. Karmaşık çocuksu korkular ve basit bir sevilme özlemi buldu.

“Neden ağlıyordun?” diye sordu nazikçe.

“Çünkü...” Tam “evlenmek istemiyorum,” diyecekti ki, sustu. “Yalnız kalmak istemiyorum.”

“Sana bir öğüt verebilir miyim?”

“Evet. Lütfen.”

“Buradan ayrılmalısın. Ortalık karışacak.”

“Ah, evet. Biliyorum.”

“Hanımına söyle. Ortiz onunla evlenmeyecek. Hepinizin eve dönmesi en iyisi olur.”

“Evlenmeyecek mi?” Büyük bir şaşkınlıkla Bowman’a baktı. “Emin misin?”

“O başkasını seviyor.”

“Öyleyse ben de... kimi... Kimi seviyor?”

“Kestrel’i. Kız kardeşime âşık oldu.”

Sisi uzun uzun baktı. Kendisiyle evlenme fırsatını elde eden birisi nasıl olur da bu komik görünüşlü kızı tercih edebilirdi? Hissettiği şey kıskançlık değildi yalnızca çok şaşırmıştı. Öyleyse...

“Elbette! Peçe! Daha önce –onu– hiç görmedi. Ya da beni. Eminim beni görseydi bana âşık olurdu. Sen de öyle düşünmüyor musun?”

“Evet. Sanırım.” Bowman gülümsedi. Sisi çok güzeldi ama aynı zamanda da çok tuhaftı. “Şimdi gitmeliyim.”

“Pekâlâ. Gitmen gerekiyorsa git. Ama sonunda beni sevdiğini sen de anlayacaksın, bekle ve gör!”

“Eğer anlarsam sana da haber veririm.”
“Söz mü?”
“Söz!”

Bowman dışarıya süzülüp kimseye fark ettirmeden arenanın arkasındaki yerini aldı: kimse fark etmemişti çünkü bütün gözler ve bütün yürekler dans eden çiftteydi. Ortiz ve Kestrel rüzgârda savrulan kuşlar gibi tatlı melodiye kendilerini kaptırmışlar; dönüyor, geri çekiliyor, birbirlerinin kollarının arasına düşüp baş döndürücü bir aşkla bir o yana bir bu yana savruluyorlardı. Bowman kumun üzerindekinin kız kardeşi olduğunu ilk bakışta anladı. Lazarim her hareketi kendi kendine hafifçe tekrarlayarak izliyordu ve farkında olmadan dudaklarından kendinden geçmişçesine iniltiler dökülüyordu. Johanna kendisini dansa öyle kaptırmıştı ki tacının rahatsızlığını unutmuş, önünden geçen dansçıların hareketlerine uygun olarak kafasını bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Madam Saez hiç kıpırdamadan izliyordu; vücudu kasılmış, ağzı açık bir şekilde bir sonraki ritmi bekliyordu. Dansçılara gelince tamamen kendilerinden geçmişlerdi. Ortiz artık adımlarının sırasını ya da partnerini yönetip onu yönlendirmeyi düşünmüyordu. Dansı ikisi de yönetmiyordu. Müziğin emri ve bedenlerinin arzusunun mümkün kıldığı tek şekilde birlikte uçuyorlardı –uzaklaşıyor, uzaklaşıyor, dönüyor, yaklaşıyor ve birbirlerine değmeden uzaklaşıyorlardı! Birbirlerinin kolları arasında– buluştuklarında uzaklaşıp sıçrayarak tek ayaklarının üzerine düşmeden önce birbirlerine çok hafif temas ederek dönüyorlardı. Dönüş! Kavuşma!

Kestrel bu danstan sonra hayatı sona erecekmişçesine dans ediyordu: sanki bu adam, bu müzik ve bu küçük dönen sahneden başka hiç kimse ve hiçbir şey yok gibiydi. Bu adam onun düşmanı, öldürmesi gereken adamdı ve aynı zamanda partneri, sevgilisi, kendisiydi: dans devam ettiği sürece bedenleri birleşmişti.

Düşmesine izin vermeyeceğinden emin bir şekilde arkaya doğru eğilirken onu saran güçlü kollarını; doğrulurken göğsü göğsüne değdiğinde kalbinin atışını hissediyordu. Kollarını açtı ve onu havaya kaldırdı ve kendisini kuş kadar hafif hissederek yere indiğinde davulun sesi yeniden duyuldu. Eğrelti otlarını çatırdatan ürkmüş kuşların sesiydi, tak-tak tatatak ve birlikte aynı kalp atışı içinde havalandılar. Tek bir düşünce, tek bir şarkı ve hareket eden iki beden tam bir denge ve teslimiyetle uzun bir sarılış olan dansta eriyordu. Kestrel bu esrime halinde hiçbir kural, hiçbir sınır

olmadığını; bedeninin her şeyi yapabileceğini çünkü yaptığı her şeyin güzel, gerekli ve doğru olduğunu biliyordu. İnanılmaz bir yükseklikten aşağı düşen biri gibi dans ediyordu: doğru bir şekilde düşmek için yapması gereken tek şey kendisini bırakmaktı. Böylece gülümseyerek, ışıldayarak doruk noktasına doğru düşüyordu.

Üflemeli ve yaylı çalgılar hızlanarak kendinden geçmiş dansçılara final evresinin başladığını haber verdi. Bilinçsiz bir şekilde ikisi de yükselişe geçtiler. Ayrılıp kollarını havaya kaldırdılar, parmak uçları birbirine değecek şekilde tekrar birleştiler ve hızlanan bir tempoda yeniden ayrıldılar. Her birleşmede bir santimden daha fazla olmasa da birbirlerine biraz daha yaklaşıyor ve buluşan ellerini daha da yukarı kaldırıyorlar; her ayrılışta birbirlerinden biraz daha uzaklaşıyorlardı. Böylece müzik doruk noktasına yaklaştıkça birbirlerinden hızla uzaklaşıyor ve yeniden bir araya geldiklerinde neredeyse birbirlerine sarılıyor; gittikçe daha da yaklaşıyor ve kollarını daha da yukarı kaldırıyorlardı. Üflemeli çalgıların uzun çalışıyla kollarını kafalarının üzerine kaldırıyor; yüz yüze göğüs göğüse birbirlerine değmeden yavaşça dönüyorlardı. İzleyiciler nefeslerini tutmuş sarılmalarını sabırsızlıkla bekliyordu. Sonunda müzik yavaşladı ve birbirlerinin kolları arasına düştüler.

Sessizlik. İmparator kemanını indirdi. Ardından arenanın her yanından iç çekişleri duyuldu. Ve bir alkış koptu. Manaxa'nın ardından gelen çılgınca bağırışlar değil, gerçek bir bitişi selamlayan derin bir tatmini ifade ediyordu. Yalnızca Zohon bir heykel gibi kıpırdamadan sessiz duruyordu.

"İşte bu," diye mırıldandı Lazarim ağlayarak, "İşte tantaraza!"

Ortiz, Kestrel'i kendine çekti ve soluk soluğa titreyişini hissetti ve yüzündeki peçenin nefesini her verişinde havalandığını gördü. Omuzuna doğru yaklaşarak fısıldadı:

"Seninle ölene kadar dans edebilir miyim?"

Bunlar damadın tantaraza'dan sonra geline geleneksel olarak söylediği sözlerdi ama her kelimeyi hissederek söylemişti. Peçesini izliyordu. Alışılmış cevabı vermedi ama nefesi ipekten incecik kumaşı oynattı ve bir an için çenesini ve dudaklarını gördü. Bu kadarı bile yeterliydi. Bütün sabah boyunca bu yüzü izlemişti. Her nasıl olduysa, inanılmaz bir şekilde dans ettiği kişi evleneceği prenses değil; âşık olduğu gizemli kadındı. Bu keşfi karşısında müthiş bir sevinçle sonucunu umursamadan gelinin kılığında kolları arasında oluşundan aldığı cesaretle onu öpmek üzere yaklaştı.

Zohon işaretini bekleyen komutanlarına bir bakış attı ve saldırı emrini vermek üzere yavaşça elini kaldırıyordu ki tam o anda Kestrel dönüp Ortiz'in kolları arasından sıyrıldı ve koşarak platformdan uzaklaştı.

Arenadan bir şaşkınlık dalgası yükseldi. Ortiz Johanna'yı ve İmparator'u selamladıktan sonra yerine geçti. Bowman'ı yanına çağırdı.

"Oydu!" diye fısıldadı. "Dansı gördün mü?"

"Gördüm," dedi Bowman.

"Gerçek prenses o! Yalnızca gerçek bir prenses böyle dans edebilirdi!"

Kestrel karmakarışık duygularla yandaki odaya geri döndü.

"Kess!" diye bağırdı Sisi ayağa fırlayarak. "Onunla tanıştım! Onunla konuştum!"

Kestrel onu duymuyordu. Elleri titreyerek elinden geldiğince hızlı bir şekilde gelinliği üzerinden çıkartmaya başladı. İçten içe utancından ölüyordu. Düşmanıyla nasıl dans edebilmişti? Hayır, daha kötüsü bu danstan nasıl zevk alabilmişti?

"Bowman! Kardeşin!"

"Ne?"

"Buradaydı. Konuştuk. Ah, Kess, o çok tatlı. Çok ağırbaşlı ve nazik. Benim hizmetkârlarımdan biri olduğumu sanıyor. Bana güzel olduğumu söyledi. Beni sevecek."

Kestrel beklenen anın geldiğini hissederek dansı düşünmeyi bıraktı. Dar, beyaz giysiyi üzerinden çıkartarak Johdila'nın giyinmesine yardım etti.

"Ama Sisi evlenmek üzeresin."

"Hayır değilim. Onunla asla evlenmeyeceğim! Asla! Asla! Asla!"

"Baban ne diyecek?"

"Umurumda değil."

Güzel dudaklarını büzerek inatçı bir ifade takındı. Kestrel giyinmesini tamamladıktan sonra Johdila'nın elini tuttu ve büyük bir ciddiyetle:

"Beni dinle Sisi. Ben senin arkadaşınım. Ne yaptığının farkında mısın?"

"Evet hayatım. Kendi düğünüme gidiyorum ve evlenmeyeceğim."

"Ortalık karışacak."

"Elbette ki karışacak. Herkes çok öfkelenecek."

"Karışıklık, çatışma ve tehlike olacak."

"Evet, sanırım öyle olacak." Kehribar rengi gözlerini bir an için endişe bulutu kapladı. "Ne yapmalıyım?"

"Anne ve babanın yakınında kal. Muhafızlar sizi koruyacaktır."

“Peki ya sen Kess? Sen benim dostumsun.”
“Kardeşimle gitmeliyim.”
“Ben de onunla gitmek istiyorum.”
“Bu imkânsız Sisi. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.”
“Hayır bilmiyorum! Benim ne bildiğimi sen nereden bilebilirsin? Sen ben değilsin.”
“Her zaman hizmetkârlar tarafından bakılmış olan bir prenses olduğunu biliyorum. Gideceğimiz yerden hoşlanmayacaksın. Senin için çok zor olur.”
“Hayır olmaz! Neden bana kötü davranıyorsun?”
“Rüzgârda ve yağmur altında bütün gün yürüyüp yerde yatman gerekecek. Güzelliğin kalmayacak.”
“Ya!” Bu konu Sisi’nin durup düşünmesine neden olmuştu. Kendi duygularını tartmaya çalışırken kaşlarını çattı.
“Güzel olmamak düşüncesi hoşuma gitmiyor. Ama seni ve Bowman’ı kaybetmek de öyle.”
“Hepimizin başına neler geleceğini kim bilebilir?”
Sisi’ye hızlıca sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu.
“Eğer bir daha görüşemezsek diye... Arkadaşın olmak güzeldi.”
Johdila’nın tatlı, endişeli yüzünü duvağıyla örttü ve tüm vücudunu kaplayan tül duvağı üzerine attıktan sonra kapıyı açtı.

20

Düğün Bozuluyor

İmparator, yarattıklarına tepeden baktı ve memnun oldu. Bu büyük kubbeli salon onun kendi tasarımıydı; tıpkı onun bir parçası olduğu saray-kent, üzerinde yükseldiği göl ve etrafını kuşatan ülke gibi. Hayatını tüm ayrıntılarıyla bu mükemmel dünyayı yaratmaya adamıştı. Yıllar boyunca halkının en iyi yanlarını ortaya çıkartarak bir anlaşmazlık olmadan bir arada çalışmalarını sağlamıştı. Yıllar boyunca rekabet ve anlaşmazlıkları ayıklayarak aylaklara disiplin, amaçsızlara amaç kazandırmıştı. Yalnızca iradesiyle insanlığın karmaşasından bu sanat eserini yaratmıştı: şimdi ise onu uygar dünyanın hükümdarı yapacak olan bu evlilikle birlikte yaratısını tüm ipleri birbirine bağlayarak tek ve büyük bir gösteri haline getiriyordu. Halkı onun enstrümanıydı. En tatlı melodileri, en etkili müziği onlardan çıkartıyordu. Dünyayı çalıyordu.

Uzun zamandır planladığı bu başyapıtın doruk noktası yemin töreniydi. Gelin Düşler Şehri’ne girdiği andan itibaren duyulan tüm müzikal motifler İmparatorluk’taki tüm müzisyenler ve şarkıcılardan yükselecek olan zirve için tasarlanmıştı. Sesle birleşen herkes tek bir varlıkmışçasına sevinecekti.

İmparator gelinin dönmesini beklerken aşağıdaki hınca hınç dolu salona göz gezdirdi. Başlangıçta bu kadar çok sayıda Johjan Muhafızı’nın halkı için ayrılan yerleri doldurduğunu görmek onu rahatsız etmişti. Ama sonra aslında bu askerlerin de artık onun halkının bir parçası olduklarını düşündü. Bırakalım görsünler, duysunlar ve hayran kalsınlar. Hükümdarları ve şişman karısı olup bitenlere hayran kalmışçasına –ki olması gereken de buydu– yukarı bakıyorlardı. Genç Marius mükemmel bir dans sergilemişti. Bu da imparator’un ona gülümsemesini sağladı. Ve arkasında...

Ona bakan genç bir adam vardı. Gözleri karşılaştı. Genç adam hemen gözlerini kaçırdı. İmparator kaşlarını çattı. Bu Ortiz’e gerçekleri söyleyendi. Onunla ilgili yanlış olan bir şeyler vardı. İmparator rahatsız olduğunu

hissetti. Şimdi ufak tefek şeylerle oyalanmanın sırası değildi. Bu çocuğun nesi vardı? Ah, evet, şimdi anlıyordu. Çocuk ondan korkmuyordu.

İlginç bir durumdu. Ama daha sonra bunu incelemek için bol bol vakti olacaktı. Büyük senfonisinin son bölümü birazdan, gelin döner dönmez başlayacaktı.

Zohon da gittikçe artan bir sabırsızlıkla Johdila'yı bekliyordu. Adamları yerlerini almışlardı ve planı tetikleme noktasına yaklaşıyordu. Johdila'nın ağaçların arasından kendisine yaptığı işareti gördüğü andan beri aşkından kuşku duymuyordu. Onun kendisini sevdiğini bildiği için İmparatorluğun varisiyle evlenmeyeceğinden emindi. Ve şimdi bu salonda aynı işareti tekrarlamış ve adamları saldırıya geçmeden önce beklemesini işaret etmişti. Bunun yalnızca bir tek açıklaması olabilirdi. Gerçek isteğini tüm dünyanın önünde açıklayacaktı. Onu çağıracaktı ve o da yanında yenilmez ordusuyla bu çağrıya hazır olacaktı. Böylece savaş başladığında niyetiyle ilgili hiçbir kuşku olmayacaktı. Johdila'yı savunmak adına hareket ediyor olacaktı. Johanna bile bunu görebilirdi. Savaşın sonucunda İmparatorluk yenilgiye uğrayacaktı. Johdila sevdiği adamla evlenmekte özgür olacaktı. Johanna tacını yeni damadına devredecekti. Gang Hükümdarlığı yeniden büyük olacaktı. Ve o, Zohon sonunda sevgili Sisi'sinin yüzünü görebilecekti.

Ne zaman işaret verecekti? Damatla evlenmek istemediğini nasıl belli edecekti? Evliliği onaylamak için tek bir kelime söylemesi yeterliydi. Nazik ve ürkek bir yaratık olduğuna inanan Zohon onun sessiz kalacağını düşünüyordu. Konuşmadığı zaman tüm izleyicilerin sessizliğini dinlemesi için bir süre bekleyecek ve sonra saldıracaktı.

Lars Janus Hackel yorgun kaslarına masaj yaparken Mumpo manac'ların soyunma odasında bir sıranın üzerinde yatıyordu.

"Evlat! Evlat!" dedi Hackel iç çekerek. "Sen benim yeniden dünyaya gelmiş halimsin! Bir zamanlar tıpkı benim olduğum gibi sen de doğuştan yeteneklisin."

Mumpo bir şey söylemedi. Sarılı yaraları acıyla zonkluyordu ama acıyı umursadığı yoktu. Aynı zamanda hem çok sevinçliydi hem de şok geçiriyordu ve bu iki duygu birbirine karışmış görünüyordu. Kestrel dönmüştü. Ve bir adam öldürmüştü. Kestrel nereden gelmişti? Yardımına ihtiyacı var mıydı? Rakibini neden öldürmüştü? Ne için? Büyük adam onun düşmanı değildi.

Manaxa’nın törensel dünyasında bu gerekli hatta kaçınılmaz görünüyordu. Ama şimdi sıranın üzerinde yatmış damarlarında akan kanı hissederken yakınlarda bir yerlerde başka bir adamın daha bir sıranın üzerinde yattığının ve bir daha hiç kalkmayacağının farkına varmıştı. Kestrel dönmüştü ve o bir hayatı sona erdirmişti. Neden?

“Nereden biliyordun?” dedi Hackel merakla. “Koca adamı devirecek tek bir hareket vardı ve sen de onu seçtin. Sana bunu öğretmemiştim.”

“Onu bu kadar kötü yaralamak istememiştim.”

“Yeterince kötü yaralandı. Bu onun son dövüşü oldu.”

“Üzgünüm.”

“Tıpkı senin gibi o da arenaya çıktığında ölümü göze almıştı. Manaxa böyle bir şey.”

Mumpo kalkıp oturdu.

“Gitmem gerekiyor.”

“Düğünü mü görmek istiyorsun? Öyleyse göreceksin.”

Bir grup köle, cenaze töreni için ölü adamın bedenini yıkıyordu. Bir kadın, muhtemelen karısı başında diz çökmüş ölü yüzünü okşuyordu.

“Bir daha dövüşmeyeceğim.”

“Bütün manac’lar ilk kez öldürdüklerinde böyle söyler,” diye yanıtladı antrenör sakin bir sesle. “Ama hepsi de geri gelir. Bir kere tadını aldın mı onsuz yapamazsın.”

Mumpo antrenmanda giyilen bornozlardan birini alıp üzerine giydi. Hareket ettikçe çektiği acıdan yüzü kırış kırış oluyordu.

“Gitmem gerek,” dedi yeniden.

Bir şeyler oluyordu, bundan emindi. Kestrel’in ona ihtiyacı olabilirdi.

Johdila sonunda hizmetkârıyla birlikte arenaya geri döndü ve kumla kaplı sahnenin gelin için ayrılan kısmına götürüldü. Marius Semeon Ortiz karşı taraftaki yerini almış kendisine söylendiği gibi müziğin başlamasını bekliyordu. Johdila’nın titrediğini fark etti. Bırakın titresin, diye düşündü. Benim sorumluluğum değil. Gözleri Kestrel’deydi.

Yemin törenine yaklaştıklarından Johdi ağlamaya başladı. Peçesinin ardından gürültüyle burnunu çekti ve onu duyan Lunki de ağlamaya başladı. “Benim tatlı meleğim,” diye mırıldandı kendi kendine. “Ah benim zavallı bebeğim.”

Mumpo sessizce arenaya girerek tünelin girişinde, Kestrel’i görebileceği bir yerde durdu. Kendisini tehlikeli ana hazırlayan Kestrel

Sisi’yi izliyordu. Sisi arenanın karşı tarafında duran Bowman’a bakıyordu. Bowman yukarıya, İmparator’a bakıyordu.

İmparator kemanını omuzuna kaldırdı, oturdu ve keman yayını yavaşça tellerin üzerinde gezdirmeye başladı. İlk tatlı nağmeler arenada duyuldu. Diğer müzisyenler yanıt verdi ve parça başladı. Sekizinci ölçüde, korodaki herkes aynı anda şarkı söylemeye başladı. Bundan sonra müziğin temposu törendeki her hareketi yönetmeye başladı.

Ortiz öne doğru bir adım atarak durdu. Meeron Graff’ın sessizce yol gösterdiği Johdila da bir adım atıp durdu. İmparator’un kemanı bir sonraki aşamaya geçişi haber verdi ve diğer müzisyenler onu izlediler. Kubbeli salonun dışında birbirlerine işaret veren yardımcı şefler zinciriyle birbirine bağlanan Düşler Şehri’ndeki tüm koro ve müzisyenler aynı anda aynı parçayı çalıyorlardı.

Ortiz daha önce provasını yaptığı adımları az sonra uyanacağı bir düşteymişçesine izledi. Ağır adımları onu Johdila’ya götürecekti, hepsi hepsi beş adımdı: ama onun gözleri Kestrel’deydi. İmparator’un kemanının sesini duydu ve ikinci adımı attı. Rüyada gibi olmasına rağmen dayanılmaz bir seçimle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Sevgili İmparator’u bu prensesle evlenmesini istiyordu. Ona nasıl karşı koyabilirdi? Ama onunla tantaraza yapan ve onun için hayatın kendisi anlamına gelen genç kadının kara gözlerine baktıkça ondan başkasını nasıl sevebilirim diye düşündü.

Üçüncü adımı attı.

Johdila, Graff’ın elinin nazik dürtüşünü hissetti ve üçüncü adımını da atarak müstakbel kocasına biraz daha yaklaştı. Annesinin ona öğrettiği gibi kafasını kaldırdı. Beyaz giysiler içindeki damadı ve solgun ve ciddi bir yüzle arkasında duran Bowman’ı gördü. Bana karışıklık çıkacağını söylemişti, diye düşündü. Benim güçsüz ve aptal olduğumu ve korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyor. Ama karışıklığı çıkaracak olan benim. Görecek ve o zaman anlayacak. Herkesin düşündüğü kadar işe yaramaz değilim.

Keman solosu bir kez daha duyuldu ve İmparator’un kâhyası vücudunu saran duvağı çekiştirdi. Sisi dördüncü adımı attı.

Zohon büyük bir merakla kanlı kumun üzerinde ağır çekimde birbirlerine doğru ilerleyen gelin ve damadı izliyordu. Evlenecek olan çift her adımda yemin etmeye yaklaştıkça müzik biraz daha yükseliyor, biraz daha hızlanıyordu. Salonun dışındaki müzisyenler artık belirgin bir biçimde duyulabiliyordu ve böylece arenadakiler iki kez bu müzik kozasına

sarmalanmış oluyorlardı. Zohon hepsinin işaretini hazır beklediğinden emin olmak için komutanlarına baktı. Çok yaklaşmıştı.

Yukarıdaki balkonda kendi müziğiyle sarhoş olan İmparator, beşinci pasajın açılış notalarını çaldı ve aşağıda Ortiz'in beşinci ve son adımını attığını gördü. Ardından salondaki ve şehrin her yanındaki diğer müzisyenler onu izlerken birden bir tehlike sezinledi. Hızla döndü ve tüm dikkatini yoğunlaştırarak kaynağını aradı. Ortiz'di. Bu çocuk ona itaatsizlik edecekti! Çalmayı bırakmadan balkonun trabzanlarına yaklaşarak damada baktı.

Ortiz, İmparator'un yukarıdan zihnini kavradığını hissetti. Kafasını kaldırdı ve o anda İmparator'un iradesi tüm varlığına akın etti. Buz kestiğini hissetti. Aynı anda, sanki alevler içindeymişçesine teni karıncalanarak yandı. Ardından soğuk ve yanma hissi geçti ve dinginlikle dolduğunu hissetti: dinginlikten de öte duru ve sağlam bir huzurla, tırmanılamaz dağların ve erişilmez yıldızların sessizliğiyle doldu. Şimdi her şey çok basit görünüyordu. Yapması gereken tek şey İmparator'u sevmek ve ona itaat etmekti.

Az ileride duran Bowman İmparator'un sarsıcı gücünü hissetti ve ne yapıldığını tam olarak anladı. Aynı anda tüm İmparatorluğu ayakta tutan yegane gücün bu üstün irade olduğunu da anladı. Eğer İmparatorluk yok edilecekse İmparator'un iradesinin kırılması gerekiyordu.

Müzik doruk noktasına doğru yol alıyordu. Johdila beşinci adımını attı. Hiçbir düşüncesi ve arzusu kalmayan Ortiz gelinin önünde, elini uzatsa dokunabileceği bir yakınlıkta duruyordu. Uzaktan, sanki çok uzakta bir yerlerden ve bir zamandan çağrılıyormuşçasına bir kaybetme duygusu hissetti: ama bu duygunun bir adı ya da bir yüzü yoktu. İmparator adımları yöneten müziği yaratmıştı. Yapması gereken tek şey sevmek ve itaat etmekti.

Birdenbire müzik parçanın ortasında durdu. Bu İmparator'un arzusuydu; az ama öz birkaç söz müziğin yarattığı bir boşlukta, bu gerilimli boşlukta söylenecek ve büyük son için son kez gerilecekti.

Ortiz rolünü biliyordu. Şimdi konuşması gerekiyordu.

"Bu beş adımla kocan olarak önünde duruyorum. Karım olmayı kabul ediyor musun?"

Johdila susuyordu. Müzik yerine sessizlik uzun acılı saniyelere yayıldı. Zohon harekete geçmeye hazırlandı.

"Söyleyin Majesteleri," diye mırıldandı Graff.

Hiç kimse Johdila’nın çifte duvağının ardındaki yüzünü göremiyordu ama gözleri dolmuştu ve yaşlar mükemmel yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Ortiz gelinin konuşmayacağını anladı. Kestrel arenanın karşısındaki Bowman’a baktı.

Her an olabilir...

Sessizlik dayanılmaz olmuştu. Gittikçe artan bir öfkeyle bekleyen İmparator, birdenbire bunun bir gerginlik ya da utanma meselesi olmadığını, düpedüz bir karşı koyuş olduğunu fark etti. İradesiyle ruhunu şekle sokmak ve başyapıtının muhteşem güzellikteki final notalarına geçebilmek için derhal güçlerini geline yoğunlaştırdı...

“Hayır!”

Johdila herkesi şoka uğratan kelimeyi söylemişti. Şaşkınlık dolu bir sessizlik anı oldu.

“Git!” diye bağırdı Kestrel. “Koş! Sisi koş!”

Johdila arkasını dönüp koşarak sahneden uzaklaştı.

Salondaki herkes şaşkınlık içindeydi.

Zohon elini havaya kaldırdı. Adamları kılıçlarını çektiler.

“Gang Hükümdarlığı adına,” diye bağırdı: “Ya teslim! Ya da ölüm!”

Barzan, Johjan Muhafızları’nın çıkışları kontrol altına almak için harekete geçtiklerini görerek umutsuzluk içinde bağırdı:

“Aptallar! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

İmparator kemanını indirdi ve gözlerini kapatarak iradesini tüm Düşler Şehri’nin üzerine akıttı. Mesaj kelimelerden oluşmuyordu ama herkes onu duydu ve herkes itaat etti. Orkestradaki müzisyenlerden Ortiz’in maiyetindeki genç lordlara salonda bulunan sağlıklı her erkek bir savaşçıya dönüşmüştü. Zohon’un çok merak ettiği o soru –İmparatorluğun ordusu nerede?– sorusu şimdi yanıtlanmıştı. İmparator’un ordusu halkıydı. Giysilerinin altından silahlarını çıkarttılar. Birkaç dakika içerisinde büyük kubbeli salon kanlı bir savaş sahnesine dönüşmüştü.

Zohon dehşet içerisinde bunu gördü. Ama muhafızlarının herhangi bir insan sürüsünden çok daha iyi eğitimli olduğuna kuşkusu yoktu. Bütün mesele soğukkanlılığını korumaktaydı.

“Önlerini kesin! Kang! Kang! Kang! Gang’ın Çekici!” diye bağırdı dehşet içerisindeki Johanna, karısının yanına doğru ilerlemeye çalışırken.

“Seni aptal!” diye bağırdı Barzan ayaklarını yere vurarak. “Seni koca ahmak!”

“Johdila nerede?” diye sordu Zohon.

Bowman ve Kestrel aynı anda kapılara doğru ilerledi. Tek istedikleri savaş meydanına dönüşen salondan kaçarak anne babalarını bulmaktı. Mumpo tehlikeyi umursamadan sıçrayarak onları izledi. Johjan Muhafızları’ndan birinin kılıcını savurarak önünü kestiğini gören Mumpo yumruğunu indirip muhafızın boynunu kırdı ve yoluna devam etti.

İmparator’un iradesiyle dolan Ortiz dövüşen adamların komutasını eline aldı.

“Yakın sıra! Saldırın! İmparator için! Savaşın ve ölün!”

Bowman ve Kestrel kendilerini açık kapılardan dışarıya, sokağa attılar. Dışarıda, şaşkınlık içerisinde İmparator’un iradesiyle çağrılarak oraya doğru gelen silahlı birliklerle karşılaştılar. Her yönden akın akın geliyorlardı. Johjan Muhafızları’nın böylesi bir saldırıya karşı koymaları mümkün değildi. Bowman insan sürülerine baktı ve hepsinin gözlerinde tek bir iradeye ait bakışı gördü ve yapması gerekeni anladı.

“Geri dönmem gerekiyor.”

“Hayır!” diye bağırdı Kestrel. “Bu bizim tek şansımız!”

“Şehirden uzaklaşın! Elimden gelen en kısa sürede size katılacağım.”

“Hayır! Ben de seninle geliyorum!”

“Lütfen Kess!” Çok az zamanı kaldığını bildiğinden öfkeyle ona döndü. “Beni zayıf düşürürsün. Şehirden çık. Bütün bunlar yok olmak üzere!”

Kestrel şaşkınlık içinde kardeşine baktı. Daha önce hiç onsuz bir tehlikeyle karşı karşıya gelmeyi seçmemişti.

“Seni nasıl zayıf düşüreceğim?”

Mumpo koşarak yanlarına geldi.

“Kess!”

“Mumpo! Sen iyisin! Bo...”

Bowman gitmişti.

“Korkma Kess. Ben iyi bir dövüşçüyüm. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermem.”

“Biliyorum Mumpo. Gördüm.”

Arkasını döndü ve yaklaşan silahlı adamlarla dolu caddeye baktı ve kardeşinin istediği şeyi yapması gerektiğine karar verdi.

“Haydi gidip annemle babamı bulalım!”

Bowman savaşın tüm hızıyla ve karmaşasıyla devam ettiği kubbeli salona geri dönmüştü. Karşısına çıkan her şeye ve herkese çılgın gibi saldıran bir Johjan Muhafızı kılıcını ona doğru savurdu. Bowman kendini

savunma içgüdüsüyle derhal alev alev yanan gözlerini ona çevirdi ve elini kaldırmadan ona tek ve şiddetli bir darbe indirdi. Muhafız taş gibi yere yığıldı.

Bowman gözleri kapalı iradesini boşaltan İmparator'un durmakta olduğu yüksek balkona baktı. İmparator'un ondan güç alan halkının kendi güvenliklerini düşünmeden nasıl savaştığını gördü. Bu adamın iradesi kırılmadıkça onları yenmek mümkün değildi.

Buraya gönderilme nedenim bu.

Dikkatini İmparator'a yoğunlaştırdı ve ona doğru bir şok-ışını gönderdi. Bu mesafeden yeterli güce sahip değildi ama yine de İmparator'a öyle bir güçle vurdu ki İmparator havaya sıçradı ve kemanını elinden düşürdü. Keman yüksek balkondan düştü ve aşağıdaki taş zeminde parçalara ayrıldı. İmparator öfkeyle kendisine saldıranı aradı ve Bowman'ı buldu. Derhal üzerine bir güç dalgası gönderdi ama Bowman bunu bekliyordu ve savunmasını almıştı. İmparator'un şaşkın bakışları altında dimdik ayakta durarak saldırıyı karşıladı ve enerji dalgasını hiçbir zarar görmeksizin toprağa aktardı.

İmparator saldırdığı kadar ani bir şekilde geri çekildi. Şaşırma sırası Bowman'daydı. Bu kadar çabuk sona ermiş olamazdı. Ama İmparator arkasını döndü ve kırmızı giysisinin eteklerini savurarak hızla uzaklaştı.

Bowman yüksek balkona ulaşmanın bir yolunu aradı ve hemen ilerideki duvardan yukarıya tırmanan dar merdivenleri gördü. Hiçbir yere sapmadan, düz bir çizgi halinde ilerleyerek önüne çıkan savaşçıları uzaklaştırmak için artan gücünü kullanarak kendisine yol açtı. Johjan Muhafızları'nın bazıları merdivenlere çıkmıştı bile. Bowman sanki böcekmiş gibi onları çekip aşağıya attı. Taş merdivenlerden yukarı koşarak balkona çıktı. Kimse yoktu. Uzun bir koridorun sonunda yukarıya çıkan merdivenler gördü. Merdivenlerin dibinde İmparator'un keman yayı duruyordu. Basamakları üçer üçer tırmanarak yukarıdaki küçük sahanlığa vardı. İmparator'un altın miğferi ve kırmızı pelerini buraya atılmıştı. Önünde demir kulplu küçük bir kapı duruyordu.

Bowman elini demirden kulpa koyarken içeride İmparator'u bulacağını biliyordu. Onu hissedebiliyordu. Kapı kilitli değildi. İçeri girecekti. Ve asıl savaş başlayacaktı.

21

Akıl Savaşı

Kapının ardındaki alan göz kamaştırıcı parlaklıktaydı. Bowman en yüksek kubbenin en tepedeki bölümünde olduğunu tahmin etti. Yukarıda, şeffaf camdan dev bir kubbeden gri gökyüzünden geçen bulutları gördü. Önünde, üzerinde demirden dar bir karyola, bir masa ve bir sandalye bulunan tahtadan düz bir zemin uzanıyordu. Eşyaların sadeliği odaya, ne duvarları ne de çatısı olmayan bu yere eğer bir oda denebilirse, bir hapishane hücresi görünümü veriyordu. Odadaki tek sandalyenin üzerinde kamburu çıkmış yaşlı bir adam arkası ona dönük vaziyette oturuyordu. Üzerinde kaba, renksiz yünden bir cübbe vardı. Ayakları çıplaktı.

Bowman kafası karışmış durup ona baktı. Arkasındaki kapı kendiliğinden kapandı. Kilidin sesi duyulduğunda yaşlı adam kafasını çevirdi.

Aynı yeleyi andıran beyaz saçlar, aynı güçlü ağız ve kırmızı yanaklar: ama gözleri farklıydı: içine kapanık, artık güçlü olmayan gözler. İmparator sanki ne yapacağını merak ediyor ama kişisel olarak ilgilenmiyormuşçasına Bowman’a tuhaf bir tarafsızlıkla baktı.

“Sen bir Ozan mısın?”

“Tabii ki,” dedi İmparator. Sesi alçaktı, neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyordu. “Ya da bir zamanlar öyleydim.”

“Öyleyse neden...?”

“Neden hükmediyorum? Birilerinin yapması gerekiyor evlat. Hepimiz şarkı söyleyemeyiz.”

Bowman savaşmaya, gerekiyorsa öldürmeye gelmişti: ama karşısında bir direniş ya da güç yoktu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

“Siren’de bunu anlamıyorlar.” İmparator bir eliyle camın ardındaki şehri işaret etti. “Seni Siren göndermiş olmalı.”

“Evet.”

“Bunun bir gün olacağını biliyordum.” Bowman’ı dikkatle inceledi. “Yeterince güçlü müsün?”

“Bilmiyorum.”

“Eğer gerekirse,” dedi İmparator, “Yardım çağırabilirsin. Pek çoklarından biri, bütünün bir parçası.”

Bowman korkuyla ürperdi. Bu, tek gözlü münzevinin ona söylediği şeydi. İmparator bütün bunları nasıl bilebilirdi?

İmparator ona gülümsüyordu.

“Sana tam olarak ne yapman gerektiğini söylediler?”

“Yok etmemi ve yönetmemi.”

“Ah, evet elbette. Önce yok edeceksin. Sonra da yöneteceksin. Değişen çok az şey var! Yani sen de tıpkı benim gibisin.”

Bowman doğruları ve gerçekleri ayırt etmesini sağlayan sağ duyusuna tutunmak için mücadele ediyordu.

“Hayır,” dedi. “Ben insanları özgür bırakacağım.”

“Özgür mü?” İmparator bu düşünce karşısında kıkırdadı. “Özgür olmak istediklerini de nereden çıkartıyorsun? Onları itaat etmeye zorladığımı mı sanıyorsun?”

“Sen İmparator’sun. Sana itaat ediyorlar.”

“Ben, onlar beni ne yaptıysa oyum.”

Gülümseme kayboldu. Bir perdenin aralanışı gibi yaşlı adam Bowman’ın onun derinliklerine uzanmasına izin verdi. Bowman orada yine hiçbir korkusu ya da arzusu olmayan bir varlığın gücünü hissetti.

“Şimdi anlıyor musun?” dedi İmparator sessizce. “Onları değil beni özgür bırakmaya geldin.”

Bowman bir şey söylemedi. İmparatorun gücünü topladığını hissedebiliyordu. Darbe indiğinde hazır olmak istiyordu.

“Ardından, ben gittiğimde sen benim yerime geçeceksin.”

“Asla!”

“Zavallı Marius. Kendisi olacağını sanıyordu. Ama o benim gibi değil.”

“Ben senin gibi değilim. Senin istediğin şeyi istemiyorum.”

Neden rol yapıyorsun? Bilmediğimi mi sanıyorsun?

Düşünce Bowman’ın zihnini bir bıçak gibi kesti. Tam zamanında kendisini toparladı. İmparator’un gözleri üzerindeydi, zihni üzerinde şahlanıyordu...

Becerebiliyorsan beni yok et! Beceremezsen ben seni yok edeceğim.

Bowman, İmparator'un iradesinin etkisi karşısında sendeledi. Bu iri gövdeden kafasını karıştıran ve düşüncelerini emen bir güç fışkırıyordu.

Bakalım ne kadar güçlüsün.

Bowman umutsuzca iradesinin gücünü kaybetmemeye çalışırken panik halinde yapamadığını fark etti. Ağırlaştığını ve kaslarının güçsüzleştiğini hissediyordu. Dizlerinin titrediğini hissetti.

Haydi bundan daha iyisini yapabilirsin.

Bowman dizlerinin üstüne çöktü. Dudaklarından kelimeler dökülüyordu. Bunlar teslimiyet ve itaat sözcükleriydi. Kalbinde hizmet etme, memnun etme ve sevilme arzusu duyuyordu. Ama kafasını eğerken bile yapması gerekenin ne olduğunu biliyordu. Karşı koymamalıydı. Böylesine güçlü bir iradeye karşı koyabilecek hiçbir şey yoktu. Karşı koyma: bırak. Bu büyük boşluğu kendi içindeki boşlukla karşılaması gerekiyordu. Hiçliğe hiçlikle karşı koymalıydı.

Son bir umutsuz atışla aklının kapılarını sonuna kadar açtı; kardeşini dinlediği zamanlarda yaptığı gibi zihnini boşalttı. Kafasındaki karışıklıktan kurtuldukça İmparator'un iradesinin gücünü yitirdiğini hissediyordu. Kayganlaşmıştı.

Kafasını kaldırıp İmparator'un gözlerinin içine baktı.

Daha iyi, dedi imparator. *Şimdi göreceğiz.*

İmparator'un gözlerinin içine bakmayı sürdürerek aklının içine girdi, zarar vermek ya da kontrol etmek gibi bir amacı yoktu, yalnızca anlamak istiyordu. Orada sessizlik buldu; ve sessizliğin ardında güç; ve gücün ardında öfke; ve öfkenin ardından incinmişlik. Orada kaldıkça daha da derinlere uzanıyor; İmparator gittikçe güçsüzleşiyordu.

Beni unut, dedi İmparator, *ama yaptıklarımı unutma.*

Yaşlı adamın ürperdiğini hissetti.

"Üşüyorsun."

"Tabii ki. Sen ısındıkça ben üşüyorum."

Bowman ani bir acıma hissetti. İmparator hemen saldırarak yalın bir güç patlamasıyla zihnini sarstı. Bowman yalpaladı; gözlerini kapatarak şakaklarını tuttu.

O kadar da kolay değilmiş ha evlat. Kendine dikkat etmezsen seni ezerim.

Bowman bir kez daha derin bir nefes alarak aklını boşalttı ve gözlerini kaldırarak sessiz düelloya geri döndü. Sessizlik ve gücün, öfke ve incinmişliğin ardında uzun zamandır gömülü bir şan ve şeref hayali buldu...

Hissediyor musun evlat? Bu senin geleceğin. Önce yok edeceksin ve sonra yöneteceksin. Ama bunu tek başına yapamazsın.

* * *

Dışarıda, şehirde İmparatorluk halkıyla Johjan Muhafızları arasındaki savaş son hızıyla devam ediyordu. Zohon şimdi bütün birliklerini salona sokmaktaki hatasını görüyordu. Dışarıdan gittikçe artan sayıda silahlı adamlar geldikçe muhafızlarının ve kendisinin etraflarının sarılmış olduğunu ve sayıca çok üstün olduklarını anladı. Adamlarını savunma konumuna geçirip hayatta kalmaya çalışmaktan başka seçeneği yoktu.

Ortiz savaşın kazanılmak üzere olduğunu gördü. İmparator yukarıda, balkondaki yerinde değildi. Odasına çekilmiş olmalıydı. Mücadele sahnesine baktığında incecik bir figürün salona girerek savaşan adamların etrafından dolaşarak uzak köşeye doğru gittiğini gördü. Kara gözlü genç kızdı. Bir anda ona karşı aşkı tüm şiddetiyle geri geldi. Ama nereye gidiyordu?

Kestrel, Bowman'ın acı çektiğini hissettiğinde Düşler Şehri'nin kapılarına ulaşmıştı. Mumpo'ya, "Sen devam et, diğerlerini bul. Onu bırakamam," dedikten sonra geri dönmüş; kötü bir şeylerin olduğunu hissederek hızla caddeden yukarı doğru koşmuştu. Bowman'ın başı dertteydi ve onu bulmak zorundaydı.

Şimdi, ne bir ses ne de bir koku denemeyecek olan ama bu sayede ikizinin varlığını duyumsadığı aynı hissi izleyerek ve etrafındaki tehlikeye aldırmaksızın koşarak taş merdivenleri tırmandı. Çok uzakta olmadığını ve acı çektiğini hissedebiliyordu.

Birkaç adım ötede Ortiz koşarak onu izliyordu.

Bowman, İmparator'un hücresinde durmuş, gözleri kapalı akıl savaşına kilitlenmişti. Yüzü soğuktu, çok soğuktu. Vücudu hissizleşmeye başlamıştı. Zaman kavramını tümüyle yitirmişti. Buraya geleli birkaç saniye mi geçmişti yoksa yüzyıllar mı? Artık bilmiyordu. İmparator kıpırdamadan, ifadesiz bir yüzle ona bakıyor, genç rakibiyle sessizce mücadele ediyordu. İkisi de diğerinin zihnine girmiş, yavaşça ve gittikçe artan bir güçle onu boğmaya çalışıyordu. Bowman'a göre, sanki görünmez bir el uzatmış, elini yaşlı adamın yüzüne bastırmış, onu eziyor, boğuyordu: aynı zamanda İmparator'un eli de onun yüzündeydi ve nefes almakta güçlük çekiyordu. Çok güç, çok yavaş...

Uzaktan, çok uzaktan bir ses duydu. Odaya biri girdi, öyle yavaş hareket ediyordu ki havada yüzüyor gibiydi. Onunla birlikte ılık ve güçlü tanıdık bir his de geldi. Onu bu düellodan çekip çıkarmaya çalışıyordu.

Kess!

Konsantrasyonunun bozulmasıyla birlikte İmparator'un iradesi derhal bir nehir gibi Bowman'ın içine aktı. Bowman yavaşça, çok yavaşça yere düştü, nefes alamıyor, boğuluyordu. Etrafındaki hava sineklerle doluymuş gibi yoğun bir vızıltıyla kaplıydı.

Bo! Beni kullan!

Kestrel kara selle savaşması için ona tüm şiddetiyle genç iradesini gönderiyordu. Bowman kıpırdandı, hafifçe toparlanarak Kestrel'in iradesinden aldığı yardımla inatla geri dönmeye başladı.

Ah! diye mırıldandı imparator, değişimi hissederek. *İki bir oldu.*

Bowman ani bir itişle İmparator'un zihnine geri döndü ve düello kaldığı yerden devam etti. Tüm gücünü kullanarak daha derinlere, daha önce gitmediği derinliklere daldı ama ne kadar derine inerse insin hep daha fazlası vardı.

İki birden daha iyidir, dedi İmparator alayla, *ama daha fazlasına ihtiyacınız var. Yardım çağır, yardım gelsin.*

Asla!

Öyle söyleme evlat. Senin bile yardıma ihtiyacın olabilir.

Bowman'ın zihnini kavrayarak büktü; Bowman'ın acıdan nefesi kesildi ama bırakmadı. Birbirlerinin zihinlerinde öyle derin yerlere ulaşmışlardı ki kalplerinin atışı birdi ve Bowman dehşet içinde İmparator'un gözlerinden dışarıya bakabildiğini keşfetti. Düello yıldırım hızıyla sürüyordu ama ikisinin dışındaki her şey öyle yavaş hareket ediyordu ki neredeyse durağandı.

Bowman bu ikinci yavaş görüntüde Ortiz'in odaya girdiğini gördü: önce kendi gözlerinden sonra da İmparator'un gözlerinden. Ortiz'in dönüp Kestrel'i yakalayıp kollarının arasına almak için uzandığını gördü. Ortiz'in yavaş sinek vızıltısını andıran sesini duydu.

"Efendimmmmmm..."

Ortiz emirlerini soruyordu. Ne istediğini daha kelimelere dökemeden İmparator yanıt verdi.

"Öldür onu! Öldür onu! Öldür onu! Öldür onu!..."

Kelimeleri yalnızca bir kere söylemişti: yankı, sesi İmparator'un ve kendisinin kulaklarından defalarca duyan Bowman'ın içinden geliyordu.

Hayır!

İmparator'un gözlerinden Ortiz'in yüzünün acıyla burkulduğunu gördü. Kendi duyularıyla itaat ve aşkın çarpışması sonucu Ortiz'in çektiği acıyı hissetti. Elbette! Çok uzun zaman önceden belli belirsiz bir şey hatırlıyordu. Kardeşimi seviyor. Onu öldürmeyecek.

Ama Ortiz'in sağ eli kılıcının kabzasını aramaya ve sağ eliyle onu göğsüne sımsıkı bastırmaya başlamıştı bile.

"İtaat ediyorum, itaat ediyorum, itaat ediyorum, itaat ediyorum..."

Bu belirsiz sözler Bowman'ın kulaklarında çınlarken İmparator'un sakin, anlaşılmaz ve acımasız gücünün kendisini pençeleri arasında tuttuğunu hissetti. Uzaktan belli belirsiz Ortiz'in ağlamasını duydu ve yanaklarından aşağı doğru yavaşça süzülen gözyaşlarını gördü ve sevdiği ve öldürmek zorunda olduğu Kestrel için ağladığını anladı. Parlak kılıcını çekti. Gökyüzünden gelen eğik ışıkta kılıç gittikçe uzuyordu. Sonunda özgürce parladı. Bowman bir taraftan bu göz kamaştırıcı ışığı; diğer taraftan da yavaş yavaş kız kardeşinin göğsüne doğru ilerleyen keskin kılıcı gördü.

Bowman öfkeyle, çılgınca, umutsuzca iradesiyle İmparator'un amansız gücüne saldırdı. Yaşlı adam kıpırdamadan oturuyordu; gözleri açıktı ve yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Ama o ince bakışın altında bir türlü yenemediği güç yatıyordu. Tek başına ya da Kestrel'le yapamıyordu. Yardıma ihtiyacı vardı...

Efendisinin iradesinin kölesi Marius Semeon Ortiz'in acı çeken, itaatkar elinde Parlak Kılıç hareket ediyordu. Kestrel etrafına bakındı, şikâyet etmeksizin, kendisine değil kendisinden çok sevdiği kardeşi için acıma duygusuyla dolu ona doğru uzandı...

Seni seviyorum Bo...

Çok yaklaşmıştı ve İmparator'un gücünü tek başına, yardım almadan kıramayacağım biliyordu. Ne seçeneği vardı? *Çabuk, haydi çabuk!* Daha önce de teslim olmamış mıydı? Koruması gereken bir masumiyeti var mıydı? *Şimdi, şimdi!* Onun için canından çok sevdiği, diğer yarısı, kız kardeşi için ölümü bile göze almıyor muydu? Öyleyse bu yaşlı adamdan, hiçbir arzusu olmayan bu İmparator'dan güçlü olduğunu bildiği tek kaynaktan neden yardım istemiyordu? *Benim saflığım için ölmesi mi gerekiyor?*

"Yardım edin!" diye bağırdı yüksek sesle, sesi cılız ve tuhaf çıkıyordu. "Tek başıma yapamam!"

Dalga dalga gelen gücü hissettiği sırada İmparator'un yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirdi.

Pek çoklarından biri, bütünün bir parçası!

Derin derin nefes aldı. Büyüdü. Şişti. Yandı. Kılıç hâlâ ölümcül emeline doğru ilerliyordu ama şimdi Bowman Morah'nın içinde yükselen parlak, saf ruhuyla onu, zamanın kendisini ele geçiriyordu.

Biz birliğiz! Hepimiz biriz!

Kestrel, Bowman'ın gözlerindeki pek çok gözü; onu ele geçiren yüzlerce gözü gördü ve onun için yaptığı şeyi anladı. Ama artık onu durdurmak için çok geçti.

Artık korku yok! Bırak başkaları korksun!

Güç arttıkça onu İmparator'a doğru çevirdi. Üzerine bastırarak onu boğup ezdi. Kafasında o eski şarkıyı duydu. Vücudu hareket etmese de uygun adım yürüyordu. İçinde vahşi bir coşku uyandığını hissetti.

Öldür, öldür, öldür, öldür! Öldür, öldür, öldür, öldür!

Morah denen birliğe karşı koyamayan İmparator'un gücü gittikçe azalıyordu. *Öldür!* dedi Bowman bastırıp sıkarak. *Öldür!* diye bağırdı. Parmağını bile oynatmaksızın düşmanını öldürüyordu. *Öldür!* Yaşlı adamın güçsüzleştiğini hissediyor; gülüyor ve neşeyle doluyor; gitmesine izin vermiyordu.

Ortiz, İmparator'un gücünün kendisini bıraktığını hissetti ve kılıç Kestrel'in göğsüne bir santim kala durdu. Onu sımsıkı tutmaya devam ediyordu. Acıdan yıkılmıştı; kumral kafasını Kestrel'in omuzuna yaslayıp ağladı.

Odaya dalan Mumpo onu böyle buldu. Arkadan, elinde hâlâ saldırıya hazır vaziyette görünen kılıcıyla Mumpo onu böyle gördü. Bir an olsun düşünmeden ileriye atılarak yumruğunu var gücüyle Ortiz'in kafatasına indirdi. Ortiz kollarında Kestrel, gözünde yaşlarla o saniyede öldü. Mumpo öfkeyle onu Kestrel'den uzaklaştırıp bir kenara fırlattı.

"Sana zarar verdi mi?"

"Hayır," dedi Kestrel tir tir titreyerek. "Ben iyiyim."

Ortiz'in yattığı yere baktı. Hiçbir şey olmamış gibi tüm güzelliğiyle yerde ölü yatıyordu. İntikamını almıştı. Ama hiçbir şey önceden düşündüğü gibi olmamıştı. Kalbi neşeyle dolu değildi.

İmparator gözlerini Bowman'dan ayırmamıştı. Hayat ışığı hızla soluyordu. Artık mücadele etmiyordu. Bir ülkeyi inşa eden ve yaşatan büyük irade kırılmıştı.

“Sonunda özgürüm,” diye mırıldandı ve ışık yok oldu.

Kestrel kardeşinin ayrılmanın yarattığı sarsıntıyla titrediğini hissetti. Karanlık ve derin bir yerlerden yavaş yavaş aydınlığa çıkıyordu. Sonunda dönüp ona baktığında gözlerinde öyle büyük bir acı vardı ki, kollarının arasına almak için yüksek sesle haykırarak ona koştu. Alev alev yanan bedenine sarılmasına ve kor gibi yanaklarını öpmesine izin verdi. Yavaş yavaş kollarını kaldırıp ona sarıldı. Yavaş yavaş onu tanımaya başlamıştı.

Seni ölüme terk edemezdim Kess. Sensiz yaşayamam.

Kestrel gözleriyle ona teşekkür ederek onu öptü. Ama çok az zamanları kaldığını biliyordu.

“Bana yardım et Mumpo. Onu buradan çıkarmalıyız.”

22

Kölelerin Öfkesi

İmparator'un yenilmesi her şeyi değiştirmişti. Salonun içinde ve dışında savaşan, Zohon'un güç durumdaki Johjan Muhafızları'nı sıkıştıran silahlı adamlar kılıçlarını indirip ne yaptıklarını ya da neden yaptıklarını bilmez vaziyette şaşkın gözlerle etrafa bakındılar. Birbirlerine baktılar ve birlikte savaştıkları adamları tanımadıklarını fark ettiler. Johjan Muhafızları bunların hiçbirini anlamamıştı: tek bildikleri savaşın kendi lehlerine döndüğüydü. Zohon adamlarını yüreklendirmek için bağırdı:

"Kang! Kang! Kang! Gang'ın Çekici!"

Şaşkın bakışları altında etrafları çevrili adamları sonunda kurtulmayı başardılar. Düşman geri çekiliyordu. Düşman –anlaşılmaz ama bariz bir şekilde– teslim oluyordu.

Kestrel, Bowman ve Mumpo taş merdivenlerden aşağı, tüyler ürpertici bir intikam sahnesinin ortasına indiler. Johjan Muhafızları her yandan saldırıyor ve acımasızca öldürüyordu. Büyük kubbeli salondan geçerken Mumpo, Bowman ve Kestrel'i koruyarak silahlı adamları kaba kuvvetle uzaklaştırıyordu.

Elinde kılıcı, İmparator'unun iradesiyle ilerleyerek savaşan güçlü kuvvetli bir adam birdenbire önlerinden sağa döndü ve kılıcını sütunlardan birine doğru sapladı. Tak! Kılıç sütuna vurdu. Yüksek sesle bağırdı. Tak! Tak! Sütunu kılıcıyla parçalarken gittikçe yükselen bir sesle bağırıyordu. Dışarıdan, sokaktan büyük bir gürültü duyuldu. Bir grup insan bir çiçek masasını ters çevirmiş; çiçeklerin üzerinde tepiniyorlardı. Her yandan bağırış çağırışlar geliyordu. Çat! Bir pencere kırıldı. Birdenbire, sanki sesten güç almışlar gibi, herkes pencereleri kırmaya başladı. Kılıçlarını savurarak, taşlayarak hatta çizmeleriyle tekmeleyerek camları kırıyorlardı. Çat! Çat! Çat! Her yandan sesler geliyordu. Kalabalık bir grup bir şarapçı dükkânına girerek kolları şişelerle dolu dışarıya çıktılar. Pat! Küt! Şişeleri

duvarlara fırlatarak kırıyor; bir yandan da çılgınlar gibi gülerek bağırıyorlardı.

Salonda uzun boylu bir adam çeşmenin üzerine çıkmış iki eliyle tuttuğu bir baltayı savuruyordu. İlk darbesinde mermerden kuşları parçaladı. İkinci ve üçüncüsünde mermerden kafesin parmaklıklarını kırdı. Su eskisi gibi akmaya devam ediyordu ama artık içinden akabileceği bir kafes ya da suyun dalgasında uçabilecek kuşlar yoktu. Yerler küçük mermer ve cam parçaları ve kanla kaplanmıştı.

Önce yıkacaksın...

Gerçek bir yıkımdı! Sonunda özgür kalan köleler özgürlüklerini kırıp dökmek, yaralayıp öldürmek için kullanıyorlardı. Çok uzun zamandır kendilerinden esirgenen gücü tatmaktan başka bir amacı ya da faydası yoktu. Müzisyenler enstrümanlarını ayaklar altında çiğniyor; sütçüler tereyağında dans ediyor; atlar panik halinde kaçışıyor ve çocuklar sokaklara işiyorlardı. Meydanlardaki ağaçların dalları kopartılmıştı. Gelin alayının parlak arabaları küçük parçalara ayrılmıştı. Çıldırmış insanlar akademinin kütüphanesine girerek kitapları pencerelerden aşağı fırlatmaya başladılar. Aşağıda delirmiş sokaklara düşen kitaplar, yaralı kuşların kanatları gibi çırpınan kitap sayfaları görülüyordu. Herkes ya yıkımdan aldıkları vahşice zevkle ya da aldıkları yaraların acısıyla çığlıklar atıyordu. Yangınlar başlamıştı.

Maymun arabalarının etrafındaki muhafızlar bütün sabahı vahşi gri bir kedinin numaralarını seyretmekle geçirmişlerdi. Kafeslerden birinin tepesine tırmanıyor ve olabilecek en komik biçimde kendisini oradan aşağı atıyordu. Onu okşamaya, yemek vermeye çalışmışlardı ama oralı bile olmamıştı. Şimdi yeniden kafesin üzerine çıkmış havaya sıçramaya hazırlanıyordu.

Tam o sırada Düşler Şehri’nden bağırışlar ve gürültüler gelmeye başladı. Muhafızlar neler olup bittiğini görmek için o yana döndüler. Kedi de göle doğru baktı. Kafesteki mahkûmlar korkuyla el ele tutuştular. Yıkım sesleri arttıkça muhafızlar huzursuzlanmaya başladılar. Bir kafesin ardında kilitli mahkûmlara; bir gölün üzerindeki kente bakıyorlardı. Bir şeyler yapmaları gerektiğinin farkında gibiydiler ama ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Pinto Hath sessiz ama tetikte; kafesin içinden onları izliyor; yanındakini yüreklendirmek için elini sımsıkı tutuyordu.

Birdenbire babası göründü. Muhafızları ikna etmek için yamaçtan aşağı koşarak indi.

“Dinleyin! Duymuyor musunuz? Her şey bitti! Artık her şey değişti! Onları serbest bırakabilirsiniz!”

Muhafız korku dolu gözlerle ona baktı. O bir Loom’luydu ve kafası yavaş çalışıyordu.

“Serbest bırakmak mı?” dedi.

“Anahtarı çıkart,” dedi Hanno, açık ve otoriter bir şekilde konuşarak. “Kafesin kapısını aç. Onları serbest bırak.”

“Serbest bırakmak mı?” dedi muhafız bir kez daha.

Yakıcı bir duman şehirden, gölün üzerinden geçerek bulundukları yere kadar geliyordu. Pinto’nun bulunduğu kafesteki kölelerden biri dumanı görerek bağırdı:

“Bakın! Yanıyor!”

“Hayır!” diye bağırdı Hanno. “O kelimeyi kullanma!”

Ama çok geç kalmıştı. Loom’lu muhafız çoktan arkadaşlarına dönmüş:

“Yanıyor! Yanıyor!” diyordu.

Geniş burun delikleri dumanın kokusunu aldı ve uzaktan gelen çığlıkları duyunca kendileri de çığlık atmaya başladılar. Genel karmaşa onları da etkisi altına almış gibi görünüyordu.

“Yanıyor!” diye bağırarak, oyun oynayan çocuklar gibi ortalıkta zıplıyorlardı. “Yanıyor!” Gülmeye başladılar. İçlerinden biri ateşin yanına giderek yanan bir çubuk aldı. Diğerlerinin görebileceği şekilde havaya kaldırarak, “Yanıyor,” diye bağırdı.

“Yanıyor!” diye bağırıp heyecanla kafalarını sallayarak onayladılar.

Hanno maymun kafesine doğru ilerleyen muhafızın üzerine atıldı. Muhafız durmadı. Boştaki eliyle Hanno’yu itti ve Hanno nefes nefese yere düştü. Muhafız yanan çubuğu Pinto’nun kafesinin altındaki kuru çıraların içine attı. Pinto ve diğerleri onu parmaklarıyla iterek ızgaradan çıkarmaya çalıştılar ama delik çok ufaktı. Kuru odunlar tutuşmaya başlamıştı bile. Gri kedi bunu hissederek kafesin tepesinden yere atladı.

Loom’lu muhafız, büyük bir heyecan ve neşeyle olanları izliyordu. Ayaklarının üzerinde zıplayarak diri diri yanma taklidi yapıyor ve bu durumu müthiş derecede komik buluyorlardı. Kafesin içindeki insanlar alevlerden en uzak köşeye çekildiler. Pinto yere oturup çıt çıkarmadan gözlerini babasına dikti.

Köprü kentteki yangından kaçan insanlarla dolup taşıyordu. Mumpo kendisine ve arkadaşlarına bir yol açabilmek için uğraşmak zorunda kaldı. Yağma, izdihamı daha da kötü bir hale getiriyordu. İnsanlar içlerinde gümüşler, güzel giysiler, yatak takımları bulunan bohçaları, hatta demir bir yatağı beraberlerinde sürüklemeye çalışıyorlardı. Ön tarafta yolun tıkandığı noktada arkadan iten insanlar duran insanların üzerlerine çıkmış; altta kalan zavallılarsa ezilerek can veriyorlardı. Pek çokları köprünün alçak tahtadan korkuluklarının üzerinden koşuyorlardı ama ahşap parmaklıklar bu tür bir ağırlığı kaldırabilecek şekilde yapılmadıklarından aynı anda pek çok yerde birden çöktü. Üzerlerindeki insanlar gölün soğuk sularına düştüler; yüzme bilmeyenler çırpınıp bağrıştılar ama kimse onları umursamıyordu ve sonunda çığlıkları kesildi.

Creoth maymun arabalarının yukarısındaki yamaçta o gün sağdığı sütleri taşıdığı atlı bir arabanın içerisinde inek sürüsünü güdüyordu. Hanno Hath onu çağırmıştı ve o da ineklerini, arabasını ve içleri süt dolu dört büyük yayığını beraberine alarak kaçış için onunla buluşmaya gidiyordu. Savaşın ilk habercisi ineklerinin heyecanlı böğürtüleri olmuştu. Ardından Düşler Şehri'nden yükselen alevleri görmüş; sonra da Hanno'nun onu çağırdığını duymuştu.

"Creoth! Süt!"

Creoth, Hanno'nun ne demek istediğini anlamamıştı. Sonra maymun arabalarından birindeki insanların kafesin en uç noktasında toplandığını ve diğer uçta yanan alevleri; Loom'lu muhafızlarının gülüp dans ettiklerini görmüştü.

Hanno, "Ateşin üzerine!" diye bağırıyordu. "Sütü ateşin üzerine dök!"

"Atalarımın sakalları adına!" diye söylendi Creoth kendi kendine. Arabayı durdurdu, aşağı atladı ve arkadaki yayıklara koştu. Yayıklar ağırdı ama Creoth iri bir adamdı ve kollarını yayığın etrafına sımsıkı sararak birini taşıyabiliyordu. Ağırlığın altında sendeleyerek gülmekte olan muhafızların bakışları altında sütü kafese doğru fırlattı. Yoğun, kaymaklı süt yayığın içinden yana doğru akarak yolun ortasında beyaz bir birikinti oluşturdu. Muhafızlar gülmekten iki büklüm olmuşlardı. Kafesin içinde bağırmaya başlayan insanlar alevlerin ayak uçlarına doğru geldiğini hissediyorlardı.

Creoth kendi kendisini tokatladı.

"Atalarımın yüz karasıyım!" dedi ağlayarak. "Neden ben bu kadar işe yaramaz bir adamım?"

“Bana yardım et!”

Hanno arabanın arkasına geçmiş ikinci yayığı almaya çalışıyordu ama yayık tek başına kaldıramayacağı kadar ağırdı. Creoth koşarak yanına gitti ve güçlü kollarını yayığın etrafına sardı. Hanno onunla birlikte giderek sütü boşaltmasına yardım etti. Süt bu defa yanan odunların üzerine döküldü ve alevlerin bir kısmı büyük bir hışırtıyla söndü. Yanan sütün kokusu havaya yayıldı.

Muhafızlar gülmeyi bırakarak şaşkın gözlerle baktılar. Ardından içlerinden biri öfkeyle bağırarak kılıcını çekti ve Creoth’un üzerine yürüdü. Bir diğeri bir deste kuru odun alarak ateşi yeniden tutuşturmaya gitti. Kılıç havaya kalktı; Creoth ters dönmüş yayığın yanına sindiği sırada kılıç darbesi indi. Creoth kafesin altına yuvarlanmıştı. Hüsrana uğrayan muhafız arkadan dolaşarak kılıcıyla tekerleklerin arasında ulaşamadığı bir yerde duran Creoth’u dürtmeye çalıştı.

Duman kafese odun götüren diğer muhafızı gördü ve bunun ne anlama geldiğini anladı. Muhafız epey uzaktaydı ama kedi çok öfkelenmişti. Bu iki salak sabah boyunca uçamadığı için onunla alay etmişti. Şimdi de diri diri yanan insanlarla alay ediyorlardı. Tahammül sınırlarını aşan Duman gerinip sıçradı. Pençeler dışarıda, daha önce hiç sıçramadığı kadar hızlı, yükseğe ve uzağa sıçrayarak muhafızın suratının ortasına atladı. Pençeleriyle yanaklarını ve boynunu parçalayarak muhafızın sendelemesine ve elindeki odunları bırakmasına neden oldu.

“Ahhh!” diye bağırdı muhafız, kediyi suratından atarak. Duman yere düştü ve şaşkın bir şekilde geriye baktı. Bu kadar uzağa nasıl atlamıştı? Atlamış mıydı?

Uçtum mu? Bu uçmak mıydı?

Kılıcını çıkartmış olan muhafızdan bir çığlık yükseldi. Creoth’u yakalamaya çalışmakla o kadar meşguldü ki diğerlerinin gelişini fark etmemişti.

Mumpo birinci muhafızı, adam saldırıya uğradığını bile anlayamadan tek bir öldürücü darbeyle yere yıktı. İkinci muhafız ölen arkadaşının çığlığını duyup etrafına bakındığı sırada Mumpo’nun yumruğu suratına indi: ve her şey orada sona erdi.

Hanno ölen adamın kemerinden anahtarı çekip çıkardı. Bowman kafesin yanında parmaklıkların arasından Pinto’ya uzanıyordu. Ira Hath Kestrel’i bulmuş; onu kollarının arasına almıştı.

Kafesin kapısı ardına kadar açıldı ve korku içerisindeki tutsaklar yuvarlanarak dışarı fırladı. Pinto çıkmak için diğerlerini bekledikten sonra babasının kollarına atıldı. Ardından birkaç kısa ama anlamlı dakika boyunca o, Hanno, Ira, Kestrel, Bowman ve Mumpo birbirlerine sımsıkı sarıldılar ve hiçbiri konuşmadı.

Ardından Hanno:

“Gitme zamanı,” dedi.

Zohon, Düşler Şehri’ni tartışmasız bir biçimde kontrolü altına almıştı; tabii eğer parçalanan, yağmalanan ve yanan bir kente hükmetmeye kontrol altına almak denilebilirse. Ama Zohon’un İmparatorluğun güzelliklerini kurtarmak gibi bir tasası yoktu. Zarif, kubbeli yapıların yanıp yıkıldığını görmekten zevk alıyordu. Bırakın Düşler Şehri ve tüm ihtişamı yıkılsın. Bırakın içinden yükseldiği kıraç topraklara geri dönsün. Bırakın halkı birbirini öldürsün. Onun, İmparatorluğun efendisi, dünyanın hâkimi Zohon’un daha önemli işleri vardı. Muzaffer Johjan Muhafızları’nın başında zaferle Obagang’a geri dönecek ve orada kendisini yeni mutlak hükümdar ilan edecekti: Gang’ın Zohonna’sı. Yapması gereken tek şey sevgilisini, gelinini, iktidara el koyuşunu yasallaştıracak ve gururlu kalbine neşe saçacak: Doğu’nun Güneşi, Kusursuzluk İncisi, Milyonların Sevgilisini bulmaktı.

Ama o hiçbir yerde görünmüyordu. Adamları sarayı aramış; Ortiz’in cesedini bulmuşlar; ama Johdila’yı bulamamışlardı.

“Birileri onu kaçırmış olmalı!” Zohon öfkeden kuduruyordu. “Birileri onu benden saklıyor!”

Kraliyet falcısıyla zavallı Baş Vezir’i sürükleyerek önüne getirdiler. Bilge Ozoh korkudan tutarsız şeyler söylüyordu.

“O nerede?” diye bağırdı Zohon. “Bana söyleyeceksiniz!”

“Bilmiyorum,” dedi Barzan ağlamaklı bir sesle.

Zohon çekicini çıkarttı ve keskin tarafını göstermek için ters çevirerek Barzan’ın gömleğinin ön kısmına doğru savurdu. Barzan çığlık attı. Bıçak kumaşı ve tenini keserek kanattı.

“Daha derin kesmemi ister misin?”

“Yemin ederim, yemin ederim bilmiyorum,” dedi Barzan acıdan ve korkudan hüngür hüngür ağlayarak.

Zohon tiksintiyle ona baktı.

“Sende hiç erkeklik yok mu? Dik dur.”

Barzan korkudan bükülen belini doğrultmaya çalıştı.

“Senin gibi bir solucanın bana karşı koyabileceğini sanması ne tuhaf! Gerçek büyüklüğü gördüğünde bile tanıyamıyor musun?”

“Bilmiyordum,” diye kekeledi Baş Vezir.

“Artık biliyorsun. Diz çök!”

Çekicin keskin bıçağını yaklaştırdı. Barzan aceleyle diz çöktü.

“Ben Milyonların Efendisi Zohanna’yım!”

“Evet, evet.”

“Evet, ne?”

“Evet, yüce efendim.”

Zohon falcıya döndü.

“Bilge Ozoh,” dedi küçümseyerek. “Madem bu kadar bilgesin öyleyse bana Johdila’nın nerede olduğunu söyle.”

“Bilgeliğim kalmadı, yüce efendim,” diye ağladı Ozoh. “Yumurtamı kaybettim. Hiçbir şey bilmiyorum.”

“Pantolonunu indir!”

Ozoh aceleyle bol pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdi. Kalçası ve baldırları açığa çıktı: çıplak, soluk ve süssüz.

“Boya!” dedi Zohon. “Yalnızca boyaymış! Biliyordum! Onu kaynar suya atın.”

Zavallı Ozoh sürüklenerek oradan uzaklaştırılırken korkuyla ağlıyordu. Zohon orada bulunan komutanlarına döndü.

“İmparatorluk halkına emrim şudur,” dedi. “Ya yarın sabah şafağa kadar bana Johdila Sirharasi’yi bulup getirirler ya da ölürler. En sonuncusuna kadar! Bütün kadınlar, erkekler ve çocuklar! Eğer Johdila güçlü ve sevgi dolu kollarıma getirilmezse bir tek kişi bile canlı bırakılmayacak!”

23

Sisi Diğer Yanağını Çeviriyor

Hanno Hath yandaşlarını yamaçtan yukarı, İmparatorluktan uzaklara doğru götürdüğü sırada alacakaranlık çöküyordu. Günün korkunç olayları Ira Hath'in gerçek bir peygamber olduğunu kanıtlamış ve bu da pek çok kişinin daha gruba katılmasına neden olmuştu. Ama çoğunluk yağmalamak, terk edilen çiftlikleri ele geçirmek, ekili arazilere konmak için geride kalmayı tercih etmişti. Onların da söyledikleri gibi nereye gidiyorlardı? Kimse bilmiyordu. Nasıl korunacaklardı? Ne yiyeceklerdi? Kış geldiğinde nasıl ısınacaklardı?

"Bu senin anayurt çok uzakta mı?" diye sordular peygambere.

"Yeterince uzak," dedi. "Ama çok uzak değil."

Başka nasıl cevap verebilirdi? Orayı yalnızca rüyasında görmüştü. Nerede olduğu ya da ne kadar uzakta olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Böylece gün bitiminde taş yoldan yukarı doğru tırmananlar Manth halkından otuz kadar kişi, beş inek, bir at arabası ve gri bir kediydi.

Manth halkından geride kalanlar arasından bazıları onlara iyi yolculuklar dilemek için toplandı. Zor bir ayrılıktı. Geride kalanlar bitkin, kendi gelecekleriyle ilgili korku ve kuşku içindeydiler. Ayrılanlarsa yalnızca ilk birkaç gün yetecek kadar erzak taşıdıklarını ve ondan sonra yolda yiyecek bir şeyler bulmaları gerektiğini yoksa açlıktan öleceklerini biliyorlardı. Ayrıca yakacak odun ve geceleri sığınacak bir yer bulmaları gerektiğinin de farkındaydılar, zira kış çok yaklaşmıştı. Dolayısıyla el sallayıp yamaçtan yukarıya, ağaçlara doğru ilerleyenler mantıklı bir hayatta kalma beklentisinden çok inançla ayakta duran bir gruptu.

Hanno Hath yanında karısıyla en önde yol gösteriyordu. Köle yürüyüşünde olduğu gibi yayaydılar. Arkalarından çocukları Bowman, Kestrel ve Pinto geliyordu. Mumpo koruyucu rolünü üstlenmiş ve Mimilith'in en büyük iki oğluyla birlikte güçlükle ilerleyen sıra boyunca bir aşağı bir yukarı gidip gelerek tehlikelere karşı tetikte duruyordu. Scooch,

Mimilith Ailesi ve şişko Bayan Chirish de aralarındaydı; Creoth da sağılma zamanları geçtiğinden acıklı bir şekilde böğüren ineklerini sürerek arkalarından geliyordu.

Ağaçların arasından ve İmparatorluğun sınırlarını belirleyen taş sütunların yanından geçerek korunaksız yüksek araziye çıktılar. Ira Hath burada, yalnızca kendisinin hissedebildiği çok uzaklardan gelen o ısıyı yanağında hissedinceye kadar bir dakikalığına kıpırdamadan bekledi. Bu zayıf ama kesin yön hissine dayanarak kuzeye döndüler. Hanno'nun amacı gece için durmadan önce İmparatorluk'la aralarına olabildiğince mesafe koymaktı. Ama karanlık çöküyordu ve yoldaşları uzun günün korku dolu olaylarından bitap düşmüşlerdi. Bu nedenle, akıllıca olduğunu düşündüğünden çok önce mola vermek zorunda kaldı.

Sınırlı sayıdaki yakacak stoklarından bir kısmını kullanarak ateş yaktılar ve herkes ateşin etrafına toplandı. Creoth sonunda ineklerini sağabilmişti. Hepsinden teker teker özür dileyerek sütle dolu memeleri boşalttı. "Benim taşımamdansa sizin taşımanız daha iyi." Ardından herkese taze süt ve beraberlerinde getirdikleri ekmeklerden dağıtıldı. İlk gece kimse aç kalmayacaktı. Gelecek günler ise belirsizdi.

Pinto babasının kollarının arasına kıvrılarak fısıltıyla:

"Yiyeceğimiz kalmayınca ne olacak?" diye sordu.

"Gökten yiyecek yağacak."

"Hayır, gerçekten."

"Demek istediğim," diye açıkladı kemikli yanağını öperek, "eğer doğru yoldaysak bir şekilde oraya varacağız."

"Seni seviyorum baba."

"Ve en azından artık hep birlikteyiz."

Bowman neredeyse hiç konuşmuyordu. Zihin savaşından beri neredeyse ağzını açmamıştı. Çok güçsüz düşmüştü ve utanır gibi bir hali vardı. Arkadaş olarak yalnızca yanından hiç ayrılmayan gri kediyi seçmişti. Kucağında kıvrılmış yatan kediyle birlikte diğerlerinden ayrı oturuyor ve birlikte sessizce boşluğa bakıyorlardı.

Annesi onu biraz anlıyor ve söyleyeceği hiçbir şeyin olanları değiştiremeyeceğini biliyordu. Onu teselli etmek ya da endişelerini gidermeye çalışmak yerine ona hâlâ yardımına ihtiyaçları olduğunu hatırlattı.

"Önümüzde zorlu günler var," dedi. "Gücüne ihtiyacımız var. Sana neye mal olursa olsun."

Bu tam Bowman'ın ihtiyacı olduğu şeydi: yaptıklarının bedelini ödemesine izin verilmesi.

"Korkmuyorum," dedi. "Her tür tehlikeyle yüzleşebilirim. Ne tür bir tehlike taşırsa taşısın elimden geleni yapacağım."

"Yapman gerekenleri yapacaksın," dedi annesi nazikçe.

Bu, savaşın henüz bitmediği dolayısıyla henüz kaybetmediği umudu Bowman'ı biraz olsun rahatlatmıştı. Uyumadan önce annesinin onu dilek sarılışına götürmesine izin verdi. Birbirlerine sımsıkı sarılıp kafalarını birbirine değdirdiler. En gençleri Pinto ilk dileği diledi:

"Ailemizin hep bir arada kalmasını diliyorum."

Kestrel de aynısını diledi.

"Ailemizin hep bir arada kalmasını diliyorum."

Bowman diğerlerinin tanıdık sıcaklığını hissetti ve imkânsız olduğunu düşünmesine rağmen, aynı şeyi diledi.

"Ailemizin hep bir arada kalmasını diliyorum."

Ira Hath yavaşça:

"Güç diliyorum," dedi.

Hanno Hath:

"Bütün sevdiklerimin sonsuza dek güvende ve iyi olmasını diliyorum," dedi.

Diğerleri uyurken Mumpo nöbet tutuyordu. Alçaktaki bulutların yıldızları kapattığı karanlık bir geceydi. Ateşin alevleri titreyip parlak korlara dönüştüğünde neredeyse hiçbir şey göremediğini fark etti; bu yüzden gözlerini kapatıp sesleri dinleyerek nöbet tutmaya karar verdi. Kıpırdamadan oturarak göğsündeki ve bacağındaki hafifçe zonklayan yaralarının acısını hissederek düşüncelerini Kestrel'e çevirdi. Artık ona farklı bir gözle baktığından emindi: minnetle daha da güzeli saygıyla bakıyordu. Onunla konuşacak vakti olmamıştı; zaten doğru da olmazdı. Daha sonra, yolculukları sona erdiğinde vakit olacaktı. Şimdilik, görevi basitti: onu koruyacak ve ona herhangi bir zarar gelmesine engel olacaktı. Sevdiği tüm bu iyi insanları koruması gerekiyordu. İmparatorluk ona güçlü olduğunu, eğer isterse dövüşebileceğini ve öldürebileceğini öğretmişti. Bunu hâlâ şaşırtıcı buluyor ve yeteneğinin tesadüfi, hak edilmemiş hatta biraz korkutucu olduğunu düşünüyordu. Ama kendisinin de üstlenebileceği bir rol olduğunu ve Kestrel'in ona ihtiyacı olduğunu bilmek ona gurur veriyordu.

Böylece sessizce oturup gecenin seslerini dinledi. Yakında bir yerlerde taşlardan akan bir su vardı. Hafif mırıltısı sönmekte olan ateşin hışırtısına karışıyordu. Arada sırada bir gece kuşu neredeyse kanatlarını oynatmadan havada bir iç çekiş gibi kafasının üzerinden geçiyordu. Ne olduğunu göremediği küçük bir gece yaratığı ayağının dibinde toprağı kazıyordu: Gıırç-gırç, gıırç-gırç. Bütün bu zaman içinde tüm diğer seslerin altında kalbinin düzenli, yavaş ve örtük atışını duyuyordu.

Rüzgâr yüzüne çarptı. Gözlerini açtı ve yukarıda bulutların hareket ettiğini, batıya doğru uzaklaştıklarını gördü. Yıldızlar ve incecik bir ay belirmeye başladı. Tanıdığı takım yıldızları aradı, uzun saplı Balta; üç noktalı Taç.

"Mumpo, uyanık mısın?"

Sıçradı. Pinto'ydu.

"Pinto! Neden uyumuyorsun?"

"Uyuyamıyorum."

"Uyuman gerekiyor. Yarın bütün gün yürüyeceğiz."

"Sen de yürüyeceksin. Üstelik yaralısın."

"Ben iyiyim. Güçlüyüm."

"Ben de öyleyim."

Mumpo sevgiyle ona baktı ve titrediğini gördü.

"Ateşi canlandırayım."

Korları karıştırıp kütüklerin yanmamış uçlarını ateşin içine itti ve ateş yeniden canlandı. Ateşin hafifçe yayılan ışığında artık ısınmak için birbirine sokulmuş uyuyan diğerlerini de görebiliyordu. Mumpo'nun gözleri Kestrel'i aradı ve onun kardeşiyle annesinin arasında bir eli Bowman'ın elinde uyumakta olduğunu gördü.

"Onu hâlâ seviyor musun Mumpo?"

"Evet," dedi hiç düşünmeden.

"Peki ya ölürse?"

Şaşkın gözlerle Pinto'ya baktı. "Böyle konuşma."

"Hayır, ama ya ölürse?"

"Bunu düşünmek istemiyorum."

"Onu unutup başkasını sevmeye başlayacaksın. İnsanlar hep böyle yapıyor."

"Evet ama hiç kimse ölmeyecek."

"Saçmalama Mumpo. Herkes bir gün ölecek."

"Buna daha çok var."

“Kess benden önce ölecek çünkü benden daha büyük. O zaman yalnızca ben olacağım. Yaşlanınca beni sevebilirsin.”

“Pekâlâ,” dedi Mumpo, bağlılığının şiddetinden etkilenerek. “Yaşlanınca seni seveceğim.”

Birkaç dakika boyunca sessizce oturup ateşin içinde oluşan mağaraları izlediler. Ardından Mumpo’nun keskin kulakları yanan odunların çatırtısından daha düzenli, farklı bir ses duydu. Yaklaşan ayak sesleriydi.

Ayağa fırlayarak kılıcını çekti.

“Orda kal!” dedi Pinto’ya.

Pinto uyumakta olan anne babasının yanına sokulurken Mumpo sessizce karanlığın içine doğru ilerledi. Şimdi Pinto da ayak seslerini duyabiliyordu ama ateş aniden parlayarak geceyi görünmez kıldı. Ayak seslerinin kesildiğini duydu. Ardından belli belirsiz sesler duyuldu: kadın sesleri. Sonra Mumpo yanında biri şişman biri zayıf iki kadınla turuncu renkli ateşin yanına döndü. Soğuktan titriyorlardı ve çok korkmuş görünüyorlardı. Mumpo onları ateşin yanına götürdü. Şişman olanı:

“Gördün mü tatlım? Bebeğim şimdi ısınacak.”

Zayıf olanı hiçbir şey söylemedi. Yalnızca ateşin yanına iyice sokularak kafasını eğdi.

Mumpo Pinto’ya fısıldayarak:

“Bak bakalım onlara yiyecek bir şeyler bulabilecek misin?” dedi.

Pinto kafasını sallayarak el yordamıyla yakındaki bir arabaya gitti. Değerli ekmeklerinden iki büyük parçayla birlikte geri döndü. Şişman olanı hiçbir şey söylemeden ekmekleri aldı ve zayıf olana küçük bir parça verdi. Zayıf olan onu bir süre tuttuktan sonra elinden bıraktı.

“Yapma!” dedi Pinto dehşet içinde. “Kendimize bile yetecek kadar yiyeceğimiz yok.”

Zayıf kadın kaşlarını çattı ve Pinto’ya bakmak için döndü. Ardından yere düşürdüğü ekmek parçasına baktı. Yavaşça yerden kaldırıp Pinto’ya uzattı.

“Üzgünüm,” dedi alçak ve hüzünlü bir sesle.

“Ah benim bir tanem.” Şişman kadın hıçkırarak ağladı. “Bir tanem bir şeyler yemezse ölecek o zaman Lunki’si ne yapar?”

“Sessiz ol,” dedi Mumpo. Ama çok geç kalmıştı. Lunki’nin ağlaması Bowman’ı uyandırmıştı. Kalkıp oturdu ve onun hareketinden Kestrel de uyandı. Bowman şaşkınlıkla ateşin aydınlattığı, hâlâ gelinliğiyle duran ama peçesini çıkartmış güzel yüzünde tatlı bir hüzünle kendisine bakan Johdila

Sirharasi’ye baktı. Rüya gördüğünü ve uyandığında bütün bunların yok olacağını sanarak bir elini uzattı ve:

“Gitme!” dedi.

O zaman Kestrel tam olarak uyandı.

“Sisi!”

“Ah Kess!” Sisi içinde biriken gözyaşlarını bırakarak arkadaşının kollarına atıldı.

“Üzülme tatlım,” dedi Lunki, iç rahatlamasıyla kendisi de ağlayarak. “Haydi, arkadaş her şeyi yoluna koyacak.”

“O kim?” dedi Pinto, Mumpo’ya alçak sesle.

“Evlenmek için gelen prenses.”

Kestrel, Sisi’yi sakinleştirerek olanları anlatmasını istedi.

“Zohon annemle babamı tutukladı ve herkesi öldürüyor ve benimle evleneceğini söylüyor ama ben ondan nefret ediyorum, bu yüzden onun yerine seninle geleceğim çünkü sen benim...” yeniden göz yaşlarına boğuldu, “sen benim –sen benim– arkadaşımsın.”

“Ama Sisi,” dedi Kestrel nazikçe. “Senin halkın biz değiliz. Bizimle olmak sana çok tuhaf gelecektir. Bizim prenseslerimiz ya da peçelerimiz yok. Biz yalnızca sıradan insanlarız.”

“Ben de öyle olmak istiyorum. Bak, peçemi takmıyorum. Beni görmesine izin verdim.”

Dönüp Mumpo’yu gösterdi.

“Daha önce beni hiçbir erkek görmemişti. Ah evet kardeşin gördü.” Dönüp Bowman’ın kendisine baktığını gördü. “Benim, hizmetçi olduğumu sanıyor. Artık öyle de sayılırım. Lunki artık benim hizmetçim olamazsın. Bundan böyle sıradan insanlar olacağız. Arkadaşım olmak zorundasın.”

Lunki dehşete kapılarak:

“Ben nasıl arkadaş olunacağını bilmiyorum. Ben yalnızca hizmetçi olmayı biliyorum.”

Sisi hâlâ Bowman’a bakıyordu.

“Sizinle gelebilir miyiz?”

Bowman bir şey söylemedi.

“Neden benimle konuşmuyor?”

“Seninle bir ilgisi yok, Sisi,” dedi Kestrel. “Saraydan ayrıldığımızdan beri neredeyse hiç konuşmadı.”

“Benim yüzümden. Tuhaf olduğumu düşünüyor. Ama bana gitme dedi.” Sanki Bowman bu söylediğini inkâr edebilirmiş gibi inatçı bir ifadeyle

dudaklarını büzüştürdü. “Öyle dedin, o yüzden gitmeyeceğim.”

“Bunu sabah konuşalım,” dedi Kestrel.

Sisi kararlılığını geri kazanmış görünüyordu.

“Konuşacak bir şey yok. Sizinle geleceğim ve artık bir prenses olmayacağım. İsteyen istediği zaman gözleri yerinden fırlayıncaya kadar bana bakabilir.” Gözlerini dikmiş ona bakan Pinto’ya döndü. “Küçük kızlar bile.”

Pinto ondan korkmuyordu.

“Canımın istediğine bakarım.”

“Beni bu kadar ilgi çekici bulmana sevindim.”

“İlgi çekici falan değilsin,” dedi Pinto. “Sadece güzelsin.”

“Ya! Ya!” diye bağırdı Sisi. “Lunki döv onu! Gözlerini dağla! Seni küçük vahşi kedi! Ne cüretle benimle bu şekilde konuşursun, ben... ben... Hayır, değilim, öyle değil mi? Ah! Artık kim olduğumu bilmiyorum.”

“Gel benimle,” dedi Kestrel nazikçe. “Benim yanımda yatabilirsin, Lunki de diğer yanına uzansın. Ne dersin Lunki? Burası ateşe çok yakın. Üşümeyiz.”

Bir süre mızıldandıktan sonra nöbet tutmaya devam etmek konusunda ısrar eden Mumpo ve yeterince uyuduğunu iddia eden Bowman haricinde herkes uykusuna geri döndü.

Mumpo hayranlıkla Bowman’a baktı. Çok sessiz ve ağırbaşlıydı. Mumpo’yla aynı yaşlardaydı ama son zamanlarda çok büyümüştü. Sanki uzun bir yolculuğa çıkmış ve diğerlerinin hiç bilmediği şeyler öğrenmiş gibiydi. Mumpo arkadaşına deneyimleriyle ilgili sorular sormayı aklının ucundan bile geçirmemişti ama gecenin ilerleyen saatlerinde Bowman konuşmaya başlayarak onu şaşırttı.

“Morah’yı hatırlıyor musun Mumpo?”

“Elbette.” Uzun zaman önceydi ama hiçbir şeyi unutmamıştı.

“Morah ölmedi. Morah hiçbir zaman ölmez.” Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Ama sen bunu zaten biliyorsun, öyle değil mi? Bunu sen de hissediyorsun?”

“Sanırım.”

“Morah içimde yeniden canlandı Mumpo. Bunu Kess’i kurtarabilmek için yaptım.”

“Kess’i kurtarmak için mi? Ama ben sanmıştım ki ben...” Cümlesini tamamlayamadı. Şimdi her şeyi çok açık görebiliyordu. Ortiz kılıcını

indiriyordu. Yumruğu ona doğru yönelmişti. “Onu öldürmeye çalıştığını sanmıştım.”

“Öyleydi.”

“Öyleyse ne... nasıl...?”

“Yanılmışım. Ben bir şey yapmadım.”

Bowman, Mumpo’yu tedirgin ve kafası karışık bir vaziyette bırakarak sustu. Ama birkaç dakika sonra Bowman yeniden konuştu.

“Eğer gitmem gerekirse benim için Kess’e göz kulak olur musun?”

“Elbette. Her zaman.”

“Kendisinin bana göz kulak olduğunu sanıyor. Ama bu onun için çok zor olacak.”

“Yaşadığım sürece ona göz kulak olacağım.”

“Onu sevdiğini biliyorum.”

“Seviyorum.” Mumpo için bunu söyleyebilmek bile mutluluk vericiydi. “Sence bir gün, şimdi değil ama tüm sorunlarımız sona erdiğinde o da beni sever mi dersin?”

“O seni şimdi de seviyor.”

“Demek istediğim arkadaştan öte bir sevgi.”

Bowman bir süre sessiz kaldıktan sonra,

“Sanmıyorum. Kimseyle evlenmek istemiyor.”

Mumpo kafasını eğdi. Bowman’ın yanıtına itiraz etmedi. Aramanth’daki eski günlerinde Kestrel’in bunu söylediğini defalarca duymuştu.

“O ne istiyor peki Bo?”

“Bunu henüz kendisinin de bildiğini sanmıyorum.”

“Ben ne istediğimi biliyorum. O kadar iyi biliyorum ki onu neredeyse gözlerimle görebiliyorum.”

“Ne istiyorsun Mumpo?” Her zamanki gibi kucağında kıvrılmış yatan kediyi okşadı.

“Evlenmek istiyorum. Verandası olan bir ev istiyorum. Ve bir oğlum olmasını istiyorum. Küçük oğlumu öyle temiz tutup, onu öyle güzel giydireceğim ki herkes onu sevecek. Küçük arkadaşlarıyla oyunlar oynayacak ve kendisini hiçbir zaman yalnız hissetmeyecek ve bütün gün boyunca gülecek.”

Bowman gülümsedi.

“Adını ne koyacaksın?”

“İlk önce ona babamın adını vermeyi düşünmüştüm. Ama sonra ona kendi adımı vermeye karar verdim. İkinci Mumpo olacak. Böylece yazları evimin verandasında oturup çocukların, ‘Mumpo dışarıya gel de oynayalım! Mumpo seni bekliyoruz! Sensiz başlayamayız Mumpo’ dediklerini duyabileceğim.”

“Umarım hepimiz o günleri görürüz dostum.”

Bunu izleyen sessizlikte Mumpo’nun kendisini duyamadığının bilincinde olan Duman, Bowman’a:

“Evlat,” dedi.

“Evet kedi?”

“Beni dövüşürken gördün mü? Ben de dövüştüm.”

“Evet gördüm.”

“Biliyor musun evlat?”

“Evet kedi?”

“Sanırım uçabiliyorum. Sanırım uçtum. Eğer istersen sana da uçmayı öğretebilirim.”

“Evet kedi. İsterim.”

Duman memnun olmuştu.

Yavaş yavaş hava aydınlanmaya başlıyordu. Bulutlar dağılmıştı. Çok uzaklarda parlak yıldızlar günün ilk soluk yeşil ışığı doğudan yayılmaya başladığında bile geceye ışık saçmaya devam ediyordu. İnekler birbirlerini uyandırarak etraftaki seyrek çimenlerde otlamak üzere ayaklandılar. Uzaktaki ağaçlarda uyanan kuşlar ötmeye başlamıştı.

Duman kulaklarını havaya dikti.

Çok uzaktan belli belirsiz bir trompet sesi geliyordu: ta-tara! ta-tara! Mumpo ayağa fırladı. Rüzgâr uzaklardan bir başka ses daha getiriyordu: nal seslerinin gümbürtüsü. Kedi ayağa kalkan Bowman’ın kucağından yere atladı.

“Çabuk! Herkesi uyandır!”

Hanno Hath uyanmıştı.

“Bu ses nedir?”

“Atlılar,” dedi Bowman.

Mumpo kıpırdamadan durup dikkatle sesleri dinledi. Atlar düzenli adımlarla birbirlerine ayak uydurarak geliyordu.

“Askerler!” dedi.

Tüm yolcular uyanıp ayaklandılar. Ira Hath yanında yatan Sisi’ye baktı.

“Sen de kimsin? Ne kadar güzel bir çocuk!”

Sisi atlıların sesini duyarak titremeye başladı.
“Beni arıyorlar! Beni götürmelerine izin vermeyin! Lütfen!”
“Çabuk, çabuk!” dedi Hanno. “Arabayı yükleyin!”
“Onu saklamamız gerekiyor,” dedi Kestrel annesine.
“Arabanın içine,” dedi açıklama yapmak için vakit olmadığını anlayan Ira.
Sisi ve Lunki’nin arabanın içine binmesine yardım ettiler ve yiyecekler ve battaniyelerle üzerlerini örttüler. Atlılar dağın tepesinde görünmüştü: Zohon’un liderlik ettiği bir birlik dolusu Johjan Muhafızı’ydı.
Manth halkı kaçmaya çalışmadı. Şafak sökmeden önceki soğukta atlılar kamplarının etrafını çevirirken sessizce beklediler. Zohon ateşin başındaki liderlerin yanına giderek gümüş çekicini üzerlerine doğrulttu.
“Nerede o?” dedi. “Onu bana verin!”
“Kim?” dedi Hanno elinden geldiğince kibarca.
“Kim olduğunu biliyorsun! Johdila!”
“Johdila nedir, söyler misiniz?”
“Prenses! Onu bana verin!” Zohon hiç uyumadan gece boyunca Sisi’yi aramıştı. Öyle yorgun ve öfkeliydi ki en ufak bir direniş onu çılgına çeviriyordu.
“Burada prenses falan yok.”
“Bana karşı mı geliyorsun?” diye bağırdı Zohon. “Hepsini öldürün! Hepsini!”
Johjan Muhafızları atlarından inerek kılıçlarını çektiler.
“Bizi neden öldürüyorsunuz?” dedi Hanno. “Bu size istediğinizi vermez.”
“Benim ne istediğimi nereden biliyorsun?” diye bağırdı Zohon. “Onunla başlayın! Öldür onu!”
Gümüş çekicini Hanno’ya doğrulttu. Bir muhafız koşarak ona doğru geldi. Mumpo kılıcını sımsıkı tutarak sıçramaya hazırlandı. Manth Halkı korkudan donmuş bir halde izliyordu. Johjan Muhafızı kılıcını havaya kaldırdı...
“Durun!”
Berrak ve tiz bir ses emretmişti. Herkes dönüp baktı. Sisi başı dimdik, beyaz elbisesi ve peçesiyle tüm görkemiyle arabanın arkasından dışarı çıktı.
Zohon’un tavrı birdenbire değişiverdi. Yumuşadı. Gülümsedi. Adamlarına kılıçlarını kaldırmalarını işaret etti. Yorgun ama yakışıklı yüzü aydınlanarak atından aşağı indi.

“Leydim,” dedi, eğilip selam vererek.

Sisi hiç kıpırdamadan durdu ve bir şey söylemedi. Zohon onun sevinç içerisinde çığlık atarak kollarına atılmasını beklemişti. Ama şimdi onun bir prenses olduğunu ve son gelişmelerden habersiz olduğunu anımsamıştı.

“Leydim,” dedi, “karşınızda Milyonların Efendisi Zohanna duruyor.”

Sisi hâlâ bir şey söylemiyordu. Zohon onun bu sessizliğini tuhaf bulmaya başlamıştı. Belki de anne ve babası için endişeleniyordu. Bu çok doğaldı.

“Muhterem babanız tahtını bana devretti. O ve anneniz güvende ve benim korumam altındalar,” diye açıkladı.

Sisi susmaya devam etti. Zohon farkında olmadan elindeki gümüş çekiçle oynamaya başlamıştı. Geriye söylenecek yalnızca bir şey kalmıştı. Hiç kuşkusuz iffetiyle peçesini kaldırıp kollarına atılmadan önce bunu duymayı bekliyordu.

“Leydim, benimle evlenir misiniz?”

Sisi sonunda yavaşça bir elini kaldırarak yüzündeki peçeyi açtı. Zohon merakla yüzüne baktı. Çok güzeldi! Hayal ettiğinden bile daha güzeldi!

“Leydim! Umut etmeye cesaret edebilir miyim?”

Dizinin üzerine çöktü.

“Ayağa kalk!” diye emretti Sisi. “Bir daha asla benimle bu şekilde konuşma!”

Zohon kıpkırmızı kesilerek ayağa kalktı.

“Leydim, sizin de benimle aynı umutları paylaştığınızı sanıyordum,” diyerek Kestrel’e doğru baktı.

“Kess! Bu adama ona karşı herhangi bir ilgim olduğunu söyledin mi?”

Kestrel hayranlıkla Sisi’ye baktı. Öyle görkemli, öyle buyurgandı ki...

“Ona seni özgür kılacak olanı seveceğini söyledim,” dedi. “Ülkeni yeniden büyük yapacak olanı.”

“Gördünüz mü leydim!” Zohon soğukkanlılığını az da olsa geri kazanarak. “Benden başka ülkemizi kim yeniden büyük bir ülke yapabilir?”

“Sen tahtın varisi misin?” dedi Sisi kaşlarını çatarak. “Ülkemi yeniden büyük bir ülke haline ben getiririm.”

Zohon ağzı açık bakakaldı. Neler olduğunu hâlâ tam olarak anlayabilmiş değildi.

“Teklifimi geri mi çeviriyorsunuz?”

Johdila bir kraliçe edasıyla kafasını kaldırdı.

“Bana bir neden gösterecek misiniz?”

“Sen bir hiçsin,” dedi Sisi. “Sana ihtiyacım yok. Seninle ilgilenmiyorum. Gidebilirsin.”

Zohon’un gözleri karardı. Elleri titriyor ve kalbi kulaklarında atıyordu. Konuşmaya çalıştı ama ne diyeceğini bilemiyordu. Ardından bir kıkırtı duydu, ardından bir tane daha. Bir anda herkesin kendisine gülmekte olduğunu fark etti.

Birden bire kafasındaki sis perdesi kalktı. Kibiri geri gelmişti. Dimdik durarak:

“Kılıçlarınızı çekin!” diye bağırdı muhafızlara. “Kıpırdayanı öldürün!”

Adamlarından ikisine işaret etti.

“Bu kadını yakalayın! Tutun onu!”

Komutanlarından ikisi öne çıkarak Sisi’yi kollarından tuttular. Sisi öfkeyle silkinip kurtulmaya çalıştı ama muhafızlar onu bırakmadılar. Zohon derin bir soluk aldı. Sakinleşmiş, kendisini yeniden güçlü hissetmeye başlamıştı.

“Leydim,” dedi, “size teklifimi başka bir şekilde sunmaya çalışayım.” Keskin ucu Sisi’ye çevrili gümüş çekicini elinde çeviriyordu. “Ya benimle evlenirsiniz ya da ölürsünüz.”

“Bebeğim, hayır!” diye bağırdı Lunki, dehşet içerisinde titreyerek.

Başka hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Artık bana gülmüyorlar, diye düşündü Zohon. Johdila buz gibi gözlerle baktı. Her zamankinden daha güzel görünüyordu. Ne muhteşem bir çift olacağız, diye düşündü Zohon. Çocuklarımız ne kadar güzel olacaklar!

“Öyleyse durma öldür beni!” dedi Sisi.

Zohon gözlerini kapatıp açtı. Bir saniyeliğine yeni kazandığı güvenini kaybeder gibi oldu. Sonra anladı.

“Bana inanmıyorsun.”

“Yo, sana inanıyorum. Bu senin en sevdiğin türden bir savaş. Silahsız ve savunmasız bir kadını tutuyorsun. Ne büyük bir düşman! Ona karşı koyduğuna göre çok cesur olmalısın!”

“Kes sesini!”

“Herkes Gang’ın Çekici’nin en muhteşem darbesini indirişini görsün!”

“Yeter dedim!” Çekicini indirdi. Tam o sırada Sisi’nin gözlerinde bir anlık bir zafer pırıltısı gördü.

O tek bakışla tüm aşkı nefrete dönüştü. Daha önce onu öpmeyi; ona sarılmayı ne kadar şiddetle arzuluyorsa şimdi de onu incitmeyi o kadar büyük bir şiddetle istiyordu. Onu çok derinden yaralamıştı, yani gururunu

kırmıştı ve şimdi o da karşılığında onu küçük düşürmek, sahip olduğu her şeyi elinden almak, gururunu kırmak, yerlerde sürünüp af dilemesini sağlamak istiyordu. Artık onun ölmesini istemiyordu. Çok, çok daha kötüsünü istiyordu. Yaşamasını, acı çekmesini, pişman olmasını istiyordu. Aşkını ve mutlu olmak için tüm şansını kaybettiği güne lanet etmesini istiyordu.

İçinde yükselen nefretle ona bakarak güzelliğine hayran kaldı. Sahip olamadığı bu güzellikle onunla alay ettiğini düşündü. Ardından içinde yükselen dalga kırıldı ve nefret tüm beynini kapladı. Tek, hızlı bir hareketle bıçağıyla Sisi'nin sol yanağını kesti. Yanağında bir çizgi halinde kızıl boncuklar belirdi; büyüyüp birleştiler ve yanağından aşağı kanlar akmaya başladı. İzleyenler şok geçirerek kaskatı kesildiler. Kimse yerinden kıpırdamıyor; soluk bile almıyordu.

"Güzelliğini öldürdüm," dedi Zohon.

Sisi gözünü bile kırpmamıştı. Aksine, yavaşça, gururla diğer yanağını çevirdi. Hâlâ ona meydan okuyordu! Bıçağının ikinci bir darbesiyle Zohon öbür yanağını da kesti.

"Dilerim yaraların hiçbir zaman iyileşmez!"

Bu sözlerinin ardından adamlarına onu bırakmalarını işaret etti ve atına doğru yürüdü. Eyerine oturduktan sonra buyurgan bir sesle:

"Gidelim! Burada almaya değecek bir şey yok!" diye bağırdı.

Johjan Muhafızları toplanarak yamaçtan aşağı doğru uzaklaştılar. Sisi onu bıraktıkları yerde duruyordu, yanaklarından akan kan boynundan aşağı inerek beyaz gelinliğini boyuyordu. Lunki ve Kestrel yanına koşup giysilerinin kollarını ve eteklerini kullanarak kanı durdurmaya çalıştılar ve insanlardan su getirmelerini isteyerek suyla yüzünü ve boynunu yıkadılar. Bütün bu zaman zarfında, Lunki ağlayıp Kestrel etrafa emirler yağdırırken Sisi kıpırdamadan duruyordu. Gözlerinde yaş yoktu.

"Ona içecek bir şey getirin! Titriyor."

"Ah benim hayatım, tatlım, bebeğim! Her şey gitti! Her şey gitti!"

"Kesikler derin değil," dedi Kestrel. "Bak, kanama durdu bile."

"Ama tatlı, güzel yüzü... ah, ah ah!"

Ira Hath Sisi'ye bir bardak süt getirerek dudaklarına götürdü. Sisi birkaç yudum aldı.

"Sen çok cesur bir genç kadınsın," dedi.

Sisi ürperdi. Şafağın sökmesiyle birlikte rüzgâr daha serin esmeye başlamıştı. Kamptakiler battaniyelerini katlayarak yola çıkmaya hazırlanıyordu. Creoth arabanın arkasında ineklerini sağıyordu. Sürücü atları arabaya koşuyordu.

"Ona bir battaniye getirin," dedi Kestrel. Sisi'nin incecik titreyen bedeninin etrafına bir battaniye sardılar. Lunki Sisi onu itene kadar yanaklarındaki kesiklere dokunup durdu.

"Bana bir ayna getir Lunki. Görmek istiyorum."

"Hayır bebeğim, hayır. Görmek istemezsin."

"İstiyorum. Bana bir ayna getir." Konuşurken canı yanıyordu. Lunki onun acıyla yüzünü buruşturduğunu görerek üzüntüyle şişko ellerini ovuşturdu.

Ayna yoktu. Kestrel bir kâsenin içine su doldurdu ve su durulduğunda Sisi kâsenin üzerine doğru eğilip sudaki yansımasına baktı. Sisi elmacık kemiklerinden çenesine kadar inerek görünümünü tamamen değiştiren iki simetrik çizgiye dikkatle baktı. Yüzünün tüm yumuşaklığı, inceliği kaybolmuştu. Olduğundan yaşlı, sert ve vahşi görünüyordu. Kanı, üşüyen beyaz teninin üzerinde iki yamuk çizgi halinde pıhtılaşıyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Kestrel.

"Üzülme," dedi Sisi sessizce. "Artık kendim olabilirim."

Kestrel dudaklarını ısırdı. Sisi'nin sessiz kabullenişi onu Lunki'nin ağlayıp sızlanmalarından çok daha fazla etkilemişti. Onları izleyen kardeşini gördü ve onun da aynı şeyi hissettiğini anladı.

"Hâlâ sizinle gelebilir miyim?"

"Elbette. Arabada oturabilirsin."

"Hayır, ben de herkes gibi yürüyeceğim. Gideceğimiz yer çok uzakta mı?"

"Evet çok uzakta."

"Sevindim." Etrafına bakındı ve Bowman'ı gördü. Hafif bir el hareketiyle çirkinleşen yanaklarını göstererek, "Artık beni sevmek zorunda değilsin. Benimle konuşmak zorunda bile değilsin. Ama ben arada sırada seninle konuşmak isterim."

"Bu çok hoşuma gider," dedi Bowman.

Sisi onun için gülümsemeye çalıştı ama gülümsemek yaralı yanaklarını acıttığı için durmak zorunda kaldı.

"Artık gülümseyemiyorum bile." Sesinde kendisine acıma yoktu; sanki bu yeni durumu onunla pek bir ilgisi olmayan bir rahatsızlıktan ibaretti.

“Her şey çok farklı olacak.”

24

Ayrılık

Yolcular hazırdı; atlar arabaya koşulmuş; akşam için gereken odun toplanıp arabaya yüklenmişti. Doğuda dağların üzerinde beyaz bir güneş yükseliyordu ve havada kar tanecikleri uçuşuyordu. Hanno Hath hepsini bir araya toplayarak karısından yola çıkmadan önce onlarla konuşmasını istedi.

"Size daha önce söylemediğim ne söyleyebilirim?"

Kalabalığın arasındaki tanıdık yüzlere baktı ve umutlarını ve korkularını gördü.

"Çok az zamanımız var. Yolculuk zorlu olacak. Ama anayurt bizleri bekliyor. Orada güvende olacağız."

Durdu çünkü rüyasını hatırlamıştı. Kendisi anayurda giremeyecekti: bu iyi insanlar, halkı onsuz devam edecekti. Onlara gücünün yavaş ama kesin bir şekilde azaldığını söylemedi. *Yeteneğim benim hastalığım. Kehanetlerim beni öldürecek.*

"Önemli olan tek şey," dedi kollarını uzatıp hepsini kucaklarcasına. "Birbirimize sımsıkı tutunup birbirimizi sevmemizdir. Bizler Manth halkıyız. Kendi Manth yeminimizi edelim."

Ne yapmak istediğini anlayan Hanno Hath sol elini tuttu ve diğer elini Bowman'a uzattı. Kestrel annesinin diğer elini tuttu. Pinto Bowman'ın elini tutarak Mumpo'yu onlara katılmaya çağırdı. Kestrel Sisi'nin eline uzandı böylece Sisi de gittikçe büyüyen zincire katılmış oldu. Sisi beraberinde Lunki'yi de getirdi. Creoth Lunki'nin yanına geldi. Mumpo'nun yanında Bayan Chirish ve onun da yanında küçük Scooch ve Mimilith Ailesi ve Müdür Pillish duruyordu. Böylece hepsi, otuz ikisi birden el ele tutuştular ve Ira Hath eski, tanıdık yemini etti. Daha önce sözleri hiç duymamış olan Sisi'nin gözleri yaşlarla doldu. Yumuşak tenindeki yaralar için ya da güzelliğini kaybettiği için ağlamıyordu. Ağlıyordu çünkü bu sözler kendi özleminin de bir parçası gibiydi ve hiçbir zaman sahip olmadığı bir sevgiyi anlatıyordu.

“Seninle olan yürüyüşüm bugün başlıyor.” Hep bir ağızdan konuşuyorlar; sesleri soğuk havada hafif bir şekilde duyuluyordu. “Gittiğin yere gideceğim. Sen neredeysen ben de orada olacağım. Sen uyuduğunda uyuyacak; uyandığında uyanacağım. Günlerimi sesinin, gecelerimi ellerinin yakınında geçireceğim ve aramıza kimse giremeyecek.”

Bu yeminle birbirlerine bağlanarak paltolarına sımsıkı sarınıp yola koyuldular. Yükselen güneşin ışığı altında kuzeye doğru yürüyorlardı. Kar yavaş ama durmadan; küçük, sert tanecikler halinde, taşlık arazinin üzerinde girdap gibi dönerek yağıyordu. Yaklaşan kışın ilk karıydı, bu...

Kestrel Hath ve erkek kardeşi Bowman'ın Rüzgâr Çalgısı'nı çalıştırmalarının ardından beş yıl geçmiştir. Aramanth kenti daha hoşgörülüdür artık... ve daha zayıf.

İmparatorluğun acımasız askerlerinin saldırısına karşı koyamayan Aramanth alevler içinde kalırken, halk köle olarak uzun bir yürüyüşe çıkarılır. Kentin düşmesinden sonra birbirinden haber alamayan Kestrel ve Bowman intikam için yemin ederler. Ancak önce İmparatorluğun sırrını öğrenmek zorundadırlar...

www.remzi.com.tr

ISBN 975-14-1031-2

